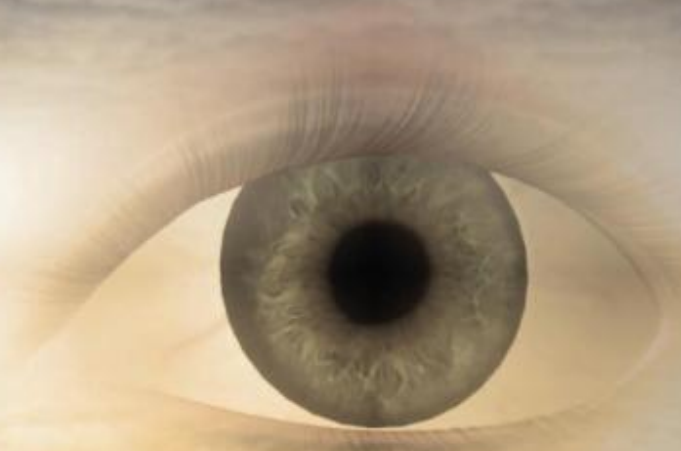

TIBERIUS BLACK

HET OOG
VAN ZEUS

Eerste druk, 2014
© 2014 Tiberius Black

Foto: www.Canstockphoto.nl
Corrector: Dick Boersma, Gerard Kriek
Website Tiberius Black: Kees Jongbloed
Ontwerp logo Tiberius Black: Marc Bisschops

ISBN: 9789048435333
NUR: 336

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Alle karakters uit dit boek zijn fictie. Elke overeenkomst met bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten berust op louter toeval en verhouden zich op geen enkele manier met de werkelijkheid van bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten.

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of veelevoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

TIBERIUS BLACK

HET OOG
VAN ZEUS

Voorwoord

*“If you eliminate all possibilities,
whatever remains,
however improbable,
must be the truth”*

Sir Arthur Conan Doyle (1859-1930)

Voor een ieder die bereid is, zonder vooroordeel, voor alles in de wereld open te staan, geen oordeel velt dat gestaafd is op ideologieën van anderen, wordt afgedaan als onmogelijk of omdat het niet in de hedendaagse denkwijzen past, is dit avontuur een spannend en entertainend verhaal.

Tiberius Black

I.

De euforie was groot. Na negen maanden rondvaren op de Aegeïsche zee hadden ze eindelijk een aanwijzing gevonden. Eigenlijk was het zo logisch dat Efros zichzelf wel voor zijn hoofd kon slaan dat hij hier niet eerder aan had gedacht. De gedachten dat hij zijn geldschieteer nu kon overtuigen van zijn gelijk, maakte zijn stemming nog vrolijker. De hele financiering van de operatie werd weliswaar door een groot internationaal farmaceutisch bedrijf betaald, maar de gedachte dat het project een grote mislukking had kunnen worden, zou zijn geloofwaardigheid behoorlijk hebben geschaad en de kans op kredieten voor mogelijke toekomstige onderzoeken behoorlijk hebben verkleind. Nu konden zij niet meer om hem heen en zouden zijn beweringen serieus genomen moeten worden.

“Dimitri? Kan je mijn vrouw bellen? Zeg Leila dat ik het gevonden heb! Morgen halen we de eerste van de bodem!”

“Waarom bel je haar zelf niet?” vroeg Dimitri.

“Omdat ik dan waarschijnlijk de hele nacht met haar in gesprek ben en dan ben ik niet fit genoeg om morgen te gaan duiken!”

“Ja, ja!” lachte Dimitri. “Je hebt haar al te vaak gezegd dat je het gevonden had en bent gewoon bang dat ze je niet meer gelooft en dan mag ik het vuile werk doen!”

“Dat ook! Maar zeg haar maar dat ze over twee dagen aan boord moet komen. Dan kan ze het zelf zien!”

De afgelopen maanden waren zwaar geweest voor Efros. Hij was net getrouwd en had zijn kotter, de Anisakis Marina, net gekocht toen de economie instortte. Alles werd duurder en hij kon zijn rustige vissersbestaan vergeten. Gelukkig had hij van zijn oom de oude verhalen gehoord, zoals iedere kleine Griekse jongen deze verhalen te horen kreeg, over een Griekse Armada van schepen die vanuit Egypte handel dreven met Athene. De handel floreerde en de rijkdom van

de Grieken nam toe. Steeds mooiere objecten werden tussen de twee landen verhandeld. Was het ooit begonnen met zout en specerijen, uiteindelijk werden kleding en zelfs boeken met alle kennis uit het Verre Oosten vanuit Alexandrië naar Athene verscheept.

Volgens de overlevering stond in deze boeken alle wijsheid die Egypte had verzameld. Van astronomie tot medische wetenschap, zoals het gebruik van kruiden die allerlei ziekten konden genezen.

Nu waren 'boeken' misschien een verkeerde omschrijving. Tenslotte waren het meer papyrus-rollen, maar het zou toch veel geld op kunnen leveren, aldus Efros. Genoeg om zijn vrouw en straks ook zijn kinderen te kunnen onderhouden.

Al vanaf het moment dat zijn oom hem had verteld dat deze papyrusrollen eigenlijk nooit in Athene waren aangekomen en men ervan uitging dat het schip dat ze vervoerde bij een storm was vergaan, had Efros het plan opgevat om, later als hij groot was, te gaan schatzoeken.

Eens zou hij de verloren gegane kennis uit de zee opvissen en in zijn land worden geroemd om zijn ontdekking.

Jarenlang had hij al zijn vrije tijd doorgebracht in de grote musea van Griekenland op zoek naar die ene aanwijzing die hem de richting zou wijzen waarin hij moest zoeken.

Nu, 25 jaar later, had hij de aanwijzing gevonden op een amfoor die in het nationaal historisch museum van Athene stond tentoongesteld. Dat niemand dat eerder was opgevallen, was hem een raadsel. Hij hield daarentegen ook zijn mond om te voorkomen dat iemand anders met de eer zou gaan strijken.

Gelukkig stond de amfoor op een draaiend plateau en kon hij van alle kanten foto's maken, die hij thuis nader bestudeerde.

De tekeningen op de amfoor gaven het relaas weer van een storm en een Egyptisch schip dat in een haven schuilde. De volgende tekening liet zien dat een deel van de lading uit het schip werd gehaald. De laatste tekening toonde mensen in bootjes, kijkend naar een vulkaanuitbarsting.

Het leek erop of alle inwoners hun woonplaats in allerijl hadden verlaten en de amforen, met al hun waardevolle goederen, hadden achtergelaten. Gelukkig had Efros vroeger goed opgelet in de

geschiedenislessen. Het eiland Thera werd in 1683 voor Christus getroffen door een gigantische vulkaanuitbarsting die groter geweest moest zijn dan die van de Krakatau. Op Thera, het zuidelijkste eiland van de Cycladen en wat nu Santorini heet, is veel as en puimsteen gevonden die deze vulkaanuitbarsting aantoonde, maar er waren nooit skeletten van mensen, zoals bij de uitbarsting van de Vesuvius, gevonden. Dit wees erop dat de inwoners tijdig weg konden komen en dat was ook precies wat Efros had gevonden op de tekeningen van de amfoor. Terwijl hij wist dat meer dan de helft van het eiland bij de explosie van de vulkaan onder water kwam te liggen, bestond er een kans dat de kostbare amforen daar ook onder water konden liggen.

Gelukkig voor Efros, kon hij redelijk snel daarna een geldschieder vinden, die wel brood zag in de mogelijkheid om hier met een redelijke kans van slagen, archeologische kunstvoorwerpen met grote historische waarde letterlijk ‘boven water’ te halen.

Efros keek over de reling van de Anisakis Marina in het water. Hoewel het water bijna doorzichtig was, was de bodem niet te zien. Maar door de laatste aardbeving van enkele weken geleden was een spoor van restanten van woningen onder water zichtbaar geworden op zijn radar. Het was voor Efros meteen duidelijk dat hier de originele haven voor de kustlijn van Akrotiri lag, voordat de vulkaan zijn verwoestende werk had gedaan.

Volgens de gravure op de amfoor was de kade nog vol met goederen toen iedereen een veilig heenkomen zocht, dus het kon niet anders of dit was de plek waar hij moest zoeken.

‘Is het hier niet, dan is het nergens’, dacht Efros.

“Efros!”

“Wat is er Dimitri?”

Dimitri hield zijn hand over de hoorn van de telefoon. “Leila wil je toch even spreken!”

“Hoe klinkt ze?” vroeg Efros, bang om weer sermoenen te horen over het niet nemen van verantwoordelijkheid en dat hij nu moest gaan vissen in plaats van waanvoorstellingen na te jagen.

“Rustig,” was alles wat Dimitri zei en gaf de marifoon aan Efros.

Efros keek gefronst naar de marifoon alsof hij haar stemming daaruit af kon lezen. “Hallo schat.”

“Efros. Ik mis je. Wanneer kom je thuis?”

“Schat. Ik heb het gevonden.” Efros probeerde zo overtuigend mogelijk te klinken.

“Dat heb je nu al zo vaak gezegd. Ondertussen leef ik bij je ouders. Wordt het nu niet eens tijd dat je gaat vissen en geld verdient, zodat wij op ons zelf kunnen wonen? Je vader en moeder zijn heel aardig maar hun huisje is klein en ik voel mij hier ook opgelaten.”

“Kom dan naar mij toe, schatje. Ik heb het echt gevonden. De kade van de haven en de oude huizen van Akrotiri liggen letterlijk onder mijn voeten. Ik heb ze op de echo herkend. De laatste aardbeving heeft ze bloot gelegd en morgen ga ik de eerste amforen zoeken. Je kan mij helpen met het schoonmaken van de amforen, voordat we ze aan Globodine verkopen. Je weet wat ze ons beloofd hebben. Daarna kunnen we ons huisje kopen!”

Even was het stil aan de andere kant van de lijn. Leila had dit verhaal vaker gehoord, maar deze keer klonk hij overtuigender dan ooit.

“Oké, schat. Ik kom naar je toe. Waar lig je nu precies?”

“Vier mijl buiten de kust van Akrotiri. Ten zuiden van Nea Kameni Island. Ik ben het enige schip in de omgeving. Het kan niet missen,” sprak Efros verheugd.

“Ik mis je schat. Ik ben blij dat je komt. Aan de kade van Akrotiri ligt de Dinghy van Alexandrou. Vraag hem maar jou naar mij te varen. Hij moet toch nog voorraden brengen.”

Efros hing op en keek opgelucht Dimitri aan. Hij had Leila toch kunnen overtuigen dat hij niet voor niets al die maanden had gezocht naar dat stukje kostbare geschiedenis van de Griekse cultuur in plaats van het vissen naar sardientjes om brood op de plank te krijgen.

“Ik ga naar bed, Dimitri. Wil jij mijn duikflessen checken, zodat wij morgen direct kunnen gaan duiken? Ik wil de eerste amforen boven water hebben voordat Leila hier is!”

Dimitri lachte en knikte. Hij was zelf ook zeer enthousiast over de vondst van zijn broer en kon ook niet wachten om te zien wat er op de bodem van de zee lag.

De volgende dag stond Efros al zeer vroeg naast zijn bed. De lucht van gebakken eieren uit de kombuis kwamen hem al tegemoet. Hij was niet de enige die de eerste zonnestrallen had opgemerkt. Een stevig ontbijt had hij wel nodig. Duiken kost tenslotte veel energie.

Terwijl Efros de kombuis binnenliep, zette Dimitri het bord met eieren op de tafel.

“De duikspullen liggen gereed op het dek!”

“Dank je Dimitri. Zodra we gegeten hebben, gaan we.”

Ondanks zijn trek, kon Efros het eten moeilijk door zijn keel krijgen. Na drie happen bedankte hij Dimitri voor het eten en gaf aan, de rest maar even in de koelkast te zetten tot hij terug was.

Samen liepen ze naar het achterdek. Efros had nog één keer de sonar gecheckt. Ze lagen perfect boven een scheidingslijn die een kade langs hoekige stenen wanden moest voorstellen. De hoekige wanden konden met wat fantasie worden gezien als blokvormige vergane huizen die hier onder water moesten liggen. In ieder geval was duidelijk dat deze vorm van de stenen niet natuurlijk was. Voor Efros was er geen twijfel mogelijk; dit was waar hij naar had gezocht: de oorspronkelijke haven van Akrotiri.

Het duurde niet lang of Efros lag al in het water en begon de afdaling. Hij testte zijn radioapparatuur en dieptemeter. “Dimitri, hoor je mij?”

“Ik hoor je prima. Zeg maar wanneer je de bodem hebt bereikt!”

“Ik zit nu op dertig meter. Ik zie de bodem al. Zet de zuiger maar vast aan.”

Dimitri startte het aggregaat en nog geen minuut later werden de eerste brokken steen van de bodem gezogen.

Het zand dwarrelde alle kanten op. Soms werd het zicht voor Efros belemmerd en moest hij even stoppen met het doorwoelen van de bodem van de zee. Enkele nieuwsgierige vissen keken over de schouder van Efros mee wat hij aan het doen was. Het gerommel van de zuigmond over de bodem van de zee veroorzaakte ook vluchtende kleine visjes die weer een gemakkelijke prooi werden voor de grotere vissen die om Efros heen zwommen. Deze ordening van eten of gegeten worden, ging aan Efros volledig voorbij. Hij was gefixeerd op de bodem en de schatten die zich hierin moesten bevinden.

Toch was hij voldoende geconcentreerd om de veiligheidsmaatregelen die bij het duiken zo van belang zijn, niet te vergeten. Trouw bracht hij elke tien minuten verslag uit aan Dimitri die dan wist dat alles goed was.

“Ja, ik heb er één!” schreeuwde hij ineens uit.

Voorzichtig zoog hij de grond rondom de amfoor weg. Langzaam werd een volledig intacte vaas zichtbaar.

Het weinige zonlicht dat op deze diepte nog doordrong, bleek voldoende om te zien dat zelfs de tekeningen op de amfoor ondanks de enorm lange tijd dat de vaas op de bodem van de Middellandse Zee had gelegen, nog duidelijk aanwezig waren. De kurk op de amfoor liet zien dat de inhoud nog intact was en ruim drieduizend jaar zeebodem had overleefd.

“Jackpot” schreeuwde Efos nu tegen Dimitri die alleen maar kon bedenken wat Efos nu zag. Eigenlijk wilde Dimitri ook het water inspringen en naar de bodem zwemmen om deelgenoot te worden in de euforie die Efos door de microfoon liet horen.

Nog voordat Efos met de grootst mogelijke voorzichtigheid de amfoor in een door Dimitri naar beneden gebrachte kooi had geplaatst, zag hij een tweede en een derde vaas die door het afzuigen van de bodem ook bloot kwamen te liggen. Hij kon zijn geluk niet op. Nadat hij aan het koord van de kooi had getrokken, werd de eerste vaas door Dimitri op het dek gezet.

“Laat de kooi maar weer zakken. Je krijgt er nog meer. Maak maar ruimte aan dek!”

Eigenlijk konden meerdere vazen tegelijk in de kooi, maar Efos nam geen enkel risico. Als ze tegen elkaar zouden stoten was de kans groot dat de amfoor alsnog zou breken en dat zou de waarde van de inhoud en de vaas zelf behoorlijk beïnvloeden.

De volgende uren vond Efos op de bodem van de zee nog zeventien amforen.

Acht daarvan verkeerden in een uitstekende staat, waarvan zelfs de tekeningen nog intact leken. De overige negen waren daarentegen aan de buitenzijde dusdanig beschadigd, dat eerst restauratie nodig was, voordat de tekeningen hun geheimen zouden prijsgeven. Op vier

amforen na, hadden alle vazen dezelfde grootte. Drie amforen waren niet groter dan twee onderarmen op elkaar gemeten en één vaas was uitzonderlijk groot. Efras worstelde met deze vaas om hem uit de bodem los te krijgen, maar uiteindelijk won hij de strijd met de vaas die liever in de zeebodem gevangen leek te willen blijven. Helaas zou hij de waarde voor het loskrijgen van de grootste vaas voorlopig nog niet weten. In tegenstelling tot de andere amforen was de bovenkant van deze amfoor verzegeld met een soort zwart glimmende metalen stop. Ook leek de amfoor, in tegenstelling tot de andere aardewerk vazen, van een ijzerhoudend materiaal gemaakt en voelde ook in het water zwaarder aan. Deze amfoor was bruin aangeslagen en geen enkele zichtbare tekening op de vaas gaf een idee, van wat de inhoud zou zijn, prijs. Het enige wat Efras op de amfoor kon waarnemen was een graving van een zwarte bol met eromheen een cirkel getekend.

Voordat hiervan de prijs kon worden bepaald, zou men eerst de inhoud willen onderzoeken. De archeologen kennend, kon dit maanden gaan duren.

Daarom bracht hij ook vele scherven van kapotte vazen naar boven. Alleen al de tekeningen erop waren voor geschiedschrijvers van onschatbare waarde die, door het ontbreken van de inhoud en tijdrovend onderzoek van een vaas, direct geld op konden brengen. Hoewel Efras geen deskundige was op het gebied van het ontcijferen van tekeningen en hiërogliefen, was het niet moeilijk voor te stellen dat de vazen veel konden vertellen over de herkomst, opkomst en eventueel ondergang van een beschaving. De amforen werden door de handelaren over de hele, hen toen bekende wereld verspreid. Aan de hand van de vazen kon worden afgelezen hoe men leefde, wat met at, waar de handel werd gedreven en met wie. Zelfs de soort gereedschappen die men in die tijd gebruikte, kon men herleiden uit de wijze waarop de amforen waren gemaakt.

Daarom behandelde Efras ieder stukje scherf dat hij uit de bodem lostrok met respect, alsof hij een vierduizend jaar oud geschiedenisboek aan het lezen was, waarvan de pagina's bij iedere aanraking konden worden beschadigd en door zijn toedoen volledig verloren zouden kunnen gaan.

Misschien verwezen enkele amforen of scherven wel naar een andere schat, dacht Efros. Dan was hij helemaal boven Jan en zou hij zijn Leila alles kunnen geven wat haar hartje begeerde.

Nadat drie uren waren verstreken moest Dimitri het enthousiasme van Efros temperen. “Je moet nu boven water komen, Efros. Je flessen zijn bijna leeg en je veiligheidsmarge is ook bijna verbruikt.”

Efros was een goede duiker en wist zich ook aan de regels te houden, maar het was nu wel moeilijk om hieraan gehoor te geven. “Oké nog twintig minuten en dan ben ik weer boven.” Rekening houdend met de veiligheidsmaatregelen, bewoog hij zich heel langzaam weer naar boven om geen decompressie te krijgen. Hoe snel hij ook het gezicht van Dimitri wilde zien, de veiligheid liet niet toe sneller naar boven te gaan.

“Efros, ik zie een Dinghy. Zo te zien komt Leila er al aan!”

Efros wist nu helemaal niet meer hoe hij het had. Zij kon op geen beter moment komen. Hij had haar alleen pas morgen verwacht. Ze moest uit Thessaloniki komen en die afstand kan je normaliter niet zo snel afleggen. Maar wie zou het dan kunnen zijn?

“We krijgen visite. Ik zie meerdere mensen in die boot!” vermeldde Dimitri nog door de microfoon.

“Dan moet jij ze maar verwelkomen Dimitri. Ik ben pas over vijftien minuten boven.”

Enkele minuten verdwenen in stilte. Helaas kon Efros door de opwinding niet erg genieten van het schouwspel van zonlicht in het zee-water en vissen die vredig heen en weer zwommen, ogenschijnlijk zonder enig doel.

Plots hoorde Efros door de microfoon schoten. “Dimitri?”

Geen antwoord.

“Dimitri?” riep Efros voor de tweede keer. Maar het bleef stil aan de andere kant van de lijn.

Efros keek op zijn duikershorloge. Nog vijf minuten. Sneller omhoog zwemmen zou hem in gevaar brengen. Hij voelde dat er iets niet goed was. Met nog zo'n vijftien meter onder water te gaan, keek hij omhoog en zag hij de contouren van de Dinghy die naast de Anisakis Marina was afgemeerd.

Nog voordat hij kon bedenken wat zich allemaal boven zijn hoofd afspeelde, werd er aan de kabel getrokken waaraan hij vastzat. Uit een reflex pakte hij zijn mes en sneed de kabel door.

Efros voelde dat het op de boot niet pluis was. Weer enkele seconden later werden er kogels afgevuurd in het water. Blijkbaar werden ze lukraak afgeschoten want ze misten op enige afstand Efros.

Efros zwom nu onder de boot die hem enige bescherming bood tegen de kogelregen die niet op scheen te houden. Hij keek op zijn horloge. Nog circa drie minuten zuurstof! Hij zwom naar de boeg van het schip. Aangezien de boeg redelijk ver voorover liep, kon hij zich daar enigszins onzichtbaar voor de schutter ophouden. Hij hield de ketting van het anker vast en deed zijn zuurstofflessen en duikbril af. Toen hij met zijn hoofd boven water kwam, hoorde hij een helikopter naderen. Aangezien de helikopter vanuit een andere hoek naar de kotter keek, kon de piloot wel het hoofd van Efros zien. Niet veel later hoorde hij voetstappen naderen op het voordek en twee keer een plons in het water. Met enterhaken werd om de boot heengeslagen. Opnieuw werd er geschoten. Hoewel zij niet onder de boeg konden schieten, kon hij ook niet eronder uit zwemmen. Hij kon niet anders dan onder de boot door zwemmen naar het achterdek. Vlug haalde hij diep adem en dook onder de kotter door. Onder water moest hij in de lengterichting van de dertig meter lange boot zwemmen.

Ternauwernood kon hij aangekomen bij het achterdek, snakkend naar lucht, adem halen. Echter toen hij met zijn hoofd boven water kwam, stonden meteen twee mannen met geweren op hem gericht. Een derde blonde man met een zeskantig brilletteje op zijn neus sprak hem aan:

“U heeft uw werk gedaan!” zei de man met een Duits accent. “Nu doe ik mijn werk!”

Vervolgens gebaarde hij met zijn vinger naar de twee schutters. Hierop begonnen zij weer te schieten. Deze keer was het raak. Een sluijer van bloed stroomde in de zee. Efros verdween onder de boot.

“Mooi.” De blonde man draaide zich om en wuifde naar de helikopter om dichterbij te komen. De heli liet een kabel met mand

zakken. Enige minuten later werd de lading van boord gehaald en in de helikopter gezet.

Toen dit alles gedaan was, stak hij een sigaar op en riep naar zijn handlangers: “Steek maar in de fik! Opdracht uitgevoerd. We gaan!”

Terwijl de zon in kracht toenam, waren de mannen weer in hun Dinghy gestapt en de helikopter verdween met de meegenomen schatten aan de horizon. Zonder dat zij ook maar een blik achterom wierpen om te kijken naar de resultaten van hun actie, verdween de brandende Anisakis Marina onder de kabbelende golven van de Aegeïsche zee.

2.

July Somers had een verschrikkelijke hekel aan nat worden. Haar blonde middellange haar hing dan zonder model rond haar hoofd en ze vond dat dat haar imago als top-journalist beschadigde. Ze was niet voor niets naar het zonnige Florida verhuisd. Ze deed haar werk goed en ze werd door collega's alom geprezen. Tot gisteren had zij ook die indruk van haar baas, Harry Duncan, altijd gekregen. Zowel haar reportages voor CNN als haar columns in de 'Daily Epitah' waren kort en krachtig en wisten het publiek te raken. Als zij over straat liep, werd ze herkend en daar genoot zij duidelijk van. Waarom had Harry haar nu dan uit haar vertrouwde omgeving weggehaald en op het vliegtuig naar Engeland gezet voor een flutverhaal over een dorpje in 'the middle of nowhere' waar een vijftal hoogbejaarden allemaal tegelijkertijd zouden zijn gestorven.

Ze probeerde Harry nog te overtuigen dat het geen verhaal voor haar was en dat overal op de wereld hoogbejaarden stierven, maar Harry had zijn bekende zinsnede over zijn Fingerspitzengefühl weer eens naar boven gehaald en haar op de vingers getikt dat zij ondanks haar verzet toch dit verhaal moest 'coveren'. Bovendien om haar te lijmen, zou zij bij terugkomst een verslag mogen doen met Senator Owen die haar een exclusief interview had beloofd omtrent zijn bemoeienis gericht tegen een omkoopschandaal bij de verkoop van illegale farmaceutische medicijnen.

'Fijn', dacht July 'maar naar Engeland? Het regent daar altijd!'

Op haar vraag of Amy niet naar Engeland had gekund, was Harry kort. 'Jij gaat!'

Het was duidelijk. Ze had weinig keus: Geprezen reporter of niet, niet doen wat baaslief wilde en je lag eruit.

Nog voordat zij meer kon zeggen, kreeg zij een portfolio met informatie over de zaak in haar handen gedrukt en werd Harry al weer ge-

roepen. “Meneer Duncan? Ik ben Richard Shaw. Ik moet u spreken!”

Harry keek even naar Shaw, knikte tegen hem en draaide zich weer om naar July. Hij keek haar nu streng aan: “Geen discussies. Jij gaat. Je vliegtuig vertrekt over drie uur. Hier is je ticket!”

Harry duwde het ticket in haar handen en keerde zich weer naar Shaw. Vervolgens gaf Harry de man een hand en gebaarde hij de blonde, gebrilde man die hem aansprak te volgen naar zijn kantoor.

“Wat kan ik voor u doen?” hoorde July hem nog zeggen, terwijl hij bij haar vandaan liep. Normaal zou Harry niet zo snel weglopen en had hij de man wel laten wachten, maar deze keer kwam het hem wel gelegen. Het bespaarde hem veel gediscussieer met July.

Een kleine vier uur later zat July al tandenknarsend in het vliegtuig op weg naar Engeland. Ze had een informatiemap in haar handen en die kon ze nu de komende uren doornemen. Hoewel ze niet blij was met deze opdracht, wilde zij zich altijd goed voorbereiden op haar opdracht. Aandachtig nam zij kennis van het dossier.

Het voorval met de vijf bejaarden had zich afgespeeld op een verlaten weggetje, zo'n 36 kilometer ten oosten van Sellafeld, nabij een afgelegen dorpje genaamd ‘Moon’. Sellafeld, aan de rand van de westkust van Engeland en nabij de plaats Seascale, was July wel bekend: de beroemde opwerkingscentrale waarbij aan het eind tachtiger jaren en begin negentiger jaren vele protesten werden gehouden. De rampen met Three Mile Island in Harrisburg en Chernobyl hadden een antipathie gekweekt tegen alle bedrijven waar het woord straling of kernenergie, of bedrijven die hier maar iets mee te maken zouden kunnen hebben, in voorkwam.

‘Dit dorpje, dat onder de rook van Sellafeld zou moeten liggen, nou ja, als de wind goed stond, bleek daarentegen goed bestand te zijn geweest tegen het negatieve imago van de kerncentrale,’ dacht July. Volgens de portfolio was de gemiddelde leeftijd van de dorpingen 71 jaar op een totaal van 618 inwoners.

Nog steeds vond July dit niet spectaculair. Waarschijnlijk waren de jeugdigen reeds vertrokken op zoek naar werk en bleven de ouderen, de pensionado's, achter. Dit had dan natuurlijk gevolgen voor de gemiddelde leeftijd van de inwoners die daarmee evenredig omhoog zou

gaan. Voor zover in haar portfolio verder was beschreven, had alleen de plaatselijke krant, 'the Seascale Domestic', in enkele regels aangegeven dat een fietser tijdens een toertocht de overleden bejaarden zou hebben gevonden en gevraagd of er personen waren die iets verdachts in de omgeving hadden waargenomen.

'Waarschijnlijk waren de bejaarden dementerend weggelopen', dacht July, 'en konden zij de weg naar huis niet meer terug vinden!'

Even verscheen er een kleine glimlach op haar gezicht: Als dat zo was, was haar 'verslagje' snel klaar en kon ze misschien nog een dagje gaan shoppen in Londen. Dat zou een geluk bij een ongeluk zijn!

Een tweede bericht in dezelfde krant, een dag later, sprak dit echter al weer tegen en rectificeerde het eerste bericht: de jongeman, niet bij name genoemd, zou het verhaal hebben verzonnen. Daarmee was de zaak afgedaan en schonk 'heel Engeland' hier geen aandacht meer aan. Een hoax dus. Nu komt het wel vaker voor dat jongeren zichzelf belangrijk willen maken en iets verzinnen om de kranten te halen. Zo bijzonder leek dit haar dus ook niet.

Ze dacht aan Harry. Ze had niet het gevoel dat de kosten van de cover tegen de baten zouden opwegen en het fingerspitzengefühl van Harry wel eens tegen kon vallen.

Toen zij echter de volgende pagina van de portfolio opensloeg, zag zij een onscherpe kleurenfoto van de vijf bejaarden, half zittend tegen een tweedelig gesloten houten hekwerk, afgedrukt op A4 formaat. Het leek erop alsof zij allen even leunend tegen het gesloten hek, voorzien van een dwarsbalk die de helften bij elkaar hield, aan het uitrusten waren, in slaap waren gevallen en niet meer waren wakker geworden. Verder stond naast het hekwerk een houten richtingaanwijzer die naar het hekwerk wees. De foto was echter te onscherp om de tekst te kunnen lezen. Op de foto waren verder vier vrouwen en één man te zien. De vrouwen zagen er inderdaad behoorlijk oud uit. July kon altijd slecht leeftijden schatten maar, gezien de rimpels op de handen en de ingevallen gezichten, kwam zij toch al gauw uit op gemiddeld een jaar of tachtig. De manspersoon had een iets jonger uiterlijk maar moest ook minstens de zeventig overschreden hebben. De kleren waren uit de tijd en blijkbaar veel gewassen want de kleuren

waren erg flets. Het bloem-design op de jurk van één van de bejaarden was volkomen verbleekt. Verder viel haar op dat de ingevallen gezichten op uitdrogingsverschijnselen leken te wijzen. Alsof ze dagen geen water hadden gedronken. Bij de man en bij één vrouw zag zij aan de handen een relatief ruim bemeten grote gouden ring om de dunne vingers. Wellicht waren zij een stel. De foto was verder te wazig om de juiste identiteit te achterhalen van één van hen. Tenslotte viel haar nog op dat bij drie van de personen van wie zij de nek kon zien, een bruine vlek zat, die iets weg had van een grote moedervlek. Mogelijk waren zij één familie.

Ze draaide het vel papier om en zag op de achterzijde van de foto een met pen geschreven tekst staan:

Malcolm,

Zó heb ik ze aangetroffen! Ik vond de bejaarden nabij Hardknott Pass in het Lake district. Ik was daar naartoe gefietst om wat plaatjes te schieten van enkele zeldzame vogels die in dit natuurgebied broeden. Aangezien er geen bereik was voor mijn mobiel op die plek, waarschijnlijk vanwege een opkomend onweer, heb ik van deze gebeurtenis een foto gemaakt. Toen ik hulp ging halen en met de politie terugkwam, waren zij verdwenen. Daarop ben ik naar de lokale krant gegaan en heb hen verteld wat ik had meegemaakt. Ze waren bereid een klein artikel te plaatsen waarbij de lezer werd gevraagd of hen in de streek rondom Hardknott Pass iets bijzonders was opgevallen. De volgende dag was er in mijn huis ingebroken en waren mijn mobiel en mijn laptop gestolen. De politie in Seascale heeft wel de inbraak geregistreerd maar heeft aangegeven dat er geen bejaarden vermist zijn. Zij gaven mij de indruk dat zij dachten dat ik alles geënsce-neerd zou hebben. Gelukkig had ik nog enkele foto's op mijn oude analoge camera en niet op mijn mobieltje staan. De dieven hadden die blijkbaar over het hoofd gezien of hebben de waarde van deze camera onderschat. In ieder geval kan ik hiermee mijn gelijk bewijzen. Onderweg naar huis, om thuis een afdruk te maken van de foto, leek een blauwe politieauto mij te volgen. Nadat ik thuis was aangekomen, viel mijn oog op een artikel in dezelfde krant dat zij het verhaal van mij, de vorige dag, rectificeerden omdat het verzonnen zou zijn. Je hebt gelijk. Ik voel nu ook dat hier

iets goed mis is. Zoals je voorstelde, wil ik hier eigenlijk niet bij betrokken worden. Daarom heb ik deze foto als bewijs aan jou gestuurd en ik verzoek je zelf op onderzoek uit te gaan. Er is daar wat loos! Die inbraak bij mij is niet toevallig en ik ben van plan voorlopig even het land te verlaten voordat ik op dezelfde manier verdwijn als de bejaarden. Ik had je verteld van die opdracht voor een fotoreportage in Kazachstan. Dit is een mooi moment om dat nu te gaan doen. Misschien kan je voor mij deze foto doorsturen naar jouw kennis bij de Daily Epitah. Dit is iets voor een journalist en niet voor een ornitholoog.

Groet, JM.'

July keek voor zich uit. Nu begon het verhaal toch wel interessant te worden. Meer informatie zat er echter niet in de map. Ze vond alleen nog een kaartje: 'Vertrouw dit alleen aan je beste medewerker toe.'

Het was ondertekend door ene 'Malcolm'.

July deed de map in haar tas en ging naar de wc. Ze keek naar zichzelf in de spiegel, terwijl zij de verdwenen lippenstift op haar lippen aanvulde en haar haar kamde, dacht ze na. 'Vertrouw dit alleen je beste medewerker toe'. Ineens kreeg zij een heel ander beeld van de cover die zij moest maken en een heel ander beeld van Harry die haar dan toch hiermee min of meer als zijn beste medewerkster zag.

Met een gevoel van trots ging zij vervolgens terug naar haar plaats. Wie zou die Malcolm zijn en wie is JM? Ze nam zich voor die avond Harry te bellen en hem naar Malcolm en JM te vragen. Zodra zij in Seascale was aangekomen, zou zij de politie maar eens gaan vragen wat zich daar heeft afgespeeld en bij de lokale krant eens na te vragen wie de rectificatie heeft geplaatst. Dat was in ieder geval niet JM of Malcolm, dus moet er nog een partij zijn die zich hiermee heeft bemoeid.

July hoorde een 'ping', keek op en deed haar gordel om. Het 'Fasten your seatbelt' lampje ging aan. Het werd tijd om te landen.

July had alleen handbagage bij zich en kwam daardoor snel door de douane. Terwijl ze naar de uitgang van Heathrow Airport liep, zag zij

een groot bord van de autoverhuurmaatschappij met de bekende logo van een citroen.

Ze liep naar de balie en pakte meteen de gold-card van haar werk. Haar positie als bekend reporter was ook buiten de us bekend. “Mevrouw Somers!” lachte de baliemedewerker.

Gecharmeerd door haar bekendheid maar tegelijkertijd bewust dat zij blijkbaar ook hier niet zomaar door de straten kon lopen, vroeg zij naar de prijslijst. Hierbij ging het haar meer om de modellen waar ze uit kon kiezen dan om de prijs. Haar opdrachtgever betaalde immers toch. Haar keuze viel op een wat kleiner model Ford maar wel eentje die was voorzien van alle luxe die ze zich maar kon bedenken.

In de parkeergarage verslikte zij zich even toen zij beseftte dat het stuur hier aan de rechterkant zat en zij hier links moest rijden. Hopend dat het navigatiesysteem haar voor grote fouten zou behoeden, stapte zij in. Ze tikte de bestemming, Moon, in.

Vrijwel direct gaf het navigatiesysteem enkele namen op waaruit July kon kiezen. ‘Moon’ stond daar echter niet bij. ‘Vreemd,’ dacht ze, ‘Ik heb het goed gespeld.’ Ze probeerde het opnieuw. Helaas hetzelfde resultaat. Dan maar een plaats in de buurt. In plaats van een plaatsnaam in te tikken, keek ze nu op een kaartje van de omgeving rondom Sellafeld. Behalve Sellafeld en Seascale, stonden er weinig plaatsjes in de omtrek van de 36 kilometer, zoals beschreven in haar portfolio, die haar zelfs maar in de buurt van een dorp zouden brengen. Aangezien Sellafeld een benaming is van het nucleaire complex en geen woonplaats, bleek er weinig anders te kiezen dan Seascale. Ze tikte Seascale in en zag vrijwel direct op het scherm de afstand en geschatte aankomsttijd.

‘Phoe, vijf en een half uur rijden. Aankomsttijd 01:30 AM.’ dacht ze. ‘Met enkele rustpauzes en ruim 450 kilometer tot Seascale, zou het al gauw een uur of vier in de nacht worden.’ July besloot dan maar een motel aan de snelweg te pakken als ze er omstreeks een uur of tien in de avond eentje tegen zou komen. Hier bood de navigatie wel uitkomst: Nabij Stafford, op iets meer dan een derde van haar reis was er een motel op haar route. ‘Twee sterren. Houdt ook niet over! Maar goed, met een eenvoudige kamer kom ik de nacht wel door en

dat is beter dan midden in de nacht in Moon aankomen,' dacht ze. Ze startte de wagen en reed eerst wat ongemakkelijk door de straten. Op de snelweg begon ze wat aan het rijden op de linkerhelft van de weg te wennen. Na een kilometer of honderd onderweg te zijn, zag ze een tankstation. Ze parkeerde haar wagen en liep naar binnen om wat sandwiches en een grote beker sterke koffie te halen. Toen ze wilde afrekenen bedacht zij om meteen even hier de weg te vragen naar Moon. De bediende wist haar echter ook niet te vertellen waar dit dorpje was. Min of meer gefrustreerd vanwege de onkunde van de medewerker van het tankstation, kocht zij dan maar een routekaart.

'Misschien was dit wel een truc van de bediende om routekaarten te verkopen...', dacht ze.

Eenmaal in haar auto nam zij een slok van haar koffie. Dat smaakte. Het leek wel of zij meteen weer wat energie kreeg. Nog een half uurtje en ze zou in slaap gevallen zijn.

Ze pakte de kaart en zocht opnieuw naar het dorp. Sellafield zag zij meteen op de kaart staan maar Moon niet. Dit werd toch te gek. Met de schaal van de kaart in acht genomen, trok ze nu een virtuele cirkel, rekening houdend met de omrekening van kilometers naar mijlen, van 23 mijl om Sellafield heen. Na twee sandwiches en een halve beker koffie, kwam zij tot de conclusie dat het dorp er niet op stond. 'Dit zou nog moeite gaan kosten', bedacht ze.

Bij Harry aankomen dat ze de plaats niet had kunnen vinden, zou haar imago als 'beste medewerker' ook geen goed doen. Ze hield zich voor het motel op te zoeken en de volgende dag in de buurt van Sellafield nog maar eens te vragen. Zo dicht bij het doel zou men toch van het dorpje gehoord moeten hebben.

Gelukkig werd een motel beter aangegeven. Nadat July de sleutel van haar kamer had gekregen, vroeg zij terloops aan de receptionist waar het plaatsje Moon te vinden was.

"Nooit van gehoord!" was het korte antwoord. "Maar ik zal het mijn collega even vragen. Zij is hier beter bekend dan ik."

De receptionist kwam met een knappe donkerblonde vrouw van een jaar of veertig terug. Zij keek July vol verbazing aan. "Waarom wilt u daar naar toe?"

Eigenlijk vond July niet dat dat de vrouw wat aanging, maar zij wilde niet moeilijk doen.

“Ik ben journaliste en moet daar zijn om een reportage te maken over ouderdom,” antwoordde ze kort.

“Ik zou daar niet heen gaan, mevrouw! Het is daar niet pluis. Men zegt dat de regering dat dorp daar heeft neergezet en de inwoners daar niet uit het dorp mogen.”

“Een gevangenis?” vroeg July.

“Nee, maar er wordt over gesproken dat het dorp hermetisch is afgesloten en andere burgers daar niet naar binnen kunnen. Het dorp staat ook niet op de routekaarten. En er is geen enkele informatie te vinden waar het dorp zich exact bevindt.”

‘Dat was mij inmiddels al opgevallen.’ dacht July.

“Ik verbaas mij erover dat u van Moon hebt gehoord, maar ik zou er ook niet te veel over praten met de mensen hier in de buurt, als ik u was. Het is een gevoelig onderwerp voor de Engelse regering en de muren hier hebben oren, als u begrijpt wat ik bedoel. Ze zeggen dat zelfs de vogels niet over het gebied heen vliegen.”

“Heeft u enig idee waar het dorp ligt?” vroeg July weer.

“Ze zeggen dat het dorp alleen op bewolkte dagen ’s nachts te vinden zou moeten zijn vanwege lichtschijnsels van de huizen en lantaarnpalen die reflecteren op de bovenliggende wolken. Daar zou het aan te herkennen moeten zijn. Maar dat zijn natuurlijk geruchten.”

July bedankte de vrouw voor de uitleg en liep vervolgens enigszins verbaasd naar haar kamer. Ze moest nog eens goed op een rijtje zetten wat ze nu had gehoord. Inwoners die het dorp niet uitkomen? Zou het een militaire basis zijn? Nou, die hebben toch geen hoogbejaarden in dienst?

Straks, na het douchen, zou zij alles nog eens overdenken. Eerst haar kamer opzoeken.

Haar kamer was eenvoudig, precies zoals zij van een twee-sterren motel kon verwachten. Geen tv, slechts een radio-wekker combinatie, geen internet en geen bad. Desalniettemin voelde het bed stevig aan en belangrijker, het zag er schoon uit en rook fris. Na een korte douche kwam zij weer wat bij van de reis en dacht zij na over wat de

vrouw bij de receptie haar had verteld.

Een heel dorp dat op geen enkele kaart werd aangegeven, was toch bizar. Ze werd nu toch geïntrigeerd door het verhaal dat de vrouw had verteld. Ze speculeerde er heerlijk op los wat haar te wachten zou kunnen staan. Het dorp lag in de buurt van Sellafield. Misschien had dat ermee te maken. Straks begon zij ook 'licht' te geven en mocht ze niet meer weg uit het dorp als ze eenmaal binnen was! Of werd ze aangevallen door radioactieve zombies en bleek het een dorp zoals beschreven in de film 'Resident Evil' te zijn.

Ze pakte een flesje cola uit een roestig koelkastje dat wel in haar kamer stond. Een prijskaartje op de koelkast gaf aan dat de drankjes voldoende waren om de hypotheek van de eigenaar van het hotel te betalen. Maar ja, zonder televisie en internet viel er in het motel weinig te beleven. Een drankje was dan wel welkom.

Terwijl zij het flesje opende, pakte ze de hoorn van de bakelieten telefoon en vroeg de hotelreceptie om haar werkgever te bellen. Aangezien het in Florida nog zes uur vroeger was, zou Harry nog op kantoor moeten zijn. Ze wilde toch graag van hem weten hoe zij die Malcolm zou kunnen bereiken en of hij nog wat meer informatie had.

De verbinding leek moeizaam tot stand te kunnen worden gebracht. July stond zeker twee minuten in de wacht voordat ze aan de andere kant van de lijn een vrouwenstem hoorde. "July? Met Amy. Je wilde Harry spreken?"

"Ja."

"Ik moet je wat vervelends vertellen: Harry heeft een hartaanval gehad en is onderweg naar het ziekenhuis overleden!"

July liet van schrik de hoorn uit haar handen vallen. Ze was overdonderd. Harry was een sportieve gezonde vent, jong, sterk en zonder stress. Ze ging zitten op haar bed en kon even bijna geen adem halen.

"July? July?" schreeuwde de stem door de telefoon.

July pakte de hoorn van de grond. "Dit.....dit... kan toch niet waar zijn!" stotterde ze.

"Gelukkig je bent er nog!" antwoordde Amy terug. "Het spijt mij dat ik je zo bot op de hoogte moet brengen."

"Hoe is het gebeurd?" vroeg July weer.

“We weten het niet precies. Carl vond hem alleen in zijn kantoor. Het leek of hij daar al enige tijd had gelegen. Hij had meteen een ambulance gebeld en tijdens de rit naar het ziekenhuis heeft men geprobeerd hem te reanimeren, maar blijkbaar was er al te veel tijd verlopen tussen de hartaanval en het tijdstip waarop de ambulance bij het ziekenhuis arriveerde. Ik weet best dat je erg gesteld was op Harry en hij op jou! Als er iets is wat ik voor je doen kan?.....”

July had geen woorden meer. ‘Erg gesteld!’ was wat overdreven. De haat-liefde verhouding tussen haar en haar baas bestond meer uit het feit dat zij elkaar nodig hadden. Zij wist donders goed dat zij zonder hem geen kans had gekregen om belangrijke nieuwsfeiten te mogen verslaan en hij zonder haar charismatische aantrekkingskracht op de lezer nooit zulke goede verkoopcijfers had gehad. Wel had zij ondanks alles veel bewondering voor Harry vanwege de manier waarop hij de medewerkers stimuleerde en het beste uit hen haalde. Ze moest dit even verwerken. Ze bedankte Amy voor haar medeleven, wenste haar ook sterkte en ze zou haar later nog terugbellen.

Ze ging op bed liggen, probeerde haar gedachten te ordenen en de komende dagen maar te nemen zoals ze kwamen.

July voelde enige rillingen over haar lichaam. Het zou toch niet zo zijn dat er een verband bestaat tussen de laatste opdracht van Harry en zijn dood?

Door deze gedachte kon ze de slaap niet vatten. Op dit moment waren dit de feiten en ze kon daar weinig aan veranderen. De volgende dag hoopte ze antwoorden te vinden op alle vragen die nu in haar opkwamen. Goede nachtrust had zij dus wel nodig. Ze besloot dan maar op een wat onnatuurlijke manier de slaap te forceren. Met een meegenomen slaappilletje, bedoeld voor in het vliegtuig, viel ze uiteindelijk in slaap. Vastberaden om, ter nagedachtenis van Harry, zijn laatste opdracht goed uit te voeren.

3.

July had de hele nacht liggen woelen in bed. Ondanks haar slaappilletje, sliep ze zeer onrustig. Ze werd 's morgens alweer vroeg wakker. Toen haar reiswekker zeven uur aangaf, besloot zij maar op te staan.

Het liefste wilde ze in het eerstvolgende vliegtuig springen en terug gaan naar Florida om de begrafenis van Harry bij te wonen en te onderzoeken waardoor hij het leven liet.

Een hartaanval krijg je niet zomaar! Ze wilde toch de oorzaak weten. Ze zou graag de laatste personen willen spreken die hem nog in leven hadden gezien. Als hij toen al niet lekker was geworden en er dan door niemand iets werd ondernomen, of door een collega te laat werd gereageerd, zou ze de boosdoener nog wel eens de oren wassen!.

Maar goed. Ze had een opdracht. Ze was nu extra gemotiveerd om deze opdracht, de laatste van Harry, ondanks haar eerdere bedenkingen, goed uit te voeren.

Met haar gedachten nog bij Harry, deed ze al haar routinematige ochtendklusjes en liep binnen vijftien minuten, met een frisse adem, gekamd haar en helderrode lippenstift op, naar de ontbijtruimte. Je kon aan haar niet zien dat ze onrustig had geslapen en pas twintig minuten geleden was opgestaan!

Ze ging weer volledig op in haar rol als reporter, had al haar persoonlijke emoties van zich afgeschud en liep vervolgens de ontbijtruimte binnen. Misschien zou iemand haar herkennen en dan zou de uitstraling van een persoonlijke emotie funest voor haar imago kunnen zijn.

Ze keek om zich heen. Er stonden maar vijf tweepersoonstafels en alle stoelen waren, op één na, bezet. Het leek wel of iedereen tegelijk zijn ontbijt wilde nuttigen.

July liep met een bord vol warme broodjes en koffie naar de enig vrije zitplaats toe.

Aan de andere kant van de tafel zat een man, verdiept in een krant, te lezen.

“Is deze stoel nog vrij?”

Een donkerblonde, glad geschoren jongeman van een jaar of dertig, keek geïrriteerd op vanachter zijn krant. Toen hij echter het fraai opgemaakte gezicht en de stralende blauwe ogen, gemarkeerd met zwarte eyeliner van July zag, veranderde zijn houding snel en hoopte hij dat ze zijn irritatie niet had opgemerkt.

“Ja hoor!” glimlachte de man nu.

July stak haar hand uit. “July Somers.”

“David Hawk, aangenaam.”

Hij keek haar aan zoals de meeste mannen een aantrekkelijke vrouw aankijken en een gesprek willen beginnen, maar wist niet hoe hij moest beginnen. Hij had blijkbaar weinig ervaring met het aanspreken van vrouwen op het eerste moment.

July brak het ijs. “Staat er nog iets interessants in de krant?”

“Nou nee. Een orkaan bij de Filippijnen, de gevechten in Syrië, de aandelen Apple zijn weer gestegen en de cartoons lijken steeds meer op elkaar!”

“Weinig nieuws dus!” antwoordde July.

“July Somers? Bent u de reporter van de Daily Epitah?”

July knikte. Zij voelde zich meteen weer in haar element. Haar bekendheid, blijkbaar zelfs doorgedrongen tot in een motel bij een klein dorp, streelde haar.

“Ik werk voor dagblad ‘de Mercury Post’. We zijn dus collega’s. Ik doe daar de meteorologische columns. Weliswaar ben ik niet van uw ‘kaliber’, maar ik hoop in de toekomst ook de rapportages van de ‘High Society’ te mogen doen!”

“Leuk een collega te ontmoeten! En hoe komt u als meteoroloog hier in dit motel terecht?” vroeg July belangstellend.

“Ik heb een paar weken verlof en ben op zoek naar een goed verhaal om door te breken. Meestal doe ik de beste ideeën op als ik mij alleen kan terugtrekken op een plaats waar ik niet word gestoord. Ik ben lif-tend onderweg naar Schotland en wil daar, wandelend en kamperend de lokale bevolking beter leren kennen. En jij?”

“Ik ben onderweg naar Sellafield voor een rapportage.” Ze vroeg zich af of zij in dit stadium nu meteen moest vertellen wat haar doel was. Ze kende David natuurlijk niet en straks kon hij er met haar verhaal vandoor gaan. Aan de andere kant, als ze hem deelgenoot zou maken van deze rapportage zou het hele verhaal misschien wel sneller afgerond kunnen worden en kon zij alsnog op tijd op de begrafenis van Harry zijn. Ze besloot voor het laatste.

“Misschien heb jij interesse om dat samen met mij te doen?” vroeg zij hem, terwijl ze een hap van haar croissant nam.

David verslikte zich bijna. “Huggehuggehugge... met,... met jou? Werkelijk?” Hij was verrast door dit voorstel en voelde zich buitengewoon vereerd. Hij was een onbeduidende meteoroloog bij de Mercury Post en kon nu samenwerken met een wereldberoemd journaliste. Het was alsof hij gevraagd werd de assistent van de president te worden.

“Tegen zo’n aanbod kan ik natuurlijk geen ‘nee’ zeggen. Ik moet toegeven dat het mij overvalt!”

July dacht even aan zichzelf. Vijf jaar geleden overkwam haar ongeveer hetzelfde. Zo kreeg zij uiteindelijk de kans om voor de Daily Epitah te gaan werken. Als zij op deze wijze David ook een stapje vooruit kon helpen en tegelijk haar coverstory op tijd voor de begrafenis af wist te krijgen, hadden beiden hier een voordeel bij.

“Mooi,” zei July en vertelde hem het verhaal van de vijf bejaarden en de documenten in haar portfolio. Ze liet wel het overlijden van Harry en haar reden om op tijd op de begrafenis te zijn buiten beschouwing, aangezien dat geen meerwaarde had voor het verhaal en zij haar persoonlijke emoties niet bij het verhaal wilde betrekken.

David zat geboeid te luisteren en stelde haar dezelfde vragen die zij zichzelf ook al had gesteld. “Wat ben je nu van plan eerst te doen?”

“Ik wil eerst maar eens met de politie in Seascale praten. Misschien kunnen zij iets meer vertellen over de jongeman, die bij hen aangifte deed van de gevonden bejaarden.”

“Heb je een naam van een agent waarmee JM gesproken zou hebben?” vroeg David weer.

“Nee. We moeten gewoon maar naar het politiebureau rijden en eens een paar open vragen stellen!”

“Hoe lang is het nog rijden?”

“Nog ruim drie uur!” antwoordde July.

David nam zijn laatste slok koffie. “Ik kan met een kwartiertje mijn spullen hebben gepakt!”

“Uitstekend. Dan zie ik je bij de parkeerplaats. Ik heb een rode Ford Fiësta!”

July stond naast haar auto al te wachten en zwaaide naar David toen zij hem zag aankomen. Hij droeg een drietal grote tassen. Enigszins teleurgesteld dat zij toch geen grotere auto had genomen, opende zij de relatief kleine kofferbak.

David stopte twee tassen met kampeerspullen in de auto, de derde legde hij op de achterbank, waar ook de kleine trolley van July stond.

“Jij reist wel heel erg ‘licht’!” merkte David op.

“Ik heb het geluk dat ik het mij kan permitteren om onder weg te kopen wat ik nodig heb. Veel bagage is dan niet nodig. Ik heb alleen wat spullen voor persoonlijke verzorging bij me!” beaamde zij.

Beiden stapten nu in de auto en opnieuw startte July het navigatiesysteem en ook opnieuw werden de beperkingen van de navigatie haar duidelijk gemaakt: geen ‘police station’ in Seascale. ‘Dan maar op de bonnefooi naar Seascale’, dacht ze. “Ik vraag daar wel aan een voorbijganger waar het politiebureau is.”

Tijdens de reis werd nog even over ‘koetjes en kalfjes’ gepraat. Langzaam durfde David ook wat meer persoonlijke vragen te stellen...

“Ik ben 34 en nee, ik heb geen vriend! Ik houd van mijn werk maar dat slokt mij ook op. Vaak ben ik tot in de late uurtjes bezig en deze onregelmatige werkzaamheden maken een relatie niet eenvoudig,” was haar open en eerlijke antwoord op de vraag van David.

David haalde zijn handen door zijn krullen, alsof het nu belangrijk werd er uiterlijk nog beter uit te zien.

“Ik ook!” zei hij kort. “Ik heb ook geen vriend.., éh, vriendin. Ik wilde eerst mijn positie verbeteren. Alleen nu vraag ik mij af of dat het belangrijkste is in het leven. Ik ben nu 37 en het zag er tot gisteren nogal naar uit dat die verbetering ver weg lag.” Het was een kleine

hint naar July dat hij deze mogelijkheid om met haar een cover te mogen doen, voor hem een uitgelezen kans was die hij goed wilde benutten.

“Daarentegen heb ik mij altijd voorgehouden, indien dit niet lukt, ik tegen de tijd dat ik veertig ben naar Kathmandu verhuis en monnik word!” Hij liet in het midden of dit nu over zijn werk ging of over het hebben van een relatie.

“Kijk, een bord Seascale!” zei July zonder verder op zijn verklaring in te gaan. “We zijn er bijna.”

Ze reden de A595 af. Een bord dat zij de bebouwde kom van Seascale binnenkwamen, was prominent aan de zijkant van de weg aanwezig. Het was een kleiner dorpje dan July had verwacht. Misschien was de naam van het dorp zo bekend geworden vanwege het nabij gelegen Sellafeld, dat July in haar gedachten het plaatsje steeds groter had gemaakt, dan het werkelijk was. Een politiebureau moest dan in ieder geval niet zo moeilijk te vinden zijn.

Na tien minuten door het dorp te zijn gereden en geen enkele weg-aanwijzer te hebben gevonden die stadhuis, politiebureau of ЕНБО-post aangaf, besloot July de eerstvolgende passant maar eens aan te spreken. Ze had geluk. Een oudere man stond in de tuin zijn gras te maaien. De man was echter met zijn tijd meegegaan. In plaats van de bekende handmaaier bezat hij een afstandsbediening en een zacht zoemende robotgrasmaaier die op zijn aanwijzingen het gras in strakke banen maaide.

“Hallo, mijnheer?” riep July terwijl zij elektrisch het raam aan haar kant van de auto naar beneden liet zakken. “Mag ik u wat vragen?”

De man keek op. “Hè?”

“Kunt u mij vertellen waar ik hier ergens een politiebureau kan vinden?” vroeg July beleefd.

“Hè?”

“Die man moet stokdoof zijn!” merkte David op.

De bejaarde drukte een knopje op de afstandsbediening in en de grasmaaier stopte, waarna hij vervolgens een klein apparaatje uit zijn zak haalde. Na een druk op een knopje, bleek de man hen ineens veel beter te verstaan.

“Sorry. Mijn grasmaaier maakt altijd zo’n herrie, dat ik mijn gehoorapparaatje uitzet. Wat zei u?”

July herhaalde haar vraag.

“Er is hier in Seascale geen politie. Er wonen hier nagenoeg geen jonge ‘vandalen’ of uitschot waarvoor we politie nodig hebben om de orde te handhaven, ziet u. Een keer per week komt hier een ‘constable’ langs, min of meer om een praatje met ons te maken. Alleen die keer in 2010, was het hier een gekkenhuis, toen een idioot uit Whitehaven hier om zich heen begon te schieten. Maar die schoot in de hele omgeving vele mensen neer. Toen reden hier wel dertig politieagenten door het dorp. Je vraagt je af waar ze zo snel vandaan kwamen....”

‘Leuk’, dacht July, ‘voor een andere keer, voor een andere cover, maar dit helpt mij nu niets.’

David was ondertussen even uitgestapt en liep naar de grasmaaier toe. Nieuwsgierig keek hij ernaar. Zo’n ding had hij nog niet eerder gezien. Er leken camera’s op te zitten die de hele omgeving konden waarnemen. Een lange antenne zorgde voor het contact met de afstandsbediening van de man.

“Kunt u mij dan vertellen waar het dichtstbijzijnde politiebureau is?, vroeg July weer.

“Dat is in Workington, 25 mijl hiervandaan!”

“Als er dan iets is, hoe kunt u hen dan snel waarschuwen?”

“Er is hier nooit wat! En als er wat is, dan zijn ze hier zeer snel. Alsof zij het kunnen ruiken! Zoals die keer in 2010. Toen waren zij hier ook razendsnel!”

“Dat schiet niet op” dacht July.

“Mooie grasmaaier heeft u!” begon David nu.

“Ja die hebben alle bewoners van Seascale gehad van de stadsraad. Omdat het gras hier zo verrekte snel groeit. Alleen, het maakt zo’n verdomde herrie. Gelukkig heb ik een gehoorapparaat dat ik kan uitzetten.”

‘Vreemd, ik hoor alleen maar wat gezoem’, dacht David.

“Vroeger”, ging de man verder, “vroeger was hier wel een ‘politiehuis’. Daar woonde de ‘constable’. Maar dat huis is verlaten.”

“Kunt u mij dan misschien vertellen waar ik de Seascale Domestic kan vinden?” vroeg July weer.

“Onze lokale krant, bedoelt u?”

July knikte.

“Het is maar een kleine krant, hoor. De enige reporter van de krant die nog over is, is Michel Scott en die is er alleen op vrijdag voor het aannemen van wat lokale advertenties. Maar als u het wilt weten: hier vandaan, tweede straat links en dan doorrijden tot u niet meer verder kan, rechtsaf en dan is het tweede huis van rechts. Een wit huisje. Er staat een bord voor met de naam van de krant. Kan niet missen.”

“Dank u wel. We zullen eens gaan kijken. Misschien hebben we mazzel!” zei July.

De man had inmiddels zijn gehoorapparaat weer uitgezet en hoorde al niet meer wat July had gezegd. Zonder verder gedag te zeggen, liep de man naar zijn grasmaaier en duwde op een knopje van zijn afstandsbediening. De grasmaaier begon weer zacht te zoemen en maaide langzaam het gras voor de voeten van David weg. De maaier draaide bij de voeten van David om en maaide weer in een andere richting.

‘Goeie sensor’, dacht David nog voordat hij weer in de auto stapte.

In de auto keek July meteen David aan: “Waar heeft JM de politie aangesproken als dat niet in Seascale was? Hij had toch in zijn bericht achter op de foto geschreven dat hij aangifte had gedaan bij de politie in Seascale!”

“Misschien had hij zich vergist,” opperde David.

‘Misschien...’, herhaalde July. “Laten we de Domestic maar eens gaan opzoeken. Misschien komen we er dan hopelijk achter wie JM is.”

“Als er tenminste iemand aanwezig is! Het is vandaag donderdag,” voegde David toe.

De aanwijzingen van de oude man volgend, werd het witte huisje snel gevonden. Seascale was geen groot dorp en had maar enkele straten. Zelfs zonder aanwijzingen hadden zij uiteindelijk de lokale krant ook wel gevonden. Wel waren zowel July als David verbaasd dat de krant vanuit een woonhuis werd gemaakt.

Het huisje zag er verlaten uit. Toch belde July aan. Een luid geblaf werd hoorbaar. Blijkbaar was er toch iemand thuis. Even later hoorde ze wat geschuifel in de gang.

“Ha,” zei July triomfantelijk kijkend naar David, “ook op donderdag is toch iemand aanwezig!”

Een wederom oudere man opende de deur.

‘Ja?’

“Goedendag. Ik ben een verslaggeefster en op zoek naar iemand van de Seascale Domestic. Bent u Michel Scott? Heeft u...”

De man keek met gefronste wenkbrauwen over zijn brilletje: “Ik ben gesloten. En ik heb geen verslaggever nodig!” klonk de man nors.

“Maar misschien kunt u mij toch even te woord staan,” hield July vol. “Ik kom naar aanleiding van een voorval dat zich hier in de buurt heeft afgespeeld en...”

“Dat was in 2010. Dat is al jaren geleden. De man is dood. Niemand weet wat hem bezielde!” sprak de man kortaf en maakte aanstalten om de deur weer te sluiten.

“Nee. Over vijf bejaarden die onder nogal bijzondere omstandigheden dood zijn aangetroffen!” zei July er snel achteraan voordat de man de kans kreeg het gesprek te beëindigen en de deur te sluiten.

“De man keek nu July aan!”

“U bent?”

“July Somers van de Daily Epitah en dit is David Hawk van de Mercury Post.”

“Meneer Hawk?” vroeg de man nu. “Bent u familie van Derrick Hawk?”

“Eh ja! Een neef.”

July keek nu David aan. Ze had blijkbaar iets gemist.

“Heb ik iets gemist?” vroeg ze.

“Mijn oom zou in 2010 een twaalfstal mensen hebben doodgeschoten en daarna zichzelf van het leven hebben beroofd!” antwoordde David met enige schroom.

July keek hem aan. Dat had hij haar niet verteld. Nu is daar ook wel iets bij voor te stellen, maar het gaf July toch even de indruk dat David misschien niet zo maar met haar was meegegaan.

“Komt u maar even binnen!”

Terwijl zij het smalle gangetje naar de woonkamer doorliepen, struikelde July bijna over een apparaat dat midden in het gangpad stond.

“Pas op voor de stofzuiger!” zei de man eigenlijk net iets te laat.

July was al gestruikeld maar David wist haar te grijpen, voordat zij gestrekt op de grond zou komen te liggen.

De sensor van de stofzuiger had July inmiddels ook opgemerkt en het apparaat bewoog zich naar de zijkant van de gang.

“Sorry!” verontschuldigde de man zich. “De stofzuiger heeft een... eigen leven. Deze kan niet worden uitgezet!”

“Er zit toch wel een schakelaar op?” vroeg David nu.

“Het is een speciaal type. Gekregen van de stadsraad om de hygiëne in huis te bevorderen. Het heeft ook een beveiligingsfunctie. Als er hier ingebroken zou worden, geeft dat ding dit door aan een beveiligingsbedrijf in Sellafield. Ik moet toegeven dat er sinds de stadsraad deze dingen heeft uitgedeeld, het aantal inbraken met 90% is gedaald.”

“Waren er zoveel inbraken dan?”

“Nou dat niet, maar één inbraak in plaats van tien per jaar is ook negentig procent hè!” antwoordde de man op Davids vraag. “Het scheelt ook op de verzekeringspremie. Zolang wij het apparaat in huis hebben, betalen wij ook een veel lagere premie. Overigens hoorde u de stofzuiger net ook blaffen. Dat doet het ding ook! Maar u bent hier niet om over mijn stofzuiger te praten!” ging de man verder. “Ik ben Michel Scott, de enige nog overgebleven verslaggever van de Seascale Domestic.”

Terwijl July de man een hand gaf, keek David nogmaals naar de stofzuiger. Hij was altijd wel geïnteresseerd in moderne apparatuur met veel snufjes maar dit ding gaf hem toch de kriebels. Een gevoel alsof je continu wordt geobserveerd.

“Vergeeft u mij, maar ik verwacht, zoals bij mijn krant, een groot kantoor en geen huis.” zei July, terwijl ze om zich heen keek.

“Toch heb ik hier alles! Als mijn verhalen klaar zijn, gaan die via internet naar de drukkerij die ‘on demand’ de krant afdrukt. De oplage is tegenwoordig maar klein. De meeste abonnees hebben liever

een digitale versie, sinds wij in Seascale allemaal een e-reader hebben gekregen van de stadsraad.”

“Jullie krijgen wel veel van de stadsraad!” merkte David op.

“De stadsraad is erg milieubewust. Kranten gebruiken veel papier. Daarnaast werd ook gebruik van email gepromoot. Dat scheelt weer postpapier. Uiteraard was de postbode en het lokale postkantoor hier niet blij mee en ook ik moest even wennen aan het digitale tijdperk. Ik heb daar ooit eens een artikel aan gewijd. Dat viel niet goed bij de stadsraad. Ik moest die tekst van hen rectificeren. Dat had ik liever niet gedaan. Maar ja, wat wil je? Anders was ik werkeloos geworden. Ik ben nu 63 en moet nog twee jaar....”

July onderbrak Michel. “Meneer Scott, de Seascale Domestic, uw krant heeft een artikel geschreven over vijf bejaarden die hier in de omgeving dood waren aangetroffen.”

“Dat was niet zozeer een artikel. Jack kwam hier opgewonden binnenstormen en vertelde mij van het voorval dat hij had gezien in Hardknott Pass, vlakbij het plaatsje Boot. Hij vertelde mij dat hij daar vijf dode oude mensen had aangetroffen toen hij vogels wilde observeren voor een fotoreportage. Er komen daar volgens hem nogal veel bijzondere vogels voor. Aangezien de politie geen bijzonderheden ter plaatse had aangetroffen en Jack vervolgens bij mij kwam met het verzoek of ik een advertentie kon plaatsen in de Domestic, of er iemand in de omstreken van Boot iets bijzonders had waargenomen, heb ik dat gedaan.” Vervolgens keek Michel July heel indringend aan: “Ik ken hem al wat langer en hij heeft ook enkele keren voor de Domestic leuke fotoshoots gemaakt van bijvoorbeeld een uit de kluiten gewassen mus en een koolmeesje met een papagaai-achtige snavel. Ik zag daar geen kwaad in. Echter, de volgende dag kwam de secretaris van de stadsraad naar mij toe en gaf mij aan de advertentie te moeten rectificeren. Jack zou het hele verhaal hebben verzonnen om aandacht te krijgen. Hij scheen schulden te hebben en probeerde hiermee bekendheid en aandacht te krijgen voor zijn fotoshoots. Volgens de secretaris waren overigens ook de foto's van de vogels gemanipuleerd! Daarnaast zou de advertentie ook niet goed zijn voor Seascale, aangezien vele gepensioneerden zich in deze streek willen vestigen en dit wellicht ne-

gatieve gevolgen zou kunnen hebben voor deze gemeente. Vervolgens heb ik Jack gebeld en verteld dat de secretaris bij mij was geweest en met de opdracht om een rectificatie van de advertentie te maken. Jack hield bij hoog en bij laag vol dat hij geen leugens vertelde en een foto had om te bewijzen dat hij gelijk had. Aangezien ik niet kan beoordelen of een foto gemanipuleerd is en de secretaris mij min of meer ook duidelijk had gemaakt dat ik niet meer zulke artikelen moest plaatsen, heb ik hem aangeraden dit naar een andere krant te sturen als hij overtuigd was van zijn gelijk. Nu ik u hier zie, begrijp ik dat hij dit ook daadwerkelijk heeft gedaan.”

Vervolgens liep Michel naar het keukenblok om koffie te gaan zetten. “Ik ga ervan uit dat u wel koffie lust?” July en David knikten.

Michel opende de gaskraan en ontstak een lucifer. Toen hij de lucifer bij het kooktoestel hield, gebeurde er weinig. Hij keek wat nerveus en wierp een blik op de stofzuiger. “Geen gas. Zo te zien kan ik u geen koffie aanbieden. Ik heb blijkbaar geen gas op dit moment!”

“Dat geeft niet. Kunt u mij aangeven waar ik Jack kan vinden? Wat is overigens zijn achternaam?” vroeg July.

“Jack Mason.” antwoordde Michel. “Voor zover ik weet is Jack het land uit, maar zijn moeder woont in Eskdale. Misschien kunt u het haar vragen? Ik zal het adres opschrijven.”

Terwijl Michel het adres op een papiertje schreef, maakte David van de stilte die even viel gebruik om nog eens te vragen over het voorval in 2010.

“Kunt u nog iets vertellen over Derrick Hawk?”

“Niet veel. Hij was een vrachtwagenchauffeur en werkte voor Sellafield Ltd., de eigenaar van de opwerkingsfabriek Calder Hall. In juni 2010 schijnt hij ontslagen te zijn en heeft hij zich afgereageerd op de plaatselijke bevolking. Al rijdend door de omgeving, waaronder Whitehaven, Gosforth en Seascale, heeft hij vanuit de auto twaalf mensen neergeschoten en nog eens 25 mensen verwond. Uiteindelijk heeft men hem in het Lake District, in de buurt van het plaatsje Boot, dood aangetroffen. De politie heeft hierbij verklaard dat hij daar een eind aan zijn leven heeft gemaakt. Maar ik denk dat u dit zelf ook allemaal al wist!”

“Nee. Ik had geen contact met mijn oom. In feite herinnerde u mij aan het voorval, toen u zijn naam noemde.”

Terwijl David antwoordde op de vraag van Michel, begon de stofzuiger weer tot leven te komen en deed zijn zuigronde door de kamer.

Michel drukte het papiertje met het adres in de handen van July en drukte vervolgens haar hand dicht. Licht knijpend in haar hand keek hij haar indringend aan.

“Ik moet u nu verzoeken te gaan. Ik heb nog veel te doen!”

“Dank voor uw tijd. Heeft u voor mij misschien nog een visitekaartje met uw telefoonnummer zodat ik u nog kan bellen als ik nog een vraag zou hebben?” vroeg July.

“Ik heb geen telefoon meer. Sinds heel Seascale en omgeving van de stadsraad een tablet heeft gehad, gaan alle gesprekken via dit medium. U kunt mij mailen via de website van de krant!” Met een gebaar naar de voordeur wijzend, liet Michel weten dat het gesprek nu echt ten einde was gekomen.

David keek verbaasd. Dan was er nagenoeg geen communicatie meer mogelijk met mensen die nog geen tablet bezaten. “Laat mij eens raden: Dit tablet, de stofzuiger en wellicht enkele andere zaken zoals een grasmaaier, heeft u allemaal gehad na het voorval met Derrick Hawk?”

“Dat is juist. De stadsraad heeft veel gedaan om de veiligheid en het welzijn van de inwoners van Seascale te verhogen. Wij zijn de stadsraad ook veel dank verschuldigd!” zei Michel voor hen uit lopend in de richting van de voordeur. Hij opende de deur, keek omzichtig om zich heen, schudde July en David de handen en duwde hen bijna naar buiten.

Een moment later stonden July en David weer bij hun auto. Ze keken nog even om maar Michel was al weer naar binnen gegaan.

“Nogal een abrupt einde aan ons gesprek, vind je niet?” vroeg July aan David.

David knikte. “Ik heb daar wel een idee over. Maar laten we eerst maar weggaan. Ik vertel het je zo wel als we weer rijden!”

July startte de auto. “We hebben nu in ieder geval de naam van JM. Denk jij dat Jack Mason dit allemaal verzonnen heeft?” Terwijl zij

deze vraag stelde aan David, ontvouwde zij het verkreukelde papiertje dat Michel Scott in haar handen had gedrukt.

“Tja, foto’s zijn altijd te retoucheren. Zowel analoog als digitaal, maar gezien de moeite die de stadsraad doet om het verhaal niet naar buiten te laten komen, heb ik steeds meer de neiging Jack te geloven,” antwoordde David.

July keek op het papiertje om het adres van de moeder van Jack in het navigatiesysteem in te vullen. Haar ogen vergrootten zich voor een moment. “Wij moeten hier snel vandaan!”

Zonder zich verder om de navigatie druk te maken gaf July gas, maar was even vergeten dat zij zich in Engeland bevond en links moest rijden. Ze schampte bijna een bestelbusje van het plaatselijke gasservicebedrijf. July stak al verontschuldigend haar hand op, terwijl zij in de achteruitkijkspiegel keek. De werknemer in het busje keek echter voor zich uit en leek geen acht te slaan op de verontschuldigen van July.

Wat geschrokken door het voorval richtte zij haar aandacht op het links aanhouden op de weg en reed zij Seascale uit.

Pas toen zij het verkeersbord ‘einde Seascale’ had gezien, kwam zij een beetje op adem.

David die haar bijzondere gedrag wel had opgemerkt, had zich maar even stil gehouden. Hij wilde nog voorstellen of hij misschien maar moest rijden. Hij was tenslotte bekend met het Engelse verkeer. Toch wilde David haar nu niet lastig vallen en hield zich maar wat beter vast aan het handvat boven het portier.

Langs de plaatselijke snelweg stopte zij de auto even op een parkeerplaats en voerde Eskdale in. ‘Vijftien kilometer, twintig minuten rijden.’

Nu kon David zijn nieuwsgierigheid niet meer in bedwang houden. “Wat staat er nu op dat briefje? Je liep bijna rood aan!”

“Lees zelf maar!”

David pakte het verkreukelde briefje aan en streek het glad:

Ann Mason-Scott, 24 Gateside place, Eskdale.

*Moon ligt 10 kilometer ten noorden van Boot!
Vind het oog van Zeus en vernietig dit briefje.*

Malcolm.'

David keek naar July. Het korte briefje bevestigde zijn vermoeden. Michel kon weinig zeggen. Het hele dorp is een grote 'Big Brother'. De stadsraad ziet en hoort alles. Daarom gaf Michel hen een briefje en moesten zij zo opeens het huis weer verlaten. Hij wist dat het niet lang zou duren of de 'secretaris' zou zich weer bij hem laten zien.

"Wat is het oog van Zeus?" vroeg July.

"Geen idee. Misschien weet die Ann dat?"

"Ik weet het niet. Ergens betwijfel ik dat," ging July verder. "Maar we kunnen het aan haar vragen. We zijn er zo!"

July zette de kleine Fiësta weer in gang. Deze keer was ze beter voorbereid bij het optrekken en liet zij een auto achter haar, langs de rechterzijde, passeren voordat zij zelf weer de weg op ging.

"Malcolm. Michel is dus Malcolm!" concludeerde July hardop.

David knikte. "Er begint mij iets te dagen.. In de 80'er en 90'er jaren waren er in deze streek veel incidenten rondom de kerncentrales in Sellafeld. Een milieuvactivist genaamd Malcolm schreef regelmatig in de kranten columns waarin hij de veiligheid, de zogenaamde economische voordelen en milieuschade aan de kaak stelde. Ik begin te vermoeden dat dat dezelfde persoon is. Na 2010 is nooit meer wat vernomen van Malcolm. Het zou mij niet verbazen dat hij toen de naam van Michel heeft aangenomen! Zodra ik de kans krijg, zal ik de oude krantenartikelen hierover eens opzoeken en uitpluizen."

Die kans zou David inderdaad nu nog niet krijgen, want het duo passeerde reeds het plaatsnaambord Eskdale.

Eskdale stelde niet veel voor. Er waren hooguit een vijftigtal woningen en er waren eigenlijk maar twee straten die het dorp inliepen. Wel waren alle huizen van het type landhuis en bezaten mooie, grote en goed onderhouden tuinen. De mensen die hier woonden hadden duidelijk een wat ruimere beurs.

David wees in de richting van een villa aan de westkant van de

straat. “Nummer 24. Hier zou het moeten zijn!”

Zonder verder wat te zeggen, stapten beiden uit en liepen naar de deur. Hierop was geen bel te vinden maar een ouderwetse klopper. Iets wat eigenlijk ook helemaal in de stijl van deze woning hoorde, dacht July. Ze klopte drie keer en meteen hoorde zij een hond luid blaffen.

“Weer een stofzuiger?” vroeg David. “Dan wordt zij ook in de gaten gehouden!”

Een moment later hoorden zij voetstappen en deed een kleine oude vrouw met grijs, krullend haar, gebonden in een knotje op haar hoofd en met een klein, gouden brilletje half verzakt op haar neus, de deur open. “Achter haar liep een Labrador die bijna net zo groot was als het vrouwtje zelf.

‘Gelukkig een echte hond!’ dacht David.

“Ja!”

“Mevrouw Mason?” vroeg July.

“Ja?”

“Ik ben July Somers en dit is David Hawk. Wij zijn reporters en hebben een vraag over uw zoon, Jack Mason. Michel Scott heeft ons verteld dat wij bij u moeten zijn.

“Mijn broer? Hm. Ik heb eigenlijk niet zo veel contact met Michel sinds hij drie jaar geleden permanent in Seascale is gaan wonen. Wat is er met mijn zoon? Heeft u een bericht van hem?”

“Nee, helaas niet. Wij wilden u eigenlijk vragen of u weet hoe wij met hem in contact kunnen komen. Het handelt om een gebeurtenis van een paar dagen geleden.”

Ann dacht na. “Kunt u zich legitimeren?”

Gelijktijdig grepen July en David naar hun legitimatiebewijs en lieten het aan de oude dame zien.

Nadat ze de identificatie aandachtig had bestudeerd en de gezichten had vergeleken met de foto’s op de pasjes en ze zich ervan verzekerd had dat de reporters ook daadwerkelijk van de Epitah en Mercury waren, gebaarde zij hen binnen te komen.

“Komt u binnen!” riep ze en verontschuldigde zich voor de rommel in huis.

“Mijn huishoudelijke hulp is nog niet geweest. Ze is laat vandaag. Maar komt u verder.”

July en David gingen zitten op een bordeauxrode, klassieke fauteuil, waarvan de slijtage aan de velours bekleding liet blijken dat de vrouw deze meubels al zeer lang had.

“Mijn zoon heeft mij verteld dat hij een opdracht heeft gekregen in Kazachstan. Hij zou pas over enkele maanden weer terugkomen. Heeft dit te maken met de vijf bejaarden die hij dood had aangetroffen?”

“Inderdaad,” zei David die nu eens als eerste het woord nam. Kunt u ons daar iets over zeggen?”

“Het enige wat ik kan zeggen is dat hij nogal opgewonden bij mij kwam slapen, nadat er in zijn huis was ingebroken. Hij vertelde mij dat hij het gevoel had dat hij constant werd gevolgd en hij bang was dat hij mogelijk op een misdrijf was gestoten. En dat men dit trachtte te verbloemen door hem als ongeloofwaardig af te schilderen en als iemand die trachtte de verzekering op te lichten. Ik verzeker u, mijn zoon heeft zich nooit misdragen!”

“Kunt u ons misschien vertellen wat voor opdracht uw zoon in Kazachstan heeft gekregen?” vroeg July.

“Hij is ornitholoog. Een farmaceutisch bedrijf heeft hem de opdracht gegeven om een zeldzame vogel te vinden die, naar het schijnt, zeer oud kan worden. Hij heeft een enveloppe gekregen met een flink pak geld als vooruitbetaling en een ticket dat voor onbepaalde tijd geldig is. Eergisteren heeft hij de ticket verzilverd en is naar Kazachstan gegaan. Hij had grote haast en behalve een rugzak met een tandenborstel en wat kleding, nam hij weinig mee. Tot op heden heeft hij mij nog niet gebeld en ben ik ook wel wat bezorgd. Ik had gehoopt dat u mij iets kon vertellen. Meer weet ik er ook niet van! Ik heb ook geen idee hoe dat bedrijf heet.”

“U vertelde net dat uw zoon hier nog heeft geslapen. Als hij hier een kamer heeft, zouden wij die misschien eens mogen inkijken? Misschien ligt daar nog een aanwijzing.”

“Ik zal hem u laten zien.”

Ann liep hen voor de trap op. Op de muur van de trap hingen vijf

foto's. Eenmaal boven vertelde ze dat ze zes kinderen had, waarvan Jack en zijn tweelingbroer Mitch de jongste waren. Ze wees op de laatste foto die zij passeerden. Op de foto stonden twee jongemannen van een jaar of 25. Hun krullende, donkerblonde haren waren hetzelfde gekamd. Ook de rode Adidas sportkleding was identiek. Beiden droegen een bril, zij het dat de één een Ray-Ban pilootenbril en de ander een zeskantig vormgegeven onbekend niemendalletje droeg.

“Ja, soms hielden ze mij ook voor de gek!” gaf Ann toe. “Als zij van bril wisselen, herken ik Jack ook alleen maar aan een litteken op zijn knie!”

De broers hadden ook kamers naast elkaar. Even liet zij de kamer van Mitch zien, voordat zij doorliepen naar de kamer van Jack. Niet alleen de jongens leken op elkaar. Ook de kamers waren nagenoeg identiek ingeruimd.

Beide kamers waren netjes opgeruimd. Alles leek zijn eigen plekje te hebben. Op de muur hing nog een foto van de tweeling. “Kijk de linkse is Jack!” zei Ann, “Zijn neus staat ietsjes schever dan van zijn broer.” David bestudeerde de foto aandachtig en keek vervolgens naar Ann. “Ja, nu u het zegt, zie ik het ook!” Hij keek vervolgens even naar July en gebaarde dat hij totaal geen verschil zag, maar de oude vrouw niet wilde tegenspreken. Voor hem was de bril het enige verschil bij de twee jongemannen.

Terwijl David met toestemming van Ann in enkele lades in een modern wit bureau keek en zocht naar een aanwijzing waar zij Jack zouden kunnen vinden, keek July om zich heen. Alle post was netjes gesorteerd. Het gaf de indruk dat de jongeman niet bepaald een warhoofd is. Hij hield van een geordend leven. Naast enkele, oude reclamefolders die zijn smaak voor exclusieve fabrikanten van stereoapparatuur lieten blijken, lagen er een paar brieven met hartjes erop getekend. Voordat hij echter een kans kreeg om de afzender te lezen, werden de brieven uit de handen van David getrokken door Ann. “Dit is persoonlijk!” Dat heeft u niet nodig voor uw onderzoek,” zei Ann. David knikte en ging er niet op in.

“Hoe vaak komt uw zoon hier slapen?” vroeg July.

“Niet zo vaak meer. Hij eet, eh, at hier drie keer in de week. Hij had

weliswaar zijn eigen huisje, maar 's avonds koken deed hij niet graag en meestal kwam hij ook te laat thuis om nog te gaan koken. Daar was ik wel blij om moet ik eerlijk bekennen, want alle kinderen zijn weg en anders ben ik ook maar alleen ziet u!”

Mijn andere zoon, Mitch, komt dan de andere drie dagen, zodat ik eigenlijk elke dag nog wel iemand even om mij heen heb!” sprak de oude dame op trotse toon. “Alleen op donderdag ben ik alleen.”

“Het valt mij op dat hij geen laptop, pc, tv of zelfs een radio in zijn kamer heeft staan.”

Dat is de keuze geweest van wijlen mijn man. Hij had een weerzin gekregen voor allerlei elektronische apparatuur. Hij werkte in Sellafeld, u weet wel, die opwerkingsfabriek. Hij was daar elektromonteur. Elke dag werd hij bij elke stap die hij daar zette, gevolgd door camera's. Zo werd zijn veiligheid gegarandeerd, zeiden ze. Maar het ging veel verder. Op een gegeven moment werden ook al onze persoonlijke zaken nage trokken in het kader van een onderzoek naar de diefstal van plutonium. Heel begrijpelijk maar het schoot hem toch in het verkeerde keelgat. Toen vervolgens zijn beste collega, Ken Richwood, werd beschuldigd en later dood werd aangetroffen, zelfmoord zeiden ze, was het de druppel die de emmer deed overlopen voor mijn man. Hij geloofde niet in de zelfmoord en startte in zijn vrije tijd een eigen onderzoek. Echter keer op keer bleken zij, als hij een afspraak met een bereidwillige collega maakte om over Ken te praten, niet op te komen dagen, plotseling een andere baan te hebben gekregen, of met langdurig ziekteverlof te zijn gestuurd. Mijn man kreeg steeds meer het gevoel dat hij werd afge luisterd en daarom verwijderde hij alle elektronische apparatuur in ons huis met uitzondering van de koelkast, wasmachine en enkele lampen. Vervolgens zijn deze zaken aangesloten op een aggregaat en hebben wij geen directe aansluiting meer met het elektranet.”

“Het elektriciteitsnet!” verbeterde David.

“Nee, mijn man noemde het het elektranet, omdat volgens hem naast elektriciteit ook een heleboel versleutelde informatie door het stopcontact werd verstuurd.”

“Een soort intranet dus. Naar wie werd die informatie verzonden?” vroeg David nieuwsgierig.

“Geen idee. Ik heb daar niet zoveel verstand van weet u. Volgens mijn man stonden verschillende apparaten, die op het elektriciteitsnet stonden aangesloten, in verbinding met elkaar en wisselden informatie uit, zonder dat we het wisten. Helaas heeft hij nooit kunnen vinden wat het precies was.”

“Wat is er gebeurd?” vroeg David weer.

“Drie jaar geleden reed er een gek door de straten van Eskdale en schoot mijn man, terwijl hij met mijn broer Michel, door het dorp liep, hier vlak voor ons huis neer. Niet veel later schoot deze vent vervolgens zichzelf een kogel door het hoofd. Ze vonden zijn lichaam hier trouwens in de buurt, nabij Boot.”

De emotie van Ann nam toe, nu zij aan deze pijnlijke herinnering dacht. “Het gezicht van mijn man was totaal verminkt...”

David keek July aan. Hij wilde niet vertellen dat de moordenaar van haar man zijn oom was. Hij kroop wat ineen. Hopelijk had Ann zijn naam niet goed verstaan toen hij zich voorstelde of wist zij niet meer hoe deze ‘gek’ heette. Hij wilde de oude vrouw niet nog meer aan haar verleden en verdriet laten herinneren. July keek David zonder wat te zeggen begrijpend aan. Ze zou hier niet over beginnen.

“Hoe heette uw man eigenlijk?, vroeg July.

“Malcolm Mason.”

“Malcolm?”

“Ja?” Ann keek vragend naar beide journalisten. Ze zag aan de uitdrukking op de gezichten dat de naam voor hen iets betekende maar begreep niet wat.

“Wij dachten even aan een columnist met dezelfde naam,” antwoordde July vlug.

“Malcolm liep daar met Michel? Gelukkig heeft uw broer niet hetzelfde lot ondergaan!”

“Ja, maar na die dag heb ik hem nooit meer gezien. Hij was volgens omstanders ook gewond geraakt maar vluchtte weg. Later hoorde ik dat hij zich had gevestigd in Seascale. Ik heb hem geprobeerd op te zoeken, maar iedere keer gaf hij wel een reden om niet te kunnen. Ik denk dat hij als hij mij ziet, te veel moet denken aan zijn zwager en het nog te pijnlijk is...” Een traan vanwege de dood van haar man en

het gemis van haar zwager, werd zichtbaar. “Wel heeft Jack regelmatig contact met hem gehad.”

July begon een ander onderwerp.

“U heeft dus geen stroomaansluiting meer. Mist u niet de gemakken van een.. stofzuiger?” vroeg July voorzichtig kijkend naar de echte hond die op dat moment met zijn tong een bot en het tapijt eronder aan het schoonlikken was.

“Ik heb een bezem en een stoffer en blik! Ik kon eens een stofzuiger krijgen van de stadsraad maar dat heb ik afgewezen! Mijn aggregaat heeft ook maar een beperkte capaciteit. Toen heeft de stadsraad mij een huishoudelijke hulp voor twee dagen in de week aangeboden. Toch aardig van hen. Ondanks dat mijn man grote bedenkingen had over de stadsraad, wilden zij mij na de gebeurtenis toch enige hulp bieden.”

“Maar er zijn toch zeker zaken die u erg mist? Een telefoon?”

“In noodgevallen bel ik bij de burens. Verder gebruik ik de postbussen. Maar u heeft wel een beetje gelijk. Ik mis wel wat contact omdat ik moeilijk bereikbaar ben.”

Desalniettemin wil ik toch opmerken dat wij mensen eigenlijk nog buiten een heleboel apparaten kunnen. Je gaat bovendien het leven weer meer waarderen als je het zelf kan doen.”

July fronste haar wenkbrauwen, maar ging er niet op in.

David had intussen alle post van Jack bekeken. De onderste brief in het pakketje post bleek weer eens de interessantste: Globodine Pharmaceuticals Inc., adres, de republiek Kongo. Alleen de naam al trok zijn aandacht.

“Dat is hem!” antwoordde Ann zonder dat de vraag was gesteld. “Dat is het bedrijf dat hem vroeg naar Kazachstan te gaan.”

Nieuwsgierig keek David in de enveloppe. Een kort briefje was het enige wat er nog in zat:

Geachte heer,

Zoals reeds eerder met u besproken, heeft Globodine Pharmaceuticals Inc. besloten u opdracht te geven te onderzoeken of de Nano Lipidus Ornitalis

nog in leven is. Deze vermeende uitgestorven vogel is de afgelopen jaren enkele keren waargenomen in Kazachstan. Een landkaart met de locaties waar de vogel is waargenomen, is in de enveloppe bijgevoegd. Ik verzoek u deze vogel te vangen en goed verzorgd naar het adres, vermeld op het kaartje, te brengen. Voor de eerste onkosten hebben wij een cheque t.w.v. £10.000,- bijgevoegd, evenals een vliegticket en reserveringscode. De cheque kunt u alleen verzilveren bij de Kazachstan National Bank, waarvan het adres eveneens op het visitekaartje is bijgevoegd. Nadat u deze vogel heeft afgeleverd, ontvangt u nogmaals hetzelfde bedrag.

Mocht binnen drie dagen het bedrag niet zijn opgehaald bij de bank, dan gaan wij ervan uit dat u de opdracht niet heeft aangenomen en sturen wij de opdracht aan een ander.

Hoogachtend,

G.P. Inc.

David keek nogmaals in de enveloppe: geen visitekaartje, geen landkaart.

“Een wazig briefje met weinig inhoud!” zei July. “Mag ik de brief kopiëren?”

“Ik heb geen kopieermachine!” antwoordde Ann.

“Daar heb ik een mobieltje voor.”

‘Handig bedacht!’ dacht David terwijl July haar mobieltje op camera instelde.

“Verwacht u dat Jack binnenkort nog contact met u zal opnemen?”

“Nee. Zoals gezegd heb ik geen telefoon en hij is niet zo’n groot schrijver. Misschien dat hij Mitch binnenkort belt. Als u een kaartje achterlaat, zal ik vragen of hij u belt!”

July gaf de oude dame een kaartje en dankte haar voor de tijd en medewerking. Terwijl zij naar de deur liepen, liep Ann nog achter hen aan naar buiten. “Kom ik nu in de krant?”

“Nee hoor. Alles wat wij hier hebben besproken blijft tussen ons!” riep July terug.

Op het moment dat July en David naar buiten stapten, kwam een

grote zwarte auto de oprit oprijden en parkeerde naast de kleine Fiësta. Een lange, roodharige vrouw in een strak mantelpak, stapte uit.

“Ha. Mijn huishoudelijke hulp!” zei Ann.

“Dank voor uw tijd,” riep July nog na, terwijl zij naar de auto liepen. David en July knikten beleefd naar de roodharige vrouw. De vrouw zelf had echter alleen oog voor de bejaarde vrouw en haar hond. David blikte even in de zwarte Lincoln die opzichtig geparkeerd stond, zodat de hele buurt goed kon zien hoe mooi deze wagen met bruinleren bekleding van de huishoudelijke hulp was.

Terwijl Ann het visitekaartje van July in haar zak stopte, zwaaide ze July nog even na en liep vervolgens met de huishoudelijke hulp naar binnen.

July startte de auto en reed de oprit af.

“Als ik als journaliste afgeschreven ben, dan word ik hier huishoudelijke hulp!” zei July. “Zo’n auto en zulke kleding is voor een journaliste, zelfs van mijn ‘kaliber’, om met jouw woorden te spreken David, niet weggelegd.”

“Misschien, zie ik spoken maar dit is geen huishoudelijke hulp!” voegde David toe.

“Mijn idee. Heb jij de nummerplaat gezien?” vroeg July.

“Ja. Ik zal het noteren. Het is makkelijk te onthouden: 1-MIS-2”

“Ik zal eens bellen naar mijn kantoor en een collega van mij vragen dit kenteken na te trekken,” zei July.

“Vanuit Amerika?”

“Mijn collega is correspondent voor Engeland. Zij heeft in Engeland veel connecties!”

July pakte haar i-Phone en maakte een draadloze verbinding met de autoradio. Ze sprak het nummer in en de telefoon ‘draaide’ automatisch het nummer.

Nog geen tien seconden later sprak een heldere stem over de speakers van de radio. “Met de Daily Epitah.”

“Amy, met July. Zou jij voor mij eens een kenteken willen natrekken: het betreft een zwarte Lincoln met kenteken 1-MIS-2. Ja, hier in Engeland. En als je dan toch bezig bent, wil jij ook eens kijken wat je te weten kan komen over Globodine Pharmaceuticals Incorporated?”

“Ben je wat op het spoor?”

“Ja, mogelijk. Het fijne weet ik er nog niet van maar ik ben onderweg. Ik weet niet in hoeverre ik een goede telefonische verbinding blijf hebben, dus hoop ik dat je mij snel terug belt, Ok?”

“Is goed July. Ik doe mijn best voor je. Je hoort zo van mij!” antwoordde Amy kort en zakelijk.

“Waar rijden we nu heen?” vroeg David weer.

“Naar Boot. Volgens Malcolm ligt Moon tien kilometer van Boot. Daarbij zou volgens Ann ook Hawk gevonden zijn. Het lijkt mij bijna niet meer toevallig...”

“Ik heb er nog geen bewijzen voor...” mompelde July tegen David, “..maar ik ben er zeker van dat Michel is neergeschoten en Malcolm zijn plaats heeft ingenomen en geen contact meer met zijn vrouw heeft opgenomen om haar en zijn gezin te beschermen. Ook die ondertekening van het briefje lijkt hierop te wijzen. Hij werd in de gaten gehouden. Dat is zeker. Ik vermoed dat Jack de enige was die wist dat zijn vader nog in leven was en het spelletje van de stadsraad een beetje meespeelde. Het briefje dat in mijn dossier zit, was ook zo geschreven om geen verdenkingen op Michel te laten vallen en tegelijkertijd te voorkomen dat ze achter Jack aan zouden gaan.”

David kon zich volledig vinden in het verhaal van July. Hij dacht er net zo over. Hij grinnikte inwendig toen hij zich bedacht hoe zijn leven in nog geen 24 uur zo'n wending had kunnen nemen. Voordat hij July ontmoette was hij van plan naar Schotland te gaan. Het uitzoeken van zijn familiedrama lag niet in de bedoeling. Nu kwam de gelegenheid om voor eens en voor altijd uit te vinden wat er werkelijk met zijn oom was gebeurd.

Hoewel de wegen smal en kronkelig waren en zij niet te hard konden rijden, bleek de hemelsbrede afstand tussen de verschillende dorpen minder dan op het eerste gezicht door het navigatiesysteem werd aangegeven. Circa tien minuten later stond het bord met de naam 'Boot', met een pijl rechtdoor, prominent aan de zijkant van de weg geplaatst. Er was slechts één smalle weg, maar het bord liet denken dat je keuze voor een afslag had.

Het was inmiddels drie uur in de middag en July keek om zich heen

of er ook een eetgelegenheid in Boot te vinden was. Ook dit dorp was klein maar er stonden wel twee pubs. July parkeerde haar wagen langs de smalle weg deels op het trottoir en blokkeerde daarmee eigenlijk de doorgang van de voetgangers. Een parkeerverbod gold er echter niet en de kans dat hier elk moment een vrachtwagen of wandelaar langs zou komen, leek wel mee te vallen. De pub had weinig anders te bieden dan een omelet met brood en een garnering van vette worst en bonen maar het smaakte desalniettemin. Juist toen David en July enkele happen hadden genomen, kwamen er twee lokale inwoners binnen. Zij zeiden niets en gingen aan de bar op een kruk zitten. Ze gebaarden de eigenaar die eveneens zonder een woord te zeggen hen een bier en een koffie inschonk.

July en David, die bij het raam waren gaan zitten, bestudeerden van een afstand het tweetal. De bruine haren tussen het overwegend grijs van beide heren verraadden dat zij op het eerste gezicht een jaar of zestig zouden moeten zijn. Even glimlachte July om een zelf bedacht grapje: dit waren de jongste inwoners van de stad en omliggende dorpjes. Tot op heden leek in dit gedeelte van Engeland alleen maar 65-plussers te wonen.

Opnieuw ging de deur open en stapten er twee mannen en een vrouw, eveneens met een hoge gemiddelde leeftijd, binnen. Twee van hen gingen aan een tafeltje zitten, de derde, een van de mannen, ging naast de heren aan de bar zitten. Er werd geen woord gesproken. De eigenaar schonk voor hen, eveneens zonder een woord te zeggen, een kop koffie, een bier en iets wat op chocolademelk leek, voor de vrouw in.

“Stille bedoening hier!” fluisterde David, alsof het leek dat hij eigenlijk in de pub niet mocht praten.

July knikte alleen bevestigend en at sneller haar bord leeg. Ze kreeg van de stilte en de lokale ‘stamgasten’ een onprettig gevoel. Hoewel geen van de aanwezigen hen aankeek en slechts voor zich uit staarde, leek het alsof ze werden weggekeken en men pas ging praten wanneer July en David het pand hadden verlaten.

De normaal zo extraverte July, die met iedereen snel een praatje maakte, was nu ook stil geworden door deze situatie. Met haar hoofd

naar beneden gericht op haar bord, keek zij tussen haar haren door naar de stamgasten. Toen de drie mannen aan de bar ook een omelet geserveerd kregen en hun bestek pakten en July onwillekeurig naar hun handen keek, schrok July. Zij hadden allen een bruine vlek in hun nek. Dezelfde bruine vlek die zij ook op de foto van de bejaarden had gezien.

Ze maakte hier echter geen opmerkingen over tegen David. Op de een of andere manier leek het ongepast om in dit etablissement te praten.

Niet veel later rekende ze af voor David en haarzelf en stonden zij weer naast hun auto. Even bedacht July dat de auto zou zijn weggesleept en zij lopend het dorp hadden moeten verlaten, achtervolgd door een groep nietszeggende bejaarden. Haar fantasie leek de spot met haar te drijven. Ze had toch echt te veel 'idiotie' films gezien...

David doorbrak de stilte. "Zullen we eens kijken of wij de plek kunnen vinden waar op de foto de bejaarden lagen?" Het dorp is niet zo groot. Een hek en wegwijzer zoals op de foto te zien was, moet toch te vinden zijn!"

July knikte. "Goed idee."

Ze stapten beiden in de auto. Pas toen vertelde July aan David wat zij in de pub had gezien.

"Dat was mij niet opgevallen. Misschien allemaal één familie met dezelfde moedervlek?" antwoordde David zonder dat July eigenlijk haar opmerking over de bruine vlek in de nek van de stamgasten als een vraag had gesteld.

Ze reden enkele straten in en uit. De meeste straatjes liepen allemaal dood en hoewel de auto niet groot was, viel het keren niet mee, omdat July nog steeds niet gewend was aan de bediening van de auto zittend aan de rechterzijde in plaats van links.

Drie keer werd een gordijn verschoven en keken mensen vanuit hun woning naar de keer-prestaties van July. Dat stelde haar nog minder op haar gemak. Ze vroeg zich af of zij naar haar rijtechnieken keken of David en haar bestudeerden.

Zij hoopte dan maar op het eerste.

Op het moment dat ze haar laatste insteek maakte om de auto weer

in tegengestelde richting de weg te laten voortzetten, ging de telefoon af.

July zette haar mobieltje op de speaker van de handsfree-set.

“July? Met Amy. De Lincoln is geregistreerd onder een bedrijf genaamd: Fortex Corporation. Heb je daar wat aan?”

“Bedankt maar dat zegt mij nog niet zoveel. Kan je voor mij nog achterhalen wat Fortex Corporation voor bedrijf is en mij straks daarover nogmaals bellen? En weet je al wat meer over Globodine?”

“Nee, die informatie is niet in Engeland aanwezig. Ik heb nu een collega gevraagd.

“Is goed hoor, ik hoor wel van je. Als ik nog wat wil weten bel ik je weer!” zei July met een kleine teleurstelling dat Amy nog geen antwoord hierop kon geven.

Even viel er een stilte. Vervolgens zei Amy: “Doe maar de groeten aan de persoon die naast je zit, July.”

“Uh? Hoe weet je dat?”

“Nou je bent heel kortaf en anders ben je veel vrijer aan het praten!”

David keek July aan en moest lachen.

July grinnikte: “Je hebt gelijk. Ik zit hier met een collega van de Mercury Post. Hij heet D....”

Een gesis op de achtergrond liet blijken dat de telefoonverbinding weer verbroken was.

“Nou ja. Dat verhaal hoort ze later wel!” zei July terwijl ze haar auto weer een dot gas gaf.

David had alles aangehoord en probeerde nu één en ander op een rijtje te zetten.

“Fortex Corporation! Interessant! Dat klinkt meer als een multinational dan het bestuur van een goedwillende gemeente die het beste voor heeft met haar inwoners. Ik krijg het gevoel dat dit bedrijf achter nog veel meer gebeurtenissen in deze omgeving zit!”

July beaamde dat. “Als die huishoudelijke hulp voor de Fortex Corporation werkt, zal het niet lang duren of zij weten dat wij op zoek zijn naar Jack en de bejaarden. Het is duidelijk dat het bedrijf er belang bij heeft dat zowel Jack als de bejaarden niet worden gevonden. De inbraak in Jacks woning was waarschijnlijk niets anders dan een

manier om hem te overtuigen deze opdracht aan te nemen en ervoor te zorgen dat hij niet verder liep te spitten in een onderzoek naar de verdwijning van de bejaarden.”

July kreeg een aantal theorieën in haar hoofd wat dit zou kunnen betekenen, maar wilde ze nog niet delen met David. Haar Fingerspitzengefühl vertelde haar dat er een verband mogelijk is met Globodine. Een goed journaliste is objectief en vooralsnog zijn er nog geen bewijzen dat er enige connectie in het spel was. Verder onderzoek moest dat duidelijk maken. Het was goed om een nieuw bericht van Amy af te wachten alvorens conclusies te trekken.

Nadat July een drietal straatjes was ingereden en weer uitgereden, zag David een doodlopende weg naar een boerderij die aan het einde van die weg stond. Hij wees July op een zandpad halverwege aan de rechterzijde van de weg. Omdat dit zo ongeveer de enige uitweg was van dit dorp die zij nog niet hadden geprobeerd, besloten zij hierin te gaan. Nadat zij ruim drie kwartier en een kleine tien kilometer over een hobbelig pad hadden gereden, leek van het pad niet veel meer overgebleven dan een pad waar nog net een mountainbike overheen kon. Het pad was overwoekerd met bladeren en takken. Zelfs het keren van de auto zou nog een hele toer worden. Even keken July en David elkaar aan.

“Verder lopen of teruggaan?” vroeg July aan David.

“We moeten een heel stuk terug. Voordat wij weer een hotel hebben gevonden, zal dat ook nog wel even tijd nemen. Daarbij zou ik ook niet in Boot zelfs maar willen slapen, als daar al een hotelletje zou zijn met al die vreemde inwoners. Als jij het goed vindt, kunnen we mijn kampeerspullen meenemen en proberen een open plek te vinden om de tent op te zetten en de nacht daarin door te brengen. Het is geen grote tent maar we kunnen er met z’n tweeën in,” antwoordde David.

July keek David aan. Dat was niet bij haar opgekomen. Zij had al sinds haar jeugd niet meer gekampeerd. Haar herinneringen daaraan waren ook niet bijzonder prettig. Het was toen koud en regenachtig, maar het alternatief om terug te rijden naar Boot leek haar op zijn minst even onprettig.

Even later stapten zij uit de auto. De takken zaten al zo dicht op de deuren dat het uitstappen lastig was, evenals het pakken van de kampeerspullen uit de auto.

David nam de rugzak en een opgerolde slaapzak mee en vroeg July de tentzak en een tas te dragen waar wat eet- en drinkwaren in zaten. Alle overige zaken die zij niet direct nodig hadden, zoals portemonnee en pasjes, paspoorten, mobieltjes en overbodige kleding, lieten zij achter in de afgesloten auto om zoveel mogelijk gewicht te besparen. Het kronkelende bospad verdichtte zich verder in het heuvelachtige gebied. Het duurde niet lang of David en July moesten achter elkaar lopen.

Nu kwamen langzaam July's herinneringen van haar kampeerjeugd weer naar boven. Zij zag zichzelf als tiener weer lopen met haar vader voor zich uit. Hoewel haar vader bijna alle bepakking droeg, vond zij het slepen met een tas al een beproeving. Haar vader had haar altijd voorgehouden dat kamperen de waardering en respect voor de natuur naar boven bracht, maar zij waardeerde hierdoor juist het stadsleven meer. Zij was het type dat met een minimum aan bagage en een maximum aan creditkaart-tegoeden op reis ging. Had zij iets nodig dan kocht zij dat ter plekke. Dit was niets voor haar.

Alleen vanwege haar nieuwsgierigheid en gedrevenheid om dit verhaal te coveren nam zij deze ongemakken voor lief.

Na een kwartiertje van struikelen over boomwortels en zwiepende takjes uit haar gezicht houden, bereikte ze een hoger gelegen grasvlakte. David stond al boven en keek glimlachend naar July, die met een bedenkelijke blik naar hem terugkeek. Toen zij hijgend en puffend naast David kwam staan en om zich heen keek, was er eigenlijk niet veel te zien. Slechts een grote verlaten vlakte met wat heuvels op de achtergrond. Voor July was dit een grote desillusie. Ze had in haar achterhoofd al een verhaal klaar over een aanwijzing die zij op de heuvel hadden gevonden en die hen op weg bracht naar een afgelegen dorpje waar zij alleen maar bejaarden tegenkwamen. Helaas niets van dat alles. Alleen een grote grasvlakte.

David was minder snel van zijn stuk gebracht.

“Laten we nog even verder lopen. De heuvel gaat nog iets verder

omhoog. De grond is hier wat drassig. Op de top is het droger en kunnen we beter de tent neerzetten. Het wordt al wat laat. Morgen zien we wel verder!”

Nog verder lopen sprak July niet aan, maar in de zompige grond een tent opzetten was ook geen goede idee. Vermoeid volgde zij David. Het paadje waarover zij liepen leek zich naar de top van de heuvel te begeven.

De grond werd aan de top van de heuvel inderdaad minder drassig. “Kijk nou eens!” riep David naar July. “Een cirkel van stenen!”

July, die alleen maar naar de grond had gekeken om te voorkomen dat zij haar enkels zou verzwikken, keek nu op. Een groep van een tiental stenen, geplaatst in de vorm van een cirkel en met een diameter van ongeveer vijftien meter en een hoogte van een meter, stak boven het graslandschap uit. Nog twee andere paden uit twee andere richtingen bleken hier samen te komen met het pad waarover July en David hadden gelopen.

“Wat is de bedoeling van deze cirkel?” vroeg July.

“Heel Engeland staat er vol mee. Het zijn overblijfselen uit een ver verleden waarin mensen nog wat meer geloofden in magie. Zo’n cirkel zou een zekere mate van bescherming bieden of een soort van heilige grond afbakenen. Het fijne weet ik er ook niet van, maar het is wel de hoogste plek op deze heuvel en een goede plaats om het kamp op te slaan. De grond is droog en het uitzicht over het hele gebied is niet verkeerd.”

David pakte de tas van July’s rug een rommelde wat in een van de zakken. Hij pakte er een gps-apparaatje uit. Hij zette het aan en wachtte even. “Aha,” was het enige wat hij zei. Vervolgens pakte hij een kaart van Engeland uit de tas. “De kaart die ik heb is van heel Engeland, dus dit gebied staat er niet zo gedetailleerd op, maar we zitten midden in het Lake District National Park in Cumbria, ongeveer een kilometer of vijftien van de hoogste berg, Seafell Pike. Voor de rest is het hier uitgestorven. Geen dorpjes, geen wegen, en..” David keek om zich heen, “.. zelfs geen vogels!”

“Was Jack hier niet om juist vogels te observeren?” vroeg July.

“Inderdaad. Bijzonder. Maar laten we eerst maar eens de tent op-

zetten en wat eten bereiden. De wandeling heeft mij wel hongerig gemaakt. Daarna filosoferen we wel verder!”

David liep naar het midden van de stenen cirkel en wilde daar de tent op zetten. July, hoewel niet bijgelovig, vroeg hem toch de tent buiten de cirkel op te zetten. Er was geen enkele reden om angstig te worden van deze plaats, maar ze wilde ook niet ‘de Goden verzoeken’.

Voor David maakte het allemaal niet zoveel uit. Hij liep vervolgens uit de cirkel en pakte de opgevouwen tent uit zijn rugzak. Hij had duidelijk meer ervaring met kamperen. Binnen een kwartier stond er een prachtig strak geplaatste tent even buiten de steencirkel.

Terwijl David op een gasstelletje water kookte voor koffie en noodles, keek July uit over de verlaten vlakte. De drukte van de stad die zij gewend was, was in enorm contrast met de leegte die zij hier ervoer. Geen getoeter van auto’s, geklink van metro’s of schreeuwende mensen. Hier was helemaal niets. Voor het eerst in haar leven, begon ze te begrijpen waarom haar vader zo’n waardering voor de natuur had. Als je de stilte ‘voelt’, lijkt de hele wereld één geheel te worden en voel je de wolken, het ruisen van het gras en de aarde waarop je voeten staan. Het gebrek aan communicatiemiddelen die een eeuwige afleiding gaven, alsof je verplicht was op ieder moment van de dag in verbinding te moeten staan met de hele wereld, ontbrak hier. Het gevolg was dat je nu onafgeleid de immense rust van het groteske, onontgonnen landschap in je opnam, zonder aan andere zaken te denken. Even kwam een beeld op bij July van wat de eerste pioniers moeten hebben ervaren toen zij in Amerika met paard en wagen de ‘plains’ overstaken en dagenlang niemand tegenkwamen. Het ontzag van haar vader voor de natuur werd haar hier pas echt duidelijk.

Hoewel de maaltijd eenvoudig was, als je het al een maaltijd wilde noemen, smaakten de noodles uitstekend en maakten de noodles en de koffie erna, wat rozig. David en July zaten voor de tent een keken naar de ondergaande zon, die spoedig achter een heuvel zou verdwijnen. Het werd kil. David had maar één deken bij zich, aangezien hij niet had verwacht te gaan kamperen met een ander. Hij bood de deken aan July aan, maar zij wilde hem niet zijn deken geheel ontnemen. Zij gebaarde hem dicht tegen haar aan te komen zitten en de

deken om hen beiden heen te slaan. Voor de toch wat verlegen David was dit niet het moment om zich hiertegen te verzetten en de galante ridder te spelen. Hij kreeg het tenslotte ook best koud en de kans om zo dicht naast een bijzonder aantrekkelijke vrouw te kunnen gaan zitten, overkwam hem niet dagelijks.

Na nog enkele momenten voor haar uit te hebben gestaard, zei July: “Weinig kans dat wij hier op de top van de kale heuvel een hek vinden waar Jack de bejaarden heeft aangetroffen. En in Boot is geen enkele weg geweest die we niet bekeken hebben. Het lijkt erop dat wij op de verkeerde plek aan het zoeken zijn. Ik stel voor morgen terug naar de auto te gaan en nog een bezoek aan Malcolm te brengen. Zijn briefje met de aanwijzing dat Moon tien kilometer van Boot ligt, is niet voldoende. Misschien kan hij iets duidelijker zijn.”

“Denk je dat hij ons verder kan helpen? Malcolm duwde ons praktisch het huis uit om meer vragen van ons te ontlopen. Bovendien moeten we ook voorzichtig zijn dat hij niet in gevaar komt. Hij heeft niet voor niets zichzelf afgeschermd van zijn vrouw en een andere naam aangenomen.” antwoordde David.

“Misschien kunnen wij hem meenemen en kan hij met ons praten op een plek waar niemand kan meeluisteren?”

“Misschien. We zullen morgen afwachten,” zei David terwijl hij nog een mok koffie inschonk.

Het werd inmiddels snel donker. De sterrenhemel liet zich in al zijn pracht en praal zien op deze heldere avond.

July ging op haar rug in het gras liggen en keek naar de sterren. “Kijk eens naar boven!” zei July. “De hele melkweg is te zien.”

David ging naast haar liggen en wees met zijn vinger in de lucht. “Zie je daar die vallende ster? Je mag een wens doen!” Hij keek haar aan. Eigenlijk had hijzelf maar één wens en die was al in vervulling gegaan..

July deed haar ogen dicht en dacht na wat ze zou wensen. Een moment later werd zij overvoerd door verdriet. Ze dacht ineens weer aan Harry. Zo was ze met hem nog aan het kibbelen over haar opdracht en zo was hij haar ontvallen. Het frustreerde haar mateloos dat zij nog niet wist waaraan hij was overleden en dat het nog dagen zou duren

voordat ze weer thuis was, voordat ze daar achter zou kunnen komen. Zonder wat te zeggen pinkte zij een traan weg.

David zag dat en vroeg zich af of hij iets verkeerd had gezegd. “Als je van een wens gaat huilen, dan wens je het verkeerde hoor!”

“Nee..,” zei July kort, “..ik heb recent iemand verloren die mij zeer dierbaar is..” Ze kroop nu nog wat dichterbij tegen David aan. “.. en ik heb nu niet eens de kans om te bellen en te horen wat er precies gebeurd is!”

“Een vriend?” vroeg David voorzichtig.

“Mijn baas. Harry Duncan van de Daily Epitah.”

‘Oef’, dacht David. ‘Geen vriend.’ “Hoe is hij gestorven?” vroeg hij nu belangstellend.

“Waarschijnlijk heeft hij een hartstilstand gehad. Maar Harry is een sportman, heeft een hele goede conditie en rookt en drinkt niet. Dat maakt het zo onbegrijpelijk. ’s Middags sprak ik hem nog over deze opdracht en ’s avonds werd ik gebeld dat hij was overleden..” Opnieuw rolde er een traan over haar wang.

David pakte zijn zakdoek en gaf die aan haar. “Tja, zo blijkt wel vaker dat een gezond leven nog geen garantie is voor een lang leven! Gecondoleerd met je verlies.”

David drukte July tegen zich aan en zijn gevoel was oprecht. Hij zou geen misbruik van de situatie maken. Ook July voelde dat. Ze was blij dat zij haar verdriet op dit moment niet alleen hoefde te verwerken. Ze had behoefte aan een arm om haar heen en wat lichamelijke warmte die haar de kille nacht konden doen vergeten. Ze keken nog even naar de sterrenhemel en trokken zich toen terug in de tent. Zoals David al had gezegd, het was een éénpersoons tent en dat betekende dat zij dicht tegen elkaar aanlagen. Maar voor beiden was dat geen probleem. Ondanks deze krapte, sliepen zij snel in.

4.

Na enkele uren geslapen te hebben, had David ‘hoge nood’. Voorzichtig, zonder July te storen en gewapend met een rol toiletpapier en een led-lamp kroop hij uit de tent. De heldere sterrenhemel had inmiddels plaats gemaakt voor een wolkendek en de temperatuur was onaangenaam laag geworden. De rillingen liepen over zijn lichaam. Eenmaal buiten ontstak hij de led-lantaarn. Het kleine lampje bracht een zee van licht in de duisternis. Hoewel er in de verste verte geen hond te bekennen was, zocht hij wat privacy op achter één van de grootste stenen die zich in de cirkel bevond. Toen David enkele minuten later weer opgelucht adem kon halen, draaide hij zich om en wilde hij snel teruglopen in de richting van de tent. Toen hij naar de tent keek, zag hij een blauwe gloed boven de tent hangen. Hij zette de lantaarn uit om beter te kunnen zien. Nadat zijn ogen aan de duisternis gewend waren, zag hij dat het licht niet van de tent kwam, maar zich juist aan de andere zijde ervan bevond. Verbaasd waar het licht vandaan kwam, liep hij om de tent heen. Het licht bleek van een reflectie in de wolken boven Seafell Pike te komen, de hoogste berg van het National Park. De onnatuurlijke kleur van het licht verraadde David dat dit geen natuurverschijnsel kon zijn. Hij kroop de tent weer in en tikte tegen July’s schouder.

“Psst, July!” zei hij zachtjes. “July, word eens wakker. Dit moet je zien!”

Het scheelde dat het slapen in een tent niet zo comfortabel was en July hierdoor redelijk snel weer wakker werd. Gewoonlijk kon zij veel moeilijker het bed uitkomen.

“Wat is er aan de hand?”

“Kom zelf maar kijken!” zei David kort en kroop weer naar buiten.

Even later stond July naast hem. David wees naar de berg aan de horizon waarboven, in de wolken, nog steeds een blauwe gloed te zien was.

Ineens moest July aan de vrouw in het motel denken die haar vertelde van de lichtschijsels.

“Daar moet Moon liggen!”

“Uh?”

“Een vrouw aan de balie van het motel waar jij ook overnachtte, vertelde mij dat Moon alleen maar te vinden was als het licht van de lantaarns in de straten reflecteerde op de wolken. Daar moeten we naar toe!”

“Nu?”

“Ja. Straks is het schijnsel weer verdwenen.”

“En mijn spullen dan? Midden in de nacht mijn tent afbreken, is niet handig hoor.”

“Laat dat maar hier. We kunnen sowieso zonder bagage sneller lopen. We halen het straks wel weer op!” July liep snel terug de tent in en pakte haar schoenen en jas. Zonder te wachten op David liep zij al vooruit in de richting van het schijnsel.

David was niet zo gelukkig om zijn spullen achter te laten. Aan de andere kant zou het wel vreemd zijn als er in de loop van de nacht nog anderen deze heuvel zouden oplopen om zijn spullen te stelen.

Hij pakte nog snel zijn gps, landkaart, zaklantaarn en enkele andere zaken die hij zo in zijn zak kon stoppen en rende achter July aan, voordat zij uit het zicht zou verdwijnen. Al lopend markeerde hij zijn positie, zodat hij de tent ook weer terug kon vinden op de terugweg.

Het lichtschijsel bleek verder weg dan gedacht. Na een uur lopen leek het schijnsel nog niet dichterbij gekomen.

“We lopen noord-noord-oost ten opzichte van onze tent,” zei David kijkend op zijn gps. “We lopen ook omhoog. We zitten nu op achthonderd meter. Het lijkt erop dat wij Seafell Pike aan het beklimmen zijn.”

July had geen gps nodig om te weten dat zij een berg aan het beklimmen waren. Ze voelde dat ook wel aan haar kuit. July bemerkte dat de wolken langzaam aan het oplossen waren. Spoedig hadden zij geen reflectie van het lichtschijsel op de wolken meer. Eigenlijk wilde ze nu sneller gaan lopen, maar harder gaan lopen in het donker was niet verstandig. Voor je het weet verzwikte ze haar toch al zwakke enkels

en kon ze die hele afstand al hinkelend teruglopen. De grasvlakte was inmiddels veranderd in lage bosjes en struiken. Vervolgens werden de bosjes bomen en werd het uitzicht op de al dunner wordende reflecterende wolken nog lastiger. Op het moment dat de bebossing zo dicht werd dat zij nauwelijks begaanbaar was, hoorde David water stromen. “Luister eens”, zei hij tegen July. “Ik hoor iets wat op een beekje lijkt. Misschien kunnen we beter daarlangs lopen. Er is daar in ieder geval minder bebossing en wellicht kunnen we dan ook de wolken weer wat beter zien!”

Dat vond July ook een goed idee en toen zij op het geluid van het stromend water afgingen, duurde het niet lang of de herkomst van het geruis van het kabbelende water hadden ze gevonden.

Toen July de laatste hinderende takken van zich had afgeslagen en ‘oog in oog’ met het beekje stond, schrok ze even.

“Wow. Het beekje geeft een blauwig licht!” riep July.

David scheen met zijn zaklamp in het water maar bij het sterke licht van de ledlamp was het blauwe lichtschijnsel verdwenen. Het was alleen te zien als hij zijn lamp uitzette.

July keek David vragend aan: “Fluoriserende stenen?”

David schudde ontkennend zijn hoofd. “Dan zou juist na het beschijnen van de steentjes met de zaklamp meer fluoriserend licht te zien moeten zijn.

Misschien is het water radioactief. Ik zou er maar niet doorheen gaan lopen!” waarschuwde David.

“Mijn idee! Is dit het lichtschijnsel dat wij in de wolken zien?”

“Nee, dat kan niet,” antwoordde David. “Daarvoor is het licht te zwak. Als je naar boven kijkt, kan je ook zien dat wij ons doel nog niet hebben bereikt. De blauwe gloed in de wolken is nog meer naar voren. We moeten hier langs het water omhoog klimmen. Wel ben ik ervan overtuigd dat we ons doel naderen. Het water lijkt wel een dieper blauwe kleur te krijgen naarmate we hoger klimmen.”

July en David klommen ongehinderd door. Op een gegeven moment leek het water uit een rioolbuis te komen. David scheen de lamp even boven de rioolbuis. De buis bleek onder een weg door te lopen.

“Een weg. Een echte weg waar je op lopen kan!” riep July verheugd.

David keek op zijn gsm en landkaart. “Deze weg staat niet op de kaart! Ik weet niet wat we tegen zullen komen, maar ik stel voor de weg naar boven te volgen. Het water komt ook van hoger op deze berg en iets moet het toch die gloed hebben gegeven.”

July knikte instemmend. Nu ze weer asfalt onder haar voeten voelde, liep ze weer als een kievit. Haar vreugdestemming werd echter snel verstoord. Een groot houten hek blokkeerde de doorgang. July keek rondom het hekwerk. Er stonden geen bordjes met verboden toegang of zoiets. Het hek was ook niet al te hoog. Voor jonge mensen zoals zij was dit niet echt een obstakel. Aangezien zij al zo ver waren gekomen, liet dit hek hen ook niet tegenhouden. David wilde als eerste het hek beklimmen. Hij pakte een dwarsbalk en wilde zijn voet op de balk eronder zetten. De balk voelde heel kleverig aan. Er leek een soort lijm op te zitten. Hij probeerde zijn hand los te krijgen maar dat lukte niet. Hij keek July aan die twee stappen achter hem hetzelfde wilde doen.

David paniekte. “July help me. Ik zit vast!”

Zij keek naar zijn hand en pakte z'n arm vast. Ze wilde een ruk aan zijn arm geven. “Au!. Je trekt mijn pols haast uit de kom,” schreeuwde David.

Vervolgens probeerde July met een zakmes uit de rugtas van David voorzichtig net onder zijn hand een deel van het hout weg te snijden. De stroperige substantie die zich op het hek bevond, gaf echter niet mee. Tenslotte probeerde July met het zaagje van het zakmes het hele hekwerk door te zagen. Na enige tijd moest zij het opgeven. Het was onbegonnen werk. David zat aan het hek vastgelijmd. Hij raakte nu meer in paniek en begon hevig te trekken aan zijn handen. Even kon het hem niet meer schelen of hij daarvoor verwondingen op zou lopen. Hij wilde hier niet voor eeuwig vastgeplakt blijven staan. Terwijl hij zich probeerde los te rukken, keek July op een afstandje of er nog andere oplossingen waren te bedenken.

Ineens riep zij naar David: “ Stop eens, wees eens stil!, Ik hoor een auto aankomen.”

David hoorde het nu ook. “Verstop jij je July. Mensen die hier lijm op een hek smeren zijn niet iets goeds van plan. Mocht er iets misgaan, dan hebben ze jou tenminste niet gezien!”

“Maar jij dan?” vroeg July.

“Ik kan hier niet weg en wat er ook gebeurt, ze zullen mij niet willen doden. Anders had het hekwerk wel onder stroom gestaan!” antwoordde hij nuchter. “Mocht het goed volk zijn, dan roep ik je wel!”

July keek om zich heen waar zij zich kon verstoppen. De enige plek waar zij niet zo snel gevonden zou kunnen worden was in de rioolbuis. Niet wetend wat het effect van het blauwe water zou hebben, wilde zij dit pas doen als het echt niet anders kon. Kijkend naar een struik aan de zijkant van de weg, probeerde zij zich eerst daar te verstoppen. Bovendien kon zij vanuit die positie David nog wat in de gaten houden.

Vanachter de struiken zag July een Hummer aan komen rijden. Er stapten drie wit geklede mannen uit met opbollende, bedekkende kleding en zij liepen recht op David af.

“O, hi guys,” riep David hen toe. “Blij dat ik jullie zie. Ik...”

Voor hij verder wat kon zeggen had een van de mannen al een injectienaald in zijn nek gezet. Bijna direct viel zijn hoofd naar beneden en leek hij bewusteloos.

July schrok hiervan en bewoog zich iets te veel in de struiken. Eén van de witte mannen had dit gehoord en liep op de struiken af. Nu kon July niets anders doen dan zich in de rioolbuis verstoppen. Zij kroop erin en hoorde aan het ritselen van de takjes dat de man boven haar nu op de plaats stond waar zij net had gezeten. Ze hield haar adem in. Even later verwijderde het geluid van ritselende takjes zich weer...

‘Net op tijd’, dacht July. July kon verder niets zien, maar ze hoorde een hele hoge toon die een seconde of vijftien aanhield. Daarna hoorde ze een van de mannen mompelen: “Hij is los. Leg hem achter in de wagen. We moeten hier weg zijn voor zonsopgang! Snel naar het HQ!”

Even later hoorde July het openklappen van het hek en de auto weer snel verdwijnen. Zij wachtte nog even en kroop toen de weg weer op. Het hekwerk stond er nog steeds. David was weg.

Hoe kon zij hem nu weer vinden? Dood zou hij niet zijn. Anders hadden deze mannen wel geschoten. Dus achter hem aan gaan en kijken of zij hem kon bevrijden was haar eerste gedachte. Maar hoe

kwam zij over het hek? Ze deed haar jas uit en legde die over het hek. Vervolgens pakte zij alleen de jas beet en klom over het hekwerk. Dat ging goed. De jas zat echter, zoals verwacht, aan het hek vast en zij moest die opgeven. Ondanks de kou die zij nu voelde, was dit geen reden om te stoppen. Zij scheen nu met haar zaklamp weer op de weg. Het asfalt vervolgde zijn weg in een flauwe bocht verder de berg op en July zette er de pas in om zo snel mogelijk David weer te vinden.

Toen July de bocht om was, zag zij een drietal huizen op een rijtje staan. ‘Moon’, was de eerste gedachte die in haar opkwam. Het ‘dorp’ was echter wel wat kleiner dan zij zich had voorgesteld. Drie huizen kon je niet bepaald een dorp noemen. Van de blauwe gloed die ze gereflecteerd in de wolken hadden gezien, was ook niets meer over. July hield zich voor dat dit kwam, omdat het inmiddels ochtend werd en dit waarschijnlijk alleen ’s nachts in het donker te zien was. Ook zag zij de Hummer waarin David werd meegenomen niet, dus was het niet duidelijk of hij zich hier ergens bevond. Zij besloot ongezien naar de huizen te sluipen. Het feit dat er een hek met ‘vogellijn’ bezoekers tegen moest houden, gaf haar sterk de indruk dat vreemdelingen hier op z’n zachtst gezegd, niet zo welkom waren.

Zij sloop naar het eerste huis. Er waren geen mensen op straat. De stilte benauwde haar. Geen blaffende honden, krekels of zelfs windgeruis. Als zij haar horloge niet had zien bewegen, zou ze het idee hebben gekregen dat de tijd hier stilstond. Het enige wat zij hoorde waren haar eigen voetstappen. Doordat er verder geen geluid in de wijde omgeving te horen was, klonken deze veel harder. Als iemand anders dat maar niet hoorde! Ze bereikte het eerste huis en gluurde door een raam naar binnen. Er waren wat lampen aan, maar voor de rest stond het huis leeg. Geen meubels, niets. Behoedzaam liep ze naar het tweede huis en keek opnieuw naar binnen. Weer leeg. Tenslotte sloop ze naar het derde huis. Ook hier was het beeld niet anders. De lichten in huis moesten de indruk geven dat de huizen bewoond waren, maar van dichtbij gezien leek het daar niet op.

Aangezien hier weinig te vinden was wat een aanwijzing zou geven waar David was, bleef haar niets anders over dan de weg verder te volgen in de hoop dat ze verderop meer geluk zou hebben. De sche-

mering begon inmiddels plaats te maken voor daglicht. July kon nu wat verder voor zich uit kijken. In de verte zag zij, tegen de berg op, meer huizen staan. Met een gevoel dat ze nu op de goede weg was, versnelde zij haar pas. Een kleine tien minuten later bereikte ze het dorp. Ze keek op haar horloge. Zeven uur! Waarschijnlijk waren het hier allemaal langslapers, want er was weinig bedrijvigheid. Althans op straat was ook hier niemand te vinden. Opnieuw sloop July naar een huis toe. Hier zag ze in het huis huisraad staan. Het huis zag er wel buitengewoon schoon uit. Bijna steriel. Geen boeken of borden op de tafel. Geen stof en een blinkende marmeren vloer. Net toen ze zich bedacht dat hier misschien ook niemand woonde, stapte er een jongeman de kamer binnen en zag hij July door het raam kijken. July dook weg. De eerste gedachte was om weg te rennen. Tegelijkertijd werd zij zich er ook van bewust dat ze uiteindelijk toch iemand zou moeten aanspreken om er achter te komen waar David naar toe was gebracht. Het zou absurd zijn te bedenken dat alle inwoners van dit dorp hierbij betrokken zouden zijn en ze besloot daarom dat ze het er maar op zou wagen om zich nogmaals te laten zien aan deze man. Toen zij voor de tweede keer door het raam keek, zag ze dat de man haar wenkte naar de voordeur te gaan. De man, keurig gekleed, maar in een wat minder modieus tweedelig pak, zag er niet bedreigend uit, dus knikte July dat zij de man begreep en wees met haar vinger dat ze naar de voordeur ging. Op het moment dat ze bij de deur aankwam, stond de man al te wachten.

“Sorry dat ik bij u naar binnen keek, maar ik wilde weten of er iemand thuis was. Mag ik u iets vragen?” zei July.

“Niet hier! Kom maar naar binnen,” antwoordde de man kort.

July volgde de man naar de woonkamer. In de kamer was inmiddels ook de vrouw des huizes verschenen. De vrouw leek qua leeftijd en postuur op July, alleen vond zij ook hier een vrouw die met de mode niet bepaald was meegegaan. Zij droeg een lange lichtgroene rok tot haar enkels en haar bruine haar in een knotje, zoals in de zestiger jaren van de vorige eeuw het geval was. Nu zij de man nog eens bestudeerde viel haar op, dat ook hij eigenlijk het uiterlijk had dat enkele decennia geleden nog als normaal werd gezien, maar nu volledig uit de tijd was.

Zijn ringbaardje en bril waren wat gedateerd en dat verwachtte zij niet meer bij een jongeman van een jaar of dertig.

“Hallo. Ik ben Maria,” zei de vrouw goedlachs en met een vriendelijke stem.

“En ik ben Peter Revere,” vulde de man aan.

“July Somers. Aangenaam. Nogmaals excuses dat ik u lastig val maar...”

“We zijn blij dat het iemand is gelukt hier binnen te komen! Heeft u misschien ook nieuws van Paul en Simone, mijn zwager en schoonzus?” onderbrak de vrouw haar.

“Eh, nee. Ik wilde u vragen of..”

“Van Carla, Alice of Kris dan?”

“Maria, als je July even uit laat spreken, weet je het zo!” zei Peter nu. “Sorry, neem ons niet kwalijk. We hebben al heel lang niets meer van hen vernomen. We hadden gehoopt dat u door hen gestuurd was voor een onderzoek.”

“Helaas moet ik u dan teleurstellen. Mijn.. eh, vriend David en ik waren hier in de buurt aan het kamperen en zagen toen een vreemd lichtschijsel in de wolken. Toen wij hiernaar wilden gaan kijken, kwam hij vast te zitten aan een hek...”

“Dan moeten we snel zijn, Peter,” zei Maria. “Misschien kunnen we hem nog bevrijden voor het te laat is!”

“Ik pak mijn jas alvast!” riep Peter terwijl hij naar de gang liep.

July gebaarde met haar handen tot enige kalmte. “Ho, ho, wacht nou even. David werd meegenomen door drie mannen in witte pakken. Ik wilde weten of u misschien weet waar hij naar toe is gebracht?”

“Dan is het te laat! Dan is hij meegenomen naar nummer 26.” zei Maria kijkend naar de marmeren vloer.

“Nummer 26?” vroeg July.

“Dat is het linkerhuis van een drietal woningen aan de rand van Moon!” antwoordde Peter.

“Dus toch!” July keek Peter vragend aan: “Ik ben in Moon?”.

“Ja.”

“Maar ik ben langs die huizen gekomen. Ze staan leeg!”

“Dat lijkt maar zo.” antwoordde Maria. “Daar is de ingang van een

tunnelcomplex dat door Seafell Pike loopt! Hij zal waarschijnlijk, net zoals enkele anderen die aan het hek waren vastgeplakt naar een cel voor verhoor zijn meegenomen door de Beheerders. Na een dag of twee zullen ze hem weer laten gaan en naar Seascale brengen. Zijn geheugen is dan gewist. Hij kan zich dan niets meer herinneren van het voorval of van jullie kamperen hier in de omgeving.”

“Wat is daarbinnen dan en wat is er met deze vijf mensen die u net noemde gebeurd?” vroeg July nu nieuwsgierig.

Peter keek Maria aan. “Ik moet nu weg. Anders kom ik te laat op mijn werk en dan komen zij mij halen! Maria kan jij July’s vragen beantwoorden? En waar zijn onze manieren... Misschien wilt je een kopje Engelse thee?”

Maria keek verschrikt op en liep naar de keuken om een kopje thee, voordat July ook maar ja of nee kon zeggen, te gaan halen.

Vervolgens keek Peter naar July. “Blijf hier in huis bij mijn vrouw voor uw veiligheid. Ze hebben je dan waarschijnlijk nog niet ontdekt!”

July wist even niet wat zij moest zeggen. Terwijl Peter naar de deur liep, kwam Maria de kamer al weer binnen met een compleet servies. Theekopjes, theepot, suiker, melk, zilveren lepeltjes en een schaal met koekjes.

“Maar ga toch zitten, wil je melk in je thee?”

Terwijl ze de thee inschonk begon Maria verder uit te leggen wat er in Moon gaande was. “Ik ben kernfysicus, evenals de meeste anderen die hier wonen. Onder Seafell Pike zit een enorme kerncentrale. Toen er in 1972 in Sellafield enkele ongelukken waren gebeurd bij de opwerkingscentrale en de protesten met de dag groter werden, heeft de regering in het geheim in dit natuurreserveaat onder de grond een nieuwe en grotere opwerkings- en kweekcentrale gebouwd. Omdat het een zeer geheim project was, heeft de regering dit dorp gebouwd waar de medewerkers konden wonen en werken. Dit dorp is nooit op een kaart aangegeven en het bestaan ervan is altijd ontkend. In Sellafield zelf staat nu alleen nog een lege fabriek en die dient als afleiding voor protesten en activisten. Hier in Seafell Pike ging men intussen door met de ontwikkeling van een nieuwe kerncentrale ge-

baseerd op nieuwe technieken. Helaas ging het ook hier mis. Alle medewerkers die daar op dat moment werkten raakten besmet met een zogenaamd kobalt-isotoop.”

“Dat heb ik eerder gehoord,” zei July. “Is dat om iets te steriliseren?”

“Klopt. Het is een bijproduct van de kerncentrale en wordt ook wel gebruikt om producten te steriliseren. De berg waarbij wij ons bevinden heeft van nature veel kobalt en we hebben dat benut om een nieuwe kerncentrale te bouwen die in plaats van uranium een kobalt-isotoop gebruikt. Het grote voordeel was dat we geen radioactieve stoffen hoefden te transporteren naar Seafell Pike en dat wij daardoor ook de protesten van actiegroepen konden vermijden. Niemand had in de gaten wat hier gebeurde.

“Ik zag op weg hierheen een beekje waarin het water een blauwe gloed gaf in het donker. Komt dat water hier ook vandaan?”

“Ja.”

“Ik heb daarin gestaan!” vertelde July nu verschrikt aan Maria.

“Dat is geen drama. Dat water is gebruikt voor de koeling van de reactoren. Het is afkomstig uit de berg waar de hele centrale in is geplaatst. Het is geen radioactief water uit het reactorvat zelf, hoor! Zoals gezegd: Seafell Pike heeft zelf kobalt houdende mineralen. Het grootste, bruikbare deel, het radioactieve kobalt-isotoop, wordt eruit gewonnen. De fluorescentie van de isotopen en andere mineralen in het nog warme afvalwater, veroorzaakt de blauwe gloed die jij ook zag. Zodra het koelwater echter de reactor heeft verlaten, is het kobalt al uit het water verwijderd en is er eigenlijk al geen gevaar meer. Op de plaats waar je in het beekje hebt gestaan, is nog wat nagloed, omdat het water daar nog warm is. Alleen in het reactorvat zelf, is de concentratie zo hoog dat het bij langdurige blootstelling schadelijk is voor je gezondheid.”

“Dat is geruststellend!” zei July met een zucht van verlichting.

Maria vervolgde: “Mijn man en ik werkten daar, op het moment dat deze besmetting plaatsvond, ook. De medewerkers die daar op dat moment niet bij waren, maar later met ons in contact kwamen, stierven een pijnlijke, langzame en gruwelijke dood, maar ons leek niets te zijn overkomen. Waarom hen dit overkwam was op dat moment

niet duidelijk. Pas later bemerkten wij de gevolgen van de besmetting: er was iets genetisch in ons veranderd en we werden niet meer ouder. Eigenlijk hebben wij sinds dat moment zelfs geen verkoudheid of griep meer gehad.

‘Dat scheelt aanzienlijk op de ziektekosten!’ dacht July. ‘Daar zal de farmaceutische industrie niet blij mee zijn..’

Eérsst dachten we dat wij hier niet meer weg konden, omdat wij anderen zouden kunnen besmetten. Later bleek dat de dood van onze collega’s door de absorptie van energie uit hun lichaam kwam. Wij bleken alle levensenergie uit hen te onttrekken. Maar indien wij echter dagelijks een dosis Kobalt krijgen, hebben anderen geen last. Maak je dus niet druk July, met jou gebeurt niets zolang wij maar in de buurt van de kerncentrale blijven en dagelijks in contact staan met deze stof!

Nu lijkt een eeuwig leven misschien wel fijn, wanneer je nog jong bent, maar als je na vijftig jaar nog steeds hier moet leven en je door de regering wordt tegengehouden vanwege de angst dat deze geheime centrale bekend zou worden, wordt het hier net een gevangenis!” zei Maria.

“Dus in al die jaren is hier nooit iemand weggekomen?”

“Niet helemaal. Mijn zwager, zijn vrouw Simone en drie andere fysici kregen in 1985 de kans om op een Russisch wetenschappelijk schip Petrenki onderzoek te doen naar blauwe algen die gevonden waren in de Aegeïsche Zee. Nabij een eiland in de Griekse wateren, Santorini, is 1600 jaar voor Christus een enorme vulkaanuitbarsting geweest. De vulkaanuitbarsting heeft een hoge concentratie aan kobalt in de zee veroorzaakt. De algen die daar gevonden waren, bleken al net zo oud te zijn als de tijd die verstreken is sinds de vulkaanuitbarsting. Aangezien het erop leek dat wij eenzelfde besmetting hebben gekregen en toch al ‘verloren waren’, kreeg Paul de mogelijkheid om op dat schip samen met een tiental medewerkers van de Beheerders daar onderzoek te doen.

“De Beheerders?” onderbrak July.

“De eigenaren van het complex in Sellafield, Seafell Pike en enkele andere locaties waar soortgelijke installaties staan, verspreid over de

hele wereld. Zij schijnen een nauw contact te onderhouden met de regering en lokale gemeenten waarin de centrales staan. Maar niemand heeft ooit iemand van hen gezien of ontmoet!”

“Zoals de stadsraad van Seascale?” vroeg July.

“Ik weet niet precies wat je daarmee bedoelt, maar er is zeker contact tussen bestuurders van de omliggende dorpen met hen,” antwoordde Maria, waarna zij haar verhaal vervolgde:

“Aangezien alle andere levende wezens die nu in de Aegeïsche zee leven, ook niet dood gingen, was er misschien ook voor ons een oplossing om weer normaal te kunnen leven..”

“Maar gingen die andere medewerkers dan niet dood?” onderbrak July.

“Voor zover ik weet liepen zij constant in geïsoleerde pakken en waren afgezonderd van de fysici. Bovendien kregen Paul en de anderen dagelijks een dosis kobalt toegediend,” voegde Maria toe.

“Paul heeft mij tweemaal kunnen schrijven voor ik het contact met hem verloor. In één van die brieven gaf hij aan dat er op het schip nog andere experimenten werden gedaan. Welke vertelde hij niet, omdat de brief anders nooit verzonden zou worden. Hij vertelde mij verder dat zij tijdens het onderzoek in de Aegeïsche zee een grote ontdekking hadden gedaan en op het spoor waren gekomen van ‘het oog van Zeus’. Vervolgens schreef hij dat zij, vanwege deze ontdekking naar Aralsk in Kazachstan waren gevaren. Ik las uit de brieven dat het hem beangstigde. Hij kon vanwege het besmettingsgevaar de boot niet af en was, vanwege de behoefte aan kobalt, die alleen op het schip aanwezig was, verplicht deze reis ook mee te maken. De ontdekking zou volgens hem de oplossing zijn voor Moon en hij nam zich voor daarna te ontsnappen en de wereld te vertellen wat zich hier afspeelt. Sindsdien heb ik niets meer van hem vernomen. Ik blijf echter hopen dat hij nog leeft en kans ziet ons uit dit isolement te halen!”

July dacht na. ‘Kazachstan. Daar was Jack Mason ook naar toe. Dit kon geen toeval zijn. En het oog van Zeus! Daar had Malcolm ook over geschreven.

“Wat is ‘het oog van Zeus?’” vroeg July

“Geen idee. Ik ken Zeus alleen uit de Griekse mythologie als opper-

god van de wereld. Hij had alle macht over de natuurkrachten, heerste over de wereld en was onsterfelijk!”

‘Hm, onsterfelijk..,’ dacht July. ‘Net als de inwoners van Moon. Het begint erop te lijken dat het oog van Zeus hiermee in verband staat!’

“Wanneer werd dit onderzoek gedaan op dat schip? Ik kan mij niet herinneren daar ooit iets van gehoord te hebben,” zei July.

“Dat was in 1985!”

“Dat is lang geleden! De kans dat hij na zo’n lange tijd nog weet te ontsnappen, is dat wel realistisch? Als het Paul tot op heden nog niet is gelukt te ontsnappen en in contact te komen met de media, denk je dan niet dat hij het al heeft opgegeven?” vroeg July zich af.

“Zolang er leven is, is er hoop!” zei Maria, “Maar als het dan eenmaal bekend wordt en Paul inderdaad een ‘tegengif’ heeft gevonden, kan men ons hier niet meer vasthouden en kunnen wij vrij leven.

Even ging ik ervan uit dat je door hen op de hoogte was gebracht en daarvoor hier bij ons kwam.

De Beheerders van dit complex voorzien ons van alle gemakken. We komen niets te kort en al onze familie is ons allang vergeten of leeft niet meer. Voor de Beheerders is het feit dat wij niet ouder worden buitengewoon plezierig, want zij hoeven geen nieuw personeel te zoeken. En aangezien wij afhankelijk zijn van kobalt, kunnen wij hier ook niet weg. Zo voorkomen ze dat dit complex bekend wordt bij de burgers van Engeland. Maar ondanks alle gemakken, willen wij hier weg. En dat wordt ons onmogelijk gemaakt. Wij hebben zelf aangegeven dat ze ons geheugen mogen wissen, zodat wij weer in de samenleving verder kunnen leven. Maar dat weigeren zij.”

“Ik denk dat ik wel weet hoe dat komt,” onderbrak July. “Jullie hebben toch een dagelijkse dosis kobalt nodig? Ook al wordt je geheugen gewist, dan kan de toediening van radioactieve stof als kobalt niet ongemerkt gebeuren!”

“Ik heb een bericht in de krant gelezen.., ging July verder, “..over vijf personen, vier vrouwen en een man, die in de buurt van Boot werden gevonden. Allen waren gelijktijdig door ouderdom gestorven. Ik heb geen namen van hen maar ik vermoed nu dat, indien je dit gebied verlaat, de veroudering versneld optreedt. Hoe oud bent je als

ik vragen mag?”

“Ik ben van 1937!”

July moest dit even verwerken. De vrouw zag er niet veel ouder uit dan een jaar of 35-40.

“Ik kan je mijn oude, originele paspoort laten zien, als je dat wilt?”

“Dat hoeft niet. Ik heb laatst een artikel gelezen waarin stond dat de gemiddelde leeftijd van de inwoners van Moon zeer hoog was. Dit klopt dus. July hield nog even voor zich hoe zij aan dit artikel was gekomen.

“Waar heb je die informatie vandaan? De plaats ‘Moon’ is nergens geregistreerd en dit zou ook geheime informatie zijn.”

“Dat is inderdaad waar. Ik kreeg deze informatie mee in een portfolio die was samengesteld door ene Malcolm.”

“Malcolm? Malcolm Mason? Was dat niet die man die enkele jaren geleden werd neergeschoten door een werknemer van Calder Hall?”

“Dat is juist, maar hoe weet je dit? Je kunt Moon niet verlaten en dit is in Boot gebeurd!”

“Wij krijgen ook kranten. Hij schreef belastende artikelen over de lokale autoriteiten in Seascale. Ik heb de indruk dat hij erachter was gekomen dat Sellafield slechts een afleidingsmanoeuvre was en de opwerkingsfabriek daar helemaal niet meer stond. Toen hij vervolgens op onderzoek ging en werknemers opzocht, die in Calder Hall werkten, werd het waarschijnlijk te heet onder hun voeten en hebben zij hem laten vermoorden. Ik geloof dat de andere elf doden slechts een afleiding waren om de waarheid te verdoezelen!”

“Ik had begrepen dat dat met een diefstal van plutonium te maken had?” vroeg July naïef, opdat Maria mogelijk wat meer informatie zou loslaten.

“Plutonium?” Maria keek July vragend aan. “Er is daar helemaal geen plutonium meer. Dat is al jaren geleden allemaal hierheen verscheept. Als iemand het over gestolen plutonium heeft gehad, is dat alleen maar geweest om een verklaring te geven, waarom er in Sellafield geen plutonium meer ligt. Men kan moeilijk vertellen dat dit spul naar Lake District National Park is verscheept naar een berg midden in het beschermd natuurgebied. Een zogenaamde diefstal is

natuurlijk voor de burger makkelijker te geloven. Die zijn blij dat er geen Plutonium meer in de ‘achtertuin’ ligt en het misleidt de milieu-activisten die op de verkeerde plek staan te demonstreren.

July dacht na. Het verhaal van Maria komt redelijk overeen met de informatie die David en zij hadden gekregen van Ann Scott en zou een verklaring kunnen geven voor het verdwenen plutonium. Alleen had zij redenen om aan te nemen dat Malcolm nog leefde.

“De kans bestaat dat hij niet is neergeschoten maar een ander. Dat hij een andere naam heeft aangenomen en werkt voor de plaatselijke krant van Seascale,” vervolgde July.

“De Seascale Domestic? Daar heeft gisteren een gasexplosie plaatsgevonden. Het hele huis, en het huis ernaast zijn verwoest. Wacht. Kijk, hier heb ik de krant van Windscale. Zij betreuren de dood van hun collega, Michel Scott, de redacteur van de Domestic”

July schrok. Ze waren gisteren nog bij hem geweest. Dat moet vlak daarna zijn gebeurd. Opeens dacht July aan het busje van het gasbedrijf dat zij bijna van de weg afreed.

“Die gasexplosie was geen ongeluk! Ik denk dat ik wel weet hoe dit komt,” onderbrak July. “Ik heb, zoals gezegd, een bericht van deze krant gelezen over vijf, door ouderdom gestorven, bejaarden, die hier in de buurt gevonden werden. Dat verhaal zat, naar zijn zeggen, de stadsraad niet lekker en ik ga ervan uit dat ze hem daarna constant in de gaten hebben gehouden. Ik moet je nog iets bekennen.,” zei July nu. “Ik ben een journaliste en heb de portfolio gekregen om de dood van de bejaarden te onderzoeken. Ik heb daarbij gisteren ook Michel Scott gesproken. Vrij kort daarna moet deze gasexplosie zijn geweest. Weet je of er de afgelopen dagen vijf personen, vier vrouwen en een man, verdwenen zijn?” vroeg July.

“Vier vrouwen en een man!” antwoordde Maria. “Dat klinkt uiteraard als mijn zwager en schoonzus, Carla, Alice en Kris. Maar zij worden niet ouder! Bovendien waren zij sinds 1985 niet meer hier!”

“Hebben Paul en Simone een trouwring en hebben zij een bruine vlek in hun nek?” vroeg July nu.

“Ja. Maar die bruine vlek hebben wij allemaal. Dat komt door de

toediening van kobalt op die plek!”

“Dan ben ik van mening dat zij het wel zouden kunnen zijn, maar nu toch ineens verouderd zijn. Misschien wilden zij naar Moon komen maar konden ze, door gebrek aan kobalt, niet tijdig Moon bereiken en... onderweg hiernaar toe kom je ook weinig anderen tegen om te ‘absorberen!’” zei July met een bepaalde walging van de manier waarop deze personen hun eeuwige jeugd wisten te behouden.

“Maar hoe kwamen zij daar dan?” vroeg Maria.

“Geen idee. Maar ook qua leeftijd zouden zij nu ook bejaard geweest zijn. Ik sluit dan toch niet uit dat we het over dezelfde personen hebben.

Opeens moest July aan de mensen denken die zij in de pub in Boot had gezien. Die hadden ook een bruine vlek in hun nek maar leefden, in tegenstelling tot de inwoners van Moon, niet achter een gesloten hek. Zij konden zich, voor zover July had gezien, vrijelijk verplaatsen.

Toen zij dit aan Maria opmerkte, keek Maria vreemd op.

“Daar weet ik niets van,” antwoordde Maria. “Dit zou betekenen dat er nog meer besmettingen hebben plaatsgevonden en dat de inwoners van Boot ook dagelijks een dosis kobalt moeten krijgen. Zoveel kobalt wordt hier niet eens geproduceerd!”

July besloot deze constatering maar even als ter kennisgeving mee te nemen, maar vooralsnog had zij een andere prioriteit.

“Hoe kan ik mijn... vriend David terugvinden?”

“Je moet ongezien nr 26 binnen komen. Dat lukt wel. De Beheerders houden de grenzen van ons dorp wel goed in de gaten, maar in het dorp is het heel wat minder moeilijk om jezelf ongezien te bewegen.” Maria keek July aan; “Zo te zien verschillen wij qua postuur niet zoveel. Ik zal je wat kleren en een jas van mij geven. Jouw kleren zien er te opvallend uit! Om acht uur begint mijn shift en als je dicht achter mij blijft lopen dan komen we wel binnen. De hele installatie van de reactor is alleen afgesloten in het gedeelte waar je in aanraking kan komen met radioactiviteit. De rest is redelijk onbeveiligd. David zal zich niet in die beveiligde ruimte bevinden.” Vervolgens tekende Maria een plattegrond van het complex. “Hier. Kijk eens. Dit is het gangpad dat je moet nemen en op de plaatsen met een kruisje staan

camera's. Daar moet je oppassen. Voordat je naar binnen kan, heb je nog wel een pasje nodig. Ik zal tegen de beveiliging zeggen dat ik mijn pasje vergeten ben. Dat gebeurt wel vaker en dan krijg ik er een van hen. Dan kan jij het mijne meenemen en alle deuren openen die nodig zijn. Eenmaal binnen moet je de blauwe lijnen volgen. Die zijn er voor het vervoer van equipment, de rode zijn om de richting aan te geven voor de nooduitgangen en de gele voor de Beheerders zeggen ze. Die mag niemand volgen en ik weet ook niet waar die uitkomen! Volg in geen geval de groene lijnen, want die komen bij de reactor uit en dan kom je uiteindelijk voor gesloten deuren te staan.

July luisterde aandachtig maar was na de woorden 'mag niemand volgen' afgeleid. Als iemand haar vertelt dat iets niet mocht, waren haar gedachten meteen afgeleid en kwam de ware journaliste in haar naar boven: 'Waarom mag niemand die volgen? Wat hebben de Beheerders daar te verbergen?'

Maria vervolgde echter haar verhaal zonder daarop in te gaan: "David zal waarschijnlijk worden vastgehouden nabij de bewaking in complex 'C'. Er zijn daar wat ruimten die afgesloten kunnen worden. Ze zullen hem daar houden tot de avond om hem dan op te halen en mee te nemen. Overdag rijdt er geen vervoer rond in het dorp, alleen 's nachts. Dus je hebt nog even tijd.

"Waarom is dat?"

"We zitten hier in een beschermd natuurgebied. Hier mogen geen voertuigen rijden. De voertuigen kunnen dan opgemerkt worden en dat zou de aanwezigheid van ons hier kunnen verraden!

Bevoorradingen gebeuren dan ook 's nachts."

"Zijn dat die blauwe lichtschijnsels die ik heb gezien?" vroeg July.

"Ja, blauw licht heeft een kortere golflengte waarop satellieten, die ons zouden kunnen waarnemen, niet zijn afgesteld. Alleen een menselijk oog is moeilijker te bedriegen. Het blauwe licht weerkaatst wel eens op de wolken en als je dan in de buurt bent op het moment dat er bevoorrading plaatsvindt, tja, dan kan het voorkomen dat de activiteiten opgemerkt worden."

Maria keek nu July streng aan: "Zodra je na mij je pas hebt laten scannen, meng je je tussen de personen die de blauwe lijn volgen.

Zodra je een deur ziet met een esculaap erop, moet je de volgende deur nemen. Achter die deur zit een gang met links en rechts deuren waarachter allerlei goederen zijn opgeslagen. Je zult voorzichtig alle deuren moeten proberen. Ik weet echt niet in welke ruimte David opgesloten zou kunnen zitten.”

July keek op haar horloge. Het was half acht. Maria zag haar kijken en antwoordde haar nog voordat ze de vraag had kunnen stellen: “Ja. We moeten nu gaan.”

Maria dronk haar kopje thee leeg en gebaarde July hetzelfde te doen. Vervolgens pakte ze haar handtas en jas en liep naar de deur. Toen zij de deur opende, keek ze omzichtig om zich heen maar zoals gewoonlijk was er ook deze keer geen reden tot paniek. “Niemand,” zei ze. “Het regent een beetje. Dat komt gelegen. Doe je capuchon maar op, dan kan niemand je herkennen. Zo onverschillig mogelijk liepen beide vrouwen de straat over, de weg af in de richting van de drie afgezonderde woningen aan het begin van het dorp. Naarmate zij enkele zijstraatjes hadden gekruist, voegden enkele andere mensen zich bij hen in dezelfde richting, lopend naar de ingang van nr 26. Het werd een stille tocht, waarin niemand wat zei en iedereen gelaten de nieuwe werkdag begon. Het tafereel moest zich al tientallen jaren elke dag hebben afgespeeld, dacht July. De hele wandelgang was voor al deze mensen een automatisme geworden, waarbij iedereen gelaten in de rij ging staan bij poortjes om er zijn of haar pasje langs te halen. July keek Maria aan. Zonder dat de anderen het zagen, drukte Maria haar pasje in de hand van July. July knikte en begreep dat zij vanaf dit moment zichzelf zou moeten redden. Maria glimlachte nog naar haar. Een blik in haar ogen wenste July succes en tegelijkertijd was er de wens in te lezen dat zij dankzij de hulp van July straks misschien weer vrij buiten de grenzen van Moon rond kon lopen.

Maria deed een stap opzij en stapte uit de rij. July schuifelde voetje voor voetje in de richting van het poortje. Iedere stap dichterbij deed haar hart sneller kloppen. Zouden zij haar zo door laten gaan of zou zij meteen worden herkend en worden opgepakt?

Ondertussen liep Maria naar nummer 24. Een schuifraam aan de zijkant van de deur ging open. Een geërgerde blik van een man die nu

wat regendruppels in zijn gezicht kreeg, maakte duidelijk dat hij niet op een lang verhaal van Maria zat te wachten. Toen zij vertelde dat zij haar pas was vergeten, gaf hij zonder enige vragen te stellen achteloos een pasje en sloot het schuifraam weer even snel als het was geopend.

Er waren nog tien personen voor haar. Ze keek om zich heen en zag een camera de ingang bewaken. Ze deed haar capuchon nog wat meer om haar gezicht. Gelukkig was zij daarin niet de enige. Enkele andere vrouwen en mannen waren ook niet gediend van de regen die hun kapsel in de war bracht.

Met nog twee personen voor haar, zag July dat het poortje haperde. Haar hart begon sneller te kloppen. De man haalde zijn pas nogmaals langs de sensor. Weer niets. Bij de derde keer kwam een andere man naast hem staan en vroeg het voor hem te proberen. Nu werd de pas heel langzaam langs de sensor gehaald. Hier kwam het spreekwoord 'driemaal is scheepsrecht' tot zijn recht. Het lampje boven aan de poort werd groen en de draaipoot liet met een klik weten te zijn ontgrendeld. Toen July aan de beurt was, herhaalde zij met de pas de beweging langs de sensor die bij haar voorganger ook had gewerkt. Het lampje sprong op groen, de draaipoot ontgrendelde en July liep met een zucht van verlichting door het poortje.

Maria had op een afstand staan kijken en wachtte nog even voordat zij weer in de rij ging staan. Gevoelsmatig gaf zij July meer tijd om tussen de anderen te verdwijnen en David te vinden.

Onopvallend liep July tussen enkele andere vrouwen mee. Haar logica zei haar dat zij allen aan het begin van hun dienst naar de kleedkamer zouden gaan. Om rond te kunnen lopen zonder op te vallen had zij ook werkkleding nodig. De vrouwen liepen al pratend hun kleedkamer binnen, gevolgd door July. Zij had haar capuchon al afgedaan om niet op te vallen, maar vroeg zich af of zij nu niet gemakkelijk herkend zou worden. Klaarblijkelijk hadden de lockers geen naam op de kastjes staan. Daar waar een sleutel in zat, kon je je kleren en eventuele spullen kwijt, de kast afsluiten en de sleutel meenemen. Op een tafel aan de andere kant van de kleedkamer lagen stapels met witte labjassen in drie maten klaar voor de vrouwen. Een grote wasemmer aan het einde van de tafel gaf aan dat de kleding na werktijd daarin

gegooid kon worden voor de reiniging.

Nog steeds onopgemerkt liep July achter de vrouwen aan, nadat zij de jas van Maria in een locker had gehangen. Ze hoopte de sleutel later aan haar te kunnen geven, zodat zij haar jas weer terug kon krijgen. Ze pakte een labjas en aan het einde van de tafel lag een doos met pennen waaruit haar voorgangers er allemaal eentje paktten. July deed hetzelfde. Zij herkende de 'pen' als een pendosimeter, een apparaatje wat de dosis straling kan meten die je tijdens je dienst op hebt gelopen. Zij stopte de pen in haar borstzakje en liep met de anderen mee de kleedkamers uit. Nu werd het spannend. Hoe kon zij zonder het te laten merken verdwijnen uit de groep? Welke lijn moest zij ook alweer volgen, had Maria gezegd? In de kleedkamer stonden geen lijnen. July had de deur van de uitgang van de kleedkamer nog niet opengedaan of er stonden voor haar op de grond vijf lijnen getekend. Twee, rood en geel, gingen linksaf; één blauwe lijn ging rechtdoor en een groene en zwarte lijn gingen rechtsaf. Zonder te twijfelen volgde July de blauwe lijn, zoals eerder door Maria was aangegeven. Ze bemerkte dat er slechts een enkel persoon achter haar aan ging. De anderen hadden allemaal de richting van de groene of gele lijnen gevolgd. Vanuit haar ooghoeken zag zij dat aan het plafond verschillende camera's waren opgehangen. Ze probeerde er zo min mogelijk in te kijken en zo te hopen dat zij voor de bewaking zich niet uitzonderlijk gedroeg. 'So far, so good' dacht July. Ze keek op elke deur die zij tegenkwam. Met nog drie deuren te gaan tot het einde van de gang nam de spanning toe. Nergens stond een esculaap getekend. Zou ze toch verkeerd gelopen zijn? Gelukkig op de voorlaatste deur stond het esculaapsteken. De laatste deur zou zij dan moeten nemen volgens Maria. Ze pakte de deurknop en draaide eraan. Niets. Ze probeerde het nog een keer. 'Op slot!' Wat nu? Er zat niets anders op dan op haar intuïtie verder te gaan. Vastberaden om voor de camera niet op te vallen liep ze de deur met het dokterslogo binnen. Een EHBO- of andere medische ruimte is tenslotte in principe nooit afgesloten. Haar denkbeeld klopte. Ze stapte de kamer binnen en zag meteen twee vrouwen en een man in haar richting opkijken. Nog voordat July wat kon zeggen liep een bijna

even blonde vrouw als July zelf naar haar toe.

“Kan ik u helpen?” vroeg ze met een vriendelijke stem.

“Ik eh, heb een barstende hoofdpijn en vroeg mij af of u een aspirientje heeft?” antwoordde July gelijk.

“Laten we eerst maar eens kijken wat de oorzaak van de hoofdpijn is!” zei de man vervolgens, die er ook bij kwam staan.

“Een aspirientje is genoeg hoor!” probeerde July nog een keer.

Maar July werd al bij haar arm gegrepen en op de behandeltafel gelegd. Voor ze het wist stonden er drie personen over haar heen gebogen. De blonde vrouw hield haar pols vast, voelde haar hartslag, de tweede keek met een lampje in haar ogen en de man stopte een thermometer in haar mond.

July stribbelde wat tegen maar het drietal was vastberaden haar een volledig onderzoek te geven. Hun enige klant wilden ze niet zo maar laten gaan.

‘Mijn God!’ dacht July. ‘Hoe kom ik hier weg?’

5.

Duizelig werd David wakker. Zijn hoofd voelde alsof hij drie dagen lang aan een stuk door gedronken had. Zijn keel was droog en hij voelde zich misselijk. Het was pikkedonker om hem heen. Hij taste voorzichtig om zich heen en voelde dat hij op een zacht matras lag. Aan zijn pols zat een ketting. Hij gaf er een ruk aan. De ketting was zwaar en behoorlijk lang. Klaarblijkelijk kon hij zich in de donkere ruimte wel vrij bewegen. Hij schoof naar de zijkant van het matras en wilde ervan af springen. Meteen knikten zijn knieën. Blijkbaar lag het matras op de grond terwijl hij in gedachte van een bed wilde springen. Op handen en knieën kroop David over de grond. Hij trok zich langzaam voort aan zijn ketting. Nadat hij zichzelf enkele meters over de grond had verplaatst, kwam hij bij het begin van de ketting. Met zijn vingers voelde hij een schakel die aan een metalen plaat aan de muur was bevestigd. Hij trok eraan maar zoals hij verwachtte, gaf de ketting niet mee. Hij stond voorzichtig op en tastte de muren af. Zonder enige oriëntatie waar hij zich bevond, liep hij gevoelsmatig de kamer rond. Met zijn handen over een ruw betonnen muur schuivend, ontdekte hij halverwege een glad oppervlak. Al tastend langs de rand van het gladde oppervlak voelde hij een deurknop. Hij trok eraan maar dat was zinloos. Vervolgens voelde hij een soort van kastje aan de zijkant op de betonnen muur. Al tastend voelde hij dat het kastje glad was en er zat aan de rechterzijde een gleuf. Dit moest een elektronisch slot zijn, bedacht hij zich. Daarna liep hij al tastend met zijn handen langs de muur verder.

Drie maal kwam hij in de ruimte een hoek tegen en van de ene hoek tot de andere hoek in de ruimte telde David tien voetstappen. Bij de vierde hoek schopte hij tegen het matras waar hij zoëven nog op had gelegen. Hij ging er weer op zitten en probeerde te bedenken wat er gebeurd was. Hij zat vastgeplakt aan een hek. Er kwamen drie man-

nen in witte pakken uit een bestelbus naar hem toegelopen en een van hen gaf hem een injectie in zijn nek. Vervolgens werd hij hier wakker. Waar is hier??? David voelde in zijn zakken of hij iets van enig nut kon vinden. Behalve een zakdoek, een bos met sleutels, een pen en een notitieboekje had hij niets in zijn zakken dat hem zou kunnen helpen. Jammer dat hij niet rookte. Een aansteker of een pakje lucifers waren nu welkom geweest. Hoewel hij zich afvroeg of de mannen dat niet zouden hebben afgenomen voordat hij hier werd neergelegd.

Opeens hoorde David voetstappen en het klikkende geluid van het ontsluiten van de deur door een pasje dat door de gleuf van een magneetslot werd gehaald. Het volgende moment werd David verblind door een fel licht dat in het midden van de kamer hing. Davids ogen moesten even wennen aan het licht. Twee mannen kwamen de kamer binnen. Een derde man bleef buiten staan en sloot de deur weer.

“David Hawk. Ik ben meneer Smith en dat is meneer Jones.” zei de oudere man wijzend naar zijn collega. Vervolgens opende hij een map en las de informatie die erin stond.

“David Hawk! 37 jaar, ongehuwd en journalist van de Mercury Post en familie van Derrick Hawk.”

David keek door de spleetjes van zijn ogen. Langzaam wende hij aan het felle licht en kon hij de mannen aankijken. Beide heren hadden een zwart pak, wit overhemd en zwarte stropdas. Hun zwarte haren waren met gel strak naar achter gekamd en jawel... beiden waren voorzien van een donkere zonnebril. Het was het stereotype van een FBI-agent, maar dan in Engeland. Of zouden ze hem naar Amerika hebben overgebracht? Dat laatste leek hem onwaarschijnlijk. Hij had niet het idee dat hij daarvoor lang genoeg buiten bewustzijn was geweest.

Het enige verschil tussen de mannen was de leeftijd. Eén van hen leek een jaar of vijftientig, de ander het dubbele.

De jongere man liep op David af, greep hem ruw bij zijn armen en trok hem van het matras af.

“David Hawk,” herhaalde Smith, “Wat was je van plan? Je bevindt je op privéterrein!”

“Ik wist helemaal niet dat het privéterrein was! Ik zag nergens een

bordje.” zei David terwijl hij zijn armen lostrok van de man die hem vasthield. “Ik..”

Nog voordat hij zijn zin kon afmaken, gaf de jonge man hem een flinke stomp in zijn buik.

David gaf een schreeuw van de pijn, kromp in elkaar en viel op de grond. Opnieuw pakte de man hem op en trok hem van de grond.

“Verkeerd antwoord!” snauwde Smith. “Nog een keer. Wat kom je hier doen?”

“Ik was aan het kamperen en zag ineens blauwe lichtschijnsels in de wolken. Die lichten ben ik gaan volgen tot ik bij dat hek kwam dat was ingesmeerd met lijm!” antwoordde David snel voordat hij weer een stomp in zijn buik zou krijgen.

“Die tent hebben we gevonden. Er lagen ook kleren in van een vrouw. Waar is die vrouw?”

“We kregen ruzie!” bedacht David snel. “Ze had het koud en wilde naar huis. Misschien is ze naar huis gegaan!”

“En waar woont je vriendin?”

“Zij is niet mijn vriendin. Ik kwam haar tegen en we zijn een tijdje samen opgetr....”

Opnieuw kreeg David een stomp in zijn buik. David klapte kreunend weer op zijn knieën op de grond.

“Verkeerd antwoord!” zei Smith opnieuw. “Je bent bij Michel Scott van de Seascale Domestic en Ann Mason geweest en hebt informatie gezocht over vijf bejaarden die hier in de buurt zijn overleden. Nu nog een keer. Waar is July Somers?”

Nog steeds kreunend keek David op naar de oudere man.

“Je bent goed op de hoogte! Laat me eens raden: de stofzuiger en de interieurverzorgster!” zei David met pijn in zijn stem.

“En de bevolking van Boot!” glimlachte Smith. “Wij beheren het National Park en de omgeving. Maak u geen illusies. Nu nogmaals: Waar is July Somers?”

David maakte al aanstalten om zich schrap te zetten voor de volgende klap, terwijl hij haastig zei dat hij dat niet wist.

“Toen wij de Hummer aan zagen komen rijden, heb ik haar weggestuurd. Ik kon niet weg, maar iemand die lijm op een hek smeert

om mensen buiten te houden, kan geen goeds in de zin hebben. Dus heb ik haar weggestuurd en gevraagd hulp te gaan halen. Dat zal ze inmiddels wel hebben gedaan en straks staan ze hier voor de deur!”

Smith glimlachte. “We vinden haar wel! Zij zal ongetwijfeld op zoek zijn naar jou. Zij is een doortastend journaliste. Ze zal niet snel opgeven.” Smith dacht na en keek vervolgens Jones aan. “Laat een beschrijving van July Somers bij alle bewakers van het complex achter. Zodra zij gesignaleerd wordt, moeten ze mij roepen! Houd haar niet tegen maar sluit de ingangen zodra zij binnen is. Laat overal op de beeldschermen een bericht zien dat er een indringer is gepakt die vannacht heeft geprobeerd het complex binnen te dringen en dat hij nu ondervraagd wordt in het ‘C-complex.’” Jones knikte en liep naar de deur, klopte twee keer lang en drie keer kort. De deur werd geopend en direct nadat Jones weer naar buiten was gelopen, werd die weer gesloten. Nu keek Smith David weer glimlachend aan: “Ik ga haar niet zoeken maar zij zal zeker jou gaan zoeken! Ik wil het haar niet te moeilijk maken. Zodra ze jou heeft gevonden, voeren we jullie beiden af.”

“Je gaat ons vermoorden?”

“Nee, meneer Hawk, want dan komen er weer anderen zoeken naar July. Jij bent niet zo belangrijk maar July is bekend over de hele wereld. Als zij plotseling zou verdwijnen, komen er nog veel anderen haar zoeken. Niet in de laatste plaats zal haar krant een onderzoek instellen. En één ding moet ik toegeven: de Daily Epitah is machtig en heeft veel connecties. Het is jammer dat we niet meer konden voorkomen dat de hoofdredacteur deze opdracht aan July heeft gegeven. Anders had jij nu niet in deze situatie verkeerd!”

De deur ging weer open en Jones stapte weer naar binnen. Hij keek naar Smith en knikte alleen.

Smith op zijn beurt, knikte terug.

“Ok. Nog één vraagje uit pure nieuwsgierigheid, meneer Hawk, Waarom ben je nu pas op zoek gegaan naar de ware toedracht van het overlijden van Derrick Hawk? Eigenlijk had ik van een journalist als jij verwacht dat je al veel eerder op onderzoek zou uitgaan.”

David keek Smith strak aan, fronste zijn wenkbrauwen maar zei niets. Wat dacht Smith over hem te weten. De relatie met zijn oom

was nogal oppervlakkig geweest. Hij had hem in zijn hele leven maar drie keer gezien. Derrick had geen contact met zijn vader en Davids vader sprak nooit over zijn broer. Beiden leefden een eigen leven. Zelfs op de begrafenis van Derrick waren hij en zijn vader niet geweest. Nu viel daarbij wel te bedenken dat hij ook niet stond te springen om door de plaatselijke bevolking te worden aangekeken als familie van een man die in koelen bloede twaalf mensen had neergeschoten en even zovelen had verwond.

“Familiezaken zijn niet objectief te onderzoeken!” was het enige antwoord waarop David kwam.

Smith keek hem aan, maar vroeg verder niets meer.

“Ik zal zorgen dat je wat te eten krijgt en we zullen het licht aanlaten”, zei Smith terwijl hij naar de deur liep.

“Ik moet naar het toilet!” riep David hem nog toe waarop Smith zich nog een keer omkeerde.

Hij lachte: “Heel leuk, maar ik maak je niet los. Ik zal een klein chemisch toilet laten brengen. Tot die tijd hou je het nog maar even op!”

Vervolgens verliet Smith de ruimte. Een geklik van de magneetstrip was weer hoorbaar en David concludeerde hieruit dat zijn vertrek weer was afgesloten.

Nu David om zich heen kon kijken, bestudeerde hij de kamer nog eens goed. Eigenlijk waren er weinig zaken in de ruimte die zijn aandacht trokken. De kamer was een uit beton opgetrokken ruimte. Behalve het matras was de kamer leeg. Aan het plafond zat een dubbele TL-balk die verbazingwekkend fel licht produceerde. Toen hij de TL-buizen bekeek, viel hem op dat het een led-lamp in de vorm van een TL-buis was. Bijzonder, vond David. Dit soort verlichting is nog amper te verkrijgen en zeer duur. Hij leidde hieruit af dat het gebouw waarin hij zich bevond modern was en waarschijnlijk van een overheidsorganisatie zou moeten zijn. Zij waren op dit moment zo ongeveer de enigen die zich uitgaven voor dit soort niche producten konden permitteren.

Vervolgens trok hij verschillende keren aan de ketting waarmee hij aan de muur was vastgeketend. Tegelijkertijd zag hij zelf ook wel in dat dat zinloos was. Vier zeskantige bouten hielden een roestige metalen

plaat, waaraan de ketting aan de muur was bevestigd, op zijn plaats. Hoe zou hij hier weg kunnen komen? Hoe kon hij July waarschuwen? Op dit moment was er niets anders mogelijk dan afwachten tot zich een kans zou voordoen. Het beste kon hij nu zijn energie sparen.

Een kleine tien minuten later werd de deur opnieuw open gedaan. Jones kwam binnen met een opgevouwen tafel en klapstoel. Een tweede man achter hem hield eten en een thermoskan in zijn hand. Tenslotte verscheen er nog een derde man die niet zoals de andere mannen gekleed was in een zwart pak, maar hij had een witte laboratoriumjas aan. Hij duwde een trolley met daarop een chemisch toilet.

Zonder een woord te zeggen werd de tafel neergezet en de stoel opengeklapt en het eten en drinken erop neergezet. Het toilet werd in een hoek geplaatst.

“Ik mis nog een vork. Waar is het toiletpapier en waar kan ik mijn handen wassen?” vroeg David voordat Jones de kamer weer kon verlaten.

Jones liep nu dreigend naar David toe. David bedacht zich dat hij deze vraag beter niet had kunnen stellen en voelde nog eens aan zijn buik.

“Wees niet te slim, vriend,” zei Jones. “Ik heb er voor minder al ‘gepopt’! Hij greep in zijn binnenzak en even dacht David dat hij een pistool ging pakken maar Jones pakte een plastic lepel en gooide die David toe.

Even later waren de mannen weer verdwenen en keek David naar zijn maaltijd. Een glimmend aluminium bord met daarop doperwtten, aardappelpuree, saus en een stukje vlees. ‘Net voldoende om een holle kies te vullen,’ dacht David. Hij keek op zijn horloge. Acht uur in de ochtend en dan al een warme maaltijd. Hij had liever een paar sneetjes brood gehad. Hij proefde de puree. ‘Koud’. Het leek erop dat ze nog wat klikjes over hadden van de vorige dag, die ze hem hadden voorgezet. Daarna opende David de roestvrijstalen thermoskan. De koffie was oud maar tenminste warm.

Ineens kreeg hij een idee. Hij at de koude maaltijd op en dronk de koffie op en maakte vervolgens met zijn zakdoek zorgvuldig het bord schoon. Hij pakte de thermoskan en vulde deze met de vloeistof uit

het reservoir van het toilet. Hij zette het aluminium bord voor een derde deel onder zijn voet en begon met zijn hand het bord te verbuigen totdat het bijna was dubbel gevouwen. Nu liet hij een klein beetje toiletvloeistof in de ontstane gleuf van het bord lopen. De vloeistof begon te sissen op het aluminium. Toen de vloeistof was verdampt, boog David nog een keer aan het bord om het weer open te vouwen. Het bord brak op de eerder gevouwen rand af. Daarna draaide hij het bord een halve slag en herhaalde de vorige handeling. Ook dit deel verwijderde hij op dezelfde wijze. Nu hield hij het middenstuk van het bord in zijn handen. Daarna draaide David de tafel om en schroefde een vleugelmoer van een poot los. De holle buis van de tafelpoot zette hij op het randje van het aluminium bord. Hij liet wat vloeistof door de metalen buis op het bord druppelen. Er ontstond een kleine cirkel in het bord waarvan het aluminium zacht en warm was. David liep nu snel naar de zeskantige moer waaraan de plaat van de ketting was bevestigd. Hij drukte het nog zachte metaal tegen de moer. De vorm van de zeskant zat nu in het bord. Nu wachtte hij totdat het metaal weer wat harder was geworden en trok het restant van wat eens een bord was geweest, los.

Vervolgens liet hij wat vloeistof over de roestige bouten lopen. Deze keer ontstond een rookontwikkeling en een stank van rotte eieren. De roest werd weggevreten door de vloeistof en een iets dunnere bout bleef over. Nu zette hij het bord weer op de bout en draaide hij het rond. Tot zijn eigen verbazing gaf de moer mee en kwam los. Ook de drie andere bouten bleken zijn geluk niet te bederven en even later was de ketting van de muur. Hoewel hij de ketting niet van zijn pols los kon maken, kon hij nu wel ontsnappen als hij uit deze kamer wist weg te komen.

Nu keek David weer naar het elektronisch slot. Als hij een kortsluiting wist te maken, zou hij misschien de deur kunnen openen.

Normaliter, bedacht David zich, wordt bij brand of een kortsluiting een gesloten deur in een groot kantoorgebouw automatisch ontgrendeld. Met een beetje geluk is dat hier ook het geval.

David klom op de klapstoel en draaide één van de twee LED-TL buizen een kwart slag, waardoor deze los kwam te zitten. Daarna haalde

hij de starter uit het armatuur. Een LED-lamp heeft in tegenstelling tot een TL-buis geen starter nodig en is ook slechts een dummy die twee contacten doorverbindt. Nu pakte hij zijn pen en schroefde de huls los. Vervolgens haalde hij de veer van de penvulling af en trok deze tot een langgerekte draad uit elkaar. In het midden boog hij de draad van de veer enkele keren heen en weer totdat de veer in tweeën brak. Daarna wikkelde hij een draad aan elk van de twee pootjes aan één kant van de LED-buis en verhoogde de uitstekende draadjes in een hoek van negentig graden. Tenslotte pakte hij een deel van het aluminium bord en klemde dat in de gleuf van de magneetkaartlezer. Wetend dat de magneetlezer stroom geleid moest hij nu proberen de pootjes van één kant van de LED-buis tegen de lezer te houden, terwijl de andere kant met de draadjes in de contacten van de starter werden gehouden.

Dat was geen gemakkelijke opgave, maar na twee keer de stoel te hebben verschoven, stond David stabiel genoeg om de LED-buis zo vast te houden dat de draadjes in de contacten bleven, terwijl hij met een kleine beweging de andere kant van de buis tegen het aluminium bord wist te houden, zonder zelf geëlektrocuteerd te worden. Enkele vonken ontstonden tussen de twee pootjes aan de kant van de buis die tegen het bord werd gehouden. In de magneetstrip was wat rookontwikkeling te zien. Het volgende moment stond David weer in het donker. Hij had de magneetstrip kortgesloten en daarmee ook de bedrading aan de andere kant in de armatuur vernield.

Hij moest nu snel handelen. Het zou niet lang duren of er zou nu wel iemand komen, die gaat onderzoeken waardoor de stoppen uit de kast waren geslagen, bedacht David. Hij liep met zijn handen vooruitstekend naar de deur en trok aan het handvat. David maakte een klein sprongetje van blijdschap. Zijn idee werkte. De deur klikte en een spleetje van licht drong door de ruimte waarin David zich bevond. Voorzichtig opende hij de deur verder en keek in een gang waarbij hij zowel naar links als rechts kon gaan. Hij wikkelde de ketting op en hield het stevig in zijn hand zodat er geen geluid van tegen elkaar slaande schakels zou komen tijdens zijn ontsnapping.

Het licht was afkomstig van noodverlichting, want klaarblijkelijk had zijn actie ook het licht in de aanliggende ruimten kortgesloten.

Op het plastic omhulsel van de noodverlichting was een onzijdig poppetje in een rennende houding en een pijl naar rechts te zien.

Zonder verder na te denken liep David door de schemerige gang in de richting waar de pijl naartoe wees. Er ging zo te horen geen alarm af en de camera's in de hoek van de gang leken ook te zijn uitgevallen: een klein rood lampje dat normaliter aangeeft dat de camera aanstond, was uit.

Toch bleef David goed om zich heen kijken en luisterde aandachtig of hij geen voetstappen hoorde.

Aan zijn linkerkant waren twee deuren waarop naambordjes waren bevestigd: 'Laundry' en 'Storage'. Hij voelde aan de deuren. De rechterdeur was op slot maar de linkerdeur niet. Voorzichtig opende hij de deur. Er was een smal gangetje met een rij karretjes gevuld met grote stapels wasgoed. Aan het einde van de rij was ook een deur. Een matglazen raam aan die kant in de deur verraadde dat de stoppen in de ruimte erachter niet waren uitgevallen en gaf hem enig licht.

'Dat is mazzel!' bedacht David zich. Hij keek rond en vond witte en blauwe labjassen, oranje en groene overalls. Blijkbaar hadden verschillende functies binnen het gebouw, voor de herkenbaarheid ieder hun eigen kleur kleding. Nu hij de keuze had, koos David voor een oranje overall. Iets zei hem dat de overall voor onderhoudspersoneel was en hij zich beter als monteur kon voordoen dan als laborant. Terwijl hij de overall aantrok viel de ketting, die nog steeds aan zijn hand zat, op de grond en maakte een klinkend geluid. David kromp in elkaar. Als ze dat maar niet hadden gehoord. Gelukkig bleef het stil om hem heen. Zodra hij de kleding aanhad moest hij van die ketting zien af te komen! De overall paste hem als gegoten maar stonk naar zweet. Niet verwonderlijk als je het uit de mand met vuil wasgoed weg haalt en misschien zelfs handig om anderen uit zijn buurt te houden, maar de penetrante geur maakte hem onpasselijk. Hij keek nog even verder, maar er was geen enkele andere overall in zijn maat. Hier moest hij het mee doen.

Nu had hij de keuze om de schemerige gang weer in te lopen of de deur aan de andere zijde van deze ruimte te proberen. Aangezien het hem minder opvallend leek om in een verlichte ruimte rond te lopen dan in een donkere, koos David voor deze optie.

Kijkend door het matglas van de deur zag hij geen schimmen van mensen. Voorzichtig opende hij de deur en keek om zich heen. Niemand te zien. Links van hem bevond zich een deur waarachter hij het geluid van centrifuges kon horen. Rechts naast hem was nog een deur waarop 'Storage' stond. Blijkbaar liepen zowel de 'laundry' als 'storage' uit in een smal gangpad dat via beide kanten betreden kon worden. Een metalen trap aan de overzijde leidde naar boven en beneden. Tenslotte liep er nog een gangpad naar rechts. Vanuit dit gangpad waren op de vloer een rode en een blauwe lijn evenwijdig aan elkaar geschilderd. De rode lijn volgde zijn weg de trap op, de blauwe de trap af. David had geen idee wat het betekende, maar rood betekent over het algemeen gevaar en blauw niet. Het leek hem veiliger naar beneden te gaan. Hij had zijn voet al op de trap gezet, toen hij nog even omkeek naar de deur waarop 'storage' stond geschreven. Zou de deur vanuit deze kant wel open zijn? Hij liep terug en voelde aan de deur.

'Ha,ha!' riep hij in zichzelf. 'Open.' Hij wierp een blik naar binnen. Het was inderdaad een zelfde ruimte als de smalle gang ernaast waar het wasgoed in stond. In deze ruimte stonden houten rekken met kratten waarop gekleurde stickers waren geplakt. In de rood gestickerde kratten stonden bruine flessen met chemicaliën met de teksten: HCL, H₂SO₄, HNO₃ en een groene fles met HF erop. Eronder stond nog een krat met erlenmeyers en reageerbuisjes. Een rek verder lagen groen gestickerde kratten. Hierin lagen kopjes, schotels en ander keukengerei zoals een blikopener en een deegroller. Naast dit krat stond nog een bak met schoonmaakmiddelen en op het eind van het houten rek was nog plaats voor wat oude en verroeste gereedschappen. David keek tussen de gereedschappen of hij iets kon vinden waarmee hij zijn glimmende, opzichtige 'armband' kon verwijderen. Helaas geen ijzerzaagje of zware kniptang. Geërgerd keek hij verder om zich heen. Opeens kreeg hij een idee. Hij liep naar de chemicaliënbak en pakte de groene fles eruit. De fles was niet van glas zoals de bruine flessen ernaast, maar was van een andere substantie gemaakt. Wat had hij vroeger op school ook al weer gehoord over HF. 'Waterstoffluoride'. Volgens zijn leerkracht: 'Eén van de smerigste goedjes. Het vrat zelfs door glas heen!'

‘Dan moet dat zeker ook door de ketting heen vreten’, dacht David. Heel voorzichtig opende hij de fles en liet een heel klein straaltje van deze vloeistof over de tweede schakel van de ketting lopen. De eerste schakel zat te dicht bij zijn pols. Als het op zijn handen zou komen, zou hij die ook kwijt zijn! Na enkele seconden begon de vloeistof te sissen en voelde hij bij zijn pols de ketting warmer worden. Enkele blaasjes verschenen op het warme metaal en de schakel werd dunner. David hield nu zijn gezicht in de andere richting want de vrijkomende gassen prikkelden in zijn neus. Als hij niet oppaste, werden deze gifstoffen hem nog fataal. Even later had de kleine hoeveelheid HF zijn werk gedaan en was de reactie gestopt. David wilde echter de ketting niet aanraken. Hij pakte een schroevendraaier uit de gereedschapskist en zette die tussen de eerste en tweede schakel. Alsof het metaalmoehed was, brak de ketting meteen doormidden. Nu had hij alleen nog maar een handboei met één schakel. Dat maakte heel wat minder lawaai...

David zette de fles terug in het krat en bedacht zich nog iets waar hij als kleine jongen eens flink de fout mee inging, maar dat nu misschien wel van pas kon komen. Hij pakte uit het krat met schoonmaakspullen een fles toiletreiniger en uit het chemicaliënkrat het flesje met HCL.

Hij had beide producten nog niet in zijn zakken van zijn overall gestopt of hij hoorde voetstappen; er werd aan de deur aan de kant van de noodverlichting gerommeld.

“Gesloten!” hoorde hij een man roepen. De stem klonk als van Jones. Zijn ontsnapping was inmiddels opgemerkt en hij moest snel zijn. Voorzichtig liep hij in de richting van de trap en ging naar beneden. Halverwege de trap kwam hij nu een man in een oranje overall tegen die naar boven liep. Even keken zij elkaar aan, knikten beleefd naar elkaar en liepen beiden zonder verder wat te zeggen door. Een moment later keek de man bedenkelijk en riep naar David toen hij de onderste trede van de trap had bereikt: “Hé, jij!”

Wegrennen had geen zin. Daarvoor stond hij nog te dichtbij. David deed nog een stap maar de man liet duidelijk merken dat hij het tegen David had: “Hé, jij! Wacht eens even!”

Davids aderen klopten nu in zijn nek. Hij probeerde kalm te blijven. “Ja?”

“Waar is je helm?”

‘O jee’, niet aan gedacht!’ dacht David. “Die heb ik op!” zei hij enigszins geïrriteerd zodat dat een domme vraag leek. Vervolgens voelde David aan zijn hoofd. “Stik! Krijg nou wat! Dan ligt-ie nog in de kleedkamer!”

De man lachte. “Hier neem de mijne maar! Maar neem hem na je dienst wel weer mee terug naar de kleedkamer hé!”

“Dank je”, zei David en stak zijn hand uit om de helm van de man aan te pakken. Even werd het deel van de ketting zichtbaar die nog aan zijn hand zat.

De man keek nu David veel minder vrolijk aan.

David zag dat hij de ‘armband’ had gezien en het vraagteken op zijn gezicht. “Mijn vrouw en ik hadden een nogal wilde nacht en de sleuteltjes waren we vanmorgen kwijt...”

“Oh!” zei de man, keek bedenkelijk, glimlachte en draaide zich om. Hij liep een paar stappen verder de trap op, stopte vervolgens, stak zijn vinger op en draaide zich weer om in de richting van David om hem nog iets te vragen. Maar David was al uit het zicht verdwenen.

‘Pfff.’ dacht David, ‘..dat ging nog net goed!’

Maar waar nu naar toe? Hij keek om zich heen. De gang waarin hij zich nu bevond was een lange corridor waarin aan de zijkant aan beide wanden dikke en enkele wat dunnere buizen waren bevestigd. De buizen gonsden en het einde van de gang was niet zichtbaar. Verderop zag hij wel enkele werknemers, eveneens in een oranje overall naar hem toekomen. Hij voelde aan zijn hoofd. Deze keer zat er een helm stevig op zijn hoofd! David liep zo onopvallend mogelijk in de richting van de werknemers. Zij waren echter druk aan het praten en hadden hem niet eens in de gaten.

David klopte denkbeeldig zijn geluk af en liep verder in de richting van het einde van de corridor, zoekend naar een uitgang.

Voor zich uit starend naar de gang waar geen einde aan leek te komen, dacht hij aan July. Zoals Smith al had gezegd, zou zij hoogstwaarschijnlijk hem willen komen bevrijden. En dat terwijl hij al was

ontsnapt! Ze zouden elkaar missen en dan hebben ze háár weer te pakken! Hoe kon hij dat voorkomen?

David liep behoorlijk in gedachten. Opeens werd er achter hem getoeterd. Een man in een groene overall op een elektrisch wagentje met drie aanhangwagens, wilde hem voorbij.

David sprong opzij. De man keek hem niet eens aan en reed zonder verder commentaar door. “Sorry”, riep David de man nog na, maar hij was al doorgereden.

Toen David weer verder wilde lopen, hoorde hij in de verte rennende voetstappen uit de richting waar hij vandaan kwam. Het kon niet anders of Smith en Jones hadden hem gevonden. Met een lange gang voor hem had hij ook weinig mogelijkheden om niet op te vallen. Hij zocht naar een uitweg. Nu viel hem op dat precies boven hem een luik zat, met een grote ‘A’ erop geschilderd. Een opgetrokken ladder bood de mogelijkheid om bij het luik te komen als hij dit naar beneden wist te trekken. De niet zo lange David sprong enkele keren, maar kon de ladder net niet bereiken. Snel opende hij de onderste knopen van zijn overall en trok zijn riem uit zijn broek. Hij hield het onderste stuk vast en sloeg als een zweep het andere gedeelte om de onderste trede van de trap. Dit lukte, tot zijn eigen verbazing, in één keer. Met een ruk trok hij de trap naar beneden. Hij liep de trap snel op. Voordat hij boven was keek hij nog een keer in de corridor in de richting van de voetstappen. Hij zag een viertal mannen rennend op hem afkomen. Er volgde een schot dat afketste op de metalen buizen. Het was duidelijk dat ze hem in de gaten hadden.

“Niet schieten.,” hoorde hij een van de mannen zeggen. “Je raakte de koelsystemen!”

Vliegensvlug opende David het luik, klom naar boven, trok de ladder weer omhoog en sloot het luik. Vervolgens keek David omhoog. Hij zag een lange trap die verder naar boven leidde. David was verbaasd en gedesoriënteerd. Hij was daarnet bij de man die naar zijn helm vroeg maar één etage naar beneden gegaan. Dat waren hoogstens vijftien treden. Hij verwachtte dan ook nu weer op de verdieping erboven uit te komen. Deze ladder was minstens tien verdiepingen hoog. Met het geluid van aanstormende voetstappen, had David

echter weinig tijd om na te denken. Hij snelde de ladder op. Hoewel zijn conditie redelijk was, voelde hij na een kleine honderd treden zijn spieren verzuren. De voetstappen die hij net hoorde, waren gestopt. Het kon niet anders of ze hadden het luik bereikt. Met een laatste krachtsinspanning rende hij zo snel als hij kon de ladder verder op. Eindelijk zag hij aan de overzijde van de ladder een deur. Opnieuw klonk er nu een schot en David zag vonken van de ladder afspringen op een meter of tien onder hem. Er was geen tijd om na te denken en met zijn aderen gevuld met adrenaline maakte hij een sprong naar het plateau waarop zich de deur bevond. Hij duwde tegen de deur maar deze gaf niet mee. Nu duwde hij met zijn schouder er tegen. Geen beweging in te krijgen.. Weer een schot en het geluid van meerdere schoenen op een metalen ladder. David probeerde kalm te blijven. Waarom ging de deur niet open? Was het op slot? Er zat geen slot op de deur. Althans niet aan deze kant. Toen ineens kreeg hij een helder idee. 'Het zou toch niet waar zijn dat...' Jawel. De deur ging naar binnen toe open, terwijl hij de deur naar buiten duwde. Met zijn hart nog in zijn keel, trok hij nu de deur naar zich toe. Even moest hij op de kleine richel staan die overbleef nadat hij de deur naar zich toe had getrokken. Het was duidelijk dat de deur niet bedoeld was om normaliter naar binnen te gaan maar meer om als uitgang te dienen ingeval van nood. Een piepend geluid maakte duidelijk dat de deur lang niet was gebruikt en wel eens geolied mocht worden.

Op het moment dat hij de deur opende, ging er meteen een alarm af. Opnieuw stond hij in een gang. Tegenover de deur stond met grote letters 'complex A' op de muur geschilderd. Hij wist nu tenminste waar hij zich bevond. Nou ja, in welk deel van het gebouw. Want waar dit gebouw stond en hoe je naar buiten kon komen was niet vermeld.

Een rood zwaaiende lamp in de gang maakte duidelijk dat er een deur was geopend, die normaal gesproken niet geopend mocht zijn. Een camera in de hoek van de gang liet een klein rood lampje zien. David keek even recht in de camera. Hij moest snel weggomen. Het zou niet lang duren of de bewaking zou hem hebben gevonden. Zonder te weten waarom, volgde hij een groene lijn die op de grond was getrokken. Terwijl hij naar de klapdeuren aan het einde van de

gang rende, werden de deuren automatisch geopend en stonden er twee bewakers naar hem te kijken.

“Halt!” riep een van de twee mannen hem toe. De andere man trok een knuppel uit zijn riem. Het zag er niet naar uit dat zij voor een praatje kwamen. ‘Dan maar de andere kant op!’ dacht David Er werd nog een keer ‘halt’ geroepen, maar David dacht daar anders over. Hij rende nu zo hard hij kon naar de deuren aan de andere kant van de gang. De bewakers renden nu een meter of vijftig achter hem. Hij haastte zich door de deuren en zag een trolley met dweil en een emmer zeepwater staan. De schoonmaker had blijkbaar vanwege het alarm alles zo laten staan om zich snel naar een veiligheidsruimte te begeven. David schopte al rennend de emmer met zeepwater om. Een grote plas met water en schuim verspreidde zich over de vloer. David liep voor het water uit maar de bewakers vlak achter hem, gleden door de zeep, verloren hun evenwicht en lagen een moment later kreunend op de grond.

‘Phoe!’ dacht David, ‘Een gelukje!’

Maar dat geluk duurde niet lang. Aan de andere kant van de lange gang kwamen opnieuw twee mannen aanhollen. Vliegensvlug dook David de eerste de beste deur door die hij aan de zijkant van deze gang tegenkwam. Hij bevond zich nu in de restauratieruimte. Op enkele tafels stond een warme maaltijd en drinken, maar de mensen voor wie de maaltijd bedoeld was, waren verdwenen. Aan de andere kant van het restaurant, in de keuken, hoorde hij gestommel van vele voetstappen. Hij zag twee vrouwen in koksuniform naar de keuken rennen. David hoopte dat het alarm de evacuatie van deze ruimte had veroorzaakt en de mensen in de keuken zich naar een veiliger plek spoedden. Hij kon zich dan tussen deze menigte begeven zonder op te vallen. Op hoop van zegen rende hij door het restaurant om aan de andere kant van de muur geen bewaking tegen te komen. Zijn idee was juist. Een groep medewerkers liep bijna over elkaar heen om zo snel mogelijk in veiligheid te komen. David rende naar de groep toe, gooide zijn helm weg en mengde zich tussen hen. Even keek hij achterom. Hij zag de bewakers, nu vergezeld van Smith en Jones, het restaurant binnenkomen. De mensenmassa waar David zich nu tussen

bevond, liep een trap af. Eenmaal een verdieping lager, liep de groep een aula binnen. Van verschillende kanten verzamelden mensen zich hier, waarschijnlijk wachtend op instructies. De drukte bood David even enige bescherming. Hij keek om zich heen. Tegen de menigte inlopen naar de andere kant van de aula zou ook opvallen. Was er nog een andere optie?

Een groot beeldscherm in het midden van het atrium liet nu instructies zien voor de medewerkers.

Het alarm bleek voor een indringer van het complex te zijn. Er was geen brand- of besmettingsgevaar. Iedereen werd verzocht in de aula te blijven totdat de indringer gevonden was.

‘Gelukkig hebben ze geen foto van mij.’ bedacht David.

Dat was echter te vroeg gejuicht. Blijkbaar hadden Smith en Jones al beelden van de camera’s waar hij langs was gelopen. In de opname van de gang waar de bewakers door het sop onderuit gingen, zag je David wegrekken. David was weliswaar niet zo groot op het beeld te zien en de grinnikende menigte om hem heen bleek meer aandacht te hebben voor de valpartij van de bewakers, maar het zou niet lang duren of hij zou opgemerkt worden. Het volgende ogenblik zag hij ook bewakers de aula binnenkomen en rondkijken, op zoek naar hem. Nu probeerde hij zich toch zo onopvallend mogelijk, langzaam naar een uitgang te bewegen. Bijna een uitgang bereikt hebbend, zag hij daar nu ook bewakers naar binnen komen. Alle uitgangen werden nu bewaakt. Tenminste..., een aansluitende gang, waarboven op de muur een pictogram met wc was getekend, werd nog niet bewaakt. Opnieuw dook David tussen de menigte en baande zich een weg naar de enige uitweg die hij nog vinden kon. Toen hij eenmaal bij het pictogram was aangekomen, hoorde hij geschreeuw achter zich. Even keek hij om en zag wijzende vingers van de bewakers in zijn richting. David drukte nu een aantal mensen opzij en spoedde zich in de richting van de toiletten.

“Sorry, sorry, excuus, ik heb hoge nood!” riep David nog een paar keer luidop. “Houd hem tegen!” hoorde hij achter zich schreeuwen. Maar voordat er ook maar iemand was die dat had kunnen doen, had David de toiletruimte bereikt. En nu?

Een doodlopende ruimte. Het is toch moeilijk om zichzelf door te spoelen en door de riolering te verdwijnen. Hij keek om zich heen en zag bij het derde toilet in het plafond een ventilatierooster. Met slechts enkele minuten te gaan, voordat Smith en Jones hem zouden bereiken, ging hij op het toilet staan en duwde hij met alle macht tegen het rooster. Met veel gekraak en gepiep, gaf het rooster mee. Zijn adrenaline zat in zijn keel en dat was maar goed ook, want hij moest zich nu optrekken om in de ventilatieschacht te komen en daar was veel kracht voor nodig. Verbaasd over zijn eigen krachten, klom hij snel in de schacht en kroop hij, zo snel hij kon, in de enige richting die voor hem mogelijk was. De schacht ging weliswaar twee kanten uit, maar toen hij zich hierin had gewurmd, kon hij niet meer omkeren. Net toen hij aan het einde van de eerste schacht kwam, hoorde hij de voetstappen alweer naderen. Nog sneller kroop hij de hoek in de schacht om. Achter hem hoorde hij dat er geschoten werd op de ventilatieschacht. Het hem was duidelijk dat ze de opdracht hadden gekregen hem, koste wat het kost, tegen te houden.

Ook een poging van een achtervolger om in de ventilatieschacht te komen, kon hij aan het gerommel nog horen, terwijl hij verder kroop. Blijkbaar had deze persoon minder adrenaline in zijn aderen want, aan het vloeken te horen, lukte dat niet zo makkelijk. Naarmate hij verder kroop werd het steeds donkerder. De buis had hier geen openingen en hij moest op zijn gevoel verder kruipen. Voor hem uit splitste de ventilatieschacht. Hij kon nu links- en rechtsaf. Volledig op de gok koos David voor de linker buis. Een lange kruipweg, waar geen einde aan leek te komen, volgde. Ineens leek de vloer onder hem vandaan te vallen en viel hij enkele meters naar beneden. Al vallend probeerde hij aan de randen van de buis zichzelf af te remmen. Uit alle macht zette hij zich schrap. Hij voelde brandwonden op de huid van zijn handen ontstaan. Met een lichte klap kwam hij op de bodem van de buis terecht. Even bleef hij liggen om bij te komen. Omdat het aardedonker was en hij aan alle kanten de wanden van de buis voelde, bekroop hem de angst dat hij hier vast zou komen te zitten in het uiteinde van een doodlopende buis. Het idee om hier een 'stille' dood, klem in een ventilatieschacht, te sterven, gaf hem bijna een

hartstilstand. Na enkele minuten kwam hij gelukkig weer bij zinnen. Zo snel gaf hij zich niet gewonnen!

Hij wurmde zijn voeten naar beneden en zijn hoofd omhoog in de smalle koker. Met de zwaartekracht weer op de juiste plaats, bij zijn voeten in plaats van zijn hoofd, voelde hij zich al weer een stuk beter. Vervolgens tastte hij alle wanden en hoeken van de schacht af. Toen hij voorzichtig ging staan, voelde hij op schouderhoogte een metalen plaat in de koker die met magneten of klemmetjes op zijn plaats werd gehouden. Hij hoefde maar weinig kracht te zetten en de plaat kwam los uit het kliksysteem waarmee het op zijn plaats werd gehouden. Met een doffe klap viel de plaat op de grond en werd David even verblind door de lichtinval die nu in de koker kwam.

Zonder na te denken waar hij zich nu bevond, kroop hij zo snel mogelijk uit de ventilatieschacht. Deze ruimte bleek een soort van archief te zijn. Tegen de wanden stonden metalen rekken die voor driekwart vol stonden met opbergmappen en dossierdozen. In het midden van de ruimte stonden een tafel en twee stoelen, een bureaulamp, een laptop en wat schrijfgerei. Gezien het stof op de planken en de muffe geur van al dat papier, leek het er even op dat deze ruimte niet intensief werd gebruikt en hij zich niet direct druk hoefde te maken om ontdekt te worden. Camera's zag hij evenmin. Een deur naast een metalen rek leidde naar een andere ruimte. Voorzichtig opende David de deur en keek door een kier. Nu werd het lastig. Door de spleet zag hij een aantal mensen in witte jassen in een computerruimte lopen. Hier kon hij niet zo maar naar binnen. Bovendien wist hij totaal niet waar hij zich bevond. Als hij geen duidelijke uitweg kon vinden, was de kans groot dat hij rondjes bleef lopen en uiteindelijk weer op de plaats van vertrek terecht zou komen.

David sloot de deur weer. Aan de binnenzijde zat onder de deurkruk een knop om de deur op slot te draaien. Zonder geluid te maken verdraaide hij de knop en voelde nog eens aan de deurkruk.

De deur ging niet meer open.

'Mooi', dacht David. 'Dat geeft enige 'lucht'. Ze kunnen nu niet zomaar binnenkomen!'

Hij ging achter de laptop zitten en klapte het beeldscherm open.

Het beeldscherm sprong meteen uit de slaapstand en een foto in hoge resolutie van een sterrenhemel met honderden sterren in een cirkel en in het midden een rood puntje, werd zichtbaar. Onder aan de rechterkant van het plaatje stond: 'The Helix Nebula ©'. Al had David er geen tijd voor, hij bekeek de foto vol bewondering. De sterren waren gegroepeerd in de vorm van een oog. Het rode lichtpunt in het midden, waarschijnlijk van een opgeblazen ster, liet een ontzagwekkende indruk van een 'boos' oog achter. Na enige tijd de foto van het heelal te hebben gadegeslagen, kwam David weer met zijn gedachte terug op aarde. Onder de foto stond een cursor te knippen met het woordje 'Password' ervoor.

Het was te gemakkelijk gedacht dat deze laptop direct toegang zou hebben gegeven tot de bestanden van de organisatie waarbij hij zich bevond.

David keek onder de laptop, op de tafel, zelfs onder de tafel of ergens een aanwijzing zou staan die het wachtwoord verraadde. Hij opende zelfs de CD-rom drive om te kijken of het wachtwoord daarin zou staan. Helaas. Hij dacht na. En probeerde het gebruikelijke. Hij typte 'Helix'. Het beeldscherm liet meteen zien dat dát het niet was: 'Verkeerd wachtwoord, probeer nog eens. Na drie verkeerde wachtwoorden wordt de pc afgesloten!'

David staaarde naar het plaatje. Het was voor hem zelfs niet eens zeker of de foto van de Nevel wel een tip voor het wachtwoord gaf. Voor hetzelfde geld was dit gewoon een foto die een medewerker mooi vond. Met niets te verliezen typte hij deze keer 'Nebula' in. Opnieuw verscheen de tekst met dien verstande dat er nu nog maar één wachtwoord mogelijk was, voordat de laptop zichzelf zou afsluiten.

David tikte zenuwachtig met zijn vingers op het bureau. Het oog bleef hem aanstaren...

Toen kreeg hij een idee en tikte zijn laatste kans in. 'Pling. Een tekening van een onzijdig oog, niet links of rechts getekend, met daaronder de tekst: 'Fortex Corporation' en 'Welcome' verscheen.

"Ha,ha.," zei David vreugdevol. "Zeus."

Toen David de enter-toets indrukte, kreeg hij een overzicht van een aantal bestanden te zien. Het grootste deel bestond uit jaar-

tallen, maanden en dagen. Hieruit viel zou gauw, in de korte tijd die hij had, niets te herleiden. Vervolgens zag hij nog een map met personeelsdossiers, een map met geografische plaatsen, één over beveiliging, één met de titel 'blauwdrukken' en één map met de titel 'Griekse mythologie'.

De map met personeelsdossiers en beveiliging waren, zoals verwacht, extra beveiligd. Maar de map met blauwdrukken toverde een driedimensionale doorsnede van Seafell Pike, de berg waarin hij zich bevond, op het beeldscherm. Toen hij inzoomde op de berg zag hij een grote hoeveelheid tekeningen van buizen, leidingen en kabels die door het complex liepen. Het koste hem enige moeite om hieruit af te leiden waar hij zich bevond. Het leek erop dat hij in complex -A- zat. Hier stonden de centrale computer eenheden, de recreatieruimten, eerste hulp, restaurant en aula in getekend. Ook de in- en uitgang van het complex naar buiten bevond zich hier. 'B' was voor de reactor, generator en opslag van radioactieve stoffen en afvoer van koelwater. Bij 'C' was de beveiliging, opslag van goederen en een ruimte waarvan alleen de muren waren getekend.

In het midden van deze tekening stond geschreven dat voor het inzien van deze blauwdrukken een andere pc met hogere bevoegdheden noodzakelijk was.

Nu kon hij ook zien hoe hij gelopen had. Het 'C' complex lag het diepste in de berg, via een onderhoudsbuis was hij naar het 'A'-complex geklommen, het meest aan de oppervlakte liggende complex. De reactor lag in het midden van de berg. Met uitzondering van de buizen en leidingen die voor de aan- en afvoer van koelwater en elektriciteit zorgden, werden alle in- en uitgangen naar de reactor eveneens niet zichtbaar op deze laptop vanwege de beperkte bevoegdheden.

David concentreerde zich op zoveel mogelijk blauwdrukken. Dankzij zijn eidetisch geheugen kon hij de tekeningen redelijk goed in zijn hoofd prenten. Daarna oriënteerde hij zich. De enige uitweg was toch door de deur. De enige manier om onopvallend hierlangs te komen was in een witte labjas. Met zijn oranje overall zou hij niet ver komen. In de ruimte waarin hij zich bevond, stonden veel dossiers maar was geen kleding te vinden. Hij wist wel een manier om aan

een witte labjas te komen, maar de wijze waarop hij dat moest doen, verafschuwde hem.

Voordat David nog even een andere map kon bekijken, hoorde hij gerommel aan de deur. Op de achtergrond hoorde hij iemand vloeken en hardop roepen welke idioot het archief had afgesloten.

Voetstappen verwijderden zich weer van de deur om na enkele minuten terug te keren. David had zich achter de deur opgesteld. Het geluid van een sleutel die zijn weg had gevonden in het slot van de deur, was hoorbaar en een niets vermoedende medewerker stapte de kamer binnen. Zonder om te kijken liep hij naar een doos met ordeners. David had de deur weer dichtgedaan en liep nu naar de man toe en tikte hem op zijn schouder. De man draaide zich om en voordat hij het wist lag hij bewusteloos op de grond. David had hem een flinke klap gegeven. Hij keek met een verwrongen gezicht van de pijn naar zijn hand, maar kon een kreet van de pijn nog net inhouden. Vervolgens voelde hij aan de pols van de man. Zijn hartslag was niet gestopt. ‘Gelukkig’, dacht David. ‘Alleen bewusteloos.’

Snel ontdeed hij zich van zijn oranje overall en deed hij de labjas van de man uit om vervolgens deze witte jas zelf aan te trekken.

Daarna pakte hij zijn zakdoek en stopte die in de mond van de arme man die alleen maar een dossier kwam halen. Tenslotte trok hij de voeding van de laptop los en boeide met de stroomdraad de voeten en handen van de ongelukkige medewerker.

Hij pakte de sleutels van de deur uit de zak van de labjas en stopte de spullen, die nog in zijn overall zaten, erin. De labjas was wat groot voor David, maar dat kwam hem goed uit. Hij pakte de laptop op en stopte die onder de witte jas. Hij pakte nog snel een dossier uit een doos en opende zachtjes de deur, keek nog eenmaal rond en stapte vervolgens zo ‘gewoon mogelijk’ de ruimte binnen. Met de deur weer afgesloten liep hij vervolgens, om niet op te vallen, zogenaamd lezend, door de computerruimte. Vanuit zijn ooghoeken hield hij alle medewerkers goed in de gaten. Niemand maakte zich druk om hem en de deur naar de uitgang kwam dichterbij. Het felle licht van de kamer leek hem echter fataal te worden. Dit licht prikkelde in zijn neus en een harde nies kon niet uitblijven. Hij kon

nog net de laptop, die door het niezen onder zijn jas vandaan gleed, ongezien opvangen.

“Gezondheid!” riep een vrouwenstem hem toe.

“Bedankt”, riep David terug.

Bijna zwetend van de angst, liep hij de kamer uit.

Ok. Dat was gelukt. Maar nu? Voordat hij hier weg kon, moest hij ook nog July vinden.

David had enkele stappen in de gang gedaan toen dezelfde vrouwenstem hem terug riep.

“Mijnheer? Mijnheer? Kunt u even met mij meelopen?”

David's moed zonk hem in zijn schoenen. Hadden zij hem nu al in de gaten en de knock-out geslagen laborant ontdekt?

Hij kon geen kant op. Er waren hier geen deuren waardoor hij zich snel uit de voeten kon maken. Hij draaide zich om en keek de blonde vrouw diep in de ogen. De vrouw zei verder niets maar pakte hem stevig bij zijn arm.

“Meekomen,” zei ze op dwingende toon.

Zonder verder nog wat te zeggen, liepen zij verder door de gang en werd David aan het einde van de gang in een bezemhok geduwd. De vrouw sloot daarna direct de kast en deed hem op slot. Hij hoorde haar de sleutel uit het slot nemen. Hij keek om zich heen in de kast. Die was zeer klein. Hij kon geen kant op. Even later hoorde hij het geluid van verschillende voetstappen in de gang. Hij hoorde de stem van Jones die de vrouw vroeg of zij hem had gezien. Het leek erop dat hij alle pogingen om te ontsnappen voor niets had gedaan.

6.

July lag op de behandeltafel naar het plafond te staren.

“De temperatuur is goed!” zei de man.

“Met je hartslag is ook niets aan de hand.” riep de vrouw erachter aan.

“Ik zal nog even uw bloeddruk laten meten,” vervolgde de man weer en keek daarbij de blonde vrouw aan. “Jaqueline, kan jij Peter even vragen om de bloeddrukmeter van zijn kamer mee te nemen als hij deze kant op komt?”

Jaqueline liep naar een hoek van de kamer en mompelde wat door de telefoon.

“Dat hoeft allemaal niet hoor!” probeerde July nogmaals duidelijk te maken. “Een aspirientje is genoeg!”

“Geen sprake van. Voor je het weet hebben we allemaal een virus onder de leden, dat er eerst als een ‘onschuldig’ hoofdpijntje uitzag!” ging de andere vrouw verder.

Het leek erop of de EHBO-afdeling nooit klanten had, want ze namen de tijd om niets aan het toeval over te laten.

“Ik ga even je personeelskaart erbij pakken”, zei de man weer. “Wat is je personeelsnummer?”

‘Eh.., die ben ik vergeten!’ antwoordde July stotterend.

“Geef mij je geboortedatum maar. Dat is ook goed!”

July nam een seconde om te bedenken hoe zij hierop moest antwoorden. Nog voordat zij wat hoefde te zeggen, opende de deur en kwam een man met een bloeddrukmeter in zijn hand binnen. Deze man kwam haar bekend voor: Peter Revere.

Peters ogen vergrootten zich. Hij herkende July ook onmiddellijk. Nog voordat de anderen de situatie aan hem konden uitleggen, nam hij het woord.

“Hebben jullie, voorafgaand aan het onderzoek, eerst naar haar pendosi q’i meter gekeken?”

Alle drie ontkenden.

Peter pakte, voordat de anderen de kans kregen, het meetinstrumentje uit de borstzak van July.

Hij keek erop. "Oei. Dat ziet er niet best uit. Ze moet meteen naar de quarantaine afdeling! Wie heeft er een clearance level 5 van jullie?" Beiden vrouwen en de man schudden ontkennend het hoofd.

"Dan breng ik haar wel!" was het snelle antwoord van Peter. Hij greep de behandelafel, deblokkeerde met zijn voet de wielklemmen van de tafel en reed met July erop meteen naar de andere kant van de EHBO-ruimte. Daar was ook een deur waar zowel het pictogram van 'Biohazard' als 'Radioactive' op de deur was getekend. Peter haalde een pasje langs een scanner. De deur opende zich meteen.

Vliegensvlug duwde Peter de behandelafel door de deur waarna deze automatisch weer sloot. Toen Peter de deur weer in het slot hoorde vallen, ontspande hij een beetje.

"Ik ben blij je te zien!" zei July nog voordat Peter wat kon zeggen. "Ik dacht even toen zij mijn personeelsnummer vroegen, dat ik gesnapt was."

"Je hebt nog meer geluk. Maria heeft David gevonden. Zij heeft hem even opgesloten in een bezemkast."

July keek verwonderd naar Peter terwijl zij van de tafel afstapte. "Waar kan ik hem vinden?"

"Ik loop met je mee. Met mijn pasje hoef je niet om te lopen. Ik kan bijna overal binnen."

Gezamenlijk liepen ze door een wirwar van gangen. July raakte al snel de weg kwijt, maar voor Peter was het bekend terrein. Niet veel later stonden Peter en July bij de computerruimte waar Maria hen meteen aankeek. Zonder wat te zeggen, liep ze naar hen toe en gebarde hen haar te volgen.

Maria opende de bezemkast en een ontdane David zat op de grond, nog steeds denkend dat zijn ontsnapping een zinloze poging was geweest. Toen hij echter het gezicht van July zag, vrolijkte hij op.

"Dit zijn Peter en Maria Revere," zei July meteen. "Zij hebben mij geholpen jou te vinden!"

“Geen tijd voor kennismaking,” riep Maria nu. “Jullie moeten hier snel weg, voordat de Beheerders jullie in de gaten krijgen.”

David keek Maria vragend aan. “De in zwart geklede mannen. Ik heb ze net een andere kant op gestuurd toen ik jou in de kast had gestopt!”

“Peter,..” ging Maria verder, “..kan jij David en July naar de reactor leiden? Jij kan daar naar binnen en daar komen de Beheerders in principe niet.”

“Hoe komen zij dan naar buiten?” vroeg Peter.

“Door de koelwaterleiding! Die eindigt aan de voet van Seafell Pike!”

“Dat is een goed idee,” beaamde Peter.

David schrok een beetje. Via het afvalwater naar buiten.. Was dat niet dat beekje dat ‘licht’ gaf?

July zag zijn ongerustheid en antwoordde hem voordat hij de vraag kon stellen. “Dat water is niet gevaarlijk!”

“Genoeg gesproken. Snel” zei Maria. “Ga nu, dan houd ik hier een oogje in het zeil.”

Peter liep nu voorop. Maakte opnieuw de deur, waar zij zoëven uit waren gekomen, open en liepen de voor personen met minder dan clearance level ‘5’ afgesloten ruimte in.

Halverwege de derde gang was een trap die naar beneden leidde. Een pijl aan de wand bij de trap met en grote letter ‘B’ erboven, wees naar beneden. Peter haastte zich, zonder om te kijken, voor hen uit en verwachtte niet anders dan dat July en David het wel zouden zeggen als zij zijn tempo niet bij konden houden. Even later stonden zij voor een zeer grote deur.

Peter keek hen nu aan. “Achter deze deur zitten de reactoren. Vier grote en een kleinere. Ga naar de kleine reactor. Daarachter is een bassin gevuld met het koelwater. Volg de afvoer van het water. In verband met milieu-eisen wordt het water eerst nog teruggekoeld naar 22°C. Dat gebeurt door middel van koelelementen in het water. Daarachter kan je in het water stappen en kan je je mee laten voeren met de uitstroom van het water. Houd je adem zo lang mogelijk in. De buis is lang! Halverwege wordt het water nog gemengd met het natuurlijk

regenwater van de berg en komt daarna uit in een beekje. Vanaf dat moment moeten jullie het zelf weer uitzoeken. Vergeet ons niet en help ons vrij te komen!”

David snapte van dit laatste niets, maar het was niet de tijd om hier vragen over te stellen. Hij was ervan overtuigd dat July wel wist wat Peter daarmee bedoelde.

Peter opende nu de grote stalen deur. Meteen ging er een enorme bel rinkelen.

“Nu haast je. In minder dan vijf minuten staan hier vele veiligheidsagenten.”

July en David stapten naar binnen. Ze moesten erop vertrouwen dat Peter hen goede aanwijzingen had gegeven. Een andere keuze hadden zij immers ook niet. Peter keek nog even om zich heen en haalde vervolgens voor de tweede keer de magneetstrip van zijn pas door de gleuf van de paslezer. Zonder verder nog wat te zeggen, keek Peter hen nog indringend aan, terwijl de deur zich weer begon te sluiten. July en David waren nu op zichzelf aangewezen. Zij stonden nu in een enorme, grote hal. July schatte de hoogte op minstens vijftig meter en de lengte was zeker twee voetbalvelden. Er waren geen mensen. Alles werkte hier automatisch. Wel bleken ook hier weer vele camera's te staan. Dus het werk werd op afstand wel in de gaten gehouden. Het zou ook niet lang duren of zij zouden als indringers worden herkend.

“Ha,ha..” zei David. “Een golfkarretje. Althans iets wat er op lijkt!” Kom op July. Instappen!”

Ze stapten in en David duwde meteen de voetpedaal in. Met een ruk schoot het karretje vooruit op weg naar het einde van de hal. Het duurde niet lang of zij zagen na vier zeer grote cilindervormige tanks een kleinere cilinder staan.

“Hierachter moet zich de koelwaterinstallatie bevinden!” zei July.

David knikte. “So far, so good.”

De grote ruimte ging over in een smallere doorgang waarbij voor de brede kar niet genoeg ruimte leek te zijn.

“Daar. Het bassin! July, stap jij vast uit. Ik moet nog even iets doen.”

“Uh?” riep July verbaasd.

Ze deed wat hij zei, maar voordat July nog maar iets kon vragen

over wat hij van plan was, was David al weer vertrokken.

Enkele minuten later, die voor haar een eeuwigheid leken, keerde David weer terug.

“Wat deed je nou?” vroeg ze meteen.

“Ik zag wat vuilniszakken in het voorbijrijden. Die heb ik opgehaald.”

“Waarvoor?”

“We moeten door het water heen. Dit is om onze spullen in te stoppen. Het is niet zo prettig om uren met natte kleren te lopen en... Ik heb hier een laptop van het bedrijf die ik graag droog wil houden.”

“Een laptop van de Beheerders?”

“Zo noem jij ze. Ik zag de naam van Fortex Corporation staan, maar ik weet zeker dat dit veel kan ophelderen als we straks in veiligheid zijn.”

“Maar wil jij dan naakt door die afvoerbuizen gaan?”

“Ja. Ik weet niet hoe jij daarover denkt, maar ik houd graag mijn kleren droog!”

July sprak het idee niet zo aan. Ondanks haar over het algemeen moderne opvattingen, was zij een beetje preuts.

Veel tijd om verder na te denken was er niet. Beiden hoorden de grote stalen deur opnieuw opengaan onder luid gerinkel van de bel.

David sprong nog een keer in het karretje, reed een klein stukje terug om daarna in volle vaart vooruit te rijden. Het te brede karretje zat nu muurvast tussen twee wanden. Hij trapte de voorruit eruit en klom zo naar buiten.

David keek tevreden achterom. “Dit zal ze even ophouden!”

Beiden renden nu de smallere gang in langs het bassin. Ze voelden een luchtstroom door hun haren waaien.

“De uitgang?” vroeg July.

“Nee. Er heerst hier een onderdruk. Zo blijft bij een ongeval eventuele radioactiviteit in de berg.”

“Yes.” July maakte een klein sprongetje in de lucht. Ze had de koel-elementen gezien waarop Peter doelde. Hij had hen goed op weg geholpen.

Haar geluk werd meteen weer verstoord door gewerschoten.

Een voor David bekende stem riep hem. “Dit heeft geen zin David. Je kan geen kant op! Geef je over!”

Allebei keken ze in de richting van het schot, maar zij zagen nog niemand.

“Wie is dat?” vroeg July. “Hij kent jou?”

“Dat is een van de mannen die mij hadden vastgezet. Zijn naam is Smith. Het lijkt erop dat hij connecties heeft met degenen die jij ‘Beheerders’ noemde. Hij heeft ook connecties met Seascale en wist ook dat wij Malcolm en Ann hadden gesproken.”

Weer werd er een schot gelost.

David keek om zich heen. De onderdruk zorgde voor een constante luchtstroom door de gang in de richting van de reactoren. Nu pakte hij de chemicaliën die hij tot op heden nog steeds bij zich had gehouden. Hij strooide de fles met toiletpoeder over de vloer en maakte ermee een spoor van de ene kant van de muur tot aan de andere kant bij de buis van de afvoer van het koelwater.

Vervolgens opende hij de fles met HCL en liet dit over het poeder leeglopen. Er ontwikkelde zich enorme grijze rookwolk.

“Pas op July!” riep David. “Deze wolk heeft giftige dampen!”

Door de onderdruk werd de wolk van hen afgeblazen in de richting van de geweschoten, precies zoals het zijn bedoeling was.

Een luid gekuch en gevloek werd hoorbaar.

“Wat is dat voor damp?”

“Chloorgas,” antwoordde David. “Ik heb in mijn jeugd een keer de fout gemaakt om deze twee producten bij elkaar te gooien toen een afvoerputje verstopt zat. De dampen werden mij bijna fataal! Blijkt de fout van toen mij nu toch nog wat op te leveren!”

Voordat David nog iets kon zeggen, werden er weer schoten gelost. Ze bleken in het wilde weg geschoten, want ze raakten kant nog wal. Wel was dit de aanleiding snel hun kleren uit te trekken en zo snel mogelijk in het koelwater te springen.

David gaf July een plastic zak en opende de zijne. Hij wikkelde zijn kleren om de laptop voor extra bescherming en sloot de zak met een grote knoop zeer goed af. Hij stond nu poedelnaakt op de rand van het bassin. July had haar kleren ook uit gedaan, maar hield haar on-

dergoed aan. Ze keek naar het Adamskostuum van David. Niet veel later besloot zij ook de laatste kledij toch maar uit te doen. Er was geen tijd om elkaars lichamen nader te bestuderen en dat vond July eigenlijk ook beter. Stel je voor dat hij haar vetrandjes had gezien... Ze sprong nu ook snel in het water. Als ze niet beter wisten, zou de temperatuur van het water doen denken aan de temperatuur van water in een subtropisch zwemparadijs. Alleen werd hier de blauwe gloed in het water niet veroorzaakt door blauwe lampen maar van fluoriserende mineralen die, ondanks de uitleg van Maria, voor July een ongemakkelijk gevoel opleverden. Misschien zou na jaren blijken dat dit water toch gevaarlijk was voor de gezondheid.

‘Kling’. Deze keer hoorden zij een ricochetschot dat wel heel dicht in hun buurt was gekomen.

Zij hoorden enkele mannen zwaar hoestend dichterbij komen. Er was geen tijd meer.

Beiden haalden drie keer diep adem en lieten zich meevoeren met de waterstroom. De buizen waardoor het koelwater liep waren goed glad en de ‘rit’ voelde als een wildwaterglijbaan. De blauwe gloed had hier een voordeel dat er enig licht in de donkere afvoerbuï was en iedere bocht in de ‘glijbaan’ van te voren goed kon worden genomen. Na enige tijd werd de glijbaan breder en het water kouder. Hier had zich een deel van het water vermengd met het koudere regenwater dat de berg door was gesijpeld en eveneens haar weg had gevonden in de richting van het beekje dat David en July op de heenweg naar Moon reeds hadden gezien.

Door de verbreding van de ‘rivier’ werd de sterkte van de stroming minder en kwamen July en David tot stilstand.

Ze bevonden zich nog in het laatste deel van de afwatering. July vermoedde dat zij zich onder de weg bevonden waar David op de heenweg aan het hek vast was blijven plakken.

De lichtgevende gloed van het kabbelende water reflecteerde in hun gezichten. David keek July aan en lachte hard. “Wow, dat was een rit..”

Daarna kon hij, zoals elke gezonde jongeman zijn ogen niet van haar lichaam afhouden. Met enig schaamtegevoel kneep July haar be-

nen tegen elkaar en deed haar armen voor haar borsten toen zij zijn blik opmerkte. David bleef lachen. Daar zaten ze nou. Kletsnat en poedelnaakt in een rioolbuis. Toch wel een aparte gewaarwording en niet bepaald iets waarop beiden hadden gerekend toen zij vanuit hun tent de blauwe gloed aan de hemel besloten te volgen.

Om July niet nog meer in verlegenheid te brengen, wendde hij zijn blik van haar af en opende hij zijn vuilniszak. Hij bestudeerde de inhoud. Alle kleren waren nog droog en ook de laptop leek de wildwaterbaan goed te hebben doorstaan. Met zijn trui droogde hij zich af en trok zijn andere kleren aan. Toen David zich weer omdraaide, zag hij dat July nog sneller was dan hij.

‘Bijzonder,’ dacht David. Hij kende July eerst alleen maar als een journaliste, die zeer zelfverzekerd achter haar doelen voor een cover-story aan ging. Het zelfverzekerde beeld wat zij zichzelf voorhield had ook blijkbaar veel met haar imago van een sterke en doortastende journaliste te maken. Zodra zij zonder kleren stond, voelde zij zich even geen reporter en verloor zij haar zelfvertrouwen.

Met het heerlijke gevoel niet urenlang in natte kleren te moeten rondlopen, begaven zij zich naar de plaats waar de rioolbuis ophield en een klein kabbelend beekje het werk als afvoer van het koelwater, overnam. July herkende de plek inderdaad als de plaats waar zij zich had schuil gehouden, toen David aan het hekwerk vastgekleefd zat. Aangezien het daglicht was, voelden zij zich ook redelijk veilig. Maria had immers gezegd dat er overdag geen Beheerders buiten liepen.

“Welke kant op?” vroeg July

“Ik stel voor naar de auto te lopen. We hoeven niet meer terug naar de tent te gaan. Die hebben Smith en Jones inmiddels leeggehaald!”

“Huh?”

“Dat hadden de twee heren die ons achterna zaten mij al duidelijk gemaakt toen ik gevangen was genomen. Verder hadden ze ook al een goed beeld over datgene wat wij tot nu toe gedaan hadden. Door ons te bespieden met stofzuigers en grasmaaiers, de zorghulp bij Ann Scott en de mensen in Boot, is ons gezicht nu wel overal bekend. We moeten dus zo snel mogelijk weg van hier. Hopelijk hebben ze onze auto nog niet gevonden!” stelde David.

July kon de gedachtegang van David wel volgen, maar wist op dit moment niets beters te bedenken.

Ze liepen snel, het beekje volgend, verder naar beneden. Ze keken regelmatig omzichtig om zich heen, maar niets leek erop dat zij werden gevolgd. ‘Het daglicht scheen niet alleen vampiers weg te houden!’ dacht David.

Om het zekere voor het onzekere te nemen, liepen zij niet de berg weer op waar zij gekampeerd hadden, maar liepen zij langs de voet van de heuvel in de richting waar zij volgens hen de auto hadden achtergelaten. Zonder kampeerbepakking konden zij redelijk snel lopen en de bebossing die zij tegenkwamen leek hun juiste gevoel van richting te bevestigen.

De auto werd teruggevonden zoals zij hem hadden achtergelaten: bijna overwoekerd door de plantengroei. Van bovenaf was de auto ook bijna niet te zien, mochten de Beheerders vanuit de lucht hebben gezocht.

Toen July wilde instappen keek ze David verschrikt aan. “Geen sleutels!”

“Waar heb je die dan gelaten?”

“In de tent!”

Nog voordat July wat verder kon zeggen, deed David zijn nog natte trui om zijn vuist en sloeg het achterraampje in. Nu hij bij het slot kon, was hij in ‘no-time’ binnen. Hij dook onder de bestuurdersstoel en trok de draden bij het contactslot los en verbond beide draden met elkaar. Enkele vonken ontstonden en David voelde een spanning door zijn vingers lopen. Maar geen startgeluid.

July stond hem aan te kijken. Toen wees zij met een verveeld gezicht op de startonderbreking die de auto had en sprak op geïrriteerde toon tegen hem.

“Dat had ik je ook al kunnen vertellen voordat jij het raam had ingeslagen als je niet zo snel was geweest! Nu heb ik onnodige schade!”

“Niet helemaal, July. We kunnen nu bij de spullen die we hadden achtergelaten zoals onze paspoorten, mobieltjes, geld en dergelijke. Hoe had je dat anders uit de auto willen halen?”

“Die had ik later wel opgehaald”, zei ze rationaliserend en wetend dat ze die zaken nu nodig hadden.

David luisterde hier niet naar. Hij was druk bezig zijn natte trui en de vuilniszak met de gestolen laptop in een tas te doen en deed de overige zaken in de binnenzak van een jack dat ook in de auto was achtergebleven, toen zij hun kampeerspullen uit de wagen hadden gehaald.

Zonder auto bleef er niets anders over dan te voet naar het dorp te gaan. De weg terug was makkelijk. Zij hoefden alleen maar het pad, waarop zij hadden gereden, in tegengestelde richting te volgen. Sneller dan zij verwacht hadden, kwam Boot weer in zicht. Nu keken zij elkaar aan. Het was hen nog niet duidelijk wat de relatie van de inwoners van Boot met de Beheerders was. Het was goed om bij wijze van voorzorg niet op te vallen en bij voorkeur de mensen te mijden.

“We moeten een auto stelen!” opperde David.

“Wat! Ben je gek geworden?”

Hoe wil je hier anders snel wegekomen?

“Eh, met de bus!”

“Ik heb geen bushalte gezien, July, maar ik heb nog een ander idee. Op weg naar Boot kwamen we langs een klein stationnetje in Beckfoot, ongeveer een kilometer van Boot. Als we om het dorp heen lopen, via het riviertje langs Boot, dan vallen we misschien ook niet op bij de inwoners.”

“Dat leek meer op een museumlijntje!” zei July weer. “Daarentegen is dat altijd beter dan stelen. Het zou mij niet verbazen als alle auto’s van de inwoners ook ‘getagd’ zijn en weten de Beheerders precies waar zich elke automobiel bevindt. Voor je het weet, hebben we dan half Boot en omstreken achter ons aan. Bovendien heb ik op dit moment weinig vertrouwen in de politie. Ze hielpen Jack ook niet. Het zou mij niet verbazen als zij onder één hoedje spelen met de Beheerders.”

Al lopend langs het beekje vroeg David wat July nu van plan was.

“Zodra ik uit dit natuurgebied ben en weer contact kan krijgen met de Daily Epitah, wil ik weten wat men van de Fortex Corporation te weten is gekomen. Ik vermoed dat dit bedrijf verantwoordelijk is voor de dood van de vijf bejaarden, de moord op Malcolm en ook te maken had met de twaalf doden van enkele jaren geleden en...”

“Is Malcolm dood?” vroeg David verschrikt.

“Maria liet mij een krantenartikel zien, dat er een gaslek was bij de

Seascale Domestic. Het huis was ontploft en de journalist, Malcolm was erbij om het leven gekomen. Dat gebeurde direct nadat wij daar geweest waren.”

David schrok maar zei verder niets.

“Het zou mij verder niet verbazen als de kerncentrale door Fortex Corporation, alias de Beheerders, wordt gerund!” ging July verder. Daarna wil ik naar Aralsk in Kazachstan gaan om een schip, genaamd de Petrenki, te vinden.”

Vervolgens legde July het hele verhaal uit dat Maria haar had verteld over haar zwager Paul en diens vrouw, de reden waarom het dorp Moon geïsoleerd werd door de Beheerders en dat op het schip mogelijk een middel was om de bewoners van Moon te helpen. Daarnaast vond July het wel heel toevallig dat Jack juist nu ook naar Kazachstan werd gestuurd door Globodine op zoek naar een ‘oud’ vogeltje. Het leek meer op een manier om hem hier weg te krijgen. Wellicht omdat hij, zonder het zelf te weten, nog meer informatie heeft, die de Beheerders niet graag openbaar wilden maken.

July en David bleven, ondanks wat gepraat onderweg naar Beckfoot, waakzaam. Op het eerste gezicht leek nog geen ‘wilde achtervolging’ ingezet door de tegenpartij, zoals je bij de meeste films ziet. Om echter het zekere voor het onzekere te nemen, liepen zij langs een klein riviertje, de heuvel af. Daar waar het kon liepen zij bovendien door de bossen en struiken die zich aan beide zijden van het riviertje bevonden. Om verdere sporen zoveel mogelijk te voorkomen, waadden zij enkele malen door de rivier.

De voorzorgsmaatregelen leken effect te hebben. Zonder beletsel arriveerden zij bij het kleine stationnetje in Beckfoot.

“Volgens de dienstregeling komt hier een stoomlocomotief die ons terug naar Ravenglass kan brengen. De kaartjes zijn verkrijgbaar bij de conducteur!” merkte David op, die als eerste het informatiebord vond. “Voor een museumlijntje, heeft deze trein nog een goede dienstregeling. Er vertrekt elk uur een treintje en de reis naar Ravenglass duurt drie kwartier. We hebben geluk!”

July knikte naar David maar haar gedachten waren bij haar schoenen. De modder langs het riviertje hadden haar schoenen geen goed

gedaan. Ze probeerde het grootste gedeelte van de modder met het gras naast het perron eraf te poetsen. Dat lukte deels. ‘Als de conducteur nu maar niet naar haar schoenen keek.’, dacht zij.

“Het dichtstbijzijnde airport is in Leeds,” ging David verder. “Als we een taxi pakken, zouden we daar in twee á drie uur kunnen zijn, voor het geval je naar Kazachstan verder wilt!” voegde hij er nog aan toe.

Nu was July weer bij de les. “Ik kan mijn kantoor bellen en zorgen dat er een jet voor mij klaarstaat tegen de tijd dat we daar aankomen!”

“Heb jij zoveel credits bij je werkgever, dat jij daarom kan vragen?”

“Eh, ja,” antwoordde July met enige schaamte alsof zij misbruik maakte van de middelen die de Daily Epitah haar als topreporter bood.

‘Daar wil ik ook werken!’ dacht David nog, terwijl het helse gefluit van een aankomende stoomtrein zijn mijmeringen over deze droombaan verstoorde.

Met alle geluk van de wereld, hoefden de twee niet lang te wachten. Een goed op stoom gebrachte locomotief stopte weldra op Beckfoot – Central Station en daar stapten David en July als enigen in. De trein was nog grotendeels leeg. Hoewel zowel David als July er geen idee van hadden, hoeveel stops de trein nog zou maken en hoeveel reizigers zich met deze vorm van transport zouden laten vervoeren, bleef waakzaamheid geboden. Beiden stapten daarom ieder op een andere plaats in de wagon.

De waakzaamheid werd echter niet beloond. Enkele andere reizigers, die in een daarop volgend station instapten, hadden geen bruine vlek in hun nek. Iets waar July specifiek naar keek toen een passagier haar wagon instapte.

De reis verliep vlot en exact vijfenveertig minuten later arriveerden zij op Ravenglass Station.

Voordat David een taxi bestelde, probeerde July haar i-Phone. “Yes, back in Business! Ik heb weer verbinding. In haar enthousiasme belde zij meteen met de Epitah. Ze vergat volkomen dat haar gesprek mogelijk zou worden afgeluisterd.

“Hey Amy. Heb jij nog informatie over Globodine en de Fortex Corporation kunnen vinden?”

“Globodine is een farmaceutisch bedrijf dat wereldwijd onderzoek doet naar bestrijding van carcinogenen en levensverlenging. In 2010 hebben zij een publicatie geschreven over een doorbraak in een bestralingstechniek die natuurlijke carcinogenen, die ieder mens bezit, te reduceren waardoor de kans op ontwikkeling van snel groeiende kwaadaardige gezwellen afneemt. Het proces kreeg veel kritiek van sceptici die aangaven dat dit proces ook de reductie van goedaardige cellen, met name de witte bloedcellen aan zou tasten.

Het hoofdkantoor zou een postbus hebben in de republiek Kongo. Maar het bedrijf zelf is daar niet te vinden.

Ik ga nog verder zoeken. Maar Kongo is geen Amerika. Ik heb nog geen verbinding kunnen krijgen met onze correspondent daar. Die schijnt met een rapportage bezig te zijn in de jungle en is al drie dagen onbereikbaar. Zodra hij weer op zijn kantoor is, heb ik gevraagd of hij mij terug wil bellen.

De Fortex Corporation is een heel ander geval!” ging Amy verder. “Behalve een website die aangeeft dat deze website alleen toegankelijk is voor personen met veiligheidsniveau 5 en hoger en dat ongeautoriseerd gebruik zwaar zal worden gestraft, zijn er geen inhoudelijke zaken over dit bedrijf te vinden.

Het lijkt erop dat het bedrijf voor de overheid werkt en slechts bij een selecte groep ‘ingewijden’ bekend is wat voor werk zij doen. Wel vond ik in vergaderstukken van de senaat nog enkele vragen die waren gesteld door senator Owen over dit bedrijf. De antwoorden zijn echter gecensureerd.”

“Senator Owen?”

“Ja.”

“Ik zou nog een gesprek met hem krijgen als ik terug kwam van deze reis!”

“Nou, neem rustig nog even de tijd daar,” vervolgde Amy, “senator Owen is al enkele dagen met verlof vanwege gezondheidsredenen.”

“Het wordt steeds interessanter!” zei July tegen Amy. “Oké, dank je voor uitleg. Nog één ding: kan jij voor mij een afgetankte jet regelen en klaar laten staan op het vliegveld van Leeds?”

Even was het stil. Daarna vroeg Amy: “Waar gaat de reis naar toe?”

“Zeg maar tegen de piloot dat hij wel enige tijd van huis zal zijn en de tank tot het maximum gevuld moet zijn,” antwoordde July zonder de bestemming te vertellen.

July bedankte Amy, hing op en keek om zich heen om David te zoeken. Hij stond al bij een taxi en wenkte haar te komen.

Niet veel later vertrok de taxi in volle vaart naar Leeds-Bradford International Airport.

Leeds Airport had niet de allure van het grote Heathrow, maar het compacte gebouw had zo zijn voordelen. Voor de passagier die niet geïnteresseerd was in shoppen en zonder verder oponthoud te kunnen instappen, was de snelheid van de afhandeling van de reisdocumenten en bagage voor de reiziger een verademing.

Voor July en David stond de jet al klaar. Tot driemaal toe werd July gevraagd wat de bestemming van hen zou zijn. Toch wist zij de vraag te ontwijken en blijkbaar konden Security en Costums ermee leven.

Pas toen zij de zakenjet instapten en de piloot de bestemming vroeg, antwoordde July dat zij naar Aralsk, Kazachstan wilde.

De piloot fronste zijn wenkbrauwen. Niet bepaald een plaats waar hij dagelijks naartoe vloog.

“Er is geen vliegveld bij het Aralmeer waar ik kan landen. Ik kan u naar Almaty Airport brengen. Dat is ongeveer zes uur vliegen!”

“Hoe komen we dan bij het Aralmeer?” vroeg David.

“Er zijn in deze jet laptops en er is internet aanwezig. U kunt alle informatie tijdens uw vlucht opzoeken, eventuele overnachtingen en verder transport regelen.”

‘Luxe,’ dacht David terwijl hij om zich heen keek. Hij kreeg, in vergelijking met July, niet iedere dag van zijn werkgever een privé-jet tot zijn beschikking.

De piloot trok zich in zijn cockpit terug en begon de nodige formaliteiten met de verkeerstoren te bespreken. Niet veel later waren ze onderweg.

Toen het vliegtuig eenmaal op kruishoogte was, begon David het vervolg van de reis op een laptop te bestuderen, terwijl July een paar drankjes inschonk.

“Heb jij vaker een privé-jet tot je beschikking?” vroeg David terloops.

“De Daily Epitah maakt verslagen van nieuwe zakenvliegtuigen, zoals andere nieuwsbladen dat van nieuwe auto’s doen. We krijgen dan vaak een nieuw type te leen om ‘uit te proberen’. Dit toestel is een Falcon 5X. Een mooi en modern toestel met een groot bereik. Maar mijn reizen zijn meer naar Midden- en Zuid-Amerika dan naar Azië. Ik heb veel rapportages gedaan over drugskartels in Bolivia en Mexico,” voegde July toe,

“Ah,” zei David kort, terwijl hij op de laptop keek en nadacht: ‘Dat levert een journalist meer credits op dan een praatje over het weer!’ Hij voelde zich wat ondergewaardeerd. Als hij alleen maar eens de kans had gekregen om ook zo’n rapportage te doen dan... Hij verdrong deze gedachte. Hij voelde enige jaloezie opkomen en dat wilde hij niet. Hij focuste zich op een ander onderwerp: “Er zijn redelijke treinverbindingen in Kazachstan, beter en sneller dan de gemiddelde autowegen. Er gaat een trein van Almata naar Aralsk via Baikonur. Aralsk is een havenstadje geweest aan het Aralmeer. Tegenwoordig is er echter weinig van het Aralmeer over. De katoenindustrie heeft het oorspronkelijk één van de grootste meren van de wereld veranderd in een desolaat landschap. Hierdoor is Aralsk min of meer een woestijnstad geworden. De schepen rondom de stad liggen letterlijk al jaren op het droge. Ik heb hier een paar foto’s. Het ziet er bijna spookachtig uit.”

July keek over de schouder van David mee. Het zag er inderdaad vreemd uit. Verroeste en half-vergane schepen die in het woestijnzand lagen. Geen water te zien. Het leek er haast op dat de schepen door een tornado waren ‘opgetild’ en duizenden kilometers verder in de woestijn weer waren neergezet.

David scrollde verder door de informatie die hij op het internet aantrof over het Aralmeer. Zijn ogen scanden de tekst en hij las hardop aan July voor.

“Behalve een opgedroogd meer, blijkt ook de bodem van het opgedroogde meer zwaar vervuild en het overgebleven deel van het meer dermate zout, dat er geen vis meer in leeft.”

Na deze informatie kwam David terug op de oorspronkelijke reden waarvoor zij naar Kazachstan gingen.

“Hoe denk je die boot te kunnen vinden?” vroeg David zich af.

“De Petrenki, bedoel je!”

“Ja. Die boot.”

“Da’s een goeie vraag. Laten we eens beginnen met te kijken of er wat op het internet te vinden is. Elk schip is geregistreerd en het grootste deel is goed verzekerd. Dat zijn openbare gegevens dus die moeten wel te vinden zijn,” zei July wat onzeker.

David dook weer achter het beeldscherm. “Nou klasse July!” zei David even later. “In één keer raak! Lloyds heeft één schip genaamd de Petrenki geregistreerd staan als een vissersboot, een trawler. Bouwjaar, diepgang, maximum laadvermogen, aantal bemanningsleden. Het staat er allemaal. Het is een modern schip. Gebouwd in 1975 en omgebouwd voor maritiem onderzoek in 1983. Er zijn drie schades gemeld, waarvan de laatste in 1988 in... Aralsk. Het betrof, volgens opgave, een geval van metaalmoetheid. Er werden op verschillende plaatsen scheuren in de scheepswanden waargenomen. De scheuren waren dermate ernstig dat Lloyds een schade-expert heeft gestuurd voor onderzoek. De oorzaak van deze metaalmoetheid is echter niet onderzocht. De expert kreeg geen toegang tot het schip. Volgens de Russische autoriteiten ter plaatse was er stralingsgevaar en werd de expert niet toegelaten. Hierop heeft Lloyds de boot total-loss verklaard en het schip werd uit de vaart genomen.

De eigenaar van het schip, Globodine Pharmaceuticals Inc. kreeg een afkoopsom en moest het schip laten slopen. In overleg met de Russische autoriteiten is vervolgens besloten dit schip naar een soort van kerkhof te brengen in de buurt van Aralsk. Volgens Lloyds bevindt het schip zich daar nog steeds.”

“Weer die naam Globodine!” merkte July op. “

“De bedrijfsnaam geeft al een beetje aan dat het om grote firma moet gaan. Als zij farmaceutisch onderzoek doen, is het niet zo vreemd dat zij overal in de wereld research doen en zoeken naar planten, kruiden en chemicaliën die in nieuwe medicijnen kunnen worden gebruikt,” stelde David.

“Als het zo’n groot bedrijf is, waarom heb ik er dan nooit van gehoord?” vroeg July zich af.

Daar kon David ook geen antwoord op geven. Ineens schoot hem nog iets te binnen.

“De laptop van Fortex. Daarin stond een map met Griekse Mythologie. Misschien is daarin iets vermeld over het oog van Zeus.”

Nog voor July wat kon zeggen, pakte hij de tas die hij al sinds Boot met zich mee had gesleept.

Na de vuilniszak te hebben verwijderd, die als extra bescherming tegen het vocht van de inmiddels droge trui diende, opende hij de laptop en haalde hem uit de slaapstand.

Toen hij het wachtwoord had ingetikt, verscheen weer het overzicht van bestanden en mappen, waaronder de bestandsmap ‘Griekse Mythologie’.

July keek hem nieuwsgierig aan. Haar handen begonnen te zweten. De journaliste kwam weer helemaal in haar boven. Zodra er een document, poststuk of foto werd getoond met informatie die normaal niet voor iedereen beschikbaar was, werd haar nieuwsgierigheid gewekt en vooral de gedachte mogelijk iets in handen te hebben dat haar ooit misschien nog wel eens een Pulitzer op zou kunnen leveren.

Deze map was onderverdeeld in verschillende thema’s. Een deel was een vertaling van de originele mythologie. Een deel was archeologisch onderzoek van Griekse kunststukken uit musea en nog niet gecatalogiseerde vondsten. Een deel verslagen van eigen onderzoek naar aanleiding van vondsten en er stond nog een map op met foto’s.

Helaas voor David stond er geen titel ‘oog van Zeus’, dus zo snel gaf de informatie uit de laptop zich niet prijs.

Vervolgens werd het echt frustrerend voor David dat bij het openen van de map ‘verslagen eigen onderzoek’ het logo van de Fortex Corporation in beeld kwam en een ‘security-accesscode’ vroeg.

Hieronder werd nog in iets kleinere letters aangegeven dat elke ongeautoriseerde toegang tot deze informatie zal worden gestraft en bij drie keer verkeerd password de bestanden worden vernietigd!

Nu had David wel vaker dit soort boodschappen zien staan, zijn dvd’s bevatten ook zulke teksten, en schrikken hem gewoonlijk niet

af. Maar die laatste zinsnede was wel nieuw voor hem. Het leek hem niet wijs deze kennisgeving te negeren. Daarom keek hij eerst maar even in de bestanden die niet beveiligd waren. Hij opende vervolgens de map met foto's.

Dit bestand was onderverdeeld in mappen met jaargangen en de plaatsen waar archeologische vondsten vandaan kwamen.

David en July, die over de schouder van David meelas, zagen tegelijkertijd een map die hun aandacht trok: '1985 – Petrenki'.

Onder foto's van amforen stond de naam van het schip dat de amforen had gevonden: 1985, Petrenki, Santorini. De figuren op de amforen waren in hoge resolutie gefotografeerd en vertoonden beelden van iets wat op een schuilhaven voor schepen leek en mensen die vluchtten in bootjes tijdens een vulkaanuitbarsting.

Vervolgens was er nog een foto. Hierbij was dezelfde vaas te zien in het Nationaal Museum in Athene. Een bordje eronder gaf aan dat de vaas is gedoneerd door..... Globodine Pharmaceuticals Inc.!!!

Voordat July de foto's goed kon bestuderen, klikte David terug naar de hoofdpagina waarop allemaal mappen met andere jaartallen stonden. July werd hierdoor wat geïrriteerd.

David merkte dit wel op. "Sorry July, maar ik zie dat de accu opdraakt en ik heb geen oplader. Die heb ik gebruikt om een medewerker van Fortex vast te binden. Als we nog meer willen inzien, dan kan ik hierbij alleen maar kort blijven stilstaan."

Geforceerd om in korte tijd zoveel mogelijk informatie op te nemen, probeerde July haar fotografisch geheugen aan te spreken en prentte zij zich elk plaatje zo goed mogelijk in om op een later moment hierop terug te kunnen vallen.

De lijst was lang. Hij begon bij 1817 en liep door tot 2014. Een paar mappen waren met een sterretje gearceerd. Dit trok Davids aandacht. Wellicht waren dat belangrijker aanwijzingen. Zonder verder te overleggen, klikte hij de volgende map aan.

2005, Etoumbi, Kongo. Bij het zien van de foto's die hieronder stonden, was er een moment van walging bij David. July scheen het iets minder aan te trekken. In deze map waren foto's te zien van een dorp en een plaatselijke medische 'outpost' waarop ziekenhuisbedden

te zien waren met mensen van de lokale bevolking, die allemaal vol bloed en zweren zaten. Naast de bedden stonden mannen in witte opgeblazen drukpakken. Dezelfde pakken als July en David ook hadden gezien in Moon. Onder de foto's werd nog vermeld dat het een 'Ebola-outbreak' betrof.

Na nog enkele misselijkmakende foto's te hebben gezien, klikte David gauw terug naar de hoofdpagina om te voorkomen dat de inhoud van zijn maag bij het zien van deze beelden, zich ook wilde laten zien.

Nu wees July op een andere map die ook was gemarkeerd met een sterretje.

Gek genoeg stond hier geen plaatsnaam of andere aanduiding bij. Alleen slechts een jaartal: 2002.

In deze map stonden alleen tekeningen van een klooster, hoog in de bergen. Op de afbeeldingen waren verder wat monniken te zien die een glanzende schaal aanbaden. July schatte dat de grootte van dat object, ten opzichte van de ervoor knielende monniken, op een meter in doorsnede. De schaal leek de zon te moeten voorstellen. De rand was bezet met iets wat op vlammen moest lijken. In het midden van het bord was een oog getekend. Aan de linkerkant waren oude mensen getekend die enigszins krom liepen en een stok vasthielden om zich overeind te houden. Hun gezichten vertoonden een van pijn vertrokken uitdrukking. De meest rechtse persoon van deze groep werd beschenen met zonnestralen afkomstig uit het oog. In het midden was een groepje mensen dat er wat jonger uitzag. Zij stonden rechtop, maar hun gezichten waren uitdrukkingloos. Aan de rechterkant van de schaal stond de derde en laatste tekening: een groep mensen die in een rij achter elkaar aan liepen, in de richting van een berg. Op de top van de berg was een cirkel te zien die ook licht leek te geven. De mensen droegen gereedschappen met zich mee. De volgende afbeelding liet de schaal vanuit een andere hoek zien. Hier was te zien dat het oog in het midden van de schaal ingedeukt was. Waarschijnlijk was het in de loop der jaren beschadigd geraakt. Tenslotte was er nog een tekening van een grote bol met wat onleesbare tekens erin. Eromheen stonden pijlen getekend in tegengestelde richting van de klok. Onder de tekening stond twee letters 'PR'.

David keek July aan.

“Zou die berg Seafell Pike zijn?”

“Dat kan ik mij amper voorstellen David. Deze foto van de monniken lijkt mij al wat ouder. De goudkleurige schaal die zij aanbidden, lijkt al veel ouder. Maar ik zie hierin wel overeenkomsten.”

David was benieuwd wat de laptop nog meer aan informatie bezat. Snel drukte hij de knop naar het hoofdmenu om nog een jaartal aan te klikken.

-Blijf-

Een kort toontje gaf aan dat de laptop er anders over dacht. De accu was zo goed als leeg. Zonder oplader was het niet mogelijk om nog meer zaken te bekijken.

Met een sip gezicht kon hij niet anders dan de machine uitzetten, voordat de laptop zou besluiten het zelf te doen. David wilde voorkomen dat hierbij mogelijk enkele openstaande bestanden zouden kunnen beschadigen bij het afsluiten.

“We hebben nog vijf uur voor we in Almata zijn, July. Laten we nog wat gaan eten en wat slapen. Eerlijk gezegd ben ik doodmoe. Als we het schip gevonden hebben, komen we hopelijk meer te weten over Globodine en de zaken die we hier op de laptop aantreffen.”

July knikte bevestigend maar vroeg zich af of slapen haar zou gaan lukken. Haar nieuwsgierigheid in deze hele zaak was zo groot dat zij in gedachten allerlei plot theorieën aan het bedenken was over bedrijven die voor duistere organisaties werkten en mensen als slaven gebruikten om bepaalde doelen te bereiken. Welke doelen dat waren, wist ze nog niet, maar ze was vastbesloten niet te stoppen voordat ze daar achter was gekomen.

7.

“Almata!’ riep de piloot door de intercom. “We gaan met tien minuten landen!”

July schrok wakker. Ze was blijkbaar toch even ingedut. De onapetijtelijke magnetronmaaltijd had haar, verbazingwekkend genoeg, ongewoon slaperig gemaakt.

David keek haar aan. “Zo. Lekker geslapen?”

July voelde haar nek. Compleet verstijfd. “Gaat wel! Jij?”

Ik heb ondertussen wat informatie van het internet proberen te vergaren over Fortex en Globodine. Ik heb geprobeerd met verschillende passwords in de beveiligde website van Fortex in te breken, maar ik werd er steeds weer uit gegooid. Bij de derde poging ben ik gestopt. Ik had de indruk dat ik getraceerd werd. Ik kreeg namelijk wel toegang, maar er zat een vertraging in. Een klassieke manier om je bezig te houden en vervolgens je positie nader te bepalen.”

“Wil je zeggen dat de traagheid van het internet opzet is?”

“Jazeker. Internet heeft altijd dezelfde snelheid. Alleen zodra er een opsporingsdienst meer van je wil weten, vertragen zij de snelheid. Hierdoor hebben zij de tijd om je computer ‘leeg te halen’, terwijl de gebruiker nietsvermoedend wacht op zijn gevraagde data. Ik had het idee dat je deze methoden wel kende. Amerika doet niet anders!”

“Maar al die beveiligingen die ik op mijn computer heb staan dan?”

“Wie denk je dat die beveiligingen heeft gemaakt?” antwoordde David.

Hij keek July enigszins verrast aan. Hij had niet verwacht dat een journaliste van haar kaliber nog het denkbeeld zou hebben dat alles wat zij aan teksten in haar pc stopt door een beveiligingsprogramma op een computer voor een overheidsinstantie of hacker kon worden tegengehouden.

“Geloof mij, July, sinds het internet is uitgevonden en de mail niet

meer per postduif gaat, blijven er weinig zaken geheim. Mocht je een grote zaak aan het onderzoeken zijn, schrijf dan geen aantekeningen op je pc of in je smartphone maar probeer het gewoon te onthouden zonder iets te noteren.”

July keek nog bedenkelijk toen het toestel de landing inzette en zij even later uit het vliegtuig stapten. De immense hitte viel zwaar op hun schouders, toen zij de deur van de jet openden. ‘Het had beter geweest een kwartier voor de landing de temperatuur van de airco langzaam aan te passen, zodat de warmte niet zo koud op ons dak kwam vallen,’ dacht July. Almata is een middelgrote luchthaven waar veel businessjets tegenwoordig landen. Kazachstan was zeker voor de Europese zakenlieden een nieuwe basis geworden voor multinationals om vanuit deze plaats een voet aan de grond te krijgen in het eens zo gesloten Rusland en een brug te slaan naar opkomende markten in China en India.

Met uitzondering van het feit dat de Falcon 5X een nieuw type toestel was, viel het dan ook niet op tussen de andere zakenvliegtuigen die al waren geland en geparkeerd stonden op een speciaal terrein aan de zijkant van de luchthaven.

De piloot had inmiddels vervoer naar het station geregeld en een taxi bracht hen snel, met een tussenstop bij een pinautomaat, die zij toevallig onderweg tegenkwamen, naar de trein. Voor zover July kon zien, overtrad de taxi zo’n beetje alle verkeersregels die er maar in dit land zouden kunnen bestaan. Toen David en July al rennend de trein naar Aralsk nog net konden halen, was ze blij dat de chauffeur daar geen moeite mee had.

Beiden zochten een plekje in de overvolle trein. Enkele bruin getinte, inheemse reizigers keken het blanke duo nieuwsgierig aan, alsof zij nooit eerder buitenlanders hadden gezien.

‘Met de volgende bestemming, Baikonur, waar vanuit er vele vluchten naar het International Space Station, iss, vertrokken en de Amerikaanse journalisten die hier verslag van moesten doen, zouden blanke reizigers toch geen opzien meer moeten baren’, dacht July.

“Ik denk dat het onze kleren zijn!” zei David zacht tegen July. “Met deze hitte, zijn wij wat ‘overdressed!’”

“Ik moet toch wel mijn beeld van deze kant van de wereld aanpassen,” ging hij verder. “Almata lijkt wel een grote Europese stad. Ik dacht aan een arm land met veel nomaden en rotzooi op de straat. Ik zag nu alleen maar moderne auto’s, schone straten en zelfs een mooie pinautomaat.”

“Sinds Kazachstan onder het juk van Moskou uit is, is er zeker veel vooruitgang geboekt,” merkte July op. “Uiteraard hebben zij veel te danken aan de olievondsten. Maar als we straks de stad verlaten, wordt het beeld wel anders hoor!”

“Hoe weet je dat allemaal?”

“Van mijn collega’s die hier naartoe zijn gevlogen voor verslagen van de ruimtevaartmissies.”

David keek om zich heen. De trein zag er niet bepaald schoon uit. Haren van dieren lagen overal. Een blaffende hond en blatende geit zaten even verderop in dezelfde coupé. Een oude vrouw, geheel gekleed in de plaatselijke klederdracht, stond op en gaf de hond een schop. Een klein meisje stond op en begon te huilen terwijl zij de hond knuffelde. Een jongeman begon vervolgens te schreeuwen naar de oude vrouw.

“Kunnen we ergens anders gaan zitten?” vroeg David wat geïrriteerd en kijkend naar het tafereel.

“Dat zal moeilijk worden!” grinnikte July. “De trein is overvol. Ik ben al blij dat we nog kunnen zitten!”

Gelukkig voor David maakte de trein nog een stop in een van de voorsteden van de grote stad, alvorens Almata voorgoed te verlaten en het levendige beeld van de stad te vervangen voor een desolate omgeving van zand, zand en nog meer zand.

Tot vreugde van David stapten zowel de jongeman en het meisje als ook de hond en de geit uit de trein. De coupé werd rustiger en de oude vrouw kalmeerde. Even was er een oase van stilte.

Met de woorden “Next stop, Baikonur”, onderbrak July de stilte. “Aan de lengte van de trein te zien en het aantal reizigers, is Baikonur geen toeristenoord of publiekstrekker,” stelde ze vast.

David knikte. “Aangezien de trein de komende uren toch niet stopt en mijn plaats niet zal worden ingenomen, wil ik even mijn benen

strekken, het toilet en mogelijk wat te drinken opzoeken. Hoewel ik geen restauratiewagon verwacht!”

“Is goed, ik let wel even op je spullen!” riep July David na, terwijl hij al in de richting van de deur naar de volgende coupé liep. “Neem voor mij ook wat mee!” riep ze er nog achteraan. Maar David leek nogal hoge nood te hebben, want hij knikte alleen, zonder om te kijken.

Het toilet bleek schoner dan verwacht en opgelucht haalde hij na enkele minuten weer adem.

Toen hij de deur van het toilet weer wilde openen, moest hij kracht zetten. Blijkbaar was er een volgende klant die aan de buitenzijde tegen de deur aanleunde.

“Sorry!” Een aantrekkelijke, donker gekleurde vrouw in een crème-keurig mantelpak, stond bijna opdringerig tegen hem aan. Hoewel David dit niet echt erg vond, gaf hij haar toch te kennen dat zij iets opzij zou moeten gaan om hem erlangs te kunnen laten. Half om elkaar heen draaiend, stapte zij vervolgens het toilet binnen en David eruit.

‘Krappe trein!’ bedacht David nog zonder te veel aandacht aan deze gewaarwording te besteden.

Hij liep vervolgens naar de achterzijde van de trein. Onverwacht bleek de trein ook nog een iets luxere coupé te bezitten. ‘Als July dat had geweten’, lachte David in zichzelf. Hij wist inmiddels wel hoeveel July aan luxe hechtte, na die bijzondere overnachting in een tent op Seafell Pike.

Even verderop zag David in de volgende treinwagon een man lopen die blikjes frisdrank verkocht. De snelheid van de trein was niet spectaculair, maar veroorzaakt door enkele bochten in de rails, wankelde David naar de man toe. De verkoper zag hem aankomen en moest een beetje lachen om de manier waarop David probeerde te voorkomen om te vallen. Eenmaal struikelde hij over de benen van een reiziger die een krant aan het lezen was en wiens benen tot in het krappe gangpad uitstaken. Een gebrilde blanke jongeman, met krullend donkerblond haar, keek vanachter zijn krant op.

“Sorry!” was zijn korte verontschuldiging en hij dook daarna meteen weer terug in zijn krant.

Vervolgens struikelde David weer over een tas en viel pardoes op schoot bij een welgevallige vrouw van een jaar of dertig. David voelde zich ongemakkelijk. Deze keer verontschuldigde hij zich. De verkoper kwam inmiddels naar hem toelopen. Het verbaasde David hoe eenvoudig deze man zich door de trein bewoog zonder zijn evenwicht te verliezen.

“Twee Coca Cola!” zei David en hield ter verduidelijking ook twee vingers omhoog.

Toen hij vervolgens zijn hand in zijn kontzak stak om zijn portemonnee te pakken, schrok hij. “Weg! Mijn beurs is weg!”

David raakte even in paniek. Zijn geld, zijn legitimatie en zijn betaalpasjes zaten daarin. Zijn eerste gedachte was hoe hij in godsnaam weer thuis zou kunnen komen. Daarna gebaarde hij de verkoper dat hij geen geld bij zich had en straks wel terug zou komen. De verkoper mopperde wat, maar aan de uitdrukking op zijn gezicht was te zien dat hij een dergelijke gebeurtenis wel vaker had meegemaakt, waarbij zakkenrollers zijn inkomsten decimeerden.

Al rennend liep David terug naar het toilet. Het kon niet anders of de dame in het mantelpak had zijn geldbuidel gerold. Toen hij bij het toilet aankwam, was de deur open en geen vrouw te zien. Hij liep verder terug door de coupe in de richting van July, terwijl hij om zich heen keek of hij de gewraakte dievegge kon opsporen.

David kon haar niet vinden. Geïrriteerd kwam hij bij zijn zitplaats terug.

“Nou, zo’n zware bevalling gehad? Je ziet er niet bepaald opgelucht uit!” grapte July. “Heb je voor mij nog wat te drinken meegenomen?”

Maar David kon er niet om lachen. “Mijn portemonnee is gestolen terwijl ik door de trein liep!”

July schrok. “Enig idee wie...?”

“Waarschijnlijk door een vrouw in een mantelpakje, die nogal tegen mij aan duwde, terwijl ik de wc weer verliet.”

“Zou je haar weer herkennen?”

“Ja. Is hier iemand langs gekomen, terwijl ik weg was?” vroeg David.

“Eh, nee. Althans geen vrouw,” moest July teleurstellend zeggen.

“Zullen we samen nog een keer de trein rondgaan?” opperde July.

David, volledig uit zijn doen, knikte. Hij was blij dat hij nu niet alleen stond in een land waarvan hij de taal niet sprak, ver weg van Engeland.

Ze pakte de spullen en liep achter David door het smalle gangpad. Bij het toilet aangekomen, keek hij nog eenmaal naar binnen. Hij zag geen spullen liggen. Toen zij de volgende wagon binnenstapten, kwam er een man in uniform op hen af. Het leek een conducteur.

Hij hield een pasje in zijn hand, keek erop en vervolgens naar het gezicht van David.

De man begon te lachen en wees op het pasje en het gezicht van David. In gebroken Engels maakte de man duidelijk dat hij het pasje had gekregen van een vrouw en haalde vervolgens ook een portemonnee uit zijn zak. David keek wat opgelucht, maar toen hij zijn beurs opende, bleek het papieren geld te ontbreken.... Uit het gebroken Engels van de conducteur kon hij het woord 'vindersloon' nog net ontcijferen.

"Geld is weg, maar je hebt tenminste je pasjes en identiteitskaart weer." stelde July hem gerust.

David keek nog steeds niet blij. Hij bleef om zich heen kijken, maar de dame leek verdwenen. We kunnen wel in de voorste coupe gaan zitten. Daar zijn nog plekken en daar is wat meer beenruimte."

'Hoewel die ene vent toch nog met zijn benen in de weg lag', dacht David.

Opeens verbleekte zijn gezicht en hij keek geschrokken naar July: "De vent met die krant! Dat is Jack Mason. Hij had hetzelfde gezicht als op de foto bij de trap in het huis van Ann!"

David begon harder te lopen naar de laatste coupé. De man achter de krant keek op, toen hij David voor de tweede keer de wagon binnen zag stappen. Uit voorzorg trok hij zijn been al onder zijn stoel, maar David bleef voor hem staan. July stond vlak achter hem en herkende ook het gezicht van de foto.

"Jack Mason?"

De man schrok. "Eh, ja?"

"Je hoeft niets te vrezen hoor!" zei July, die zag dat Jack zich ongemakkelijk voelde.

“Ik ben David Hawk en dat is July Somers!” vulde David July aan.

“Ja?” Jack keek hen onbegrijpend aan, alsof zij dachten dat hij hen meteen zou moeten herkennen.

“Je hebt een artikel in de lokale krant van Seascale geplaatst over vijf bejaarden?” vroeg July nu voorzichtig. Ze zag dat Jack bang was en wantrouwend naar hen keek. “Ik heb je bericht gelezen en we waren naar jou op zoek. Het toeval wil, dat we in dezelfde trein zitten.”

“Ik.., ik heb niets te zeggen. Dat artikel was een vergissing...”

“Ik begrijp je terughoudendheid. We weten dat de Stadsraad het artikel in de Seascale Domestic niet in dank heeft afgenomen en de krant het moest rectificeren. We hebben bovendien van je moeder, Ann Mason, vernomen dat je een inbraak in je huis hebt gehad, waarschijnlijk vanwege dit artikel en....” legde July uit, “..dat je naar Kazachstan bent gegaan in opdracht van een bedrijf genaamd Globodine Pharmaceuticals om een ‘oude’ vogel te vinden.

Jason was verbouwereerd.

“Jullie hebben mijn moeder gesproken?”

“Ja.”

“Dan hebben jullie haar mogelijk in gevaar gebracht! Als jullie via haar te weten zijn gekomen dat ik hier zit, dan zullen de Beheerders daar ook achter komen!” zei hij met enige angst in zijn stem.

Jack stond op en keek angstig om zich heen en dacht na. Wellicht waren zij dan David en July gevolgd en waren zij al in de trein op zoek naar hem. Vervolgens zocht hij een andere zitplaats waar ze tegenover elkaar konden zitten. Hij gebarde hen met hem mee te komen.

Jack liep naar de conducteur en mompelde wat in zijn oor. Vervolgens gaf hij wat geld, waarna de conducteur knikte en hen naar een aparte coupé bracht. Hiervan konden de deuren worden afgesloten en konden zij, zonder dat een ander kon meeluisteren verder praten.

Jack keek July en David onderzoekend aan, terwijl hij de deur van de coupé achter zich sloot. Stel dat zij werkten voor de Beheerders. Hij bleef op zijn hoede. July voelde zijn wantrouwen.

“Ik begrijp je argwaan, Jack.” Vervolgens pakte ze haar portfolio uit haar tas en liet die aan Jack zien.

Jack keek erin en zag een door hem genomen foto en het verslag dat hij geschreven had. Hierop besloot hij hen toen maar te vertrouwen.

“De vijf dode bejaarden heb ik écht gezien,” benadrukte Jack voor het geval ze hem nog niet geloofden, maar .....hoe hebben jullie mij gevonden? Hoe weten jullie dat ik naar Aralsk ga. Ik heb mijn moeder alleen verteld dat ik een opdracht had in Kazachstan. De brief waarin mijn bestemming stond heeft zij nooit gezien!”

“Dat is een lang verhaal. Wij waren onderweg naar Aralsk op zoek naar een gestrand schip. Dat we je hier in de trein aantreffen, hadden we niet verwacht,” zei July kort. “Maar vertel ons eerst eens wat meer over de bejaarden!”

Ik, eh, ‘vond’ van mijn vader een aantal documenten die hij had verzameld over Caldar Hall, de opwerkingsfabriek in Sellafield. Hierin werd beschreven hoe het opgewerkte uranium werd afgevoerd naar een geheime bergplaats in het Lake District National Park. Om te voorkomen dat milieugroeperingen weet kregen van de bergplaats, heeft men een diefstal geënceneerd. Vervolgens werd de diefstal aan een medewerker van Calder Hall toegerekend. Mijn vader kende de man en geloofde niet dat deze man tot zo’n daad in staat was. Toen hij vervolgens hierover met enkele medewerkers van Calder Hall wilde gaan praten, lukte dat echter steeds niet. Langzaam besepte mijn vader dat hij stelselmatig werd tegengewerkt door de bestuurders van de omliggende gemeenten. Hij begon te vrezen voor zijn leven, als hij dit onderzoek voortzette. Echter, voordat hij voldoende bewijzen kon verzamelen, werd hij neergeschoten door een doorgeslagen vrachtwagenchauffeur die een bloedbad aanrichtte in verschillende dorpen. Mijn vader was, eh., één van de slachtoffers.

Naar aanleiding hiervan ben ik in dat gebied gaan zoeken naar de geheime bergplaats. Ik heb deze nooit gevonden, maar het viel mij op dat in dat gebied wel veel vogels voorkwamen met een afwijking. Iets wat regelmatig in de wetenschappelijke literatuur wordt beschreven als gevolg van blootstelling aan radioactieve straling. Ik heb daarvan ook foto’s en artikelen in de kranten gezet maar deze werden als getoucheerd afgedaan en ik werd in een slecht daglicht gezet. Om meer bewijzen te krijgen die onmogelijk als getoucheerd afgedaan

konden worden, heb ik afgelopen weken opnieuw in het Lake District naar bewijzen gezocht. Nabij Boot kwam ik toen de vijf overleden bejaarden tegen, die naast elkaar lagen bij een hek. Het was een bizar gezicht om vijf personen naast elkaar dood aan te treffen! Ik ben vervolgens naar de politie gegaan, maar kreeg al snel door dat zij niet van plan waren onderzoek te doen en voelde dat zij in het complot zaten dat moest voorkomen dat buitenstaanders achter de bergplaats van het radioactieve materiaal konden komen. Toen ik vervolgens terugging naar mijn huis, zag ik dat mijn huis overhoop gehaald was. Het was voor mij duidelijk dat dit was gebeurd om eventueel belastend materiaal van mij te stelen, zodat ik niet meer geloofwaardig de werkelijke toedracht kon vertellen. Om te voorkomen dat mijn moeder wat zou overkomen, heb ik toen een klus voor een farmaceutisch bedrijf aangenomen, die ik enkele dagen na het verschijnen van het krantenartikel over vogels met een ‘onverklaarbare afwijking’, had gekregen om een ‘oude’ vogel op te sporen in Aralsk, Kazachstan. Voor de rest wil ik eigenlijk niets meer te maken hebben met datgene wat zich heeft voorgedaan of met de personen die ik bij het hek aantrof.”

July en David hadden het verhaal aangehoord en dat paste precies in het relaas wat hen al bekend was. Nu had Jack alleen nog niet gezegd of zijn vader de naam had aangenomen van Michel Scott toen Malcolm Mason dood werd verklaard. Omdat July inmiddels wist dat Michel ook door een gasexplosie om het leven was gekomen, besloot zij dit ‘subtiel’ te noemen, zonder zijn verhaal in twijfel te trekken.

“Ik kreeg, zoals je in de portfolio ziet, de opdracht van de Daily Epitah om de foto van de overleden bejaarden nader te onderzoeken. Deze foto is via de Seascale Domestic bij mij terecht gekomen omdat de Domestic hier van de lokale autoriteiten geen aandacht aan mocht besteden.”

Toen wij Michel Scott vroegen naar jou, heeft hij het adres gegeven van je moeder. Van haar kregen wij te horen dat je naar Kazachstan was afgereisd. Wij hebben tijdens het onderzoek van het voorval met de bejaarden ook de nodige tegenwerking ondervonden. Voordat wij echter nog wat meer vragen aan Michel konden stellen, is hij door een explosie bij een gaslek om het leven gekomen.”

Jack werd bleek. Een minuut bleef het stil. Daarna schraapte hij zijn keel en sprak hij met een trilling in zijn stem: “Michel Scott was mijn vader! Tijdens het schietincident stond mijn oom naast mijn vader. Mijn oom werd hierbij dodelijk getroffen en zijn gezicht was onherkenbaar geworden. Aangezien beiden qua postuur op elkaar leken, besloot hij zijn identiteit over te nemen. Hij wist dat de kogel voor hem was bedoeld. Hij wist ook dat ze zijn vrouw zouden gebruiken om bij hem te komen en hij niet meer terug naar huis kon. De organisatie die daarachter zit, zou hem geen kansen geven openbaar te maken wat hij wist. Hij liet zijn gezicht veranderen en is in Seascale gaan leven. Ik was de enige die dit wist.”

July en David keken elkaar aan. Hun vermoeden was juist.

“Het spijt ons dat we je dit zo mededelen,” zei David nu.

“Hoe werd die gaslek veroorzaakt?”

“Dat weten we niet,” antwoordde July. “maar wij vermoeden dat er opzet in het spel is!”

“Mijn vader wist dat er op hem gelet werd ondanks zijn naamsverandering. Als hij door een gasexplosie om het leven is gekomen, dan is dat zeker geen toeval!”

“Wij hebben begrepen dat jij een vogel moet vinden voor Globodine. Waar gaat je reis naartoe?”

“Op de grens tussen Uzbekistan en Kazachstan ligt het Aralmeer. Dit hele gebied is zwaar vervuild en aan de kant van Uzbekistan zijn nucleaire tests gedaan. Een deel van deze vervuiling is in het water terecht gekomen en heeft het meer besmet. De Nano Lipidus Ornitalis, een klein soort kanarie, is de laatste keer volgens de internationale ornithologenvereniging, waar ik lid van ben, waargenomen in 1971 en werd als uitgestorven beschreven. Normaliter wordt het beestje niet ouder dan een jaar of twee. Indien de vogel inderdaad veel ouder zou zijn, dan kan dat betekenen dat dit komt door de nucleaire vervuiling. Als ik een verband kan vinden tussen deze stralingsbron en een afwijking bij de Lipidus, dan kan ik misschien aantonen dat de vogels die ik met afwijkingen aantrof in het Lake District eveneens zijn getroffen door straling. Die straling zou in dat gebied alleen maar afkomstig kunnen zijn van het gestolen plutonium en dan kan ik aannemelijk

maken wat mijn vader wilde bewijzen, namelijk dat dit spul ergens in het Nationale Park is opgeslagen. Wellicht is dat die bejaarden ook fataal geworden. Met de kaart die ik van Globodine heb ontvangen, zou de vogel in 2013 bij het Aralmeer zijn gespot. Aangezien het meer steeds kleiner is geworden, kan het weinig kanten meer op. Ik zou de vogel daar dus moeten kunnen vinden.”

July wilde net gaan vertellen, hoe goed doordacht zij de redenering van Jack vond en hoe het aansloot bij de bevindingen die zij en David hadden ontdekt in Seafell Pike, toen de trein plotsklaps met een enorme kracht remde.

Jack, die tegenover het tweetal zat, werd bijna uit zijn stoel gerukt en op David gegooid. Piepende remmen, geschreeuw en enkele klappen van andere vallende reizigers, waren uit de andere treinwagons te horen. Tenslotte kwam de trein met een schok tot stilstand.

“Wat is er gebeurd?” vroeg David in een reflex.

‘Een volkomen onzinnige vraag’, bedacht hij zich daarna, aangezien de anderen dat natuurlijk ook niet wisten. Hij schoof het raam open en keek naar buiten. De enorm lange trein met tenminste twintig reiziger wagons en enkele treinstellen met vracht en nieuwe auto’s, stond vlak voor een spoorwegovergang stil. De spoorwegovergang werd geblokkeerd door een drietal vrachtwagens en even zoveel SUV’s. David zag uit de vrachtwagens een aantal gewapende mannen stappen. Uit de SUV’s stapten twee mannen die hij meteen herkende. Smith en Jones. Zij liepen naar de eerste wagon van de trein toe en werden daar opgewacht door een vrouw in een mantelpak. David trok zijn hoofd weer snel naar binnen.

“Sh...t,” riep David. “..die dame in het mantelpak heeft mijn identiteit gelezen toen zij mijn portemonnee rolde en heeft die op de één of andere manier doorgegeven aan Smith en Jones!”

Hij hoefde niet verder na te denken. Dit duo kwam hier niet voor een gezellig babbeltje.

Jack keek hem vragend aan wie de personen waren, maar hij kreeg geen antwoord.

Er werden enkele schoten in de lucht gelost en er werd iets onverstaanbaars geschreeuwd naar de machinist. Vervolgens werd er door

de schutters een gebaar gemaakt dat iedereen de trein moest verlaten.

“We moeten hier snel weg!”

“Waarheen dan?” vroeg July.

“We kunnen alleen maar naar het achterste deel van de trein!”

Jack opende de deur van de coupé omzichtig. Hij hoorde een hoop gerommel en gestommel van de andere passagiers die, min of meer gelaten, aanstalten maakten om de trein uit te stappen. Voor veel reizigers leek het erop dat zij zoiets wel vaker hadden meegemaakt, aangezien de schoten weinig indruk op hen maakten.

Gezamenlijk mengde het drietal zich eerst tussen de andere reizigers om vervolgens zo ongemerkt mogelijk naar het achterste deel van de trein te gaan.

Naarmate zij verder achterin kwamen, nam de drukte af, omdat velen de treinstellen reeds hadden verlaten. Ze konden nu sneller lopen. Jack keek even voorzichtig door een geopend raam naar buiten. Hij zag enkele mannen aan de voorkant van de trein instappen en hoorde hen nog enkele schoten lossen. De mannen leken weinig geduld te hebben en de uitstappers tot meer snelheid te dwingen. Hij trok zijn hoofd snel weer naar binnen en gebaarde David en July ook op te schieten.

Ze konden nog drie treinstellen naar achter lopen, toen het geluid van een aankomende SUV duidelijk maakte dat de mannen niet alleen aan de voorkant van de trein op alle uitstappende mensen zouden wachten, alvorens de trein na te zoeken op aanwezige achterblijvers.

David, July en Jack waren nu bij de eerste wagon met vracht aangekomen. Bijna struikelend over de zakken gevuld met post en dozen die hier stonden, wisten zij de volgende wagons te bereiken.

David, die voorop liep, kon nog door een glazen deur aan het einde van de derde wagon heen kijken en zag op het laatste treinstel de auto's staan, die hij even daarvoor vanuit het raam ook al had gezien.

“Snel!” riep hij andere twee toe. “Op het laatste treinstel staan auto's.”

Jack en July begrepen meteen zijn plan. Inmiddels waren zij ook opgemerkt door een aanstormende SUV met daarin vier gewapende mannen.

Gelukkig bleken de kuilen in de grond de mannen enigszins op te houden en konden zij niet met volle snelheid op hen af komen. De mannen in de auto hadden dit ook door en schoten daarom enkele keren op de laatste wagons. Deze 'waarschuwingsschoten' zorgden er alleen maar voor dat het drietal sneller ging lopen, in plaats van zich over te geven. Al rennend naar het laatste treinstel, hoorden zij het glas van de ramen breken door inslagen van de kogels. Dit alles maakte het drietal duidelijk dat keuze 'dood of levend' niet door de opdrachtgevers was gegeven. Het voelde alsof David de loterij had gewonnen toen hij aangekomen bij de laatste auto instapte en de sleutels in het contact bleken te zitten. Hij had de motor al gestart, toen Jack nog moest instappen. David gaf vol gas achteruit en de blauwe Mercedes waarin zij zaten, schoot los uit de remblokken waarmee voorkomen moest worden dat de wagen van de trailer af zou kunnen rijden als de handrem onvoldoende was aangetrokken. In haar zenuwen lukte het haar niet om de gordel snel genoeg vast te krijgen. Met een klap smakte de auto op de rails en July kwam met haar hoofd tegen het plafond aan. De schoten die werden afgevuurd op de auto en het lawaai van vol gas in een te lage versnelling overstemden haar gekreun. Met de SUV zo'n 500 meter achter hen en hobbelen en bonkend langs de rails wist David een kruising met een geasfalteerd stuk weg te bereiken. Hij draaide snel de weg op en drukte het gaspedaal volledig in. De achtervolgers hadden nog even tijd nodig om dezelfde weg te bereiken en hiermee hoopte David de ruimte tussen hen en het drietal dusdanig te vergroten dat de kogelregen de Mercedes niet zou kunnen bereiken. De teller mat ruim 210 kilometer per uur toen de afstand tussen beide vehikels zich begon te vergroten. Klaarblijkelijk was de Mercedes sneller dan de SUV. Even verdwenen de achtervolgers zelfs uit het zicht toen David moest vaststellen dat de wagen slechts beperkt was afgetankt en zij wellicht snel zonder brandstof zouden komen te staan.

"We moeten iets verzinnen, voordat ze ons weer in het vizier krijgen! De brandstof is waarschijnlijk snel op!"

David keek om zich heen. Hij zag langs de weg een kronkelige rivier die min of meer evenwijdig aan de weg in de richting van een tege-

moetkomend dorp liep. Bij een brug die de rivier kruiste, kon Jack, ondanks de hoge snelheid, nog net een bordje 'Syr Darya' lezen en een paar meter verder aan de kant van de weg stond een grote pijl met de tekst 'Qyzylorda 3'.

Jack keek op een kaartje dat hij van Globodine had gekregen. "We komen bij een stad die langs de rivier Syr Darya ligt! Die rivier gaat tot Aralsk. Als we nu een boot vinden die ons daar naartoe kan brengen, kunnen we de auto achterlaten!"

Met nog geen achtervolgers in het zicht, stootte het trio de stad binnen.

"Nu maar hopen dat hier geen politie ons aanhoudt. We rijden veel te hard." merkte July op.

Zij hoopte dat zij net zoveel geluk hadden als de taxi in Almata, die zich ook weinig van de verkeersregels had aangetrokken.

Ze volgden de weg langs de rivier en kwamen bij een soort haven waar een flinke drukte heerste. Er waren wat marktkraampjes waar vis werd verkocht en er lagen wat vissersboten afgemeerd.

July zag dat enkele matrozen met kratten vis af en aan liepen van de vissersboot naar de marktkraam. Vanaf het dek stond een grijze man, in een zwart uniform gekleed, met een pijp in de mond en kapiteinspet op, het geheel gade te slaan.

"Zet de auto hier ergens in een steegje David..," zei July. "dan ga ik die man vragen of we mee kunnen varen. Blijven jullie hier even wachten!"

David deed wat hem gevraagd werd en zette de auto onder een met bladeren schaars geklede boom. De weinige bladeren die er nog aan hingen, konden de wagen niet bepaald verbergen maar de auto stond er niet te opzichtig bij. "Laat de sleutels maar in de auto en het raampje open, David," zei July, terwijl ze naar de man op de boot wilde lopen. "Als de auto straks 'gestolen' zou worden, volgen Smith en Jones de verkeerde wagen."

Even later stonden beide mannen op enige afstand van de auto July gade te slaan, die een gesprek aanging met de kapitein. Ze zagen hoe zij al haar charme gebruikte om de man te overtuigen hen mee te nemen.

“Ik zou hem gewoon wat geld laten zien!” merkte Jack op. “Dat werkt altijd! Spreekt July Russisch?”

“Ik heb geen idee. Maar ik heb wel het idee dat zij dit soort zaken vaker heeft gedaan in andere landen waar ze voor haar werk is geweest,” antwoordde David zonder Jack aan te kijken.

Ze zagen dat July nog wat onderhandelde en haar legitimatie van de krant liet zien. Even later kwam ze glimlachend weer naar de beide heren toe lopen.

“Geregeld. We mogen mee. De boot vaart naar Aralsk om daar ook vis af te leveren en te vangen in het meer. Aralsk is hiervandaan een dag varen en onder voorwaarde dat wij een verslag maken van de reis op de vissersboot en van het leven van de kapitein en zijn verhaal in de krant afdrukken, mogen we mee. De boot vaart over een kwartier verder, als alle vis voor deze marktkraam is uitgeladen. Zo te zien zijn de matrozen alweer bezig de lege kratten in te laden en zal het niet lang duren.”

De kapitein had July met zijn ogen gevolgd en zwaaide naar haar en gebaarde dat ze geen tijd had om te staan praten. July zwaaide terug en gebaarde dat ze eraan kwamen.

“O ja, David, neem de sleutels toch maar mee van de auto. Ik heb de man aangeboden dat hij de auto mocht hebben in ruil voor ons vervoer naar Aralsk!”

David lachte. “Was charme alleen niet genoeg?”

“Dat was een bonus als we wat konden eten aan boord en hij wat spullen voor ons had die we voor onze verdere reis konden gebruiken.” voegde July wat laconiek aan haar uitleg toe.

Terwijl het drietal naar de boot liep, zagen zij drie SUV's heel rustig en bijna geluidloos de stad binnen komen rijden. Zonder om te kijken stapten zij op de boot. De kapitein ontving hen, schudde overduidelijk met allen de hand en gaf hen matrozenkleding en pet. Jack begreep meteen dat de kapitein aan de toeschouwers wilde laten zien dat zij bij hem hoorden en er 'niets' aan de hand moest lijken. Ze trokken de kledij over hun kleren aan en zetten de pet op. Het haar van July stak er nogal onderuit en gaf voor haar gevoel alsnog een beeld dat je daaruit meteen af kon lezen dat zij geen matroos was.

Een SUV stopte bij de markt en liet een donker spiegeland raampje zakken. Een man keek al zoekend over de marktplaats, maar schonk geen aandacht aan de medewerkers in matrozenpak op de boot.

De auto hadden ze nog niet gezien. Daarna startte de wagen weer en reed hij langzaam in de richting van een tankstation dat verderop in de straat te zien was.

Terwijl de trossen werden losgemaakt en de boot zich met het geluid van opspattend water van de schroef in beweging zette, zag Jack dat de man bij het tankstation weer naar buiten kwam en een sigaret aanstak en in zijn mobiel iets besprak.

Wat er verder gebeurde kon hij niet meer waarnemen. De boot draaide om en verplaatste zich naar het midden van de rivier. Met het pruttelend geluid van de motor en de geur van de dampende gasen van dieselolie, ploegde deze soort van omgebouwde sleepboot, in dienst van de visserij, zich door het brakke, bruine water.

July stond nog even te kijken toen de kapitein haar gebaarde mee te gaan naar de kombuis en de heren ook mee te nemen.

Toen de kapitein de kleine kombuis binnenstapte, maakten de aanwezige matrozen meteen aanstalten weg te gaan en de kok stond op en liep naar de koffiekant. ‘Hier heerst duidelijk de hiërarchie nog!’ dacht David.

“Ik ben kapitein Oskarov,” sprak hij in verbazingwekkend goed Engels. “Welkom aan boord van de ‘ЛУЧ СОЛНЦА’, de Zonnestraal. Ik vind het een genoeg eens gasten aan boord te ontvangen. Dat gebeurt maar zeer weinig. Eigenlijk, mijn vrouw niet meegerekend, heb ik in de 33 jaar dat ik heen en weer vaar van Aralsk naar Shardara, maar twee keer eerder het genoeg gehad.”

Hierna stelde July de anderen voor. “Dat is David en Jack. David en ik zijn journalist, Jack is een fotograaf. U vaart hier al 33 jaar? Dan heeft u vast wel heel wat meegemaakt.”

Even werd hun gesprek onderbroken toen de kok, zonder het te vragen voor iedereen koffie inschonk.

Daarna ging Oskarov verder. “Dank je, Joery. Tegenwoordig is het rustig maar vroeger toen het Aralmeer nog een enorme ‘zee’ was, kon het spoken op het meer. Tegenwoordig is het grootste deel een zand-

vlakte geworden en een groot scheepskerkhof. Daar komt u zeker voor? Het is zo ongeveer het enige wat Aralsk nog aan bezienswaardigheid heeft te bieden. Vroeger was het een florerende stad maar nu grotendeels verlaten”

July moest toegeven dat dat klopte. “Inderdaad. Kent u misschien een schip, de Petrenki?”

“Ja. Dat schip ken ik. Ik heb vele schepen gezien maar ik heb nog nooit een schip gezien dat zo snel tot roest kan vervallen. Er schijnt ook 's nachts een spookachtige blauwe gloed van het schip te komen...”

July en David keken elkaar aan. Oskarov onderbrak even zijn verhaal. Hij zag meteen dat dit voor hen de belangrijkste reden was om daar naartoe te gaan. Vervolgens ging hij verder.

“...Dat is het enige schip waarvan ik u aanraadt om juist daar níet naartoe te gaan. Het is gevaarlijk daar te lopen. Voor je het weet zak je door de vloer. Niemand wil daar dichtbij komen. Er staan ook bordjes omheen van de regering die waarschuwen voor het gevaar. Ik ken wel een paar andere schepen die interessant zijn. Ik denk bijvoorbeeld aan...”

July legde haar hand op de hand van de kap'tein en liet Oskarov merken dat het haar uitsluitend om dat schip ging.

“U bent niet benieuwd naar mijn werk als visser hé!” Oskarov keek teleurgesteld. “U komt voor dat schip!”

“Ja, dat klopt,” zei July. “Maar ik houd mijn woord. Ik heb tot morgen de tijd om over u en uw schip en bemanning een artikel te schrijven.”

“Ik stel dat zeer op prijs. U moet weten dat de visvangst terugloopt. De hoeveelheid en kwaliteit wordt minder. Ze smaken bovendien niet meer zoals vroeger. De vervuiling van het Aralmeer heeft ook grote invloed op de smaak. Ik zoek naar andere inkomsten, maar als visser kan ik in de streek niet zo veel. Ik wil de Zonnestraal ombouwen en gebruiken voor toerisme. Hoewel de omgeving minder is geworden, lijkt het scheepskerkhof een bezienswaardigheid. Met een rondleiding in combinatie met een rondvaart over de Syr Darya, heb ik dan toch inkomsten!”

Jack had dit alles aangehoord en wist met de Petrenki niet waarover July sprak. Hij ging ervan uit dat zij hem nog wel hierover zou vertellen en door het incident in de trein er nog geen kans toe had gehad, maar nu wilde hij even inbreken:

“Kunt u mij vertellen of de vissen ‘afwijkingen’ hebben? Grotere vinnen of iets dergelijks...”

Oskarov keek bedenkelijk. “Afwijkingen? Nee. Niet in die zin. Sterker, de vissen zien er gezond uit. Alleen...., ze bederven veel sneller dan vroeger. Het zal wel door de klimaatsveranderingen komen!”

‘Bederven sneller.’ Jack fronste zijn wenkbrauwen. Hij dacht aan de vijf personen die hij had gevonden nabij Boot.

“Kunt u mij aangeven waar wij dat schip kunnen vinden?” vroeg July weer.

“Ja. We varen daar op ongeveer vijf kilometer langs. De Petrenki ligt een tiental kilometers voor Aralsk in een woestijn die eens een visrijk meer was. Ik kan jullie daar afzetten, maar dan moet je nog vijf kilometer lopen.”

July en David knikten dat zij daar geen problemen mee hadden. Jack keek hen aan en wist nog steeds niet wat zij met dat schip moesten, maar knikte ook maar met hen mee.

“Akkoord. Dan zal ik jullie een kajuit laten zien waar je kunt slapen en roep ik jullie om straks te komen eten.

Juist toen de kapitein aanstalten maakte om het drietal naar een kajuit te brengen, kwam de stuurman binnen en zei iets in het Russisch tegen hem. Oskarov keek vervolgens naar zijn gasten.

“Sorry, business.. Neem nog een koffie. Ik kom zo bij jullie terug. De rivier is hier zeer ondiep en vereist mijn aanwezigheid in de stuurhut.”

Terwijl Oskarov even de kombuis verliet, kreeg Jack eindelijk de tijd om July te vragen wat zij nu met die boot wilden. July vertelde hem in een notendop over Seafell Pike en de mensen in Moon. Ze vertelde over hun leeftijd, over de vijf bejaarden die mogelijk afkomstig waren van de Petrenki.

Nu begon Jack te begrijpen waarom zij ook ‘toevallig’ in Kazachstan waren. Zijn Lipidus vond hij minder belangrijk geworden.

Toen het wachten op Oskarov erg lang begon te duren, vroegen zij Joery of hij hen de kajuit kon wijzen. Omdat de kok geen Engels verstond, boog July haar hoofd en deed zij er twee handen onder. Het gebaar van willen slapen was internationaal en er kwam een glimlach op zijn gezicht die liet blijken dat hij haar had begrepen. Hij wenkte hen hem te volgen. Eerst liepen zij naar boven en een stukje over het dek. Het was inmiddels avond en een rode zon stond laag aan de horizon. De duisternis zou nu snel vallen. De aangename temperatuur, de geluiden van kabbelend water langs de boeg en de totale stilte op de achtergrond, maakten het een avond die July niet gauw zou vergeten. In haar woonplaats was het nooit stil. Daar werd werkelijk 24 uur per dag geleefd en er waren altijd wel toeterende auto's, ronkende bussen en piepende geluiden van treinen op de achtergrond.

Joery zag hen genieten van de omgeving. Het leek erop of hij zelf ook niet vaak aan dek kwam en nu voor het eerst de kans kreeg om zijn eigen streek ook eens in zich op te nemen. Ineens zag hij iets bekend en wees naar een lichtpunt aan de horizon. "Baikonur!"

David was onder de indruk. Hij had niet verwacht ooit zo dicht bij deze plaats te kunnen komen. Het was nog steeds ver weg, maar in gedachten droomde hij ervan om de kosmonauten én astronauten, sinds het stopzetten van het Space Shuttle programma, daar de handen te kunnen schudden.

Toen Joery aangaf dat hij hen naar hun kajuit wilde leiden, klonken er opnieuw schoten. Boven, op een brug over de Syr Darya, stonden drie suv's opgesteld. Zij hadden David, July en Jack al gezien die in het licht stonden van twee grote scheepslampen. Hetzelfde licht verblindde hen, zodat zij de mannen niet meteen hadden opgemerkt. Allen, ook Joery, doken ineens achter een reddingsboot op het dek. Oskarov schreeuwde iets door speakers die verspreid stonden over het schip. Het volgende moment werden alle scheepslichten gedoofd en werden de motoren met een oorverdovend lawaai op vol vermogen in achteruit gezet. De sterke sloopschroeven trokken het water van de andere kant onder de boot door, waarbij bruisend schuim ontstond bij de schroeven.

Er werden nog enkele schoten gelost maar die troffen alleen het water.

Het was inmiddels voldoende donker geworden en zij konden daardoor van deze duisternis gebruik maken. De motoren van de Zonnestraal werden stilgezet en het werd muisstil. Vanaf de brug straalden zaklantaarns, maar de reikwijdte was niet ver genoeg om de Zonnestraal te kunnen zien. Echter dankzij diezelfde lichtbundels van de zaklampen kon de bemanning wel goed zien waar de mensen stonden die geschoten hadden. Oskarov rende de trap van de stuurhut af en liep op David, July en Jack af. Hij ging hen evenwel voorbij en greep naar een kist die onder de trap van de stuurhut stond. Hij haalde het slot eraf en riep de rest van de bemanning. Toen zij kwamen, deelde Oskarov de geweren uit, die in de kist lagen. Als een groep getrainde soldaten liep de bemanning in de pas naar het voordek. Oskarov was weer naar de stuurhut gegaan. Hij wist heel goed waar voldoende diepte in de rivier zat om zonder motor met de stroming van de rivier langzaam in de richting van de brug te drijven. De schemering van Baikonur gaf net voldoende lichtschijnsel onder de brug door om de pilaren van de brug te kunnen onderscheiden. Heel langzaam dreven zij onder de brug door en werden niet opgemerkt door de personen die nu aan de verkeerde kant van de brug met hun zaklantaarns de boot aan het zoeken waren. Onder de brug uitgekomen, zette Oskarov de breedstralers aan en verlichtte en verblindde de mensen op de brug. Nu gaf Oskarov het sein om te vuren en een salvo van kogels werd afgeschoten in de richting van de auto's die op de brug stonden. Eén SUV vloog direct in brand. Een tweede werd zwaar beschadigd en enkele handlangers, die naast de SUV's stonden, werden direct getroffen. Een geschreeuw vanaf de brug maakte duidelijk dat zij volkomen verrast waren door de actie van de bemanning van de Zonnestraal. Oskarov zette de motoren weer in volle kracht vooruit en niet veel later waren zij opnieuw buiten het bereik van de veel lichtere wapens waarover hun vijand leek te beschikken. De derde auto, die nog in goede staat verkeerde, scheen de actie voor gezien te houden en reed in volle vaart van de brug af.

Een luid gejuich van de bemanning en opluchting voor David, July en Jack viel hen ten deel. Niet veel later liep Oskarov opnieuw de trap van de stuurhut af en schudde alle bemanningsleden de handen. Daarna liep hij naar het drietal.

“Ik ben gelukkig altijd voorbereid op een aanval van Uzbeken of andere groeperingen die zich tussen Kazachstan en Uzbekistan bevinden, maar ik kan zien dat dit geen gewone aanval was. Vertel mij, heeft dit met jullie te maken?”

“Het precieze verhaal kan ik je ook niet vertellen..,” zei July. “..maar het heeft te maken met de Petrenki. Daar ben ik zeker van.”

Oskarov keek het trio aan. “Ik zet jullie morgen zo dicht mogelijk bij de Petrenki af. Je zult dan nog enkele kilometers, zonder beschutting, door de woestenijs moeten lopen. Indien je belagers je daar zien is er geen ontkomen meer aan. Ik zal jullie daarom proviand en wapens en ammunitie meegeven om je te kunnen verdedigen.”

“Dank je wel, kapitein.” antwoordde July weer. “Maar waarom help je ons zo?”

De helblauwe ogen van de man blonken. “De Petrenki ligt daar al vanaf 1986. Sinds die tijd is de watervoorraad in het Aralmeer gehalveerd, hebben we te maken met slechtere visvangst en met een enorme vervuiling. Ik hoop dat jij July een groot stuk in de kranten gaat schrijven over wat je bent tegengekomen en daarmee veel internationale reacties uitlokt, die ook politieke aandacht krijgt. Als enkele dammen worden doorgebroken, kan het Aralmeer weer zijn oude vormen terugkrijgen, krijgen de inwoners van dit gebied weer werk in de visserij en krijg ik uiteraard ook weer betere kansen!”

“Ik zal daar zeker over schrijven!” zei July welgemeend.

“Ik zal jullie nu naar een hut brengen waar jullie wat kunnen ontspannen en vanavond kom ik jullie halen voor een goede maaltijd. Morgen hebben jullie een zware dag!”

Toen July haar kleine kajuit zag, moest ze even denken aan de tent waarin zij met David had gelegen. Deze kajuit was niet veel groter. Het matras was extreem hard, maar zij was blij even te kunnen liggen. David en Jack moesten de kajuit naast haar delen. Ook zij waren blij even tot rust te kunnen komen.

Ondanks alle spanningen van de afgelopen dag, lagen zij er alle drie nu ontspannen bij. Aan de mogelijke problemen waar zij de volgende dag voor zouden kunnen komen te staan, wilden ze geen van drieën nu al denken.

8.

Toen David, July en Jack de volgende morgen wakker werden, was de Zonnestraal al over het laatste restant van het eens zo geroemde grote Aralmeer aan het varen. Met een oppervlakte van minder dan een kwart van het oorspronkelijk meer en nu slechts een vaargeul op sommige plaatsen, was het bevaren van dit meer soms beter met een kano dan met een vissersboot te doen, vertelde de kap'tein tijdens het buitengewoon smakelijke ontbijt.

Vroeg in de ochtend bereikten zij het punt waar Oskarov hen wilde afzetten.

“Kijk hier door mijn verrekijker. Je kan de Petrenki zien liggen. De afstand lijkt niet ver, maar het is zeker vijf kilometer lopen. Na de Petrenki is het ongeveer tien kilometer in noordelijke richting om Aralsk te bereiken. Het is nog vroeg en in de wijde omgeving is geen mens te zien. Mochten jullie een grote stofwolk uit het noorden zien komen, dan krijg je gezelschap!”

July dankte nogmaals Oskarov en bezwoer een artikel over het meer en de Zonnestraal te schrijven en publiceren.

Gewapend met twee pistolen, een rugzak met wat proviand en een tje met touw en wat klein gereedschap, gingen zij op weg.

Met de Petrenki als kleine stip aan de horizon, hoefde het gezelschap zich geen zorgen te maken dat zij het schip niet zouden vinden. Bovendien konden zij zich fixeren op de afstand. Met iedere voetstap in die richting kwamen ze dichterbij. July vond een wandeltocht erger, als je jezelf na iedere afslag opnieuw afvroeg hoe ver het nog was. Hier was het meteen duidelijk. Met een beetje doorstappen haalden zij de boot in een uurtje. Het landschap was dor en droog. Hier en daar stond een enkele struik. Sporen van een rivierbedding waren nog wel te zien. Met een beetje fantasie liep je, afgezien van de kleur van de grond, op een marslandschap.

Zonder veel problemen lukte het hen de oversteek van het laatste restje Aralmeer tot de Petrenki in 55 minuten te halen. Het idee om in het midden van de wildernis te staan, geen mobiel bereik te hebben en het feit dat niemand je hier zou komen zoeken, beangstigde July wel. Als je hier wat overkwam, haalde je zeker de bewoonde wereld niet meer.

Het was inmiddels 10 uur en de warmte werd al voelbaar, toen zij voor een waarschuwingsbordje kwamen te staan dat zo'n vijftieng meter voor het schip was geplaatst. Het was door weer en wind al half vergaan maar nog leesbaar. Er stond iets onleesbaars in het Russisch. De Engelse tekst eronder was gelukkig duidelijker geschreven: No trespassing! Danger!

“O jé,” grapte David. “.. dan gaan we maar weer terug!”

July gaf geen antwoord. Ze liep zonder om te kijken naar de boot die enigszins op zijn zij en door de wind verplaatst zand, half ingegraven in de bodem lag. Het was een spookachtig gezicht om een half vergaan schip midden in een grote ‘zandbak’ te vinden. Er was geen water in de grote omtrek en het creepy idee ontstond dat de boot opgetild was uit de zee door een orkaan en hier was terechtgekomen. Op de boeg was een koperen beslag met aan de randen zilveren krullen en in het midden zwarte letters ‘P.tr.ki. te lezen. De andere letters waren vergaan. “Onmiskenaar. De Petrenki,” zei July. Daarna keek ze naar de toestand van het schip. In tegenstelling tot wat Oskarov had gezegd, was er geen verregeraande staat van ontbinding, als je dat voor een schip zo kon zeggen, maar een glanzend metalen karkas waarvan alleen de details waren verdwenen. De verflagen waren eraf, waarschijnlijk gezandstraald door de stormen die hier in de loop der jaren hadden gewoed. Op verschillende plaatsen waren wel scheuren in de romp van het schip te zien. Enkele ramen waren kapotgeslagen en de mast was letterlijk halfstok. De rest was eraf gebroken. De as van de schroef was gebroken en de schroef zelf lag los van het schip op de zandbodem van het meer. Een leeggelopen rubber boot lag ernaast. Vreemd genoeg was er echter in tegenstelling tot wat zij hadden verwacht, mogelijk door het droge klimaat van Kazachstan, weinig roest op het schip te ontdekken.

Het beeld van wat zij hadden van een grote roestbak in de woestijn moesten zij bijstellen.

Terwijl July de omgeving nog een keer goed bekeek of er een 'stofwolk' hun richting opkwam en zij op hun hoede moesten zijn, liep Jack om het schip heen en zocht naar een beklimbare plaats om het schip binnen te komen. Hij liep een rondje om de boot en schatte de lengte van de trawler op een 35 tot 40 meter. De hoogte vanaf het punt waar hij stond tot op het dek was een meter of vijf. Er was nergens een luik of andere mogelijkheid waar zij door naar binnen konden gaan.

"Het goede nieuws is dat wij voorlopig nog geen ongewenst bezoek krijgen. Er is niemand in de wijde omgeving te zien, maar ik zie geen mogelijkheid hoe wij in het schip kunnen komen," zei July.

"Wacht maar!" riep David, die een stuk van haar afstond, haar toe.

Hij pakte het touw dat hij in de rugzak bij zich droeg. Het leek erop dat hij vaker met een lasso had gegooid. De lus gooide hij in één keer om een bolder die aan de voorzijde op het dek was gemaakt. Hij trok eraan en bevestigde zijn gevoel dat het stevig genoeg was om zichzelf omhoog te trekken. Hij ging als eerste naar boven. Jack en July volgden meteen. Voorzichtig liepen zij over een krakende vloer. Een dikke zandlaag en wat mosachtige gewassen lieten zien dat er in geen jaren iemand een voet had gezet op de Petrenki.

"Waar zoeken we naar?" vroeg Jack.

Een aanwijzing waaruit blijkt dat hier vijf mensen hebben gewerkt die afkomstig waren uit Moon en wat er met hen gebeurd is. En hopelijk een aanwijzing die iets zegt over de ontdekking die Paul Revere had gedaan waarover Maria sprak. Mogelijk hebben we dan een bewijs wat er met de bejaarden is gebeurd en of dat degene zijn van wie ik vermoed dat zij hier hebben gewerkt!" zei July.

"Duidelijk!" antwoordde Jack en keek om zich heen waar hij moest beginnen.

Behoedzaam liep hij over het dek. Oskarov had in die zin gelijk: bij elke voetstap kraakte de vloer zo erg, dat het leek of je op elk moment er doorheen zou kunnen zakken. Terwijl Jack in de richting van wat eens de stuurhut was geweest liep, zocht David naar een ingang voor de vertrekken van de bemanning en ging July naar het vrachtruim.

‘De boot heeft een beetje achterstallig onderhoud,’ grapte David in zichzelf. ‘maar met een likje verf is-ie weer als nieuw.’

Jack keek in de stuurhut een beetje teleurgesteld rond. Alles wat maar los of vast zat, was verwijderd. Er was zelfs geen stuurwiel meer aanwezig. Hij vroeg zich af of dit al was vanaf het moment dat het schip hier gedumpt is, of dat dit in de loop der jaren door de ‘strandjutters’ was gebeurd. Er was een voordeel, hij hoefde geen kastdeurtjes meer open te maken om te zien wat zich erachter bevond. Er waren namelijk zelfs geen deuren in de kasten meer. Of...misschien toch... Jack voelde aan een bruinachtig poeder wat op de grond lag. Toen hij het met zijn handen een beetje verschoof, zag hij een deurklink. De deurtjes waren er niet uit gehaald: de deuren waren helemaal vermolmd. Nu keek hij nogmaals om zich heen. Al het houtwerk was volledig vergaan. Alleen alle metalen delen waren nog herkenbaar. Hij liep naar de plaats waar het stuurwiel moet hebben gezeten en verschoof met zijn voet de lichtbruine as die op de grond lag. Onder de aslag lag wat koper beslag. Met meer aandacht voor detail, viel het hem nu op dat alle metalen delen gezandstraald leken, het metaal was niet verroest maar zag er gepolijst uit. Toch kon het niet door de wind zijn gekomen. Als de wind hier zijn krachten had getoond, waren de hoopjes as op de grond ook weggewaaid...

Hij pakte wat van de as op en speelde er wat mee in zijn handen. Hij zag er niets bijzonders aan en klopte het weer van zijn handen. De as dwarrelde echter niet rond maar viel rechtstreeks weer op de grond. ‘Vreemd!’ dacht hij. ‘Het lijkt wel magnetisch. De vloer lijkt de deeltjes as aan te trekken.’ Voor zover Jack toch wat van zijn biologielessen had opgestoken, was houtpulp of as niet magnetisch of zo zwaar dat het niet in de lucht dwarrelt. Het verklaarde in ieder geval waarom de wind geen invloed had gehad op deze stof.

Jack kon verder weinig aanwijzingen vinden die een indicatie zouden geven dat er een verband was met mensen uit Moon. Hij hoopte dat July en David meer geluk zouden hebben.

Intussen had July moeite met het vinden van een ingang naar het vrachtruim. Normaliter zou er vanaf het dek toch een ‘groot gat’ moeten zitten met eventueel een klep, die overstromend water tijdens het

varen moest tegenhouden, maar het hele voordek was een grote mas-sieve stalen plaat. Ze schoof tevergeefs nog wat opgewaaid zand weg in de hoop eronder een soort van deur te vinden. Niets. Er leek geen toegang tot de vrachtruimte te zijn. Omdat al haar aandacht in eerste instantie naar het zoeken van een ingang ging, viel het haar nu pas op dat het schip bij nader inzien veel minder slecht eruit zag dan ze had verwacht. Bij het verschuiven van al het zand bleek het dek eronder van glimmend metaal te zijn. Zij dacht eerst dat dit door weer en wind zou zijn gekomen, maar schudde die gedachte meteen weer van haar af, omdat het metaal dan niet glimmend maar mat zou zijn geweest. Wel waren er op verschillende plaatsen scheuren te zien en stond de metalen vloer, waaruit het dek bestond, wat bolvormig. Ze dacht aan een blik sardientjes waarvan het deksel bol is gaan staan door het bederf. Mogelijk hadden zich wat gassen gevormd in het laadruim en waren hierdoor uiteindelijk scheuren ontstaan en de gas-sen ontsnapt. Hoewel July geen deuren of klep vond, bemerkte ze opeens wel twee luchtafvoerpijpen, die ongeveer een halve meter boven haar uitstaken. Eerst wilde ze David roepen om haar op te tillen zodat zij naar binnen kon kijken, maar bedacht zich dat hij zich aan de andere kant van het schip bevond en hem niet voor niets daarheen wilde laten komen. Bovendien wilde ze niet als het stereotype vrouw worden beoordeeld dat nog niet eens een beetje kon klimmen. Ze deed haar schoenen uit en maakte een kleine sprong. Ze greep de rand van de luchtafvoerpijp en trok zich eraan op. Met wat inspanning en veel gekreun wist zij erop te klimmen en keek naar binnen. De pijp was donker en July bukte wat meer voorover. De pijp was echter glad en July had geen grip meer, waardoor zij gillend voorover de luchtafvoerpijp in gleeed. Met een doffe dreun kwam zij op de bodem terecht. Gelukkig was de pijp breed en kon zij rechtop gaan zitten. Even dacht ze wat sterretjes te zien, maar ook na een minuut bleef de twinkeling in haar ogen. Omdat hier geen daglicht was binnengedrongen, kon ze alleen maar aannemen dat de twinkeling door de omgeving waarin zij zich bevond, veroorzaakt werd.

Ze voelde om zich heen. De wanden waren glad en heel hoog. Boven haar was een spleetje licht te zien waarvandaan zij naar bene-

den was gevallen. Ze raakte niet in paniek. Ze wist dat David en Jack haar zouden missen en ook wel begrepen dat zij niet weg kon zijn gaan, maar ze had een beangstigend gevoel dat er iets naar haar keek, al kon ze niet zien wat het was. July was ook bang dat ze het onheil juist aantrok, als ze zou gaan schreeuwen om hulp. Ze besloot de eerste vijf minuten zich even stil te houden en te wachten of de anderen haar vermissing hadden opgemerkt.

Vijf minuten stilzitten was echter niet eenvoudig. Haar verbeelding leek nu ook parten te gaan spelen. Net als je denkt aan vlooiën, dan voel je die kruipen op je huid. Voelde July nu iets langs haar heen glijden. Het zweet brak haar uit. Ze hield haar adem in. Even later verdween dit gevoel weer. Was het een illusie, of waren hier nog levende wezens aan boord...?

Een moment later hoorde zij gerinkel van brekend glas. Nu werd de spanning haar te veel. Ze gilte het uit. Ze schreeuwde zo hard als ze kon, maar niemand leek haar te horen. Waar waren David en Jack?

David had inmiddels de deur gevonden die naar de verblijven van de bemanning leidde. Een smalle gang van het schip had aan weerszijden acht deurposten. 'De oorspronkelijke deuren die daarin hadden gezeten, waren naar alle waarschijnlijkheid vergaan,' dacht David. Op de grond was wat zand en as te vinden. Aan de zijkant, naast de deurposten, stonden namen van de bemanningsleden wiens kajuit zich hierachter bevond. Elke kajuit had vier half vergane bedden, op één kajuit na. De matrassen waren volledig verdwenen. Alleen de bedbodem met stalen vering stonden er nog. De laatste ruimte was ongeveer even groot, maar daar stond slechts één bed. Een kleine stalen tafel en stalen stoel deden David vermoeden dat dit de kajuit van de kapitein was geweest. Voordat hij de kajuit verder onderzocht, wilde hij zich eerst oriënteren op de rest van het schip. Voorzichtig liep hij verder. Dankzij enkele patrijspoorten in de kajuiten en het gebrek aan deuren die het licht in het gangpad blokkeerden, had hij voldoende zicht. Even verder vond David een kombuis en een trap naar beneden, die leidde naar de ingang van de machinekamer. Hij ging ervan uit dat hij daarmee ongeveer in de achtersteven van het

schip moest zijn beland. De machinekamer was behoorlijk donker. Enkele scheuren in de romp brachten wel wat licht in de duisternis maar er was onvoldoende zicht om niet te struikelen over leidingen of andere obstakels die je normaliter in een machinekamer zou kunnen verwachten. David ontstak de zaklantaarn die hij van Oskarov had meegekregen. Ook bij David was de verbazing van zijn gezicht af te lezen. De machinekamer stond er na 25 jaar nog goed bij. Het licht van de zaklamp weerkaatste op het glanzende staal en verblindde David zelfs even. Eigenlijk leek in het hele schip alles wat van staal was goed geconserveerd gebleven en alles wat van hout was, volledig vergaan. Er lag veel stof op de grond. In het stof waren wel sporen van dieren, waarschijnlijk muizen, te vinden. Voor de rest lagen er geen losse spullen die meegenomen konden worden of interessant waren om nader te bekijken.

Hij keek hier nog even rond, maar besloot snel terug te gaan naar de kajuit van de kapitein. Net toen hij de trap op wilde lopen, viel hem op dat achter de trap zich nog een deur bevond. De deur was afgesloten en een tekst 'Research & Science' was ingegraveerd. 'Vreemd!' dacht David. 'Alle andere teksten waren in het Russisch en stond op bordjes. Deze tekst is in het staal van de deur gekrast.

Er zat een groot wiel in het midden van de deur. Hij probeerde de deur te openen door hieraan te draaien. Eerst met één hand. Dit ging niet. Hij deed vervolgens de zaklamp in zijn mond en draaide nu aan het wiel met twee handen. Met wat gepiep gaf de deur uiteindelijk mee. Hij liep een gang binnen. Hij zag alleen aan het einde van deze gang een tweede deur met een zelfde wiel als waar hij binnenstapte. "Een luchtsluis!" zei David hardop. Hij probeerde nu op dezelfde wijze als hij bij de eerste deur deed, aan het wiel te draaien, maar deze deur gaf niet mee. Toen bedacht hij zich dat hij misschien de eerste deur moest sluiten voordat de tweede deur open kon. Hij liep terug en sloot de eerste deur, ging vervolgens weer naar de gelijkwaardige deur aan het andere uiteinde van de gang en probeerde het nog eens. Deze keer gaf de deur wel mee. 'Gek. Wat voor systeem houdt dit mechanisme in 'leven'? Er is geen stroom en een mechanische luchtsluis heb ik nog nooit gezien,' dacht David.

Opnieuw een gang voor hem. Deze gang had wel weer aan beide zijden vier vertrekken. Vijf hadden een bed, één was een kleine badkamer en toilet, een kombuis en kleine leefruimte waar een vergane televisie stond. In een rekje naast de overblijfselen van de tv waren nog contouren van vergane boeken te zien. Aan het einde van de gang was weer een stalen deur. Hierop was een gewone kruk aanwezig. Deze deur ging gemakkelijker open. Nu kwam David in een grote ruimte die wat leek op de plek waar normaliter bij een trawler de gevangen vis werd schoongemaakt voordat deze in de diepvriezers werd bewaard. Van diepvriezers was echter geen sprake. In de hoek van de ruimte stonden vijf stalen tafels die op elkaar waren gestapeld. Rechts stonden wat oude monitoren en meetmiddelen, in het midden een grote tafel gevuld met rekken erlenmeyers, reageerbuisen en ander laboratoriummateriaal, waarvan David echt niet wist wat het voor moest stellen. Tenslotte stond aan de andere kant van de ruimte een soort van enorme kluis. Hierop was een symbool voor radioactief en 'Co'-60" geschreven. De waarschuwing die uitging van dat symbool was voor David voldoende reden om deze kluis maar dicht te laten.

Hij keek weer om zich heen. Terwijl hij zich omdraaide stootte hij een reageerbuisje van de tafel. Met enig gerinkel en glasscherven tot gevolg, lag het gebroken buisje op de grond.

Een volgend moment hoorde David geschreeuw. Het leek van boven hem te komen. Hij keek naar boven en zag een stalen luik aan het plafond dat met twee vleugelmoeren was vastgeschroefd.

De stem leek van July. Het luik was echter te hoog. Snel keek hij om zich heen. Hij tilde een tafel uit de hoek van een aantal gestapelde tafels en zette die onder het luik. Hij schroefde de vleugelmoeren los maar kreeg het niet van de hevel waarmee zij aan het plafond bevestigd waren. Hij tikte tegen het luik.

"July?"

"David?"

"Ja, ik ben het!" riep David.

De zenuwen bedaarden nu wat van July.

"Hoe ben je daar gekomen?"

"Ik ben hierin gevallen!"

“Huh?”

“HAAL MIJ HIER NOU MAAR UIT, JA!” schreeuwde ze nu ongeduldig. David duwde uit alle macht, maar kreeg het luik niet open.

“Aaaah!” riep July, “Nou er kruipt iets tegen mijn been!”

David duwde nog harder. Zijn adrenaline kreeg een boost maar het luik ging niet open.

“Waar is Jack? Ik heb Jack nodig!” vroeg hij aan July.

July antwoordde niet.

“Ik moet Jack hebben. Ik ben zo terug!” schreeuwde David. Hij stapte van de tafel af en rende naar de deur. Zo snel hij kon sloot hij de eerste deur en opende de tweede, rende de trap op en schreeuwde naar Jack. Jack had de stem van July ook al gehoord en stond bij de luchtafvoer waar hij een paar schoenen van July had aangetroffen.

“July?” schreeuwde Jack.

Geen antwoord.

Op dat moment kwam David aanrennen. “Je moet meekomen. July zit vast!”

Zonder verder een woord te zeggen, renden ze opnieuw naar beneden, via de machinekamer naar de Researchruimte. Razendsnel klom David op de tafel en gebaarde Jack er ook op te komen staan.

“Terwijl jij het luik omhoog duwt, probeer ik de hevels los te maken!”

Jack strekte zich met zijn handen helemaal uit en duwde zo hard hij kon. Nu lukte het om de hevel van het luik te schuiven. Het volle gewicht van July bleek nu op het luik te staan en Jack had grote moeite het luik niet te laten vallen. David sprong nu bij en met z'n tweeën lieten ze het luik langzaam naar beneden komen. Toen zij het luik een klein beetje lieten zakken, sprongen er enkele ratten van het luik. David en Jack schrokken hier zo van dat ze het luik, met July er nog op, bijna lieten vallen. Ternauwernood wist David July aan haar arm te grijpen en te voorkomen dat zij met haar hoofd op de stalen tafel stootte.

“Gaat het July?” vroeg David.

July was nog panisch. De eerste twee minuten gaf ze helemaal geen antwoord. Jack pakte een flesje water en bood dat July aan. Eerst duw-

de ze het weg, maar na wat aandringen nam ze een paar slokken en kwam weer wat tot zichzelf.

De ratten sprongen weg en waren weer verdwenen. Het was het drielat een raadsel waar ze vandaan kwamen en hoe ze hier overleefden.

Jack keek naar de pootafdrukken. “Dat zijn geen ratten. Dat zijn muizen!”

“Zo groot?” July begon weer in paniek te raken.

Om te voorkomen dat July alleen nog maar ratten en muizen voor zich zag, probeerde David haar aandacht op een ander onderwerp te krijgen.

“Hebben jullie wat gevonden?”

“Het valt mij op dat alle organische materialen, zoals hout en papier volledig zijn vergaan. Het staal van het schip is echter bijna onaangetast. Er zitten hier en daar scheuren in de romp maar het glanst, spiegelt bijna,” zei Jack.

“Men heeft het hele vrachtluk van het schip hermetisch afgesloten met een stalen plaat. Deze plaat staat bol en heeft enkele scheuren. Het leek erop of zich eronder, in het vrachtruim, gassen opbouwden!” vulde July aan.

Daarna ging David verder. “We staan hier in een researchruimte,” zei hij terwijl hij met zijn zaklamp door de ruimte scheen, wijzend op de reageerbuisjes en erlenmeyers. Er zijn hier vijf kajuiten, voor vijf mensen.... Maar verder geen aanwijzingen dat dit de groep uit Moon wa....”.

Even stokte David. Hij scheen zijn lamp nu op de andere tafels die nog op elkaar gestapeld stonden.

“Er zijn woorden in de stalen tafel gekrast!!!” riep David nu.

David liep naar de tafel. July en Jack volgden.

“Help mij eens alle tafels van elkaar te halen!” zei hij tegen Jack

Gezamenlijk zetten zij nu de vier nog op elkaar gestapelde tafels naast elkaar.

Verwonderd keken zij naar de inscripties. Het was een compleet verslag van Paul Revere dat in de tafel was gekrast.

“Alleen de bovenste tafel had geen inscripties! Dit was waarschijnlijk

om te voorkomen dat de verkeerden dit zouden lezen,” merkte David op.

July begon de ingegraveerde tekst voor te lezen:

12 mei 1986,

‘Voor degene die dit leest,

Op 1 oktober 1985 zijn wij aan boord gekomen van de Petrenki om onderzoek te doen naar waterplanten en vissen die rond het huidige Griekse eiland Santorini leven.

Omstreeks 3600 jaar geleden is een deel van het eiland geëxplodeerd en heeft een enorme hoeveelheid van het kobalt isotoop in de bodem van de ontstane vulkaankrater gebracht.

Aangezien wij in 1981, tijdens een ongeval in de opwerkingsfabriek Seafell Pike, een radioactieve besmetting hebben opgelopen met hetzelfde isotoop, waren wij min of meer immuun voor de straling die zich in het gebied op de bodem van deze zee voordeed.

Globodine Pharmaceuticals Inc., een bedrijf dat onderzoek doet naar nieuwe geneesmiddelen, heeft ons de kans gegeven om na te gaan wat de effecten waren op het zeeleven in dit gebied.

Wij vonden nabij de kust van Akrotiri op een diepte van vijftig meter een gebiedje van circa één are groot waarbij gebruiksvoorwerpen op de bodem van de zee lagen met een verhoogde radioactiviteit. In dit gebied leefden niettemin vissen en planten.’

Hier hield het verhaal op de eerste tafel op. July moest even kijken op welke tafel het verder ging. Er was geen nummervolgorde geschreven. Maar de teksten waren duidelijk en de keuze met nog drie andere tafels was niet zo moeilijk. Ze verplaatste nu twee tafels zodat het hele verhaal in één keer verder doorgelezen kon worden:

‘Bij nader onderzoek met de koolstof-14 methode bleek dat sommige vissen en planten al even oud waren als de gebeurtenis die zich 3600 jaar geleden voordeed.

In het episch centrum van deze radioactieve bron, lag een amfoor die

gevuld was met 100% zuiver kobalt. Griekenland claimt echter alle historische vondsten, die gevonden worden op haar territorium. Om die reden hebben wij de inhoud van de amfoor in het vrachtruim overgebracht en de vaas zelf van alle sporen van kobalt ontdaan en vervolgens aan het Archeologisch Museum in Athene gegeven.

Bij experimenten met een kobalt substraat, een oplossing van kobaltsulfaat, uit de amfoor, zagen wij dat vissen volkomen apathisch rondzwommen. Een experiment met de hond aan boord liet zien dat hij volledig willeloos werd en alles deed wat wij hem hadden aangeleerd. Zijn energie leek niet op te gaan. Zijn cellen regenereerden continu. Zelfs een kogel deerde hem niet meer.

Er was ook een bijeffect. Het isotoop houdt zichzelf in stand door atomen te onttrekken uit organische stoffen aan boord van de Petrenki om zichzelf stabiel te houden. Wij zijn ook aangetast door het kobalt en onttrekken ook energie uit andere organische stoffen. We kunnen niet meer bij andere mensen komen, zonder ze aan te tasten. Papier in onze handen begon te langzaam te verpulveren. Houten schotten en deuren, maar ook ons eten, was aangetast.

Omdat wij geen faciliteiten aan boord hadden om de oorzaak te verklaren en de Petrenki een Russische trawler is, zette de kapitein koers naar Chernobyl om daar, in de beschermende ruimten van de kerncentrale, het kobalt veilig op te slaan en nader te laten bestuderen.

Aangezien wij afgeschermd van de bemanning van de Petrenki leefden, hadden wij niet in de gaten dat de bemanning veranderde in een soort zombies. In het laatste radiocontact met de kapitein dat wij hadden, kon hij nog net vertellen wat er met zijn bemanning gebeurde. Hij vertelde ons dat Globodine wilde voorkomen dat bekend werd dat het kobalt gebruikt kon worden om mensen eeuwig en gezond te laten leven. Dat zou de verkoop van medicijnen onmogelijk maken. Zij wilden het kobalt in Chernobyl verwerken en omzetten in het substraat. De bemanning zou daar verder onderzocht worden, terwijl zij ons wilden laten 'verdwijnen'. Het substraat zou dan verkocht worden aan Fortex Corporation, een geheime elite-organisatie die in opdracht van de Amerikaanse regering werkt. Alleen personen met een speciale bevoegdheid hebben toegang of wetenschap van deze organisatie.

Bij gebrek aan goede bemanningsleden begon het schip onbestuurbaar te worden en zijn wij op sleeptouw genomen door een andere Russische trawler. De bemanning werd van boord gehaald, maar aangezien de bemanning van de andere trawler bang was dat zij door ons besmet zouden worden, hebben zij ons hier achtergelaten.

Omdat wij ook afhankelijk zijn geworden van het isotoop, hebben wij een hoeveelheid van deze stof in een vloeistof opgelost en in onze thermoskannen opgeslagen.

Op 24 april 1986 is de container met kobalt in Chernobyl uit het schip gehaald en in de kerncentrale opgeslagen.

Vervolgens werden wij in het schip ingesloten en werden de luiken dichtgelast. Men heeft de Petrenki naar Aralsk gesleept waar het schip, met ons erin, werd achtergelaten.

Na twee dagen te hebben gewacht om er zeker van te zijn dat men ons voor dood heeft opgegeven, hebben wij onszelf bevrijd en gaan wij op weg naar coördinaten 27° 43' 16.82" N, 85° 21' 43.88"

Deze getallen, waarvan wij vermoedden dat het coördinaten zijn, stonden ingekrast op een metalen plaat, waarop een groot oog was getekend, die in de anfoor zat. We gaan ervan uit dat we daar erachter kunnen komen, wat deze stof met ons doet en waarom wij niet verouderen. Mochten wij hierachter komen dan hebben wij een oplossing voor al onze mensen in Seafell Pike. We moeten voorzichtig zijn en voorkomen dat Fortex weet dat wij nog leven, we reizen daarom alleen 's nachts. De voorraad kobalt die we hebben, is voorlopig voldoende om ons op de been te houden en de omgeving onaangetast laten.

Deze tekst hebben wij in de tafels gekrast zodat, indien ons iets overkomt en wij dit verhaal niet kunnen navertellen, iemand weet dat er kobalt in Chernobyl ligt dat grote gevolgen voor de mensheid kan hebben als het in verkeerde handen komt.'

*Paul Revere,
Simone Revere,
Kris Monet
Carla Jung
Alice Wallet*

Nadat ze deze tekst hadden gelezen, was het even stil. Jack was de eerste die het woord nam.

“Chernobyl is toch ontploft?”

“Ja,” zei July. “op 26 april 1986! Dus twee dagen nadat de bemanning daar was achtergelaten en de container met kobalt daar was uitgeladen...” Ze keek bedenkelijk. “Toeval?? Een mislukte proef? De explosie van Chernobyl moet alle bewijs daar van het bestaan van het kobalt en waarschijnlijk ook de bemanning van de Petrenki hebben vernietigd!”

“Waarom hebben ze het schip dan ook niet opgeblazen?” vroeg David zich af.

“Geen idee. Misschien omdat zo’n grote explosie niet verklaarbaar zou zijn, of omdat ze nog andere plannen hadden met het schip, maar door de ramp in Chernobyl daarvan hebben afgezien.”

“Zij spreken van een oog. Zouden ze het ‘oog van Zeus’ bedoelen?” vroeg David zich af.

Jack keek op. “Het oog van Zeus! Daar sprak mijn vader ook altijd over!”

“Weet je wat hij daarmee bedoelde?”

“Als kleine jongen las mijn vader voor uit boeken over Griekse Mythologie. Het enige wat ik mij herinner en waar ik nu aan moet denken, is dat volgens de Griekse filosoof Plato het huidige eiland Santorini, het vroegere Atlantis was. Hier zouden de Goden, waaronder Zeus, Aphrodite, Apollo, Artemis en anderen, hebben geleefd. Zij waren onsterfelijk. Net als nu ook de vijf wetenschappers lijken te zijn. Voor de rest weet ik niets van een oog!” Jack haalde verontschuldigend zijn schouders op.

“Die coördinaten, waar liggen die, David?”

David pakte zijn GPS uit zijn zak.

“Wacht even July. Ik zoek het op!” Hij programmeerde de coördinaten in en direct verscheen in het scherm een complete kaart van de plek waarnaar de coördinaten verwezen.

“Helaas Jack, Santorini is het niet. De coördinaten verwijzen naar Kathmandu, Nepal! Zo te zien is daar een groot plein met een tempel, 4500 kilometer in het zuidoosten van hier!”

“WAT!” riep July luidkeels.

“4500 kilometer ten zuidoosten van hier!” herhaalde David.

“Hoe komen we daar?” vroeg Jack zich af.

“De snelste weg, is terug te gaan naar Almata en daar onze jet weer te nemen,” antwoordde July.

Jack keek op. “Heb jij een privé jet, July?”

“Ja. Nou ja, ik mag hem even gebruiken van mijn werkgever totdat deze weer teruggeven moet worden aan de eigenaar.”

“Kan dat ding niet hier ergens landen? Het is nogal een stuk terug en de bodem hier is hard genoeg, lijkt mij.”

“Mogelijk. Maar we zullen toch eerst naar Aralsk moeten lopen. Ik heb hier geen bereik en kan de piloot niet bellen.” zei July weer, kijkend op haar mobiel.

“Dan moeten we maar beginnen te lopen. Volgens Oskarov was het tien kilometer naar Aralsk. Dik twee uur lopen....!” was de logische gedachte van David.

July keek naar haar voeten. Ze voelde haar tenen nu al en nu de zon al behoorlijk fel schijnend aan de hemel stond, zou dat een behoorlijke opgave zijn. Zoveel lopen was ze eigenlijk niet gewend.

“Moeten we hier eerst niet nog even verder kijken of we hier nog andere aanwijzingen kunnen vinden?” vroeg Jack zich af.

“Als je je vogeltje zoekt, dan ben ik bang dat die al lang gevlogen is! En voor wat betreft het schip zelf; het enige materiaal wat hier nog staat is een metalen karkas. Alle mogelijk interessante zaken, zoals een logboek van de kapitein of iets dergelijks, is organisch materiaal en daarvan kunnen we aannemen dat dat volledig is vergaan,” antwoordde July. “Maar ik maak wel nog wat foto’s van het schip en de teksten. Misschien kan ik die later gebruiken voor mijn verslag!”

“Goed idee,” voegde David toe.

July maakte snel met haar mobiel nog enkele haarscherpe foto’s van de tafel en het laboratorium. Haar telefoon mocht dan geen bereik hebben, het multifunctionele apparaat had gelukkig wel een camera-optie, die daar tenminste niet van afhankelijk was.

Toen zij via de machinekamer en de ruimte van de bemanning weer op het dek stonden van de Petrenki, keken zij alle drie om zich heen.

De strak blauwe lucht gaf een goed zicht over de kale, droge vlakte. Er was nog steeds geen stofwolk aan de horizon te zien. Het leek erop, dat de mannen die hen de vorige dag bij de trein en op de brug over de Syr Darya probeerden neer te schieten, het even voor gezien hielden en zij ongestoord naar Aralsk konden lopen.

9.

Strompelend en drijfnat van de transpiratie, bereikte het drietal na drie uur lopen, eindelijk het stadje aan de rand van het Aralmeer. De inwoners van het dorp hadden hen al aan zien komen strompelen en zij liepen hen tegemoet. Ze hadden zelfs drinken meegenomen. Geen enkele toerist zou idioot zo zijn geweest om onbeschermd door deze woestenij te lopen. Dus was de logische gedachte dat zij waarschijnlijk ergens met een gestrande wagen moesten staan.

De hulp van de Aralsken werd op prijs gesteld door David, July en Jack. De heldere vloeistof die zij te drinken aangeboden kregen, leek echter meer op een sterke alcoholische substantie dan water.

“Wodka!” zei een van de te hulp geschoten mannen met een lachend gezicht, toen July een vertrokken gezicht toonde, door het hoge alcoholpercentage dat de ongemerkte fles bleek te bevatten.

Toch werkte de wodka wel. Binnen enkele tellen had het goedje zijn werk gedaan. Het brandde even door de keel, maar daarna versterkte het wel het inwendige gestel en waren zij weer snel aanspreekbaar.

Met handgebaren dankten de drie ‘toeristen’ de plaatselijke bevolking.

Een oudere man, met slecht gebit, oude stoffige kleren en ongepoetste schoenen, sprak hen aan.

“You American?” Toen de man zag dat ze alle drie knikten, wist hij dat zij `Engels konden spreken en ging meteen door: “You come to house. My wife make soup for you. You recover.”

Zonder bezwaren te kunnen aanvoeren, was het fijn om zo opgevangen te worden door deze vriendelijke mensen. Het viel met name July op dat het beeld dat Kazachstanen een harde nietsontziende groep strijders was, die met veel vechten hun bestaan probeerde te rechtvaardigen, niet juist was. Ze zou haar beeld moeten bijstellen.

Ze werden bijna bij de hand genomen en er werd gewezen naar

een groot huis in het midden van de straat dat, gezien de bouwvallige staat, wel eens een likje verf kon gebruiken. Eenmaal binnen, keek July haar ogen uit. Een luxueuze gang, een marmeren vloer, schilderijen en beelden uit de tijd van de Romeinen. Aan de rechterzijde van de gang stonden enkele tafels en stond er een heuse bar. Ze werden verzocht te gaan zitten. Een oudere dame in Kazachstaanse klederdracht kwam binnen. David keek op. Haar gezicht kwam hem bekend voor. Ze had ook in de trein gezeten en had die hond een schop gegeven, herinnerde hij zich. Nu wees ze naar hun kleren. De mannen die mee naar binnen waren gelopen, liepen weg en kwamen even later met andere, schone kleren aanzetten. Met de nodige gebaren, werd duidelijk gemaakt dat zij hun kleren uit moesten doen. De Aralsken wezen op al het stof in hun kleren en kregen nu van hen de plaatselijke kleding aangereikt. Toen David, July en Jack aangaven dat dit niet nodig was, werden de kleren enigszins ruw van hun lijf getrokken. Jack probeerde nog even zijn kleding weer aan te trekken maar dat werd niet toegestaan. De lengte klopte niet bij Jack. De jas zat wat krap, de broekspijpen waren te kort maar de witte broek zelf was wel zeer verkoelend. Even later keken ze elkaar aan: twee mannen en een vrouw in Kazachstaanse klederdracht. Het zag er niet bepaald modern uit, maar ja, deze kleren waren wel schoon en de bedoelingen van de plaatselijke bevolking leken goed. De dame nam hun kleren mee en gebaarde dat ze ze ging wassen. Om de tijd te doden, werd er nog wat gedronken en de inwoners stelden hen allerlei vragen, die zij toch maar zoveel mogelijk ontwijkend beantwoordden.

“Ik begrijp je niet!” zeiden David en Jack meerdere keren schouder ophalend. Hierop gooiden de omstanders het uiteindelijk over een andere boeg en een van hen pakte zijn muziekinstrument.

July werd nu erg duizelig. Ze kon slecht tegen de wodka die zij had gedronken. Ze begon luidkeels te giechelen toen één van de bewoners wat muziek op zijn gitaar begon te spelen.

De muziek verboederde meteen, de verstandhoudingen en de ‘plaatselijke pub’ werden steeds gezelliger. Er kwamen steeds meer nieuwsgierigen kijken naar deze drie ‘afwijkende’ toeristen.

Voordat July helemaal niet meer kon staan, vroeg zij aan een per-

soon die, vanwege een schort dat hij droeg, door July ‘verdacht werd’ de eigenaar te zijn van deze ‘Stube’: “I need a phone. Is here a phone?” The man knikte en gaf haar nog een glas wodka. Ze sloeg het eerst af maar de man drong aan en wilde haar pas daarna een telefoon geven. Met tegenzin ging weer een heel glas naar binnen. De man wees nu naar een zwarte bakelieten telefoon die aan de muur in een zijkamer was bevestigd. Ze liep duizelig en wankelend naar de telefoon en probeerde Amy te bellen. Zij zou hulp kunnen sturen om hen op te halen. Ze werd nu echter zo duizelig dat ze de hele wereld zag draaien. July zei nog iets, maar was zo aangeschoten door een gebrek aan eten en een te grote hoeveelheid alcoholische drank, dat ze, voordat ze het nummer kon doorgeven aan de operator, door haar knieën zakte en half zittend en half leunend tegen de muur op de grond ‘tot stilstand’ kwam. Ze moest lachen om haar eigen gestuntel. Ze probeerde weer op te staan. Maar July was de controle over haar armen en benen volledig kwijt. Even later gingen haar rolluiken dicht.

David en Jack, die in de kamer ernaast nog druk met de Kazachstani aan het ‘feesten’ waren, hadden niet gezien dat July in de zijkamer uitgeteld op de grond lag te slapen.

Jack begon zelfs op het ritme van de muziek wat mee te dansen. David voelde de drank ook langzaam naar zijn hoofd stijgen. De wodka was hem te sterk en nu begon ook zijn maag op te spelen. Hij gebaarde nu aan een persoon in de menigte dat hij hoognodig een toilet nodig had. Op aanwijzing van deze man, liep hij vervolgens de gang door op zoek naar een ‘gat’ in de grond. Onder een trap waren twee deuren. ‘Natuurlijk eerst de verkeerde geopend!’ dacht David hardop terwijl hij bijna moest overgeven. Voordat hij de deur weer dicht wilde doen en de andere wilde openen, zag hij op de grond een stofzuiger staan. Een zelfde model als hij bij Michel Scott had zien staan! David sloot snel de deur.

‘Mijn God!’ dacht hij, ‘We zijn regelrecht in de armen van de Beheerders gelopen. Zij hebben hier ook hun ‘camera’s’ om iedereen in de gaten te houden.

David ledigde snel zijn maag en liep daarna snel terug naar Jack. Met de meeste wodka eruit, maar nog steeds duizelig van de drank, liep hij

tegen een vaas op. Net voordat deze zou omvallen, wist hij hem op te vangen en zette hem voorzichtig weer overeind. De vaas stamde uit de Romeinse tijd. Geen amfoor, maar wel van mooie tekeningen voorzien. David schonk er weinig aandacht aan. Hij moest zo snel mogelijk Jack en July hier weghalen. David liep op Jack af, die helemaal doorgezakt was. Hij danste er op los, met een lachend publiek op zijn hand. David trok aan zijn arm en Jack wilde in eerste instantie zich van hem losrukken.

“We moeten hier weg!” fluisterde David in zijn oor.

“Waarom dan?”

“We worden hier bewust opgehouden!”

Jack keek half uit zijn ogen, en het drong niet helemaal door wat David bedoelde.

Vervolgens gebaarde David aan de omstanders dat hij even wilde slapen.

De vrouw des huizes kwam naar hen toe, schreeuwde wat naar de anderen en gebaarde dat zij de ‘gasten’ met rust moesten laten. Zij liep voor hen uit en wees naar een deur op de eerste verdieping. Met Jack half leunend tegen de schouder van David, om niet om te vallen, lukte het hem niet om de twee rugtassen die onder aan de trap stonden ook mee naar boven te nemen. De vrouw zag hem worstelen, pakte de twee tassen en liep voor hem uit de trap op. Eenmaal boven legde David Jack op bed. Hij viel meteen om en ging gestrekt liggen. David pakte de tassen, dankte de vrouw en sloot de deur.

Vervolgens keek hij of alle zaken die hij had meegekregen van Oskarov nog in de tas zaten. De tas bleek onaangeroerd. Min of meer had David verwacht dat belangrijke zaken eruit zouden zijn gehaald. Het wapen, dat hij had gekregen van de kapitein, zat er ook nog in! Hij pakte het er nu uit en stopte het onder zijn riem en deed zijn scharlaken gekleurde Kazachstaanse kledij er weer overheen. Nu liep hij weer naar de deur.

“Hier blijven, Jack. Ik ga July zoeken!” riep hij terwijl hij al bij de deur stond. Maar Jack lag voor ‘apegapen’. Het zou straks nog een hele tour worden hem weer nuchter te krijgen.

Hij opende de deur een klein beetje en keek voorzichtig naar buiten. Niemand!

Snel opende hij de deur verder, sloop naar buiten en rende weer naar beneden.

“July?” riep hij zachtjes. “Waar zit je?”

Geen antwoord.

Hij liep door de gang, toen hij voetstappen zijn kant op hoorde komen. David stapte het toilet weer in en wilde de deur op slot doen. Dit ging niet. Er was geen slot! Vervolgens hield hij de deur maar gewoon vast in de hoop dat niemand juist ook deze ‘kamer’ zou willen bezoeken.

Dat bleek mee te vallen. Vanuit een kiertje zag hij dat de menigte door de dame naar buiten werd gewezen. ‘De voorstelling’ was over. Twee jonge mannen, die hoogstwaarschijnlijk bij de vrouw hoorden, bleven bij de deur staan en zwaaiden de anderen uit.

Op het moment dat zij met hun rug naar David gekeerd stonden, liep hij zachtjes de ruimte binnen waar zojuist de menigte muziek stond te maken en zich nog te goed deed aan de wodka ‘van het huis’.

“July?” fluisterde David opnieuw.

Geen antwoord.

“July?” zei hij nu ietsje harder.

Hij liep naar de zijkamer. David had gezien dat zij daar ging bellen. In de zijkamer zag hij de hoorn nog van de haak hangen, maar July was niet te zien.

Aangezien hij haar deze ruimte niet had zien verlaten, ging hij ervan uit dat de bewoners van het huis door de drukte van de menigte, geen kans zouden hebben gehad haar ver weg te brengen. Zij moest zich nog in de buurt bevinden. De zijkamer had twee deuren. Achter de eerste deur liep een donkere, houten trap naar beneden, waarschijnlijk naar een kelder. De andere deur was zeer groot en rijkelijk met witte ornamenten versierd. David hoorde de voetstappen en wat gemompel van de jonge mannen. Hij kon hen niet verstaan, maar hij had niet veel tijd. Hij nam op de gok de witte deur en dat bleek een goede keuze. De kamer was een grote salon die gedeeltelijk als bibliotheek en werkkamer was ingericht. Aan de zijkant stond een witte sofa met daarop.. July.

David rende snel naar haar toe en voelde aan haar pols. Hij bemerkte dat zij alleen was verdoofd.

“July,” zei hij weer. “Word eens wakker!” Hij gaf haar zachtjes een paar klappen in haar gezicht.

“Word verdorie nou wakker!” July gaf echter geen kik.

David keek om zich heen. Op de salontafel stond een vaas met bloemen. Hij pakte de bloemen eruit en maakte zijn handen nat in het water van de vaas. Vervolgens sprenkelde hij enkele druppels water op haar gezicht. Toen dat ook niet hielp pakte hij de vaas en gooide al het water over haar heen.

“Prffff, puh, puh, puh.. Wat h...”

“Geen tijd, July. Kom op, opstaan!”

Nog versuft stond ze op. “Waarh...”

David pakte haar bij haar arm, deed die om zijn schouder en liep in de richting van de deur. “Later. We moeten eerst hier wegkomen. Deze mensen hebben ook een stofzuiger zoals Michel Scott in Seascale. Grote kans dat....”

Terwijl hij het laatste woord nog niet had gezegd, hoorde hij een helikopter naderen.

Hij was niet de enige die dat had gehoord. De jongemannen, die voor zichzelf nog een drankje hadden ingeschonken, zetten hun glas neer en liepen naar de voordeur.

David maakte van dat moment gebruik en sleepte July met zich mee weer de trap op naar Jack.

Ze waren nog maar net de slaapkamer binnengestapt, toen de vrouw des huizes langs hun kamer de trap afliep, in de richting van de voordeur.

David zette July op het bed naast de ook al slapende Jack. Toen hij naar het raam wilde lopen, zag hij July omvallen, bovenop Jack, die gewoon door bleef slapen.

Vanuit het slaapkamerraam zag David nu de helikopter landen op het dorre gras. Twee in het zwart geklede mannen en een vrouw in een mantelpak stapten uit. Allen kwamen hem bekend voor. De helikopter bleef met draaiende motor achter.

Er bleef hem weinig tijd over. Waarschijnlijk zouden ze eerst naar

July willen gaan en als ze haar misten, gaan zoeken naar Jack en David. Opnieuw klapte hij July in haar gezicht. “Wakker worden nu!” zei hij met een geïrriteerde stem.

Deze keer was July sneller bij haar positieven.

“We hebben niet veel tijd. De Beheerders blijken overal ogen en oren te hebben. Smit en Jones en de vrouw in mantelpak staan voor de deur!”

July schrok. “Wat is er gebeurd?”

“Je hebt waarschijnlijk iets in je drankje gehad en Jack ook,” zei David terwijl hij nu uit alle macht Jack probeerde te wekken.

David herinnerde zich de bloemenvaas en zag hier een wastafel met een karaf water staan. Hij pakte de karaf en smeed het water over het gezicht van Jack.

Hij werd meteen hoestend en proestend wakker.

Zonder verder wat te zeggen tilden July en David hem op en begonnen te wandelen door de kamer om hem sneller bij zijn positieven te brengen. Dit lukte. Jack begon weer tekenen van bewustzijn te tonen. July pakte twee handdoeken die eveneens bij de wastafel lagen, gaf er één aan Jack en droogde haar eigen haren.

Intussen pakte David de lakens van het bed en bond ze aan elkaar. Terwijl Smith en Jones wat in het Russisch spraken en David hen in de richting van de ‘bar’ hoorde lopen, hing hij de lakens over het balkon en wenkte Jack en July snel te komen. July klom snel naar beneden, maar Jack was nog in een roes en deed er beduidend langer over. David stond zich te verbijten over dat getreuzel. Hij hoorde inmiddels in de gang een stemverheffing. Ze hadden ontdekt dat July weg was.

Eindelijk was Jack beneden en kon David volgen. Hij keek om zich heen en zocht naar een auto. July zag dat en schudde haar hoofd. Geen auto te zien, maar wel een helikopter.

“Naar de helikopter!” zei ze hardop. “Huh?”

“David hoopte dat dat maar goed afliep. Hij liep in de richting van het staartstuk en sleepte Jack mee met zijn arm over zijn schouder.

July ging zijwaarts naar de helikopter toe. Ze wist de aandacht van de piloot te trekken met enkele wulpsse bewegingen. De piloot had alleen nog oog voor July en dat was ook precies de bedoeling. Ergens was de

combinatie van de Kazachstaanse kleding bij een westerse vrouw niet zo fraai. Maar toen de piloot deze 'Kazachstaanse' vrouw met blond haar en blauwe ogen op hem af zag komen, was hij compleet afgeleid.

David zette Jack voorzichtig neer onder de staart van de helikopter. Zo lag hij buiten het zicht van de piloot en kon David zich wat makkelijker bewegen om de piloot te overmeesteren. Hij sloop naar de piloot en trok het pistool uit zijn riem. Snel opende David de deur achter de piloot en zette direct het wapen in de nek van de piloot.

Het was niet nodig om te zeggen wat David wilde doen. De piloot begreep het meteen. Hij gaf de nog draaiende rotorbladen meer gas. July zag dat David de situatie onder controle had en liep meteen naar Jack. Langzaam kwam hij ook weer wat meer bij zijn positieven.

“Kom op, snel in de helikopter. We hebben weinig tijd!” riep ze door het lawaai van de helikopter heen.

Een ogenblik later zaten allen binnen en drukte David het wapen iets meer in de nek van de piloot.

Alsof hij een paard een tikje gaf om sneller te gaan lopen, kon David zo, zonder wat te zeggen, de piloot duidelijk maken dat er gevlogen moest gaan worden.

Smith en 'company' hoorden het verhoogde lawaai van de startende helikopter en begrepen meteen dat David en July daar in zouden zitten. Ze liepen snel de trap af, naar de voordeur. De helikopter was inmiddels op vol vermogen en begon los te komen van de grond.

Jones begon te schieten maar Smith duwde zijn wapen weg.

“Niet schieten. Nu ze op de Petrenki zijn geweest, zijn ze besmet en al ten dode opgeschreven.

Jones keek hem niet begrijpend aan. Blijkbaar had Smith een ander plan. De dame in het mantelpak was inmiddels ook bij het tweetal gekomen. Zij keek naar Smith en begon te lachen.

“Spreek je Engels?” vroeg David

De piloot knikte. ‘Da’.

“Wat is je naam?”

“Sergei.”

“Nou, Sergei, we gaan naar Almata. Daar kan je ons afzetten. Als

je dat rustig doet, dan gebeurt er niets met je. Mocht je grappen uit willen halen,...” David duwde de revolver iets dieper in de nek van Sergei. Hij had de boodschap begrepen.

“Dit ging wel erg gemakkelijk!” begon July nu.

“We hadden gewoon mazzel.” zei Jack.

“Nee. Dit is teveel mazzel. Als de Beheerders zo snel bij Aralsk waren, maar niet naar de Petrenki kwamen, stonden ze ons hier gewoon op te wachten. Ga mij niet vertellen dat zij niet wisten waar de Petrenki lag. Zij hebben het schip hier zelf gedumpt.”

“Misschien waren zij bang voor stralingsgevaar?” opperde Jack, die nu weer helemaal bij zijn positieven was.

“En zo slecht schieten op zo’n korte afstand,... Zelfs mijn grootmoeder schiet beter!” voegde July nog toe. “Nee, ze gebruiken ons. Maar waarvoor?”

“Dat zou wel verklaren waarom wij zo gemakkelijk uit Engeland konden komen. Vanaf Moon tot aan Leeds werden wij niet gevolgd of achterna gezeten. Ze wisten gewoon dat wij op weg naar Aralsk waren. Ze wisten dat wij op zoek waren naar jou, Jack. En ze wisten dat wij naar dat schip wilden gaan,” vulde David aan, zonder zijn ogen van Sergei af te houden.

“Dan zijn zij ook op zoek naar dat ‘oog van Zeus!’”

“Paul Revere beschreef een metalen plaat met coördinaten waarop ook een oog getekend stond. Het lijkt mij dat we op het goede spoor zitten en de Beheerders ons gebruiken om daar te komen.”

“Hoe kunnen we dat voorkomen, July?”

“Om de tuin leiden wordt lastig als we met z’n allen notabene in hun helikopter zitten!” voegde Jack toe.

“Eerst dus overstappen in de Falcon. Die staat klaar en kan zo vertrekken!” antwoordde July weer.

“Hoe laat zijn we in Almata?” vroeg David aan Sergei.

Met een pistool in zijn nek gedrukt, gaf de piloot alle medewerking en antwoordde direct. “Om Ets jasof,” De piloot zag dat ze het niet begrepen. Hij stak zijn hand op en opende al zijn vingers.

“Over vijf uur! Mooi, dan kunnen we op het airport nog wat doen.” zei July.

Jack keek op. “Wat dan?”

“Dat vertel ik later wel. De ‘muren’ hebben hier oren..”

De reis verliep verder voorspoedig en zonder veel gepraat. Het bevestigde min of meer het vermoeden van July en David dat de Beheerders hen altijd in de gaten hadden en zij het niet nodig vonden hen opzichtelijk te volgen.

Toen de heli op een afgelegen plek nabij het airport was geland, stapten allen uit. David keek naar July. “Wat doen we met de piloot?”

“Verderop zie ik een loods neem hem maar mee. We binden hem daar vast.”

Nu keek Sergei even angstig. Ze hadden hem immers verteld dat hem niets zou overkomen.

“Als je je gedraagt, gebeurt er niets!” stelde David hem gerust.

Desalniettemin bleef Sergei angstig kijken.

Ze liepen in de richting van de loods. Er was in de directe omgeving geen mens te zien. Het idee dat dit zijn laatste meters zouden kunnen zijn, werd Sergei te veel en hij paniekte. Halverwege draaide hij zich plotsklaps om en haalde flink uit naar David. David liet het wapen op de grond vallen en Sergei kon het een schop geven. Nu dook Jack op Sergei en gaf hem een klap op zijn kaak. De adrenaline steeg in Sergei en met het gevoel dat zijn laatste uur had geslagen en er niets meer te verliezen viel, trapte hij hard in de buik van Jack, die achterover viel. Vervolgens gaf hij een kopstoot aan David. Nu beiden op de grond lagen, rende hij in de richting van July. Zij wilde het wapen oppakken, maar kreeg geen kans. Sergei was haar voor. Hij pakte het pistool en richtte het op Jack die op dat moment aan kwam stormen. Hierop schoot Sergei op Jack. Jack viel meteen op de grond. Al zwaaiend met het wapen, maakte Sergei duidelijk dat er met hem niet te spotten viel en liep, zonder July en David uit het oog te verliezen, achteruit. Toen de afstand groter werd tussen hem en zijn kidnappers, draaide hij zich om en zette het op een rennen.

July en David waren overdonderd en keken naar Jack die roerloos op de grond lag.

David draaide hem om en voelde aan zijn pols.

“Hij leeft nog!”

Nu durfde July pas naar zijn lichaam te kijken.

“Waar.., waar is hij geraakt?”

David zocht nu ook naar de kogel inslag. “Er zit een gat in zijn kleding bij zijn buik, maar ik zie geen bloed!”

July trok de kleding van Jack’s romp. Ze zag een enorme blauwe plek door de inslag van een projectiel. Maar geen bloed. Hij was alleen bewusteloos.

‘Losse flodders. Het wapen was geladen met losse flodders! Het wapen moet zijn omgeruild

of de kogels zijn verwisseld! Ik weet nu zeker dat de Beheerders ons tot nu toe hebben gebruikt.” zei July. “We moeten nu snel zijn voor ze weer achterhalen waar we zitten. Eerst andere kleren kopen op het vliegveld en dan vliegen we naar Kathmandu.”

“Ben je niet bang dat de Beheerders daar ook snel achter komen?” vroeg David.

“Daar heb ik een oplossing voor bedacht.”

“Wat dan?”

“Dat vertel ik je later wel. Geloof mij, het zal onze achtervolgers op een dwaalspoor brengen...”

IO.

Weer in westerse kledij en uit voorzorg met wat extra warme kleding voor hun tocht in Nepal, stapten zij de Falcon opnieuw binnen. Vooral David voelde zich een stuk comfortabeler nu hij het Kazachstaanse gewaad kon verwisselen voor de ouderwetse broek met overhemd.

July liep naar de cockpit en fluisterde de piloot wat in zijn oor. De piloot knikte en wees naar een kast aan de andere kant van het vliegtuig. Daarna liep July terug naar de beide heren en ging in één van de twee comfortabele fauteuils, tegenover hen zitten.

Jack was nog niet de oude. Hij snapte niet dat hij nog leefde. Het voelde alsof er een kogel door hem heen was gegaan. July had hem een paar aspirines gegeven. Dat scheen hem goed te doen.

Om zichzelf nog wat meer 'pit' te geven, nam hij daarnaast een dubbele cognac.

"Heren, over twee uur komen we boven Kathmandu. Ik heb tegen de piloot gezegd dat hij, zodra wij uitgestapt zijn, door moet vliegen naar Kuala Lumpur en daar moet wachten op instructies." July keek David en Jack aan. 'Ik kan in je ogen zien dat je iets verzwijgt', dacht David even, maar ging er verder niet op in.

Om de tijd de doden aten ze nog een keer uitgebreid aan de mahoniehouten tafel. Je wist tenslotte nooit wanneer het volgende moment zou komen om weer te kunnen eten.

Nadat ze zich hadden volgegeten had July een verrassing in petto. Eerst liep ze naar een kluisje. Daarin lag een stapel dollars. Ze verdeelde deze tussen hen drieën. Vervolgens liep ze naar de kast aan de achterzijde van het vliegtuig en haalde daar drie rugzakken uit. Ze vertelde beide heren deze om te doen.

"Je gaat mij toch niet vertellen, wat ik denk dat je mij gaat vertellen, hé?" vroeg David.

Jack keek naar de ongewone rugtas met twee trekkoordjes aan de zijkant en begon ook een naar gevoel te krijgen.

“Jawel,” zei July nu. Als we er zijn, daalt de piloot naar 3000 foot boven de grond en dan gaan we naar buiten! Zodra je bent uitgestapt, trek je aan het koortje en de rest gaat vanzelf.

“Oh nee! Ik doe niet mee,” zei Jack. Ik ben nu al dronken gevoerd, heb een kogel opgevangen en nu wil je dat ik mijn dood tegemoet spring!”

“Het is volkomen veilig.”

“Dat zal best. Ik zie het niet zitten.” antwoordde Jack.

“Het vliegtuig vliegt non-stop door naar Maleisië als afleiding. Ik weet niet wat de Beheerders met je van plan zijn, als ze je daar pakken...”

“Ik weet niet wat je van mij denkt, July. Ik ben een ornitholoog, geen thrillseeker!

“Ik kan je niet verplichten te springen uiteraard. Je kan ervoor kiezen naar Kuala Lumpur te gaan en van daaruit je eigen weg te kiezen. We kunnen je terug laten vliegen naar Engeland vervolgens kan je je altijd afvragen wat er werkelijk met je oom en je vader is gebeurd of...., je komt mee om met ons de coördinaten te vinden en er wellicht achter te komen wie de Beheerders zijn en waarom dit je oom en je vader noodlottig is geworden”.

“Ik heb altijd al eens parachute willen springen!” merkte David op.

Jack keek David aan. Hij had andere redenen om het vliegtuig pas na de landing te verlaten. Zonder zijn beweegredenen nu helemaal openbaar te maken, probeerde Jack de anderen te overtuigen dat het voor hem geen optie was om op enkele kilometers hoogte het vliegtuig te verlaten.

“Ik absoluut niet!” gromde Jack. “Straks zit ik vast in een boom of kom ik in de zee terecht.”

“Wees gerust, er is geen zee in de buurt van Nepal!” lachte David. Maar Jack kon niet lachen.

Hoe meer David en July Jack probeerden te overtuigen, hoe meer Jack zich verzette en hen met de reden van het beangstigende beeld van parachutespringen probeerde duidelijk te maken dat hij dit toch

echt niet wilde doen. Uiteindelijk gaven David en July het op en respecteerden zijn wens om door te vliegen naar Kuala Lumpur en van daaruit verder te bekijken hoe hij zijn weg het beste kon vervolgen.

Ergens vond hij het te gewaagd om bij David en July blijven. Sinds hij hen in de trein had ontmoet, werden zij achtervolgd, leek de vaartocht op de Zonnestraal meer op het wilde westen, had hij mogelijk stralingsziekte opgelopen op de Petrenki, is dronken gevoerd in Aralsk en had hij bijna het leven verloren bij het incident met de helikopterpiloot. Een parachutesprong was in zijn ogen ‘de goden verzoeken.’

Er werden geen woorden meer aan vuil gemaakt, maar naarmate de tijd vorderde, werd David toch ook wel een beetje zenuwachtig. De piloot gaf aan dat hij op ‘spring’-hoogte was gekomen en de deur geopend kon worden. July trok met veel moeite de deur open. Een snijdende wind drong de cabine binnen. Voor de zekerheid gespte Jack zich nog extra vast in zijn stoel en keek het in zijn ogen moedige tweetal aan. Terwijl hij hen uitzwaaide met het idee, ‘liever zij dan ik’, schreeuwde David naar July: “Heb jij vaker parachute gesprongen?”

“Een paar keer. Ik moest een keer in Bolivia zijn voor een exclusief interview met een drugsbaron. De plek waar ik moest zijn, was te dicht bebost en er kon niet geland worden. Toen heb ik een parachute genomen en ben ik gesprongen.”

Ze duwde David naar de opening van de deur. Hij stond met zijn rug naar de opening en wilde liever niet naar buiten kijken.

“En had je een goed interview?”

“Nee. Ik brak beide benen en heb dagenlang aan een paar takken gehangen voor er hulp kwam!”

David's ogen konden niet wijder open. Hij wilde nog wat zeggen maar July duwde hem naar buiten.

“Vergeet niet aan het rechter koord te trekken,” riep ze hem nog achterna.

Al schreeuwend duikelde David naar beneden. Toch wist hij zijn hersens erbij te houden en trok aan het koord. Zijn adrenaline steeg naar zijn hoofd. Zou het koord werken? In de paar seconden die het duurde voordat de parachute zich had ontvouwen, zag hij in gedachten zijn hele leven aan zich voorbij trekken. Hij voelde het zweet langs

zijn oksels lopen toen de parachute, na wat een eeuwigheid leek, zich eindelijk volledig had geopend en hij relatief rustig naar beneden afzeilde. July had iets later haar chute geopend en kwam nu op gelijke hoogte naast hem. Ze gebaarde dat hij de handvatten aan een ander koord moest gebruiken. Daarmee kon hij wat sturen.

Hij begreep het meteen en liet zich dit geen twee maal vertellen. De grond kwam al in zicht. Met een mooie beweging wist hij in een rijstveldje te landen. Even later was ook July naast hem geland. Beiden rolden hun parachutes op. Wat plonzend, stapten zij door het rijstveld naar een verhoging in het landschap waar zij weer op droge grond konden staan en weer normaal konden lopen.

“Zie je, er is niets aan!” lachte July.

“Brak je echt beide benen?”

“Nee hoor, maar toen ik je gezicht wit zag wegtrekken en je uit het vliegtuig duwde, moest ik echt lachen hoor!”

Vervolgens, terwijl July voor David uitliep, riep ze zachtjes naar hem: “Ik had maar één been gebroken...!”

David keek naar boven en de Falcon was uit het zicht verdwenen. Hij hoopte dat Jack een goede keus had gemaakt. Met de adrenaline nog in zijn aderen liep hij door en stond van zichzelf te kijken. Die parachutesprong had hij toch maar gemaakt. Dat was toch een kick!

July gebaarde nu om de parachutes weer tot een klein pakketjes op te vouwen en in het water van het rijstveld onder een paar stenen achter te laten.

Nadat zij dit hadden gedaan, keek July om zich heen. “Welke kant moeten we op?”

David keek op zijn GPS en wees in de richting van een dorpje dat zij in de verte zagen liggen.

“We moeten een kilometer of vijftig lopen!”

“We vinden wel transport in het dorp, David.”

Het duurde evenwel ruim een uur voordat het dorp was bereikt. Het dorp zag er armoedig uit. De huizen waren vervallen en vele ramen kapot of zelfs zonder glas. De temperatuur van de lucht voelde koud aan. De rook uit enkele schoorstenen verraadde dat er flink gestookt moest worden om in de bouwvallige stenen huizen een behaaglijke

temperatuur te behouden. De mensen op straat waren echter berekend op deze klimatologische omstandigheden en ondanks de goede voorzorgen met hun aangekochte kleding uit Almata, beter gekleed tegen de kou dan David en July. Ook hier werden de twee 'trekkers' vreemd aangekeken door de lokale bevolking.

Toen David de vriendelijk ogende en goedlachse bevolking de weg probeerde te vragen, viel het hem op dat hij op school te weinig had opgelet. Zijn Nepalees was niet best en de lokale bevolking had, zo te beluisteren, ook nog nooit van Engels gehoord. Het was bepaald geen toeristenoord waar ze waren geland. Ook toen hij de coördinaten op zijn GPS liet zien, kon hij de mensen niet duidelijk maken wat hij wilde.

Een bereidwillige, wat oudere man, die bij David niet eens tot zijn schouder kwam, wees in de richting van een huis waarop een uithangbord met een rood kruis hing en waarvan de ramen, in tegenstelling tot die van de andere huizen, nog wel in goede staat verkeerden. Hij pakte de hand van David en trok hem mee naar het huis. July volgde de twee heren. De man klopte op de deur en een donkerblonde vrouw in verpleegstersuniform deed de deur open. Om haar heen liepen enkele jonge kinderen, die allemaal nieuwsgierig naar David keken.

"Goedendag," zei David. "We zijn een beetje verdwaald, kunt u ons de weg wijzen?"

Tot grote opluchting van David, sprak deze vrouw bijzonder goed en accentloos Engels.

"Waar moet u heen?"

David liet de coördinaten zien. De cijfers zeiden haar echter weinig. "Naar Kathmandu," zei hij er nu snel achteraan.

"Je bent nu in Dibur. Het is te ver om te lopen naar Kathmandu. Er gaat een bus drie keer per dag van Dhunche naar Kathmandu en de laatste is net geweest. Maar kom maar even binnen. Ik zie dat jullie niet gekleed zijn voor de Nepalese hoogvlakte!"

July en David namen dat aanbod graag aan. Beiden hadden inderdaad wat last van hoogteziekte. Enige misselijkheid en een drukkend gevoel op het voorhoofd waren de eerste verschijnselen van lang lopen en gebrek aan zuurstof. Hun lichaam was nog niet gewend aan deze omstandigheden.

“Ik ben Maya. Dit is een buitenpost van Artsen zonder Grenzen. Willen jullie misschien wat warmes drinken?”

Beiden knikten.

“Wat brengt jullie hier?”

“We hebben motorpech gekregen en we wilden nu te voet naar Kathmandu gaan,” zei July, die meteen haar verhaal klaar had.

“Dat gaan jullie vandaag niet meer redden,” vertelde Maya terwijl ze thee inschonk. “Jullie zullen hier moeten overnachten.”

July warmde haar handen aan het kopje. “

“Is hier een hotel?”

“Ha, ha, ha”, Maya moest lachen. “Dit is het meest luxe gebouw en we hebben hier niet eens leidingwater. Weet je, in Kathmandu zijn heel veel toeristen, maar er is niemand die hier op doorreis stopt om te slapen. Zodra zij de omstandigheden waarin de bewoners leven zien, rijden zij, bang voor bedelaars, snel door. Als je wilt, kunnen jullie hier slapen. Ik heb op dit moment weinig patiënten.”

“Wat is dit voor plaats?” vroeg July geïnteresseerd.

“In de wintermaanden, wanneer er geen toeristen zijn, komen veel Sherpa’s, Nepalezen, hier werken in de landbouw. Nu de zomer aanbreekt, trekken de Sherpa’s weer naar de grotere steden om daar als gids wat aan de toeristen te verdienen.

De bevolking hier leeft onder de armoedegrens en heeft geen medische voorzieningen. Wij proberen hier een beetje te helpen en enkele dorpelingen de basiskennis te geven, van hygiëne tot bevallingen, zodat zij zichzelf in deze omstandigheden een beetje kunnen redden.”

“Kunnen we hier ergens wat eten?” vroeg July nu weer.

Maya keek hen verbaast aan. “Jullie zijn niet erg voorbereid op weg gegaan!”

“Wij, eh, hebben onze spullen in de auto laten liggen. We dachten dat Kathmandu dichtbij was en hadden niet gedacht zo ver te moeten lopen!”

“Ik zal voor jullie wat eten maken. Het is simpel maar zeer voedzaam.” Maya liep naar een andere ruimte en kwam met een schaal ondefinieerbare gerechten terug.

Ze schonk ook nog wat ‘tongba’ in. Een nationale drank, gemaakt

van gierst. Het gaf een lichte roes en maakte het eten wat smakelijker. De avond viel en Maya wees David en July naar een kleine slaapkamer. Het was nauwelijks een slaapkamer te noemen. Een hardhouten plaat op een verhoging. Eigenlijk te klein voor 'lange' Europeanen. Maya was in de veronderstelling dat David en July een paar waren en had hen samen slechts één bed toebedeeld. July keek David aan. Het 'bed' was bijna net zo groot als de tent waar zij twee nachten geleden in sliepen. Het was fris in de kamer. De temperatuur daalde snel. David en July lagen noodgedwongen dicht tegen elkaar. July moest haar benen over David heen leggen. Hij had zijn benen opgetrokken, anders paste hij niet in het bed. De warmte van elkaars lichaam in de koude kamer, maakte het mogelijk de nacht nog wat comfortabel, zonder al te veel rillingen, door te komen.

July kuste David op zijn wang.

"Dank je!... Waar éh, heb ik dat aan verdiend?"

"Ik heb je min of meer meegesleept in deze zaak. Ik ben blij dat je mij niet in de steek hebt gelaten. Je had ook net als Jack ervoor kunnen kiezen om door te vliegen naar Kuala Lumpur en weer naar huis te gaan."

"Denk je dat men mij met rust had gelaten als ik naar huis was gegaan? Ze hadden mijn identiteit al. En wat ik gezien heb in Seafell Pike... Ze lieten mij alleen maar leven om jou te pakken te krijgen. Daarna zouden ze mij om zeep helpen. Nee, ik ben hier veiliger dan in Engeland op dit moment en... ik zou dit moment ook voor geen goud willen missen. Eerst was mijn leven saai als weerman en nu lig ik in een koud, klein bed met een mooie vrouw!"

Nu kuste hij haar ook op de lippen. Ondanks het kleine bed, voelde de ruimte nu groter.

Lagen zij twee dagen geleden nog krampachtig in een kleine tent met de bedoeling elkaar zo min mogelijk aan te raken en te storen tijdens de slaap, nu lagen zij wat meer ontspannen tegen elkaar aan en genoten zij van elkaars lichaamswarmte.

De enigszins preutse houding van July, waar zij zich al schamend uitkleedde in Seafell Pike, was volledig verdwenen. Het bed leek nu steeds groter te worden en de temperatuur behaaglijker.

De nacht kon ineens niet lang genoeg meer duren.

De daaropvolgende uren waren tijdloos. David en July waren de wereld even vergeten en genoten van elkaars lichaam. Moe en voldaan beseften zij uren later dat de ochtend al aanbrak en zij nog geen moment hadden geslapen.

Nadat er weer wat rust in de hormoonhuishouding bij beiden was gekomen en zij alsnog probeerden om het dromenland op te zoeken, bleken zij de slaap niet te vatten.

De gedachte hoe het Jack zou vergaan, hield hen beiden, zonder het van elkaar te weten, wakker.

II.

Jack had er geen spijt van niet te zijn 'uitgestapt'. Hij genoot van nog een glaasje Chablis, Grand Cru en wachtte geduldig tot de piloot de landing op Kuala Lumpur had ingezet. Hij had zich voorgenomen nog enkele dagen in Maleisië te blijven en dan te besluiten wat hij verder zou gaan doen. Op die manier zou hij de Beheerders kunnen misleiden, indien zij de Falcon zouden volgen. Hij ging ervan uit dat zij, zolang zij het idee hadden dat David, July en Jack nog op zoek waren naar het oog, geen acties zouden ondernemen, maar slechts op afstand zouden volgen.

Het was hem eraan gelegen dat die afstand ook niet te groot werd en de Beheerders hun interesse bleven houden. Zolang zij het idee hadden dat zij op het goede spoor waren, kon Jack voorkomen dat de Beheerders 'andere' dingen gingen doen, die voor andere mensen wellicht onaangenaam konden zijn en gaf hij July en David de tijd om de werkelijke plaats van het oog te vinden.

Dankzij het extraatje aan cash van July uit de kluis van het toestel, kon hij zich een paar leuke dagen permitteren.

"Meneer Mason," riep de piloot via de intercom. "Wij hebben enige vertraging vanwege een noodgeval op de luchthaven. Een ander vliegtuig achter ons heeft voorrang gekregen met landen. Wij zullen moeten wachten totdat dat toestel veilig geland is. We gaan nog een paar cirkels vliegen in een 'parkeerbaan'. Ik kan u niet zeggen hoe lang dit gaat duren. We hebben voldoende brandstof aan boord. U hoeft zich verder geen zorgen te maken!"

Jack keek om zich heen. Er was geen ander vliegtuig te zien. Maar och, met een fles Chablis nog half vol, kon het wachten hem niet deren.

Een half uur later werd de landing definitief ingezet. Toen Jack uitstapte, was hij blij dat hij op deze comfortabele wijze weer aan de grond was gekomen. Het overtrof verreweg de parachute.

Hij liep het trapje af, keek om zich heen en zocht naar de gate.

Het toestel was in een hangar geparkeerd.

Jack liep terug naar de piloot, die nog in de cockpit bezig was met de laatste checks.

“Kan je mij vertellen waar de uitgang is?”

“Ik heb opdracht gekregen het toestel hier neer te zetten. Er zou een auto voor u aankomen om u mee te nemen. Ik verwacht dat ze er zo wel zullen zijn!”

“Weet je ook wie mij op komt halen? Niemand weet dat ik hier ben!”

“Geen idee meneer Mason. Het kunnen ook veiligheidsmaatregelen zijn. Een controle op drugs misschien. Elke dag worden hier enkele vliegtuigen uitgepikt voor een grondige controle. Een zakenjet wordt daarbij vaker onderzocht dan een lijntoestel.”

‘De enige ‘drug’ die het toestel bij zich heeft, zijn de flessen wijn,’ dacht Jack.

Hij begon de situatie een beetje te wantrouwen. Zou July gelijk hebben en zouden de Beheerders hem al opgemerkt hebben?

Nog voordat hij alles goed en wel op een rijtje had gezet, kwamen er twee auto’s van de douane aanrijden. Uit de voorste auto stapten twee douane-employés. Een vrouw liep de Falcon binnen en haar mannelijke collega sprak Jack aan.

“Goedendag, uw paspoort graag.”

“Is er wat aan de hand? Normaliter verwacht ik geen welkomstcomité!”

“Uw paspoort graag!”

Jack liet zijn paspoort zien. De douaneambtenaar bekeek het nauwkeurig. Ondertussen kwam de vrouw weer uit het toestel en schudde haar hoofd.

‘Dat is een snel drugsonderzoek!’ dacht Jack.

“Meneer Mason! Waar zijn de andere passagiers?”

“Ik ben alleen!”

“Volgens de passagierslijst, bent u met twee anderen uit Almata vertrokken!”

“O, ja? Dat is dan vast een foutje. Dat gebeurt wel vaker hé!”

Zogenaamde spookpassagiers, computer error, enzo. Ik ben, zoals u kunt zien alleen.”

“Wat komt u hier doen?”

“Ik heb enkele dagen vrij en wilde altijd al Maleisië bezoeken!”

“Daarvoor gebruikt u een privé-jet?”

“Hoe ik hier kom, is voor jullie toch geen zaak?”

“Heeft u iets aan te geven?”

“Nee.”

“Mag ik even in uw bagage kijken?”

Jack gaf zijn tas aan de vrouw. Op dat moment hoorde hij een doffe klap en keek om. De hangardeuren werden gesloten. De piloot stapte ook uit het vliegtuig en liep van de groep weg naar een deur aan de zijkant van het gebouw.

Hij voelde zich nu erg ongemakkelijk.

De vrouw wenkte haar collega. Ze had latex handschoenen aange trokken en pakte een camera met toebehoren, een fles Chablis en een zakje wit poeder uit de tas van Jack.

“Dat is niet van mij! Dat heeft zij er in gestopt!” schreeuwde hij nu.

Jack wist niet wat hem overkwam, maar voelde dat hij erin werd geluid.

“Meekomen!”

“Echt niet! Dat is niet van mij!”

“Meneer Mason, u kunt dat op het bureau uitleggen. Als u niet vrijwillig meekomt, dan ben ik bevoegd u te boeien!”

Jack sputterde nog wat tegen, maar wist dat dit zinloos was.

Nadat hij achterin de eerste auto werd gezet, beide douaniers instapten en wegreden, zag hij twee mannen in kostuum uit de tweede wagen komen, die vervolgens het vliegtuig instapten.

Tijdens de rit probeerde Jack de man en vrouw voor hem nog op andere gedachten te brengen, maar hij wist zelf ook wel dat dit was geënceneerd en hij geen enkele kans van slagen had.

De rit duurde niet lang. Hij werd op een andere plaats, aan de andere zijde van Kuala Lumpur International Airport, in een kantoor binnengeleid. Hij werd verzocht te gaan zitten en te wachten totdat er een andere ambtenaar hem zou komen bevragen. Beide douanemedede-

werkers verlieten nu de kamer en lieten hem alleen achter.

Het wachten leek een eeuwigheid te duren en dat werkte op de zenuwen van Jack. Hij zag zich nu al jaren in een cel zitten op verdenking van drugbezit in afwachting van een rechtszaak. Wie kon hij waarschuwen voor hulp? Zijn moeder had geeneens telefoon.

Ineens ging de deur weer open. Een man in het zwart gekleed en een vrouw in een mantelpak stapten de kamer binnen. Hij herkende beiden van de 'overval' op de trein naar Aralsk.

"Meneer Mason. Mijn naam is Smith en dit is mevrouw Loutraki. Wij hebben uw dossier doorgelezen. U wordt gezocht in Engeland voor oplichting en moord op vijf bejaarden, u bent nu opgepakt voor drugbezit. Dat ziet er niet best uit!"

"Moord?" zei Jack, "Ik heb hen niet vermoord. Bovendien heb ik hiervan aangifte gedaan. Dat doe je niet als je ze zou vermoorden. Daarbij ken ik de bejaarden niet eens. Wat zou mijn motief moeten zijn!"

"De bejaarden zijn inmiddels gevonden. Allen op andere plaatsen. De beschrijving die u van hen gaf in de Seascale Domestic, komt overeen met deze personen. Afpersing en diefstal zijn goede motieven. Er is een trouwring in uw huis gevonden met de inscriptie van één van hen, Paul Revere. Forensisch onderzoek heeft uitgewezen dat de ring afkomstig is van de man die u dood heeft aangetroffen! Er zijn genoeg verdachte omstandigheden voor het Openbaar Ministerie om u hiervoor in hechtenis te nemen."

"Dit is waanzin. Ik ben onschuldig!"

"Ik ga u een keuze geven. Laten we zeggen dat u twee opties heeft. De eerste keuze: u gaat hier de gevangenis in wegens drugbezit en wordt daarna uitgeleverd aan Engeland waar u opnieuw terecht gaat staan voor diefstal, afpersing en moord. De tweede keuze: u werkt met ons mee en wij zullen de aanklachten laten intrekken. In de ene optie heeft u een toekomst, in de andere niet!"

"Wat wil je van mij? Ik weet helemaal niets van de bejaarden!"

"Het gaat ons om July Somers en David Hawk. Zij zijn op zoek naar het oog van Zeus. Laten we zeggen dat onze werkgever vindt dat het geheim van het oog van Zeus niet bedoeld is voor ... 'het grote

publiek'. Onze werkgever wil voorkomen dat er ... paniek uitbreekt en het zou ... de wereldbevolking kunnen schaden."

"En wie is jullie werkgever?"

"Wij werken voor een grote organisatie met hooggeplaatste personen in vele, verschillende landen om economische stabiliteit en veiligheid in de wereld te garanderen. Zij worden ook wel de Beheerders genoemd. In zekere zin bestaat deze organisatie al zolang er mensen bestaan."

"Nou lukt het jullie niet echt. Economische stabiliteit en veiligheid? Pffft. Daar is de laatste decennia niet veel van terecht gekomen. Als dat jullie werk is, kan je beter wat anders gaan doen!"

"Meneer Mason. Het oog van Zeus is van een heel andere orde. Ik praat niet over een recessie of een burgeroorlog ergens op de wereld!

Ter zake. Waar zijn July Somers en David Hawk?"

"Zij zijn onderweg uitgestapt! Het vliegtuig beviel hen niet.."

"Ik vraag u nog één keer. Er is geen volgende keer. U kunt dan de rest van uw leven vanuit de gevangenis in Maleisië bedenken welke kans u heeft weggegooid!"

Jack keek bedenkelijk. Hij wilde David en July een kans geven maar ergens wist hij ook dat de woorden van Smith geen loze bedreigingen waren.

"Ze zijn uitgestapt in Kathmandu!" antwoordde hij kort.

"Het vliegtuig is daar niet geland! We hebben het vliegtuig de hele tijd in de gaten gehouden. Ze zijn dan waarschijnlijk niet ingestapt in Almata!" merkte de vrouw nu op.

Smith fronste zijn wenkbrauwen: "Breng hem maar naar de douane. Zij kunnen het verder afhandelen."

Toen Loutraki hem wilde oppakken aan zijn arm, zei Jack snel: "Ze zijn per parachute uit het vliegtuig gesprongen!"

Smith gebaarde nu de vrouw hem weer los te laten.

"Waar zijn ze naar toe?"

Jack dacht na: 'Als jullie wisten waar het oog van Zeus zou zijn, zou je dat nu geweten hebben!'

"Ik heb een foto gezien van een tempel in Kathmandu. Ik weet de naam niet," loog Jack. "Als ik hem daar zie, dan kan ik hem wel aanwijzen!"

Smith keek naar Loutraki en nam direct een beslissing. “Neem hem mee in het vliegtuig. We vliegen daarheen. In het vliegtuig mag Jones hem verder ondervragen. Als hij liegt dan mag hij ook uit het vliegtuig springen, boven de Indische Oceaan, zonder parachute!”

Er kwamen nu nog twee mannen de kamer binnen en pakte Jack hardhandig aan beide armen op, liepen met hem naar een gereedstaande auto en reden direct over de luchthaven naar een wederom gereedstaand vliegtuig.

Nadat ook een tweede auto was gearriveerd met Smith en Loutraki erin, steeg het toestel vrijwel onmiddellijk op.

“Wilt u wat drinken, meneer Mason?” vroeg Loutraki.

“Nee, dank u.”

“Niet zo bescheiden hoor. Er zit geen verdovingsmiddel is zoals bij Aralsk. Ik schenk een glas voor u in. U kunt zelf bepalen wat u er mee doet.”

Ze zette het glas in zijn handen met een dubbel gevouwen servetje eronder. De wijze waarop zij het glas in zijn handen zette, in plaats van op tafel, was ongevoel.

Toen hij het servet onder het glas vandaan haalde, verscheen Jones. Achteloos en zonder verder na te denken, stopte hij het servet in zijn zak.

“Meneer Mason. Meneer Smith heeft mij verteld u te vragen waar uw compagnons in Kathmandu naartoe reizen. Ik weet dat u mij dit antwoord niet wilt geven, dus ga ik meteen naar de tweede fase!”

Nu hielden twee mannen Jack vast en Jones pakte een zwart doosje en opende het. Er zaten drie injectienaalden in en er lag een klein flesje, gevuld met een doorzichtige vloeistof, onder. “Natriumthiopental,” zei Jones rustig terwijl hij heel langzaam de naald uit het doosje haalde en het flesje op tafel zette. Het leek wel of hij bewondering had voor de stof die er in zat.

“Waarheidsserum,” zei Jack.

“Inderdaad meneer Mason, waarheidsserum. Het voelt of je een beetje dronken wordt. En dronken personen en kinderen zeggen altijd de waarheid, toch?”

Jones nam de injectienaald weer in de hand en prikte de naald door

het dopje van het flesje. “Natriumthiopental is een bijzondere stof. Een kleine hoeveelheid verlaagt de hersendruk en maakt je gevoelig voor invloeden van buitenaf. Een beetje meer en er ontstaat blijvende schade aan de hersens. Een te grote dosis is dodelijk. Natuurlijk zal ik voorzichtig zijn. Ik wil niet dat u hersenschade krijgt, vóórdat wij te horen krijgen wat we willen weten,” zei Jones, terwijl hij de vloeistof uit het flesje in de injectiespuit zoog.

Met de naald naar boven gericht, liep Jones naar Jack en hield de spuit voor zijn ogen.

Jacks gezicht vertrok. Hij probeerde zich los te wrikken uit de greep van de twee mannen die hem nog steeds stevig vasthielden. Zijn mouw werd door Jones opgestroopt en de naald door zijn huid geprikt. Langzaam werd de vloeistof in zijn ader geïnjecteerd. Jack werd vrijwel onmiddellijk duizelig en hij kreeg het warm en benauwd tegelijk. Hij verzette zich tegen de symptomen, maar voelde dat hij het bewustzijn begon te verliezen.

“Dus meneer Mason, nogmaals. Waar zijn David Hawk en July Somers naartoe?”

Hij kon nog net de vraag van Jones horen maar alles wat daarna gebeurde bleef voor hem verborgen in het onderbewuste.

12.

David en July hadden slecht geslapen. Natuurlijk hadden zij dat voor een deel aan zichzelf te danken, maar het gekraai van een paar hanen en het krappe bed hadden daar ook toe bijgedragen. David kreeg door zijn lengte last van kramp en zijn gedraai maakte ook July weer wakker. Zij wilden niet opstaan voordat Maya hen had geroepen, dus bleven zij nog wat praten. David opperde July van hun 'wereldreis' een verslag te maken, waarop July hem vroeg dat zelf te doen. Hij grijnsde. Bij nader inzien, leek hem dat geen gek idee. 'In plaats van een tekstje in de lokale krant over het weer, nu uit eigen ervaring een verslag schrijven over het klimaat, de klimaatveranderingen door menselijk handelen met het opdrogen van het Aralmeer tot gevolg, waren goede onderwerpen waarmee hij menig lezer zou kunnen boeien', dacht David. Hij zag voor zichzelf voor het eerst mogelijkheden om meer te kunnen doen, dan alleen een column te schrijven over het weer.

Zijn dromen werden verstoord door Maya, die op de deur klopte.

Ondanks de beperkte middelen die aanwezig waren in de Rode Kruis post, kon Maya hen toch een soort van broodjes en thee aanbieden. Daarna liep Maya met hen mee door het dorp. Ze vertelde nog wat noemenswaardigheden en het drietal bleef tenslotte stilstaan op de plaats waar een bus zou moeten stoppen.

Als dank voor de gastvrijheid en de overnachting, gaf July Maya wat dollars. Aan de ogen van Maya was te zien dat de vergoeding zeer rijkelijk was. In ruil gaf zij nog enkele Nepalese roepies voor het betalen van de bus.

Volgens Maya zou de rit naar Kathmandu, zo'n anderhalf uur duren. Het eindpunt was bij een station waar vele buslijnen samen kwamen en daar was een lokaal toeristenbureau. Daar konden zij ongetwijfeld verder de weg vragen.

Voor Nepalese omstandigheden was de bus op tijd. Ze stapten in en Maya zwaaide hen na.

“Wat een aardige vrouw! Jammer dat ik niet ziek ben. Ik zou graag door haar verzorgd geworden!” grapte David.

“Als jij in dát kleine bed dáár verzorgd wil worden, kom je er na drie dagen nog zieker vandaan!” zei July lachend.

De grotendeels onverharde weg slingerde langs afgronden en bij het passeren van enkele tegenliggers, was de rand van de weg af en toe niet eens meer te zien. David, die aan de raamkant zat en meermaals regelrecht de afgrond inkeek, kneep de leuning van de bank bijna kapot. Aan de rijstijl van de chauffeur kon je merken dat hij deze weg al honderden keren had gereden. De rijstijl van de chauffeur en het feit dat zij de rit overdag maakten, was een grote geruststelling voor David. Hij moest er niet aan denken om hier 's nachts te rijden.

“Volgende keer als ik hier weer langs moet rijden, neem ik de parachutes mee. Je weet maar nooit waar dat goed voor kan zijn!” grapte David weer. Je kon aan hem merken dat hij deze opmerkingen alleen maar maakte omdat hij verschrikkelijk nerveus werd van het rijden langs de afgrond. Daarbij kwam nog het gevoel dat zijn leven afhing van het rijgedrag van de chauffeur waarover hij zelf geen enkele controle had.

Hoewel de bus op enkele plaatsen langdurig moest wachten omdat de weg geblokkeerd werd door een tractor, die vast was komen te staan, of een deel van de weg verzakt was en gewacht moest worden op een noodreparatie, bleven de Sherpa's rustig en kalm.

Halverwege de rit werden zelfs de inzittenden van de bus gevraagd uit te stappen en te helpen met duwen om een ander voertuig weer op de weg te krijgen. Toch bleef iedereen vriendelijk. Daaruit bleek dat deze gang van zaken een gebruikelijk ritueel was, als je van A naar B moest komen op de Nepalese wegen.

Eindelijk kwamen ze bij de voorsteden van Kathmandu aan. De weg werd breder, de drukte op de weg en de rook van de uitlaatgassen nam ook beduidend toe.

“Je ruikt weer de beschaving!” merkte David terloops op.

Een kwartier later was het eindpunt bereikt en werd iedereen gevraagd uit te stappen.

July had vanuit het stoffige raam in de bus al een gebouw gezien waarop met grote letters 'Tourist Information' stond. Alleen al dat woord deed haar plezier. Het betekende dat zij daarbinnen in ieder geval Engels spraken.

"Goedemorgen, wat kan ik voor u doen?" zei een goedlachse man achter de balie van de plaatselijke vvv.

David liet de coördinaten op zijn GPS zien. "Kunt u ons vertellen wat de snelste weg is naar dit punt en wat daar staat?"

De man keek op de laptop die op de balie stond. Blijkbaar had het internet ook Kathmandu bereikt en met een zoekprogramma werd via de coördinaten de plek snel gevonden. Vervolgens pakte hij een toeristenboekje waarin de geschiedenis van Kathmandu en een plattegrond van de stad zat en stippelde een route uit voor David en July.

"De coördinaten zijn van de Buddhanath Stupa. De grootste boeddhistische tempel buiten Tibet. De tempel is herkenbaar aan vier paar geschilderde ogen op de toren, die boven de rest van de omliggende gebouwen uitsteekt en in alle windrichtingen uitkijken. Je kan het beste gaan lopen. Het is hier maar een paar kilometer vandaan."

"Vier paar ogen! Het lijkt erop dat wij op de goede weg zijn." glunderde July.

"Dat is dan 775 roepie!"

"Jij bent prijzig!" zei David.

200 roepie voor het boekje en 575 voor het advies!"

David betaalde de man en July moest lachen. "Ach, hij moet ook verdienen. En 575 roepie is maar een paar dollar!"

Nu zij wisten waar ze naar moesten zoeken en met de GPS in de hand, was de weg niet zo moeilijk te vinden. Ze liepen zigzaggend door de smalle straatjes, zoveel mogelijk recht op hun doel af.

Het duurde niet lang of ze liepen door een steegje dat aan de andere zijde uitmondde op een groot plein. Ze keken naar een immense witte tempel die ver boven de andere gebouwen uitstak. Het middelste en tevens hoogste gedeelte van de tempel bestond uit een grote koepel waarop een vierkant 'huis' met hoog puntdak stond. Op dit 'huis' waren aan alle zijden ogen getekend die over de huizen in alle richtingen keken, precies zoals de man bij de toeristeninformatie had gezegd. De

top tempel was vanaf de nok van het ‘huis’ tot aan de muren rondom het gebouw in alle richtingen versierd met vele koorden gekleurde vlaggetjes. Toen July en David de ogen op het dak van de koepel zagen, voelden zij dat ze op de juiste plaats waren. Volgens de GPS van David lagen de coördinaten precies in het centrum van de tempel. De vraag was nu alleen waar de ingang van het gebouw was. Volgens de kaart was de muur om de tempel zestien-hoekig.

Ze liepen de muur langs. Toen ze bij het zesde deel van de zestien-hoekige tempelmuur waren gekomen, zagen zij een grote poort met massief houten deuren. De deuren waren afgesloten en bij de handvatten voorzien van een dikke ketting. Een bord naast de deur gaf in vijf talen aan dat dit de enige ingang van de tempel was en alleen op zon- en feestdagen was geopend. Wel waren er verschillende trappen die men mocht oplopen om het bouwwerk vanaf het dak te kunnen bezichtigen. Nadat zij dit hadden gelezen, liepen zij de trap op die naast deze poort naar de eerste verdieping leidde.

Omdat het nog redelijk vroeg in de ochtend was, was het niet extreem druk en konden zij ongestoord om zich heen kijken en de tempel bestuderen. Er kwamen verschillende trappen samen uit op een centraal plateau, vanwaar men een prachtig uitzicht had over het plein rondom het gebouw. Vervolgens kon men weer een trap op naar een volgende verdieping waar de majestueuze koepel in het centrum van de tempel te aanschouwen was. De vloer en koepel van de tempel zagen er verblindend wit uit, door het inmiddels felle zonlicht dat daarop scheen. Toen David en July op het hoogste plateau stonden, liepen zij een rondje om de koepel. De koepel zelf had kleine openingen waardoor er wat licht in het gebouw kon schijnen, maar een deur of poort was er niet. Er bleek inderdaad geen enkele andere ingang die zij konden benutten.

“Slecht één ingang en die is afgesloten met een ketting!” zei David. “Hoe komen we hier binnen?”

July keek omhoog. Ze zag de schilderijen van de ogen onder het dakje op de nok van de koepel.

“Zo dichtbij!” mompelde ze. “Zo gauw geef ik het niet op hoor!”

De ogen van July volgden de vlaggenkoorden. Die waren vastgezet net onder het dakje boven de geschilderde ogen.

“We moeten vannacht terugkomen. Dan klimmen we via de vlaggenkoorden naar de nok van de koepel. Daar is een opening. Kijk maar!”

David keek ook omhoog. “Daarlangs? Je maakt een grapje. Die koorden kunnen nooit mijn gewicht dragen!”

“Zie jij een andere mogelijkheid dan?”

“Heb je enig idee hoe wij dit ’s nachts kunnen doen, in het midden van een levendige stad?” vroeg David.

In de gids van de ‘toeristenman’ staat dat hier nabij, in deze stad, ook een KFC is. Terwijl wij daar even rusten, neem ik de gids door. Misschien kom ik nog wel wat tegen en brengt het ons op ideeën”, antwoordde July.

Zo gezegd, zo gedaan en ging het tweetal naar de eerste KFC die onlangs in Kathmandu was geopend. Ze bestelden een portie kip en gingen zitten aan een tafeltje. July nam het boekje bij de hand en begon te lezen.

“Hier staat wat,” zei July ineens. Aan de achterzijde van de tempel zijn ze bezig met renovatiewerkzaamheden die nog het hele jaar gaan duren. Een gedeelte staat dus in de steigers. Vanwege stof en as zijn de steigers nog afgedekt met doeken ook. Zo kunnen we al tot op grote hoogte komen. Als we witte kleding dragen en over de koepel kruipen, dan vallen we bijna niet op. We hoeven dus alleen maar wat extra kleding te kopen en een mes om één van de koorden door te snijden. Dan klimmen we zo over de koepel, boven het ‘huisje met de ogen’ naar binnen.”

“Het verbaast mij hoe makkelijk bij jou alles lijkt te gaan, July! Je denkt overal erg simpel over! Springen uit een vliegtuig, klimmen op een dak. Je ziet nergens een probleem!”

“Heb je daar problemen mee?” vroeg July kribbig.

“Nee, sterker, ik ben er juist blij om, die positieve instelling. Het laat mij ook de wereld weer wat optimistischer zien.”

De tijd vorderde verder langzaam. Zeker als je de hele dag zat te wachten op de nacht. Ze wandelden nog wat door Kathmandu. Ook hier kon je duidelijk de westerse invloed merken. Het achtergebleven gebied in Bidur stond in schril contrast met de bevolking die in

Kathmandu leefde. Kathmandu had een klein miljoen inwoners en was van alle gemakken voorzien. Zo hadden zij hier wel een hotel gevonden met stromend water en zelfs een echt toilet en ligbad. Het hotel lag notabene tegenover de Buddhanath Stupa en was een prachtige uitvalsbasis, had David bedacht. Ze zouden redelijk ongemerkt de straat over kunnen steken en verdwijnen onder de doeken die voor de stellage waren gespannen. Ze hadden witte kleren gekocht, een mes, een paar LED-zaklampen en nog een extra touw op de kop getikt om vanuit het dak ook naar beneden te kunnen klimmen.

Om negen uur was het inmiddels volslagen donker en July en David liepen in witte kleding onopvallend naar de overkant van de straat. Ze liepen gearmd, alsof zij een paartje waren en nog enkele romantische foto's wilden nemen bij de tempel bij de gekleurde straatverlichting. Ze gingen dicht tegen het doek staan en kusten elkaar hartstochtelijk. Enerzijds de spanning, van wat ze van plan waren te gaan doen, anderzijds het niet willen opvallen, maakte de kus tot een 'niet alledaagse man komt van werk thuis en kust vrouw voor de huisdeur-kus'-routine. Na twee minuten werd de passie groter en de aandacht voor de klus minder. Beiden moesten nu vechten om de romantiek niet de overhand te laten krijgen en zich toch vooral te concentreren op de klus die ze van plan waren uit te voeren.

Beiden vermanden zich. David sneed een klein stukje van het doek open. Net genoeg om hier doorheen te kunnen kruipen. July volgde. Voorzichtig begonnen ze de steigers op te klimmen. In de stad was nog steeds veel lawaai en getoeter van autoverkeer dat ook 's nachts niet bleek op te houden. Zij hoefden daarom ook niet muisstil te zijn, hetgeen het klimmen wat makkelijker maakte. Als een aap klom July naar boven. David had hier meer moeite mee. Soms zaten er enkele beugels zo dicht op elkaar dat hij zich hiertussen door moest wurmen, terwijl de slankere July dan al een etage hoger op hem zat wachten. Desalniettemin wisten zij de stellage in minder dan tien minuten te beklimmen. Nu stonden ze bovenaan de stellage en moesten ze de witte vloer oversteken. Hier was best nog wat licht van de overzijde van de straat en konden mensen die rondom dit monument woonden hen wel zien, als ze in hun richting keken. David en July hadden witte

lakens van het hotel meegenomen dat ze over zich heen trokken en zo kropen zij over de vloer. Voor de buitenstaander die even globaal naar de tempel keek, zouden zij niet opvallen. Aan de zijkant sneed David nu een koord los waaraan vele vlaggetjes zaten. De zwaartekracht zorgde ervoor de het koord netjes over de koepel van de tempel ging liggen. Kruipend met het laken over zich heen, bereikten zij de onderzijde van de koepel. Nu ze eenmaal tegen de koepel aan stonden, viel het op dat de witte kleur van de lakens niet helemaal gelijk was met de kleur van de koepel. Er waren nogal veel vogels die op de crème-witte koepel hadden gezeten en de feces van deze dieren verkleurde de koepel dusdanig dat de witte lakens toch 'iets' afstaken tegen de achtergrond van het bolvormige gebouw. Het tweetal besloot het tempo daarom wat te verhogen. Eerst hield David het koord strak en klom July snel naar boven. Het kostte haar nog geen minuut en zij wenkte nu David te komen. Ook hij wist bijna geruisloos het dak van koepel te bereiken. Gelukkig hadden de mensen in de straten meer aandacht voor de muziek en gedans dan twee klimmende mensen die zich op zo'n dertig meter boven hen bevonden. July had het meegenomen touw al laten vieren in de koepel. Ze was slim genoeg om het koord met de vlaggetjes ook naar binnen te trekken, zodat er geen doorgesneden koord zichtbaar over de koepel lag. July liet zich als een ervaren bergbeklimster naar beneden glijden. Dat deed ze met een lus om haar voet. Snel keek David die truc van haar af en probeerde hetzelfde te doen. Dit ging hem iets minder goed af. Hij gleed te snel naar beneden en zijn handen begonnen te branden. Beneden aangekomen, keek hij met een vertrokken gezicht naar de blaren op zijn handen. De tempel zag er van binnen nog groter uit en toen ze naar boven keken, naar de top van de koepel, die ze straks ook weer zouden moeten opklimmen, schrokken zij een beetje van de hoogte. Naar beneden ging snel, maar er zou heel wat kracht voor nodig zijn om weer boven te komen.

Dat was echter op dit moment nog niet aan de orde.

De tempel was donker. Er kwam slechts klein beetje schemerachtig licht door de gaten die aan de bovenzijde van de koepel zaten. Terwijl July zocht naar de zaklamp in haar rugtas, deed ze onbewust

enkele stappen achteruit en verzwikte ze bijna haar voet in een kuil in de vloer. Enigszins geërgerd hierdoor, ontstak ze de LED-lamp. Ze moesten even wennen aan de sterke lichtbundel die uit de zaklamp kwam. Het duurde echter niet lang of ze zagen in het midden van de tempel een sokkel staan, waarop een groot boeddha-beeld zat. Dit beeld hield met één hand aan de bovenzijde een goudkleurige schaal vast, die aan de onderzijde op zijn knie rustte. In de andere hand hield hij een koperkleurige bol, ter grote van een voetbal, vast. Op de schaal stond de zon getekend en aan de rand van het bord waren zestien vlammen bevestigd. Dit artefact hadden ze al eens eerder gezien als een tekening op de laptop die David ‘geleend’ had van Fortex. July’s adem stokte. Ze waren op de goede plek. Maar wat konden ze hiermee?

July keek naar een metalen plaatje met ingegraveerde tekst die op de sokkel was bevestigd.

‘Dit artefact in 1959 is met gevaar voor het eigen leven gebracht door de monniken van het Rongbuk-klooster, Tibet’.

“1959. Toen viel China Tibet binnen!” zei July

David probeerde de schaal voorzichtig uit de hand van de Boeddha te halen.

“Is dat geen heiligschennis?” vroeg July zich af.

“Ik wil het alleen even van alle kanten bekijken. Misschien staat er wel wat op de achterkant! Daarna zet ik het weer terug!” fluisterde David, alsof iemand mee kon luisteren.

“Misschien zit er wel een alarm op en gaat die af als je de schaal optilt!” zei July nu ook heel zachtjes.

“Dan heeft de politie in ieder geval veel moeite om hier binnen te komen en ons op te pakken! Als we gerommel aan de ketting horen, maken we wel dat we wegkomen! En kijk eens om je heen: er ligt hier het nodige stof op de grond. Zo te zien zijn er niet zoveel feestdagen waarop de tempel is geopend. Ik zie allen onze eigen voetstappen. Als hier bewaking zou zijn, zou er op zijn minst vaker controle zijn en de vloer beter worden onderhouden. Stof veroorzaakt storingen in een alarm!” wist David te vertellen.

Nu ze hier waren, wilde hij de goudkleurige schaal toch nauwkeuri-

ger onderzoeken. De artefact was echter te zwaar voor hem om alleen op te pakken.

“July?” fluisterde hij en gebaarde haar hem even te helpen met tillen.

Met enige tegenzin, omdat ze bang was dat ze hiermee deze heilige plaats voor de Nepalezen te onteren, hielp ze nu David.

Voorzichtig legden ze de schaal op de grond. Het was precies zoals zij op de tekening hadden gezien. Een oog in het midden van de schaal, wat, door de stralen die er vanaf waren getekend, verdacht veel op de zon leek en een grafure van groepen mensen aan de onderzijde: links de zieke mensen, in het midden de vitale mensen en rechts de tekening van de mensen die met scheppen en houwelen een berg op lopen. Het enige wat nog opviel was de enorme deuk, precies op de plaats van het oog.

Vervolgens draaiden ze de schaal voorzichtig om. Aan de achterzijde waren veel krassen te zien. Sommige zaten heel diep en leken er in gekerfd. Het leek erop of iemand opzettelijk de schaal heeft willen beschadigen.

David en July gingen op de grond zitten.

“En nu?” zei July teleurgesteld.

“Eigenlijk niets te zien, wat we al niet kenden van de tekening uit de laptop.” antwoordde David

“We moeten de schaal weer terugzetten!” zei July nadat ze na enkele minuten haar teleurstelling had verwerkt. Ze stond op en gebaarde David te helpen met de schaal. Samen pakten ze de zware schaal weer op en liepen terug in de richting van de Boeddha. July liet de schaal bijna uit haar handen vallen, toen ze voor de tweede keer struikelde over de kuil in de vloer.

David moest lachen toen hij naar het geïrriteerde gezicht van July keek en dacht aan de welbekende ezel, die geen twee keer ‘struikelt’ over dezelfde ‘kuil’.

Opeens kreeg July een ingeving.

“Zet die schaal nog eens neer, David!”

Ze scheen met haar zaklamp op de kuil in de grond. Vervolgens keek ze naar de Boeddha, die in zijn andere hand een bol vasthield. Ze

liep ernaar toe en pakte de koperen bal uit de hand. Met twee handen droeg ze de bol naar de kuil in de vloer en rolde hem er in.

“Past precies!” zei ze. “Pak nu de schaal op en leg hem met de achterkant naar boven en de deuk van het oog precies op de bol!”

De schaal bleef in evenwicht op de bol liggen.

Weet je nog dat op de tekening in de laptop een draairichting stond in tegengestelde richting van de klok?”

David knikte en zijn ogen straalden. Dat moest het zijn!

July gaf de schaal een flinke slinger en, alsof de zware schaal over kogellagers ‘gleed’, draaide hij soepel rond. David scheen met de zaklamp op de schaal. Nu werden de krassen op de schaal een ‘vloeiende’ tekening. De tekening bestond uit drie delen. Het eerste deel leek op een eiland waarbij een berg in het midden van het eiland door een explosie uit elkaar was gespat. Daarnaast stond opnieuw een oog getekend, maar met een pijl eronder die verwees naar de derde tekening waarop opnieuw een berg was getekend. Aan deze berg was niets ongewoons te zien. Er stond alleen een getal onder: 8628.

July begon nu een verband te zien tussen alle tekeningen.

David zag in haar stralende ogen dat ze de bedoeling van de tekeningen begreep.

“Vertel dat, wat denk je? Ik voel dat je een idee hebt waar dit allemaal op slaat!”

“Ik heb inderdaad een idee dat de tekening van het eiland met de geëxplodeerde berg Santorini is. Weet je nog de foto van de amfoor die door Globodine aan het museum in Athene was gegeven? Daarop stond ook een vulkaanuitbarsting en mensen die met bootjes vluchtten van het eiland. Deze amfoor was gevonden in de buurt van Santorini. Ik weet dat er ongeveer 1600 jaar voor Christus een enorme explosie op dat eiland heeft plaatsgevonden. Volgens de geschiedenisboekjes was die explosie te vergelijken met die van de Krakatau in 1883.

Volgens de overlevering noemde Plato het eiland ook wel Atlantis. Atlantis stond bekend als een beschaving met een hoogstaande kennis en conjunctuur. Door de hoogstaande kennis werden de bewoners door de oude Grieken ook wel gezien als goden. Er werd beschreven dat zij veel medische kennis hadden en zelfs zouden kunnen vliegen.

Zeus was de oppergod en het machtigst. Als ik de schaal zo zie, is het oog, wat het ook zijn mag, verplaatst naar een andere berg.

In ieder geval lijkt het oog een 'macht' te hebben of te geven. De monniken uit Rongbuk, die deze schaal bezaten, wilden niet dat het artefact in het bezit van China kwam, toen China in 1959 het land binnenviel en annexeerde. Daarop hebben ze de schaal met gevaar voor eigen leven naar deze tempel gebracht. Ze hebben er dus veel moeite voor gedaan deze schaal uit de handen van de Chinezen te houden. Zoveel moeite doe je niet voor uitsluitend een paar tekeningen op een bord. Het kan derhalve bijna niet anders zijn dan dat deze schaal de locatie van het oog van Zeus vertelt en zij deze schaal verborgen wilden houden om te voorkomen dat deze informatie in verkeerde handen zou vallen. Tibet staat vol met hoge bergen. De bekendste is de Mount Everest. Ik dacht even dat deze getallen misschien de hoogte van de berg aangaven maar Everest is 8848 meter hoog. Dus zou het mogelijk een andere berg kunnen zijn die 8628 meter hoog is."

David dacht na, welke berg zou 8628 meter hoog kunnen zijn? Hij had geen kaart van alle bergen van Tibet bij zich, dus dat is lastig zoeken....

"Wacht eens even...", zei David, "...die vulkaanuitbarsting was 3600 jaar geleden. 3600 jaar geleden was Everest geen 8848 meter hoog. De Himalaya is een jong gebergte en die bergen hier 'groeien' nog steeds. Ongeveer zes centimeter per jaar! Hoeveel is 3600×6 cm?"

"216 meter," antwoordde July snel.

" $8848 - 216 = 8632$ meter!" berekende David nu. "Hmmm, dat is het niet helemaal, maar... wij weten ook niet precies het exacte jaar waarin de vulkaanuitbarsting op Santorini plaatsvond. Ik stel voor naar het Rongbuk-klooster te gaan en hopelijk daar een monnik te vinden die ons meer kan vertellen!"

"Dat is een goed plan, David. Ik maak nog wat foto's van deze schaal en dan zetten we hem voorzichtig terug en gaan we er weer gauw vandoor!"

De schaal draaide nog steeds rond en werd nu handmatig door July gestopt. Samen pakten ze de schaal op en zetten hem precies weer zo-

als ze hem hadden aangetroffen. Niemand kon zo zien dat er iemand aan had gezeten.

Ze hadden het artefact nog maar net teruggeplaatst of David en July hoorden gerommel aan een ketting uit de richting van de enige ingang die de tempel rijk leek.

“Zouden ze hier dan toch een alarm hebben?” vroeg David zich af.

“Snel weer het touw omhoog klimmen”, fluisterde July.

Dat liet David zich geen twee keer zeggen en hij klom voor July uit naar de top van de koepel.

July had liever voor hem uit geklommen aangezien zij lichter en sneller was dan hij. Nu moest ze langzamer klimmen en steeds op hem wachten. Halverwege begon David al behoorlijk te hijgen. Beiden hoorden nu voetstappen naderen. De angst om ontdekt te worden aan een touw, voordat zij zich in enige veiligheid konden voelen aan de top van de koepel, gaf David de energie om sneller dan hij zelf had gedacht, naar boven te klimmen. July had het uiteinde van het touw aan de riem van haar broek bevestigd en daardoor nam ze het uiteinde van het touw al tijdens het klimmen mee naar boven. Hierdoor was het touw sneller opgehaald als ze boven waren en tijdens het klimmen het touw minder zichtbaar voor de ongenode gasten die zij in hun richting hoorden komen. Althans,.. als er niemand naar boven keek.

July was nog maar net op de koepel geklommen, toen zij het helle licht van een paar felle zaklantaarns de ruimte zagen binnenkomen. Ze haalde snel de rest van het touw binnen en keek over de rand of ze de personen achter de zaklampen kon herkennen. De lichten straalden echter van de personen af en ze kon hen niet zien. David vond het echter belangrijker om veilig weg te komen dan haar nieuwsgierigheid te stillen en een glimp op te vangen van degenen die nu beneden voor de boeddha stonden. Hij trok haar van de rand weg.

“Wie het ook zijn moge, ze komen niet midden in de nacht om een feestdag van Boeddha te vieren!” merkte David op.

Daarop knikte July dat ze begreep dat David gelijk had en het belangrijker was om weg te komen.

Beiden lieten zich nu voorzichtig van de koepel afglijden aan het

vlaggenkoord en kropen snel weer onder de stellage waar zij de bescherming genoten van het zeildoek.

‘So far, so good!’ dacht David. ‘Nu vlug naar beneden, onopgemerkt het hotel weer binnenkomen en morgenvroeg eens vragen wat de snelste weg naar Rongbuk is.

Smith stond grijnzend voor het gouden artefact. Jones hield een suffe Jack vast, die totaal niet wist waar hij zich nu bevond of wat hij had gedaan. Loutraki scheen met haar zaklamp op de vloer en zag een tweetal van elkaar verschillende voetstappen. Ze knielde er naast en bekeek de sporen.

“Deze voetafdrukken zijn ‘vers’. Het waren twee personen: meneer Hawk en mevrouw Somers?”

“Smith gromde. Zijn grijns was verdwenen. “Waarschijnlijk wel! Laten we eens zien wat ze ontdekt hebben.”

“Er zijn meer voetsporen te zien bij deze kuil in de vloer!” zei Loutraki weer. “Wat hadden ze daar te zoeken?”

“We beginnen met de gouden schaal, mevrouw Loutraki. U bent de expert. Dit is het bord waarvan wij een tekening hadden van Paul Revere. Vertel mij of de locatie van het oog van Zeus hierop staat. Meneer Jones, Meneer Mason is voor ons niet meer van belang. Wilt u dat even afhandelen? Gebruik een geluidsdemper en leg hem in de kamer hiernaast. Als straks de deuren weer op slot worden gedaan, zullen ze hem voorlopig niet vinden!”

Jones knikte en nam de nog altijd half bewusteloze Jack aan zijn arm mee.

“Wacht even! Mason kan ons nog van dienst zijn,” riep Loutraki vlug. “Als Hawk en Somers het oog als eerste vinden, kunnen we hem nog nodig hebben.

Jones keek Smith aan en wachtte op zijn beslissing.

Smith keek vervolgens naar Jack. “Mevrouw Loutraki heeft uw leven voorlopig verlengd. Maar geen grappen of ik laat meneer Jones u alsnog naar de andere wereld sturen.”

Het was maar de vraag of Jack beseftte wat Smith hem vertelde. Hij verkeerde in een slaapdronken toestand, die nog wel even zou duren.

“Meneer Jones, hij is uw verantwoordelijkheid.” Jones knikte en begreep wat Smith hiermee bedoelde. Ergens hoopte hij dat Jack zou proberen te ontsnappen..

“Mevrouw Loutraki, nu graag het werk waarvoor u bent meegekomen,” ging Smith verder.

“Aan de plaatsen op de schaal ontbreekt op verschillende plaatsen stof en zijn vingerafdrukken te zien,” analyseerde de vrouw. “Dat betekent dat ze de schaal hebben aangeraakt en gezien de diepte van de afdrukken, hebben zij de schaal opgetild. Ook de bol is verplaatst geweest.”

Daarna liep ze naar de kuil in de grond en bestudeerde hem. Het zou niet lang duren of zij hadden achterhaald wat July en David al wisten en zou de achtervolging weer voortgezet kunnen worden.

13.

David en July hadden opnieuw kort geslapen. Hoewel Kathmandu in de ogen van July eerder een uithoek van de wereld leek, kon het zich toch meten met een wereldstad. Ook in de nacht was de stad bedrijvig en leek men het slapen verleerd. Het lawaai van het verkeer begon al weer om vier uur 's nachts toe te nemen. Ze nam zich voor dat zij, zodra zij weer in Amerika was, al die slaaptekorten zou inhalen. Ze paktten hun spullen in. Dat werd steeds makkelijker aangezien ze steeds minder bij zich hadden. David dacht ineens aan de laptop van Fortex, die hij onnadenkend achter had gelaten in de Falcon. Daartegenover stond, dat de accu leeg was en het onzinnig was geweest om het mee te blijven slepen. Dat ding zou dan meer een last dan een lust zijn geweest.

July had ook haar tandenborstel al gepakt en ze stonden klaar om na een haastig ontbijt een route te gaan zoeken die hen zo snel mogelijk naar Rongbuk kon brengen.

July kwam op het idee om bij de toeristeninformatie een boekje en kaart van Tibet te halen. Ze had al tijdens haar eerste bezoek gemerkt dat de plaatselijke vvv voorzien was van een rijkelijk uitgebreide hoeveelheid aan informatie, die niet alleen over Nepal ging, maar ook over het aangrenzende India, China en Tibet. David had even wat bedenkingen vanwege de hoge 'advieskosten', maar July zat daar minder mee. Toeristen zijn de belangrijkste inkomstenbron van de stad en deze mensen probeerden ook wat te verdienen. David nam zich voor als deze man ooit in Engeland kwam, extra kosten in rekening te brengen voor zijn 'advies' over het weer!

Onderweg naar het toeristenbureau, liep het tweetal langs de ingang van de Bouddhanath Stupa. Er was niets ongewoons te zien. De poorten waren gewoon gesloten. De ketting zat er net zo op als de dag ervoor. Er waren geen sporen van een inbraak en dat gaf David en

July een akelig gevoel. De mensen met de zaklampen, die zij de nacht ervoor ternauwernood wisten te ontlopen, waren dan geen 'normale' inbrekers.

Aangekomen bij het toeristenbureau, bleek nu een meisje van een jaar of acht achter de toonbank te staan. 'Gelukkig!' dacht David, die het niveau van zijn roepia's al in gedachten had zien dalen.

Het meisje had al vroeg Engels geleerd. "Kan ik u helpen?" vroeg ze beleefd.

"Wij willen naar Tibet en daar een paar kloosters bezoeken. Kan je ons vertellen hoe we daar het snelste kunnen komen?" vroeg July.

Het meisje pakte meteen een reisgids over Tibet en wees op een kaartje in het boekje. U kunt het beste naar Thamel gaan. Dat is een voorstad van Kathmandu en een opstapplaats voor rugzaktoeristen die de Himalaya's willen intrekken. Elke dag vertrekt er wel een groep. Het is nog vroeg. U kunt dat nog redden als u een taxi daar naartoe neemt. De wegen zijn goed begaanbaar in deze tijd van het jaar. Bij het agentschap dat het maximale aantal toeristen regelt, kunt u met een busje tot aan basiskamp drie rijden. Als u dat busje neemt, bent u vanavond nog op het basiskamp één. Tenminste als u de Mount Everest zou willen zien. Ik raad u wel aan wat warmere kleding mee te nemen. Onze shop heeft voor u alle benodigdheden. Heeft een visum?"

"Éh, nee...!" antwoordde July. "Moet dat?"

"Sinds China Tibet is binnengevallen, is een visum verplicht. Ik kan er één regelen voor u beiden?"

"Nou graag", zei July.

"Dat kan ik in een kwartiertje regelen," zei de jongedame. Ze liep even weg en kwam met een instant-camera terug. Ze maakte van beiden een foto en gaf een formulier dat ze hen vroeg in te vullen. Daarna faxte zij het formulier en de foto en inderdaad, binnen een kwartier kwam er een goedkeuring. Het meisje plaatste als een volleerd medewerkster van het toeristenbureau nog een paar stempels en vroeg hen nog om een handtekening. "Moet ik een taxi bestellen?"

July en David keken elkaar aan. Ze waren verbaasd. Zo'n jong meisje dat zoveel wist te regelen.

July glimlachte. “Dat is geweldig. Dank je wel.”

De taxi werd geregeld. David en July kochten nog wat extra warme kleding en andere noodzakelijkheden voor een bergtocht en wilden afrekenen.

“Dat is 23000 Roepia.”

“Hoeveel?” David voelde zich weer beet genomen.

“5000,- voor de uitrusting, 10000 voor de visa en 8000 voor het advies. Voor het bellen van de taxi heb ik niets gerekend! U kunt ook met creditcard betalen!” antwoordde het meisje.

July schaterde van het lachen. “Jij bent zeker een dochter van je vader?”

Het meisje keek July niet begrijpend aan. “Ieder meisje is toch een dochter van haar vader?”

“Het is maar een grapje,” zei July. “Ik bedoel dat de meneer die ons gisteren heeft geholpen zeker je vader is?”

“Jazeker. Hij komt er trouwens net aan met de taxi.”

“Men doet hier ook van alles hé, July. Verkoper, ‘adviseur’, taxi-chauffeur. Het zou mij niet verbazen als hij ons ook nog begeleid als gids in de bergen.”

July rekende af en terwijl ze naar buiten liepen in de richting van de taxi, riep het meisje hen nog na: “Geen zorgen over het visum. De afgelopen drie jaar is er nog nooit eentje tegengehouden. De bewaker aan de grens is al omgekocht!”

“Wát?” riep David nu. “Is dat geen echt visum dan?”

Het meisje liep naar achteren. Ze begreep, dat ze iets te veel had gezegd.

“Gaat u maar in de auto zitten,” zei de man met het inmiddels voor David bekende gezicht van de verkoper van de plattegrond. U wilt naar Thamel?”

July knikte.

“Oké,” zei de man en gaf een flinke dot gas. De Land Rover spoot vooruit.

‘Ze rijden hier nog gekker dan in Almata!’ dacht July.

Nog geen vijf minuten later waren ze in de wijk die Thamel werd genoemd. Het was hier al buitengewoon druk in de vroege ochtend.

Er waren veel marktkramen waar de toeristen nog even de laatste in-kopen deden om daarna de bergen in te trekken.

De taxichauffeur stopte de wagen voor een agentschap dat de verdere reis kon regelen. Een aantal sherpa's stond voor de ingang van het kantoor. Terwijl July in de auto bij de spullen bleef en David het kantoor wilde binnenstappen, schreeuwden de Sherpa's over elkaar en in moeilijk te verstane taal, uit dat zij het tweetal wel naar de bergen wilden brengen. David liet zich niet van slag brengen, door al dat geschreeuw. Hij ging naar binnen en kwam na twee minuten alweer naar buiten. Hij keek nors en liep naar July, die even haar raampje opende. "Wat is er? Jij bent snel!"

"Er is geen groepsreis meer vandaag. Het busje dat vandaag naar basiskamp één gaat, is al vertrokken. De persoon van het agentschap vertelde mij, dat er zes personen waren die de hele bus hebben afgehuurd. Hij vertelde mij ook dat ze ongewoon gekleed waren voor zo'n trip. Geen trekkers-outfit maar deze vier personen waren in kostuum gekleed. We moeten een Sherpa huren." zei David.

"Sherpa huren? Niet doen zei de taxichauffeur. Zij zijn niet te vertrouwen. Ze brengen je even buiten de stad en beroven je. Helaas hebben we in deze wijk ook door de toeristen veel criminaliteit gekregen! Waar wilt u heen? Ik kan u brengen voor een... aantrekkelijke prijs!"

Nog voordat David kon zeggen of hij het daar mee eens kon zijn, had July hem al 'aangenomen'.

"We moeten naar Rongbuk! Hoe ver kan je ons brengen?"

"Voor 15000 roepie breng ik jullie daar. Het is een lange weg. We moeten bij een kleine grenspost de grens overgaan. Daar loopt een illegale handelsroute van Sherpa's met de Tibetanen. De grensbewakers zijn daar omgekocht en stellen geen vragen over jullie visa. Na de grensovergang is het nog enkele honderden kilometers."

"Stap maar weer in David!" zei July en keek vervolgens de chauffeur aan. "Is goed. Breng ons maar!"

"By the way, Mijn naam is Tofu. Ik ben ook gids, en kan jullie alles over de streek en de geschiedenis van Nepal en Tibet vertellen, voor ...een kleine meerprijs!"

"Laat het maar bij alleen brengen, blijven." zei David snel.

“Één voordeel,” zei July. “We hoeven de auto niet weer uit te laden.”

“Jij blijft echt optimistisch hé! Vraag je je niet af wie die personen in kostuum waren? Het was vast niet de belastingdienst!”

“Het lijkt erop dat de Beheerders ons al weer op het spoor zijn!” antwoordde July. “Als dat het geval is, dan weten zij ook van de locatie van het oog en waren zij gisterenavond degenen die in de Tempel inbraken!”

David lachte. “Waren wij ook daar niet aan het inbreken?”

“We hebben niets meegenomen..”

“Zij wellicht ook niet! Maar als zij de Bouddhanath Stupa gevonden hebben, dan hebben zij Jack gepakt. Hij wist van de coördinaten. Hopelijk hebben ze hem niets aangedaan!

Overigens lijkt het niet om ons te gaan, maar lijkt het er meer op dat zij vóór ons Rongbuk willen bereiken. Dan zijn zij er net als wij op het idee gekomen, dat de plaats waar de schaal oorspronkelijk vandaan kwam ook meer moet kunnen vertellen over het oog van Zeus. Het bevestigt in ieder geval dat ons vermoeden juist kan zijn!”

“Tofu, hoe lang is het busje van het agentschap onderweg naar basiskamp één?”

“Twee dagen via de normale weg! Basiskamp één ligt even voor Rongbuk”

“Hoe snel kan jij ons naar Rongbuk brengen?”

“Via de smokkelaarsroute, als ik doorrijd, in één dag! Maar mijn CAO verbiedt mij zo lang te werken...” merkt Tofu op. Hij zag aan de gezichten van David en July dat zij haast hadden en daar kon hij gebruik van maken.

“We betalen je het dubbele!” zei July nu.

“Vooraf betalen!” merkte Tofu nog op.

“De helft nu en de helft bij aankomst!” zei David.

Tofu knikte voor akkoord en terwijl July hem het geld overhandigde, trapte Tofu meteen het gaspedaal in.

“Dat is een prima overeenkomst. We hebben een deal!” lachte Tofu.

Ze reden nog redelijk rustig de stad uit, maar toen gaf Tofu gas. De rit met de bus naar Kathmandu was hierbij vergeleken nog een rustige trip, ondanks Davids angst voor afgronden.

Het uitzicht op de grote stad verdween snel en vervuilde zich voor een onverharde bergweg bekleed met eindeloze terrassen van rijstveldjes. Onderweg kwamen zij vele Nepalezen tegen, die hun boodschappen in de stad hadden gedaan en nu met een zware last, grotendeels op hun hoofd gedragen, lopend de berg opgingen, terug naar hun dorp.

July keek naar buiten en voelde zich gezegend, dat zij de hele berg niet op hoefde te lopen. Tegelijkertijd schaamde ze zich om zich zo voort te kunnen bewegen, terwijl deze mensen uit pure armoede nog geen bus konden betalen en urenlang en noodgedwongen op deze manier hun weg naar huis moesten voortzetten.

De bergpas en smokkelaarsroute waar Tofu op doelde, kwam in het zicht. Op een hoogte van circa 5000 meter boven zeeniveau, staken zij een kronkelend pad vol stenen, tussen twee bergen, over. De Land Rover moest nu flink gas terug nemen. Even leek de doorgang te voet sneller te kunnen gaan dan met deze four-wheel-drive.

Toen July dit terloops aan David meldde, kreeg zij wel zijn repliek dat hij de aangename temperatuur in de wagen en de comfortabele fauteuils van de auto voor geen goud zou ruilen om dan mogelijk iets eerder in Rongbuk aan te komen.

De hobbelige weg nam nog uren in beslag en voor de grens met Tibet maakte Tofu, tijdens een volgens hem in zijn CAO gestelde verplichte rustpauze, een kleine maaltijd. Gelukkig had hij voldoende eten bij zich en tegen een kleine extra vergoeding, mochten ook July en David genieten van zijn kookkunst. Eenmaal weer op weg, zagen July en David dat ze een grenspost naderden. Een bijzonder vreemd gezicht, vond July. Midden in een stuk wildernis waar niemand lijkt te komen, stonden twee Chinese mannen in uniform bij een klein huisje met een gesloten slagboom over de weg. Het had iets weg van een karikatuur, die voorkwam in oude Engelse oorlogsfilms, waarbij de spot werd gedreven met de grensposten waar de Duitse bezetters destijds de toegang tot de vrijheid afschermden. Bij het naderen van de slagboom, stak één van de mannen zijn hand op en gebaarde de wagen te stoppen. Tofu opende zijn raam en hield routinematig een paar documenten in zijn handen. De beambte pakte de papieren aan en keek erin.

Daarna keek de man in de auto en zag het tweetal zitten. Hij schreeuwde wat in het Mandarijn en hierop kwam de tweede douanier rennend naar nummer 1.

“Het is duidelijk wie hier de leiding heeft!” zei July.

Dat had July beter niet te luid kunnen zeggen. De leidinggevende van de twee beval zijn naaste medewerker July en David uit de auto te laten komen, nu hij begreep dat deze mensen Engels spraken en niet tot het dagelijks smokkelaarsgilde behoorde, dat hier gewoonlijk zijn weg wilde voortzetten.

David stapte het eerste uit. Toen hij naast hem ging staan, stak hij meer dan een hoofd boven de man in uniform uit. Deze slikte even en begon toen nog harder te schreeuwen. David verstond er natuurlijk niets van, maar hierover een opmerking te maken, leek hem geen goede keuze, dus pakte hij zijn paspoort en visum en liet dat aan de man zien. De man griste dit uit zijn handen, maakte een onverstaanbare opmerking, die er op leek of het allemaal wel wat sneller had gekund.

De irritatie, die David kreeg over de grove wijze waarop hij zich behandeld voelde, kon hij nog net met veel slikken voor zich houden. Hij wenste niet als Engelsman zo behandeld te worden. In zijn eigen land zou hij voor zulk gedrag, over een employé die de Staat vertegenwoordigd, een klacht hebben ingediend.

Met nog wat geschreeuw werd David duidelijk gemaakt dat de papieren niet in orde waren.

Tofu vertaalde, dat er nog een stempel ontbrak.

“Dit is ongebruikelijk,” zei Tofu. “Normaal gesproken maken ze hier geen probleem van!”

‘Het is duidelijk dat de kerel zijn salaris nog wat wil opschroeven!’ dacht David.

Nog voordat er weer een kanonnade op David afgevuurd kon worden, zag de man ineens vanuit zijn ooghoek July uitstappen, die zichzelf tot op dat moment even buiten de arena wilde houden.

De oogspleetjes van de Chinees verwijdden zich. Er kwamen blijkbaar weinig vrouwen langs deze route en zeker geen vrouwen met een Europees uiterlijk. Ze maakte overduidelijk, hoewel onopzettelijk, indruk.

Ze gaf haar documenten aan de grensbewaker. Deze keer werden de papieren niet uit de handen gegrepen maar voorzichtig gepakt, waarbij de man met zijn hand een strelende beweging maakte over de hand van July. July trok snel haar hand terug.

“July Somers? Journalist van de Daily Epitah, Orlando, Verenigde Staten.” sprak de man ineens in gebroken Engels.

“Ja.”

“U werkt ook voor CNN?”

“Af en toe!” zei July.

“Ik heb u wel eens gezien! Wat komt u hier doen?”

“Wij willen naar Mount Everest, een paar bergbeklimmers interviewen,” loog ze.

“Aha, wie dan?”

“Abu Mad Jazir,” zei ze met een stalen gezicht. “Ik weet dat u die kent. De beste bergbeklimmer van jullie land. Hij is een goede vriend van jullie leider!”

De man keek July aan. Hij wist niet over wie ze het had maar wilde dat ook niet bekennen.

Daarom besloot hij op een ander onderwerp over te gaan. “De papieren zijn niet helemaal in orde. Er ontbreekt nog een stempel.”

“Waar kunnen wij die stempel halen?” vroeg July, die al voelde hoe dit af zou gaan lopen.

“In Kathmandu. Maar dat is ver weg. Misschien heb ik hier ook nog zo’n stempel! Dat zoeken gaat wel even duren....”

“Wij hebben wat haast. Anders missen wij hem. Ik zou toch niet aan uw leider willen vertellen dat dit interview niet heeft plaatsgevonden vanwege wat problemen bij deze grenspost! Misschien kan ik uw zoeken vergemakkelijken met dit tien dollar biljet voor de moeite om deze stempel snel te vinden?”

“Ik denk dat ik weet waar de stempel ligt! Ik zal hem even halen!”

Terwijl de man naar zijn ‘ambtswoning in de bossen’ liep, zei David: “Je verzint ook alles ter plekke!”

July grinnikte alleen. Niet veel later kwam de douanier terug en stempelde de documenten die David en July bij zich hadden en werd naar de tweede man gebaard de slagboom te openen.

“Ik zal uw leider van uw goede medewerking op de hoogte brengen als ik hem weer eens zie!” riep July de ambtenaar na, terwijl beiden weer in de auto stapten.

Tofu knikte naar de man en startte de auto weer. Met een weinig gas reden zij rustig over de grensovergang, maar eenmaal de grens gepasseerd, voerde Tofu de snelheid flink op om zo snel mogelijk uit het zicht van deze mannen te zijn en zij de kans liepen door hen nog terug geroepen te kunnen worden.

Een klein uur later bereikten ze volgens Tofu het hoogste punt op de route. 5646 meter boven de zeespiegel. Vanaf hier ging het geleidelijk weer naar beneden tot aan Rongbuk.

“Het klooster wis het hoogst gelegen klooster in de wereld op een hoogte van bijna 5000 meter,” vertelde Tofu. “Het klooster is de laatste jaren grotendeels verlaten. Vele monniken hebben hun toevlucht genomen in het veiligere Nepal. Enkele monniken onderhouden het klooster, min of meer voor de toeristen en houden zich in leven van de giften. Rongbuk is ook één van de oudste kloosters in Tibet. Niemand weet wie het heeft gesticht en wanneer dit precies is gebeurd.”

Terwijl Tofu rustig doorvertelde over de geschiedenis van het klooster en aangaf dat dit gratis informatie was, wat David geruststelde, kregen zowel July als David een enorme last van hoofdpijn en een misselijk gevoel. Ondanks het feit dat zij zich nauwelijks in de auto bewogen, was het zuurstofgebrek op deze hoogte merkbaar.

Beiden namen een paar aspirinen en dronken wat extra water. Het was duidelijk dat Tofu van de hoogteziekte geen last had. Hij bleef praten over Tibet en vertelde nu dat hij en zijn dochter hier ook vandaan kwamen, over zijn favoriete eten en nog heel veel andere zaken die David en July eigenlijk niet interesseerden. Zie probeerden even hun ogen te sluiten en hoopten dat de hoofdpijn gezakt zou zijn op het moment dat zij bij het klooster aankwamen.

Vier uur later kwamen zij in de schemering bij Rongbuk aan. De hoofdpijn was gelukkig wat gezakt en toen zij uitstapten zagen zij dat zij aan de voet stonden van het meeste imposante gebergte dat de wereld rijk is: de Mount Everest. De zon bescheen nog net de top van de berg en reflecteerde naar de plek waar zij stonden. De stilte, de frisse

lucht en desolate omgeving maakten een diepe indruk op het tweetal. Tofu bleek hier minder gevoelig voor. Het was zijn werk en hij had het tafereel al vele malen gezien. Daarom liep hij meteen met een paar handtassen van zijn gezelschap naar de trap bij de ingang van het klooster. Rongbuk Monastery was ondanks haar ouderdom en verweerde gevels toch een gebouw dat ontzag van de bezoeker wekte. Op een hoogte van circa 5000 meter moeten stenen voor het fundament door duizenden monniken, lopend, naar deze hoogte zijn gebracht. Een man in een rood gewaad, onmiskenbaar een boeddhist, kwam hem tegemoet. Tofu boog voor hem en wees op zijn 'gasten'. Tofu zwaaide vervolgens naar David en July en verzocht hen bij hem te komen. Met de laatste bepakking uit de auto, liepen zij op de vriendelijk lachende man toe. De man sprak hen in het Tibetaans toe. David en July knikten beleefd, maar begrepen er niets van.

“Als jullie willen, kan ik nog wel even blijven! Ik kan nu toch niet meer naar huis en een dag meer of minder maakt niet uit. Ik kan ook voor jullie als tolk optreden, tegen een kleine meerprijs!” zei Tofu.

July begon te lachen. “Ik had al zo'n gevoel, dat jij ons wel wilde helpen!”

David en July werden naar een vertrek verwezen waar zij konden overnachten. De ruimte was niet veel meer dan de kamer die zij bij Maya hadden gehad. Zelfs het bed bleek hetzelfde formaat te hebben. Ze lieten hun spullen achter en werden al meteen verzocht mee te gaan om met de leider van Rongbuk een eenvoudige maaltijd te nuttigen.

Ze liepen enkele kamers door en het viel beiden op dat er op elke muur schilderijen waren aangebracht. Elke ruimte had een betekenis. Volgens Tofu 'vertelden' de muren de verhalen van Boeddha en was iedere kamer gericht naar een windrichting. Eén tekening trok specifiek de aandacht van July. Ze zag een beeltenis van Boeddha die liep naar de tempel die zij in Kathmandu hadden gezien. Deze fresco was ook 'verser'. De verf was, in vergelijking met de andere tekeningen, ook dieper van kleur. Tofu bevestigde ook dat dit de Bouddhanath Stupa was en vertelde van de gevluchte boeddhisten die zich daar hadden gevestigd nadat zij bij de inval van China in 1959 Tibet hadden

verlaten. Slechts vier monniken leefden nog in Rongbuk om de erfenis van Boeddha en diens gedachtegoed levend te houden.

Nu kwamen ze de eetruimte binnen. De monnikenleider stond hen al op te wachten. Hij zwaaide met zijn armen en gebaarde hen te gaan zitten.

“Welkom, op Rongbuk Monastery. Ik ben Mozes en heet u welkom op dit eenvoudig onderkomen,” vertaalde Tofu.

“Mozes?” spraken David en July in koor en keken elkaar verwonderd aan. Geen naam die ze voor een Tibetaanse monnik hadden verwacht.

Nadat zij een aantal beleefdheden hadden uitgewisseld en een speciaal gerafeld katoenen doek te hebben ontvangen van de monnikenleider, die hen zou behoeden tegen het kwaad, kwam July ter zake. Ze wilde van de man graag meer weten over Zeus. Ondanks de vertaling door Tofu begreep de boeddhist haar niet. Daarop liet ze op het schermpje van haar mobiele telefoon enkele foto's zien van het beeld van Boeddha met de gouden schaal en koperen bal in zijn handen en een foto van de achterzijde van de draaiende schaal waarop de berg met het getal 8628 te zien was.

De ogen van de man vergrootten. Hij mompelde enkele woorden en riep naar zijn drie discipelen.

Toen zij zich alle drie bij hem hadden gemeld, verzocht hij de foto's nog een keer te laten zien. Nadat de monniken ook het fragment van de berg hadden gezien knielden zij voor July. July was verbaasd. Zelfs Tofu begreep niet wat er gebeurde.

Mozes keek naar July en sprak haar aan. Tofu probeerde alles zo correct mogelijk te vertalen.

“U heeft de ‘Tombu’ ontdekt, de waarheid van de gouden ‘Kalifee’.

“Afgezien van de berg, die je te zien krijgt als je de schaal ronddraait, heb ik geen idee wat dat betekent. Dus zoveel heb ik niet ontdekt,” zei July bescheiden.

“De berg op uw camera is de Chomolungma. In Europa wordt zij Mount Everest genoemd”.

“Ah,” onderbrak David. “We zitten hier dus goed!”

“Boeddha heeft eens gezegd dat alle kracht van de wereld in deze

berg verscholen zit! Wanneer de berg zijn definitieve hoogte heeft bereikt, zal 'de meester' terugkeren die de berg heeft gebouwd en de krachten ervan openbaren."

"Zijn definitieve hoogte?" vroeg David

"De berg groeit langzaam. Als zij een hoogte heeft bereikt van 9343 meter, zal hij terugkeren.

"Dat duurt dus nog even!" merkte David weer op.

"Welke krachten worden bedoeld?" vroeg July nu.

"De kracht van het leven op aarde. De kracht die alles geschapen heeft," gaf de monnik te weten. "De kracht van ons bestaan!"

"U geeft aan dat 'de meester' zal terugkeren. Hij is hier dus eerder geweest?"

"Ja. Ongeveer 3600 jaar geleden heeft de meester met zijn discipelen de berg bezocht en uitverkozen om het geheim van het leven zorgvuldig en onverstoord te bewaren. Het oog en de stralen op de mensen op de 'Kalifee' verwijzen naar het ontstaan van het leven."

"Dat was ten tijde van de vulkaanuitbarsting op Santorini!"

"Hoe ziet het oog eruit?" vroeg July weer.

Mozes keek hen niet begrijpend aan. "Het oog, is het oog, is het oog. Er is geen andere vorm!"

David zag enige irritatie bij de boeddhist en stelde een andere vraag. "U geeft aan dat de kracht in de berg zit. Kan je hier ook naar bidden?"

"Er is een kleine tempel gemaakt ter ere van Boeddha aan de voet van de Chomolungma. Dat is de enige plaats waar een deel van de berg is uitgehouwen en die gebruikt wordt om te bidden."

"Kunnen wij daarheen?" vroeg David weer.

"Het feit dat u de 'Tombu' heeft ontdekt, getuigt dat deze plaats voor u is bedoeld!"

"Hé?" zei July. Maar de man stond nu op en gaf geen antwoord meer.

Mozes wenkte hen, nogmaals diep buigend naar July, mee te komen.

Hij verzocht hen dikke kleren aan te trekken en mee naar buiten te komen. Het was inmiddels donker geworden. Buiten werd een smal

pad, dat de berg opliep, met enkele fakkels verlicht. De heldere sterrenhemel en bijna volle maan zorgden er eveneens voor dat het paadje ondanks het late tijdstip voldoende werd verlicht. Samen met Tofu en de monnikenleider gingen ze de berg op. Hoewel het paadje volgens Mozes slechts enkele honderden meters omhoog liep, werd voor David en July de hoofdpijn, door het zuurstofgebrek op deze hoogte, bijna teveel. Ze moesten meerdere keren stoppen om even bij te komen. Tofu en Mozes hadden hier geen last van. Hun lichamen waren aan deze buitengewone omstandigheden veel beter gewend.

Toen zij boven waren aangekomen, zagen zij een stenen huisje met hierop ook weer een torentje en enkele lijnen met gekleurde vlaggetjes, zoals zij op elke tempel in Nepal en Tibet leken tegen te komen. Een ingang zonder deur leidde naar een ruimte waar in de grond een klein, vierkant gat, afgetimmerd met vier planken tegen het instorten, bevestigd zat. De ruimte was koud, schimmelig en nat. Niet bepaald een ruimte om lang te verblijven of een romantische avond door te brengen, vond David.

Zij werden verzocht door de opening in de grond te kruipen. July kreeg een fakkel mee toen zij zichzelf aan een touw, naar beneden liet glijden. Hierbij verbrandde ze bijna het touw met haar fakkel en zou ze naar beneden gevallen zijn, als David haar hier niet voor had gewaarschuwd. David en Tofu volgden. Mozes bleef achter. De ruimte onder de grond was klein. July kroop nu langzaam vooruit door een benauwde tunnel die, zo'n vijftig meter verder tot grote opluchting van July, eindigde in een grotere ruimte waarin eenzelfde boeddha-beeld stond als in de Bouddhanath Stupa. Deze kleinere versie had dezelfde beeltenis met eveneens een kleinere versie van de 'Kalifée' en koperen bol.

David vroeg zich af hoe de monniken dit beeld ooit door de nauwe opening en in deze ruimte hadden gekregen. Hij liep iets verder de ruimte binnen toen hij plotsklaps wat begon te hoesten.

"Heb je je verslikt?" vroeg July en ze wilde hem een flesje water geven.

"Whuga, whuga, whuga." David kreeg het benauwd. "Misschien wat stof!" zei hij hees.

Naast het beeldje lagen vele stompjes van kaarsen, die nu één voor één werden aangestoken door Tofu. De ruimte werd wat meer verlicht en nu waren de wanden van de ruimte ook beter waarneembaar. Zij waren niet alleen zwart van het roet door de walm van de kaarsen, maar ook zeer glad. Het leek alsof de wanden langdurig gepolijst waren. De houten stutten bij de toegang van de kruipruimte zagen er wat vermolmd uit en leken niet lang meer nodig te hebben om door het gewicht van het plafond in elkaar geperst te worden.

Net toen Tofu het laatste kaarsje had aangestoken, werd hij geroepen door Mozes.

“Ik ben zo terug!” riep hij David en July toe, terwijl hij zich door de kleine opening weer een weg terug wurmde.

“Wat zie jij?” vroeg David.

“Weinig bijzonders.”

“Het is hier wat warmer dan in de ruimten voor ons, maar ik zie verder niets bijzonders. Terwijl July het Boeddhabeeld aandachtig bestudeerde, hoorden ze ineens schoten. Een luid geschreeuw van pijnlijk gekrijs, maakte duidelijk dat dit geen vuurwerk was.

“De Beheerders!” schreeuwde David.

Als zij hier ook naar binnen kwamen, zaten David en July als ratten in de val. In een opwelling trapte David tegen de stutten aan.

“Wat doe je?” zei July. Als het instort, kunnen we er niet meer uit.

“Maar zij kunnen ook niet naar binnen!” zei David terwijl hij nog een trap tegen één van de stutten aangaf.

Op dat moment stortte het plafond voor een deel naar beneden en werd de ingang geblokkeerd.

July schrok en kreeg het benauwd. “Nu...., nu.... kunnen we er ook niet meer uit!”

David gaf toe dat zijn impuls hen ook niet echt veel hielp, maar dat de schoten hem het gevoel hadden gegeven dat, indien zij gevonden waren, hun kans om ongeschonden de ruimte weer te verlaten, ook niet groot was geweest.

David ging op de grond liggen en probeerde een uitweg uit deze netelige situatie te bedenken.

Toen hij naar het plafond staarde, keek zag hij in het gladde gepo-

lijste plafond ook een deuk zitten, zoals zij in Bouddhanath Stupa hadden gezien in de vloer.

“Kijk eens, July! Een kuil in het plafond. Zou het kunnen dat...”

“Aan het plafond! Ben je dronken?”

“Nou nee. Maar kijk eens: Alle wanden zijn spekglad en puntgaaf. En in het plafond zit een holte ter grootte van de bol in de hand van Boeddha.” Hij wachtte geen reactie van July af en pakte de koper gekleurde bol uit de hand van het Boeddhabeeld. Wat zwaarder dan verwacht voor een kleine bol, hield hij de bol boven zijn hoofd en paste deze in de holte. Alsof aangetrokken door een magneet, bleef de bol aan het plafond hangen.

“Vlug July. Geef de Kalifée eens aan!”

Met de verbazing nog op haar gezicht, trok July de gouden schaal uit de andere hand van de Boeddha. Met twee handen boven haar hoofd, droeg ze de schaal naar David die op zijn beurt de schaal overnam en tegen de bol zette. De gouden schaal bleef op zijn beurt ‘plakken’ aan de bol.

“De bol mag dan van koper lijken en de schaal van goud, ze zijn vreemd genoeg wel magnetisch!”

Met nu de andere schaal in de Stupa in gedachten, gaf July een slinger aan de schaal.

Er werd een luid gezoem hoorbaar en een klikkend geluid.

“We hebben iets in beweging gezet!” zei David terwijl hij weer opnieuw een hoestaanval kreeg.

Even later voelden zij een lichte bries over hun gezichten en opende zich een ruimte achter de Boeddha. Met geen andere uitweg te gaan, hoefden July en David niet lang na te denken en kropen beiden, gewapend met een fakkel, nu een tweede tunnel in.

“Uche, uche; Wacht even!” zei David ineens. Hij kroop weer terug naar de gebedsruimte en zette zowel de bol als de schaal terug in het beeltenis van Boeddha. July keek van een afstand toe en even brak het zweet haar uit door de gedachte dat de ruimte waar zij zich bevond, weer zou sluiten nadat David de artefacts terug had geplaatst. Dit bleek niet direct het geval, maar toen David weer naar July toeliep, zag en hoorde hij dat de toegang tot de tweede tunnel langzaam weer

in beweging kwam. David nam in de ogen van July te veel tijd en dat maakte haar alleen maar onrustiger. Stel je voor dat de 'deur' zou sluiten voordat David weer bij haar was..

Op het laatste ogenblik versnelde hij gelukkig zijn pas en hij sprong nog door de opening voordat deze zich wederom had gesloten.

"Zo!" zei David, "Dat vertraagt onze opponenten in ieder geval."

"Hoe komen we nu terug?" sprak July op geïrriteerde toon.

David schraapte zijn keel, het stof in de gebedsruimte gaf hem een uitgedroogde, wat pijnlijke keel. "Terug kunnen we toch niet. Hier hebben we niets mee te verliezen. Het ziet ernaar uit dat er maar één weg 'uit' is!" zei David kalm. Vervolgens kroop hij voor haar uit, op zoek naar de uitweg.

July bekroop de angst dat ze ingesloten waren. Met geen ander alternatief voor ogen, kroop ze snel achter David aan, voordat ze hem ook uit het oog zou verliezen en alleen in deze donkere, afgesloten ruimte zou achterblijven.

Ook hier waren de wanden glanzend en spekglad. De vloer leek wel ingesmeerd met zeep. Hij was zo glad dat het hen zelfs moeite kostte om vooruit te komen. July wilde haar schoenen en kousen uitdoen, omdat ze verwachtte op blote voeten meer grip te hebben. David kroop echter zonder achterom te kijken door en July wilde hem niet uit het oog verliezen. De fakkels van hen gaven een glinsterend effect op de muren en verblindde af en toe. Nadat David nog een tiental meters verder was gekropen, klapte de vloer als een wip om en schoof David luid schreeuwend, als door een glijbaan, naar beneden. De vloer klapte vervolgens weer terug in de oorspronkelijke positie en liet een verdwaasde July alleen achter. Haar grootste angst werd bewaarheid: ze was alleen achtergebleven en kon geen kant op!

I4.

De monnikenleider bleef vriendelijk kijken, zelfs nu zijn handen en voeten geboeid waren. Naast hem zaten Tofu en Jack eveneens vastgebonden. Zij keken beiden heel wat minder vrolijk. Jones liet hen geen moment uit het oog.

“Kan je ons tenminste een deken geven?” zei Jack. “Het is hier koud en vochtig!”

“Ik heb een warme kogel voor je!” gromde Jones, die zelf ook stond te stampvoeten van de kou.

Smith was samen met Loutraki in het huisje door het gat in de vloer gaan kijken waar de tunnel uitkwam. Ze konden vanwege het ingetrapte gedeelte door David niet verder. Nadat Smith de ingestorte tunnel had bekeken, riep hij een van zijn handlangers en vroeg hem de tunnel uit te graven. Daarna liep hij terug naar de drie gevangenen.

“Denk nou maar niet dat mevrouw Somers en meneer Hawk hier nog weggomen. Dit is slechts uitstel van executie!”

“Tegen de tijd dat jullie de tunnel weer vrij hebben, zijn zij allang weg!” lachte en kuchte Jack. De kou had hem wat hoesterig gemaakt.

“Ik zou me maar rustig houden, meneer Mason. Voor u het weet wordt dat kuchje erger!” zei Smith weer.

“Wie zijn jullie nu eigenlijk en voor wie werken jullie?” vroeg Jack.

“Meneer Mason, de wereld wordt niet geregeerd door presidenten en koningen van een land of staat. De wereld wordt geregeerd door macht en geld en dat houdt niet op bij de landsgrenzen. Wie de energievoorzieningen en gezondheid in handen heeft regeert. Dat was al 5000 jaar geleden zo en is nu nog zo. Door de eeuwen heen is de wereld op basis van deze twee middelen in ‘bedwang’ gehouden. Gebrek aan eten of slechte gezondheid maakt mensen, laten we zeggen, gevoelig voor suggesties. Zolang aan deze basisbehoeften niet is voldaan, zullen mensen zich niet ontwikkelen of uitkijken naar een

hoger plan. Geef de bevolking honger en ziekten en ze komen in opstand, propageer de angst voor honger en ziekten en de bevolking laat alles met zich doen, zolang ze het idee hebben dat de machthebbers hen hiervoor behoeden.

Duizenden jaren geleden leefde er een groep mensen met een zeer hoog ontwikkelde beschaving op aarde. Ze bezaten de kennis om honger en ziekten uit te bannen en bezaten een energiebron die onuitputtelijk was. De oorsprong van deze beschaving lag op het eiland Thera, 1600 jaar voor Christus. Vanwege deze krachtbron, kon deze hoogontwikkelde groep mensen de lokale bevolking manipuleren. Ze konden mensen genezen die ziek waren en konden gewassen laten groeien op plaatsen waar normaal gesproken niets groeide. Ook konden zij omgekeerd, ziekten verspreiden en honger laten ontstaan. Zolang de lokale bevolking hen maar vereerde en werkzaamheden voor hen uitvoerde om de 'toorn' van hen te ontlopen, leefden zij in een zekere mate in pais en vree naast elkaar. Een soort van symbiose. Deze groep werd gezien als goden en werd zo ook behandeld.

Maar er ging iets mis en een enorme explosie waarbij het grootste deel van het eiland werd vernietigd was het gevolg. In de overlevingsverhalen werd geïnsinueerd dat deze beschaving was vernietigd en alle kennis verloren was gegaan. Totdat uit een wetenschappelijk onderzoek in de wateren rondom de Aegeïsche zee aanwijzingen kwamen, dat het huidige eiland Santorini wellicht het oude Thera kon zijn. Er werd een stralingsbron gevonden in een amfoor. Men ontdekte dat algen, vissen en ander gedierte in de buurt van de stralingsbron veel langer leefden en gezond bleven. Een onderzoeksschip van ons, de Petrenki, werd samen met een vijftal geleerden uit Sellafield naar dit gebied gestuurd om hier onderzoek naar te doen. Zij waren ook 'besmet' door een vergelijkbare stralingsbron. De wetenschappers bleken echter, zolang zij maar in de buurt van de stralingsbron bleven, gezond te blijven.

Tijdens het onderzoek kwamen zij een amfoor op het spoor waaruit afgeleid kon worden dat de krachtbron van Thera voor de explosie is verplaatst. Het was echter lang onduidelijk waarheen.

De wetenschappers leken gezond te blijven, maar het schip begon te

vervallen. De kapitein en zijn bemanning werden ook ziek. Het zou niet lang meer duren of het schip zou vergaan. Om te voorkomen dat andere mogendheden ook notie kregen van deze ontdekking is het schip met de amfoor naar Chernobyl gestuurd om daar de vaas binnen de faciliteit van de kerncentrale te onderzoeken. Onderweg naar Chernobyl werd de bemanning zo ziek dat het schip onbestuurbaar werd. Een ander schip heeft de Petrenki op sleeptouw genomen en naar de kerncentrale gebracht. De bemanning leek inmiddels als een zombie te reageren. Totaal gevoelloos en zonder bewustzijn. Alleen op de meest basale zaken, zoals het stillen van de honger en dorst, reageerden ze nog. Bij het aan land zetten van de bemanning en in veiligheid stellen van de amfoor ging het mis. De bemanning vergreep zich aan het personeel van de kerncentrale met de bekende explosie op 26 april 1986, tot gevolg. Uit angst dat de Petrenki de oorzaak van de ramp was en dit in het nieuws zou komen, is het schip versleept naar het Aralmeer, dat grotendeels droog lag en vanwege het lage bevolkingscijfer, eenvoudig onder controle gehouden en geobserveerd kon worden, indien zich soortgelijke gevallen daar ook gaan voordoen. Het schip zelf leek in de woestenij prima afgesloten van de wereld. Wat we niet hadden verwacht was dat de vijf wetenschappers die nog aan boord waren, dit alles hadden overleefd. Ze blijken zichzelf na enkele dagen te hebben bevrijd en zijn uiteindelijk, ruim 25 jaar later door jou teruggevonden in de buurt van Moon. Hoe zij zolang onopgemerkt in leven zijn gebleven, waar zij al die tijd zijn gebleven en waarom zij ineens, zo verouderd, opdoken bij Moon, is niet duidelijk. Uw ontdekking van deze man en vier vrouwen, was echter niet gewenst. Een onderzoek naar hun dood zou ertoe kunnen leiden dat de afgegeven verklaring van de ramp in Chernobyl in een ander daglicht kwam te staan. Dit moesten wij voorkomen.

Het feit dat u toch uw verhaal in de kranten heeft kunnen plaatsen en een journaliste, mevrouw Somers, de zaak kwamen onderzoeken, was niet voorzien. We hebben geprobeerd u een opdracht te geven, die u als ornitholoog wel aan zou staan en tevens voorkwam dat mevrouw Somers en meneer Hawk, u zouden ontmoeten.

Het toeval wilde dat mevrouw Somers in contact kwam met de heer

Hawk, wiens familielid een incident heeft veroorzaakt in de omliggende dorpen. Dat feit, in combinatie met de vijf dood aangetroffen wetenschappers, was voor onze werkgever alle reden om te voorkomen, dat u in contact zou komen met hen. Toen in Kazachstan bleek dat dat niet gelukt was, werd in eerste instantie besloten om u alle drie te liquideren. Totdat bleek dat het doel van mevrouw Somers de Petrenki was. Het schip bezat blijkbaar gegevens van de locatie van de krachtbron van Thera. Door jullie te volgen, leidden jullie ons naar deze krachtbron!”

Jack luisterde aandachtig, maar zijn gehoest werd erger en onderbrak Smith even.

“Het is helder..,” vervolgde Smith, “.. dat degene die deze krachtbron bezit, een omslag zou kunnen veroorzaken in de machtsverhoudingen zoals die nu over de wereld zijn verdeeld. Het is voor mijn werkgever dan ook van het hoogste belang dat wij als eerste die locatie vinden.

We weten dat er tenminste nog een derde partij op zoek is naar het oog van Zeus. Een maand voordat jij de bejaarden vond, heeft een Griekse visser, die voor ons werkte een nieuwe amfoor gevonden op de bodem van de Aegeïsche Zee voor de kust van Akrotiri. We weten niet precies wat deze amfoor bevatte of wat erop geschreven stond, maar het was voldoende voor deze derde partij om het schip van de visser, samen met hem tot zinken te brengen.

“En wie is je werkgever?”

“Men noemt ons Beheerders. De werkelijke naam is Fortex Corporation. Wij zijn een internationaal kartel met connecties over de hele wereld. We hebben mensen op hoge posities, informatiebronnen in regeringen, geheime diensten en gebruiken grote multinationals als het uitkomt, maar onze belangen overstijgen de landsbelangen van elke natie.”

“Ik dacht dat jullie van Globodine waren! Ik heb een brief voor die vogel van Globodine gekregen.”

Smith lachte; “Globodine is een farmaceutisch bedrijf een dochteronderneming van Fortex. Wij houden de energiebalans in de gaten, beheren de brandstoffen van de aarde. Globodine zorgt voor de

gezondheidstoestand van de wereld. In dit geval hebben wij beiden belangen. Fortex wil niet dat de krachtbron van de goden in verkeerde handen komt; Globodine heeft geen belang bij een gezonde bevolking. Aangezien deze krachtbron aan alle energiebehoeften van de wereld kan voldoen, waarmee we de controle verliezen over een aantal brandstof-afhankelijke landen en Globodine de controle verliest over medicijn-afhankelijke landen, ontstaat chaos voor onze investeerders en een verschuiving van de macht.”

“Vanwaar, hugge, hugge, nu ineens die openheid?”

“Meneer Mason. De enige reden waarom u nog leeft, is het feit dat we u misschien nog nodig hebben om mevrouw Somers en meneer Hawk in handen te krijgen. U was al ten dode opgeschreven, toen u de Petrenki betrad en werd blootgesteld aan de straling!”

“Maar dan zijn July en David ook besmet!”

“Dat is juist!” antwoordde Smith koud. “Uitgaand van de gegevens die wij hebben over de bemanning van de Petrenki, traden de eerste symptomen van de ziekte na 48 uur op en duurde het zeven dagen voordat zij de controle over zichzelf verloren. U heeft dus nog vijf dagen...”

Jack wilde nog meer vragen, maar was zo ontdaan over de antwoorden van Smith en het feit dat hij niet lang meer te leven had, dat hij stil voor zich uit zat te staren. Wat zou zijn moeder er van vinden als hij haar vertelde dat hij niet lang meer had te leven? Zijn hele carrière als ornitholoog naar de maan. Geen enkel punt om aan het eind van zijn leven met trots op terug te kijken....

Het gesprek was nog maar net min of meer beëindigd of één van de handlangers van Smith kwam vuil en onder het zand terug met een boodschap. De tunnel was vrijgemaakt. Ze konden er nu doorheen.

Smith maakte wat gebaren naar Jones, die vervolgens op zijn beurt naar één van de twee handlangers gebaarde. “Jij blijft hier de ingang, de monnik en de gids bewaken!”

Daarna keek hij diens collega aan: “Jij neemt meneer Mason mee.”

De overigen klommen nu door het gat in de grond naar beneden en kropen naar de gebedsruimte waar de Boeddha stond.

Smith was verbaasd, toen hij daar naar binnen kroop. July en David waren er niet.

“Mevrouw Loutraki, kunt u mij vertellen wat hier is gebeurd?” vroeg Smith.

“We weten van de gids dat beiden hier binnen waren en de enige uitgang was ingestort. De logische conclusie is dat zij dus een andere uitgang moeten hebben gevonden!” zei Loutraki terwijl ze om zich heen keek en zocht naar een aanwijzing die hen op het spoor kon brengen van een verborgen doorgang.

“Haal de monnik maar,” schreeuwde Smith nu tegen zijn handlanger, “..en neem één van zijn discipelen mee.”

De handlanger kroop snel terug door de smalle gang. Smith keek Loutraki aan. “We zullen eens kijken wat de monnik weet van een tweede uitgang!”

Hoewel de handlanger slechts een tiental minuten weg was, vond Smith het te lang duren en raakte geïrriteerd door het lange wachten. Nu de handlanger met Mozes en discipel de ruimte weer binnenkwam, werd het wat krap in de gebedsruimte. Jack zag dat alle ogen gericht waren op de monnik en hij keek om zich heen of hij iets zag waarmee hij zijn boeien kon losmaken. Langzaam kroop hij in de richting van een kaarsje en probeerde het touw om zijn polsen ermee door te branden.

“Vertel mij waar een tweede uitgang is?” commandeerde Smith tegen de monnik.

Ondanks de indringende toon waarop Smith sprak, bleef Mozes vriendelijk lachen en zei: “Wij komen hier alleen om te mediteren. Deze ruimte is zoals zij is: de gladde wanden weerspiegelen de ziel van Boeddha. Wij proberen met het mediteren zijn spiegelbeeld te krijgen!”

“U praat in raadsels. Maak mij snel duidelijk hoe wij die andere uitgang kunnen vinden. Ik tel tot drie, er is geen vier, en dan vertelt u mij waar het is of anders kunt u gaan zoeken naar een nieuwe discipel!” Smith gebaarde Jones die op zijn beurt een pistool tegen het hoofd van de discipel hield.

“Één.”

Ondanks het dreigement bleef de monnik vriendelijk. “Ik weet het niet!”

“Twee.”

In de commotie wist Jack zijn handen dicht bij een vlam van een kaars te houden. Hij rook de geur van brandend touw en voelde de haren op zijn huid verbranden. Jack hoopte dat de anderen teveel waren afgeleid en zij deze geur niet opmerkten. Zijn huid werd heet en hij hield zijn tanden op elkaar om niet te schreeuwen.

“Ik weet het echt niet!”

“Drie.”

Mozes wist niet wat hij moest zeggen. “U kunt net zo goed mijn discipel neerschieten. Ik kan uw vraag niet beantwoorden!”

“Ok!” Smith gebaarde Jones te schieten.

Jones ontgrendelde de veiligheidspal en trok de haan van het pistool naar achter. Zijn wijsvinger trok zich samen. Op het moment dat hij wilde schieten, sprong Jack voor de loop van het pistool en greep de hand van Jones. Jones was op deze plotselinge actie van Jack niet berekend en sloeg met zijn arm tegen de wand. Een schot werd afgevuurd en de kogel ketste tegen de wand waarbij hij van richting veranderde en de handlanger van Smith en Jones raakte. De handlanger zakte in elkaar. De knal van het schot veroorzaakte ook een geluidsgolf, waardoor het plafond voor een deel loskwam en stof- en zanddeeltjes op de kaarsen dwarrelden. Een deel van de kaarsen doofde. Jack hield nog steeds de hand van Jones vast en schopte nu met zijn voet in zijn kruis. Jones kroop even in elkaar en vertrok zijn gezicht van de pijn. Hij herstelde echter snel en een tweede kogel werd afgevuurd. De kogel raakte niets, maar opnieuw kwamen delen van het plafond los. Nog meer kaarsen doofden en de ruimte werd duister. Er was nu geen hand voor ogen meer te zien. Alleen het gerommel en gekreun van twee vechtende mensen was hoorbaar.

Jack schreeuwde naar de monnik. “Ga met je volgeling snel weg. Haal hulp!”

Een derde schot werd gelost. Het gekreun en gerommel stopte. Even was het volledig donker en stil tot Loutraki tastend over de vloer een kaars had gevonden en aanstak. In het zwakke schijnsel van de kaars kon zij twee lichamen op de grond zien liggen. Toen zij vervolgens nog enkele kaarsen had aangestoken, werd het duidelijk wie er

door de kogels waren getroffen. Een levenloos lichaam van de handlanger en ... Jack die hevig bloedend uit zijn borst om zich heen keek. Schokkend van de pijn, kon hij nog zien dat de monnik en discipel waren verdwenen. Jones stond intussen op en klopte, zonder emotie te tonen, zijn kleren schoon.

“Idioot,” zei Smith tegen Jack. “Waarom geef jij je leven voor die volgeling?”

“Ik... ik.... ga toch al dood...” De ogen van Jack sloten zich.

Smith keerde zich weer naar Jones.

“Zorg dat je die monnik opnieuw pakt!” Daarna keek hij Loutraki aan. “Laat nu zien waarvoor je bent meegekomen en vind die andere uitgang!”

Loutraki was wat ontgaan door al het geweld en haar gedachten waren bij een ander tafereel waarbij zij een dierbaar persoon door schotwonden had verloren. Ze vermande zich snel en wilde niet aan Smith laten blijken dat zij deze gewelddadige gebeurtenis niet aankon. Ze staarde naar het plafond en de stofdelen die nog steeds naar beneden dwarrelden.

Opeens zag ze de oplossing. ‘Ik weet het!’ riep ze, “Ik weet hoe ik die uitgang kan vinden.”

Mozes en zijn volgeling kropen snel naar de uitgang van de tunnel en klommen op hun hoede uit het gat in de grond. Ze verwachtten bij de ingang nog de handlanger die Tofu nog steeds bewaakte. Voorzichtig keken ze bij de deurpost, zonder deur, naar buiten. Toen zagen zij een paar voeten op de vloer liggen. De handlanger was bewusteloos en gekneveld. Tofu stond er naast met een knuppel in zijn handen. Hij wilde net een klap uitdelen naar de persoon die zich aan de andere zijde van de deurpost bevond, toen de monnik zijn hand omhoog stak en zei dat hij het was.

“Oh, zijn jullie het! Waar zijn die indringers? En waar zijn mijn twee ...?”

Zij zijn nog in de gebedsruimte, maar zullen ons snel volgen,” zei Mozes.

“Dan moeten we snel handelen.” Tofu pakte een kast die in de ka-

mer naast het gat in de grond stond en verschoof deze en zette deze over de opening. Daarna zette hij er nog wat losse spullen bovenop. Dat zal ze wel even tegenhouden.

“Hoe ben je vrij gekomen?” vroeg Mozes.

“Mijn voeten waren niet gebonden en eh.., ik geef in de weekenden ook les in karate!” antwoordde Tofu. “Maar hoe kunnen we meneer Hawk en mevrouw Somers bevrijden?”

Mozes keek bedenkelijk; “Dat wordt moeilijk. Zij waren niet meer in de gebedsruimte aanwezig. Ik weet ook niet waar zij gebleven zijn. Eén handlanger is neergeschoten. Ene heer Mason heeft zich zeer moedig gedragen maar wij weten niet hoe de situatie nu met hem is en zij hebben wapens. Het is beter dat we hulp gaan halen.”

“De autoriteiten zijn hier zeer ver vandaan en eh, ik krijg nog geld van mevrouw Somers!” mompelde Tofu

Het volgende moment hoorde het drietal dat er flinke klappen werden gegeven tegen de kast.

Tofu deed zijn vinger voor zijn lip en keek Mozes aan; “Ssst”. Hij hield de knuppel stevig vast boven zijn hoofd. Toen zich een hand onder de kast door had gewrongen en deze opzij probeerde te schuiven, gaf Tofu er met de knuppel een flinke klap op. Luid schreeuwend en vloekend werd de hand teruggetrokken. Mozes keek naar Tofu. Hij was niet blij met al dat geweld en zijn geloof stond dit eigenlijk helemaal niet toe. Ook al deed de vijand zelf gruwelijke dingen, Boeddhisme verwerpt alle vormen van geweld.

“Karate, hè?” zei Mozes tegen Tofu.

“Alleen als ik geen wapen of knuppel kan vinden!”

Terwijl Tofu probeerde te bedenken welke stap hij nu zou gaan nemen, hoorde hij geschuifel onder de kast. Vervolgens klonken er drie schoten en versplinterde een deel van de bovenkant van de kast. Daarna hoorden zij een geklik van het wapen.

“En nu?” vroeg Mozes weer.

“Snel voordat hij kan herladen, de kast van het gat schuiven!” Samen schoven ze razendsnel de ladekast en, nog voordat Jones het pistool had herladen, kreeg hij opnieuw een slag met de knuppel van Tofu. Zijn wapen viel op de grond en Tofu sprong in het gat bovenop Jones.

Eer Jones alles goed en wel besepte, lag hij bewusteloos op de grond.

Toen hij ontwaakte, zag hij dat hij naast zijn handlanger was gelegd, die nog steeds buiten kennis naast hem lag. Jones keek om zich heen en voelde aan zijn geboeide handen en voeten. Het touw zat te strak om zijn polsen om het snel los te krijgen. Zijn benen hadden ook niet veel ruimte. Jones vloekte, maar er was niemand die hem zou horen. Het was doodstil om hem heen. De maan verlichtte nog enigszins de koude en donkere nacht, hoog in het gebergte van de Himalaya. Tofu en de monnik waren echter nergens te bekennen.

Tofu sloop voorzichtig met de knuppel in zijn hand in de richting van de gebedsruimte. Hij werd direct gevolgd door Mozes, die uitsluitend weer mee ging om te kijken hoe de redder van zijn discipel er aan toe was. Mozes had Tofu verteld dat, wat er ook gebeurde, hij geen geweld zou gebruiken. Zijn volgeling had hij naar het dal gestuurd om de autoriteiten te waarschuwen en de twee vastgebonden criminelen op te komen halen en om hem een tweede confrontatie met de belagers te besparen.

Vlak bij de ingang van de gebedsruimte, luisterde Tofu aandachtig. Hij hoorde geen geluid. Wel zag hij de schemering van wat flikkerende waxinelichtjes weerkaatsen op de wanden aan het begin van de doorgang van de tunnel. Voorzichtig keek hij nu over wat stenen die op de grond lagen en nu, na de schoten, de oorspronkelijke ingang van de tunnel versperden.

Twee levenloze personen lagen op de grond. Tofu strekte zijn rug en keek nog wat beter om zich heen. Verder was er niemand te zien. Alleen de vriendelijke beeltenis van Boeddha lachte hem toe. De eeuwig glimlach van de Boeddha leek Tofu uit te dagen. Waar waren hun belagers gebleven?

15.

July vermande zich. Voorzichtig, met geen andere mogelijkheid te gaan, schoof ze in de richting van de ondergrond die zich net voor haar had gekanteld en waar David al glijdend vanaf was geschoven. Ondanks dat ze zich al schrap zette, kwam het moment waarop de vloer kantelde toch onverwacht.

De vloer bewoog opnieuw en ook July verdween naar beneden. Ze gilde. De fakkel die zij in haar handen geklemd hield doofde door de snelheid waarmee zij naar beneden gleed. Het was nu zo donker, dat ze geen hand meer voor haar ogen kon zien. Zij kon alleen maar voelen hoe haar snelheid toenam. Met haar handen tegen de wanden, probeerde zij vergeefs af te remmen. Ze gleed steeds sneller. Ze schreeuwde als een speenvarken en raakte volledig de kluts kwijt. Ze wist niet meer wat onder en boven was. Hoewel zij een ritje in de achtbaan altijd wel kon waarderen, was dit in het pikkedonker geen vergelijk. Haar hart klopte in haar keel, toen de glijbaan ineens weer wat omhoog scheen te lopen en haar snelheid hierdoor afnam. Nu zag ze een lichtpunt aan het eind van de buis waarin zij zich bevond. Toen zij bijna tot stilstand kwam, zag ze dat de buis eindigde in een verlichte ruimte.

Ze gleed nu in een slakkengang naar deze ruimte en bleek eenvoudig van de glijbaan af te kunnen stappen.

David stond al op haar te wachten en keek haar aan.

Ze zag er verwilderd uit. Haar haar stond alle kanten op. Ze probeerde haar haar met haar handen weer te fatsoeneren en haar kleding weer strak te trekken. Ze zei niets en haar knieën trilden na. Ze had tijd nodig om bij te komen.

“Wow, wat een ritje! Uche, uche. Geweldig hè!” zei hij wat hees.

July kon er echt niet om lachen.

Ze keek om zich heen. Waar zaten ze. De ruimte was verlicht met

duizenden kleine lichtjes aan het plafond en de plaats waar zij zich bevonden was groot. Er stond een tafel en een paar stoelen. Zowel de tafel als de stoelen waren een paar maten groter dan zij gewend waren. Als ze wilden gaan zitten, moesten zij letterlijk op de stoel klimmen en zou hun hoofd net boven de tafelrand uitkomen. Het leek wel een beetje op een film waar volwassenen weer kinderen waren, omdat alles er voor David en July zo groot uitzag.

Ze liepen vol verwondering door deze kamer. “De mensen die hier ‘wonen’, lijken wel reuzen te zijn geweest!” zei July. David knikte bevestigend, maar zei verder niets.

De volgende kamer was onverlicht en recht voor hen uit. Toen July haar voet over een denkbeeldige afscheiding tussen de twee kamers had gezet, ging er een ‘licht’ aan.

Opnieuw was de verbazing van hun gezicht af te lezen. De ruimte waarin zij zich nu bevonden, had een enorme koepel. De kamer was zo groot en helder wit verlicht, dat zij alle gevoel van richting kwijt raakten. De contouren, die de afscheiding tussen de wanden en de vloer zouden moeten onderscheiden, waren niet te zien. De hoogte van het plafond was niet in te schatten. Toen zij voorzichtig doorliepen, begon de vloer ineens te zoemen.

In een opwelling, vloog July David om zijn nek, maar liet hem meteen weer los.

“Sorry!” zei ze geschrokken van haarzelf.

“Geeft, uche, uche, niet hoor.” zei David, die iedere keer bij het praten leek te moeten hoesten. De pijn in zijn keel nam nog steeds toe.

Voor de ogen van David en July loste de vloer op. Een doorzichtige vloeistof kwam uit de grond. In tegenstelling tot alle natuurkundige wetten die David en July kenden, verspreidde de vloeistof zich niet over de vloer, maar nam de vorm aan van twee ligstoelen. Het formaat van deze stoelen kwam meer overeen met de lengte van July en David, dan de stoelen die zij zonet hadden gezien. Hoewel zij niet wisten wat precies de bedoeling was, begrepen beiden wel dat de stoelen voor hen bedoeld waren.

July keek David aan. Aangezien zij, vanaf het moment dat zij via de glijbaan de ruimte betraden, geen enkele vorm van agressief gedrag

hadden waargenomen van de onbekende wezens die hier deze plaats moesten hebben gemaakt, zagen beiden geen gevaar om in de stoel te gaan zitten.

Voorzichtig duwde July op de vloeibare vorm. De vloeistof had nu een vaste vorm aangenomen en July nam erop plaats. David deed hetzelfde. Toen zij beiden gingen zitten, vervormde de stoel enigszins tot een perfect gegoten vorm van ligstoel, speciaal aangemeten voor hun lichaam. De stoel werd aangenaam warm en voelde zeer comfortabel. Als ze daar lang zou liggen, zou ze heerlijk in slaap vallen, dacht July. Ze keken op naar de witte koepel. Een projectie van een groot oog verscheen.

Het was duidelijk dat er een einde kwam aan hun zoektocht. Dit was de berg die op de Kalifee was getekend met het oog van Zeus erop. Maar wie had dit alles in deze berg gebouwd en wat zouden zij ervan vinden dat July en David deze ruimte betraden?

Het volgende moment veranderde de vorm van de ligstoel weer. Nog voordat zij uit de stoel konden stappen, werd de stoel weer vloeibaar en omsloot razendsnel hun hele lichaam. David en July konden zich niet meer bewegen en leken compleet ingekapseld in de stoel vast te zitten. Nu werden zij bang. Het leek of zij in een val gelopen waren. Hun hele lichaam was gefixeerd. Ze konden zich niet bewegen en niet praten. Zelfs hun ogen konden ze niet bewegen. Ze keken recht in het oog boven hen en konden zich niet daar vanaf wenden. Beiden kregen het benauwd maar konden gek genoeg wel adem halen.

Het oog op de koepel veranderde in een laser-achtige groene lichtstraal', die als een scanner over hun lichaam ging. Eerst van boven naar beneden en vervolgens van links naar rechts.

Bij July stopte daarna het gebeuren, maar David werd opnieuw gescaand met een blauwe lichtstraal die veel langzamer over zijn lichaam bewoog. De blauwe lichtstraal bleef een kleine minuut bij de keel van David staan en gaf nu een pulserend licht.

De straal deed geen pijn maar voelde prikkelend aan. Het licht irriteerde alleen wat aan zijn ogen, maar hij voelde zich toch niet op zijn gemak. Ook al kon hij zich niet bewegen, hij voelde het angstzweet uit zijn poriën komen. De blauwe lichtstraal stopte ineens en even leek

er niets meer te gebeuren. Dat maakte July en David nog ongeruster. Stel dat zij daar nu voor eeuwig zo in een soort van cocon gevangen lagen? Misschien werden zij straks als een soort van levend fossiel, als een vlieg in gegoten hars, voor de rest van hun leven 'opgeslagen' en tentoongesteld? Wie waren deze wezens die dit hadden gebouwd en wat was hun bedoeling? Waren July en David niet te goed van vertrouwen op een goede afloop? Er gingen duizenden dingen door hun hoofd nu zij zich in deze hopeloze situatie bevonden.

Een minuut leek uren te duren. Plotseling begon het oog weer te stralen.

Deze keer kwam er een rode gloed over hen heen, die voelde als een warme infraroodlamp op de lichamen van David en July. Opnieuw deed het geen pijn, maar omdat zij zich geen millimeter konden bewegen, verplicht werden deze procedure te ondergaan en onwetend wat hen nog meer te wachten stond, bleef hun angst bestaan.

Ineens hield de bestraling op. Er verstreken nu opnieuw weer enkele minuten zonder dat er wat leek te gebeuren. De stilte om hen heen, begon nu een akelig gevoel te geven. Het leek op de stilte voor de storm die valt, waarbij alle vogels tegelijk stoppen met zingen in afwachting van wat er gaat gebeuren,

Even plotseling als de vloeistof hen had omsloten, trok de vloeistof zich nu van hen terug en konden zij zich weer bewegen. De ligstoel vervormde weer waarbij July en David vanuit een horizontale stand in een meer rechtopstaande stand werden gezet.

Omdat zij zich weer konden bewegen, verdween de angst ook weer een beetje. David probeerde zijn angst verder weg te praten.

"Wow, dit is de beste zonnebank die ik in jaren heb gehad!" grapte David zenuwachtig.

Nu probeerden David en July van de doorzichtige vaste substantie, die even daarvoor als comfortabele ligstoel had gediend, af te stappen. Ze probeerden hun voeten te verzetten en weer op de witte vloer te gaan staan, maar hun voeten leken aan de stoel gelijmd. Toen zij probeerden hun schoenen uit te doen, vervormde zich de vloeistof, omsloot hun voeten en werd vervolgens weer een vaste substantie. Na enig geworstel gaven zij het op en konden niet anders dan wachten op

de volgende ‘verrassing’ die zich zou aandienen. Lang hoefden David en July niet te wachten. De wand van de koepel veranderde nu in een groot beeldscherm.

Eerst werden beelden van de aarde getoond. Er werd snel ingezoomd op de Middellandse Zee, toen kwam Griekenland in beeld en tenslotte het eiland Santorini zoals het er oorspronkelijk moet hebben uitgezien. Het eiland zag er nog als één geheel uit. De krater of het weggeslagen deel van het eiland door de vulkaanuitbarsting 1600 jaar voor Christus, zoals het tegenwoordig in alle atlassen is getekend, waren niet te zien.

De volgende beelden toonden een paar groot uitgevallen mensachtige wezens die uit een neergestort discussvormig schip stappen.

Zij demonteerden delen van het ruimteschip en van deze onderdelen werd een soort laser gemaakt. Vervolgens sneden zij stenen uit de bergen van Santorini en maakten er huizen van.

De plaatselijke bevolking had het gebeuren ook gezien en bewonderde de machtige machines die dit deden. Een van de plaatselijke bewoners kwam iets te dichtbij de lichtstraal en liep brandwonden op. Er kwam één van de wezens naar de gewonde toe en hield een soort lamp in zijn handpalm. Er kwam een blauwe lichtstraal ‘uit zijn hand’ en hij hield zijn hand boven de verwondingen. Het volgende moment stond de gewonde op en leek weer genezen. Een aantal van de eilandbewoners had dit ‘wonder’ gezien en zij knielden voor deze wezens.

In de berg werd een machine gebouwd met behulp van een grondstof die uit het neergestorte ruimteschip werd gehaald. Voor het vervoer van deze grondstof werden kleien vazen, amforen, gebruikt, die werden afgedekt met een metalen plaat. Hierop stond een oog getekend. Eén vaas werd in de machine geplaatst. Een tweede en derde vaas werden naar een soort opslagruimte met een dikke zilverachtige toegangsdeur aan de andere kant van het eiland gebracht. Omdat de voorraden van het ruimteschip beperkt waren en zij gestrand waren op een plaats waarvan zij niet meer weg leken te kunnen komen, bouwden zij voor zichzelf, met behulp van de plaatselijke bevolking, een compleet nieuwe stad. De wezens zorgden voor het eten en de

gezondheid van de mensen, die op hun beurt de wezens hielpen met het bouwen van huizen en machines.

Op de top van een berg werd een baken gezet dat signalen uitzond. Er omheen werden een soort spiegels geplaatst die werden gericht naar het dal.

Vervolgens werd het hele eiland bestraald door deze enorme spiegels. Overal floreerde het plantenleven en werden de oogsten groter. Er ontstond een levendige handel tussen de naburige eilanden, waardoor de welvaart toenam. De eilandbewoners zelf, brachten de wezens eten en drinken en... hun vrouwen. Er kwamen kinderen, die waren verwekt door de buitenaardse wezens. Deze kinderen werden door hen als hun nakomelingen erkend.

De jaren vergingen. Naarmate de wezens langer op Santorini verbleven, begonnen zij steeds meer menselijke trekjes te krijgen. Ze werden jaloers op elkaar, gebruikten de inwoners voor hun plezier en niet meer uit noodzaak om te overleven. Enkelen van hen begonnen de mensen uit te buiten.

Er ontstond een ruzie en een tweedeling tussen de buitenaardse wezens. Een deel wilde met de bewoners in vrede samenleven, het andere deel wilde hen slechts gebruiken voor eigen belangen. Zij wilden slaven van hen maken.

In de volgende beelden naderde er een tweede ruimteschip, dat de gestrande wezens kwam ophalen van de aarde. Enkele kleine vliegtuigen uit dat moederruimteschip landden op Santorini en begonnen alle bewijzen van buitenaardse apparatuur en technologie uit elkaar te halen en mee te nemen. Een deel van deze groep gestrande wezens wilde echter niet meer weg. Hier werden zij als goden gezien en hadden sommigen een relatie met enkele vrouwen gekregen. Er ontstond, ten gevolge van deze verdeeldheid, een gevecht tussen de twee groepen en daarbij werd de krachtbron in de berg, die de afgelopen jaren voor alle energie en voorspoed had gezorgd, beschadigd. In de paniek die ontstond ging een groep naar een vliegtuig en vloog naar het ruimteschip. De groep die wilde blijven, nam een vaas uit de opslagruimte mee en vloog weg in één van de vliegtuigen.

Het volgende moment explodeerde de berg en het halve eiland verdween onder water.

Omdat de wezens in het ruimteschip niets kwaads in de zin hadden en slechts hun gestrande kameraden kwamen ophalen, werden alle doden en gewonden van het eiland geborgen en kon een groot deel van de bevolking worden gered. Hun eiland was echter nagenoeg verdwenen en zij hadden bovendien in de loop der jaren te veel kennis van de buitenaardse wezens vergaard. Zij konden en mochten om die reden niet op aarde blijven. Ze werden meegenomen naar de thuisplaneet van de buitenaardse wezens. Hen werd beloofd dat hun nazaten terug naar de aarde mochten als de aardbewoners hetzelfde kennisniveau hadden gekregen, de oorlogen waren uitgebannen en de mensen onderling in vrede met elkaar konden leven.

Op voorwaarde dat zij zich niet meer zouden mengen met de bevolking, mocht de groep die op aarde wilde blijven, een bestaan opbouwen in een voor mensen onherbergzaam gebied. Zij vestigden zich door de eeuwen heen in verschillende gebieden op aarde. Zoals in Nazca- Peru, Gizeh- Egypte, Mexico en tientallen andere locaties. Ook daar ontstonden, ondanks de belofte om zich niet meer met de lokale bevolking te mengen, op verschillende plaatsen interacties tussen beide volken. David en July kregen beelden te zien van Peru, Egypte en enkele andere plaatsen waar de buitenaardse wezens waren geweest en kregen de invloed te zien die zij hadden op de bevolking. Vanwege de grote kennis en 'wonderen' die zij verrichtten, werden zij overal voor goden aangezien. Om tenslotte nog meer inmenging met de bevolking te voorkomen, zijn zij uiteindelijk naar het onherbergzame Himalaya-gebergte uitgeweken. Hier waren geen mensen en het inwendige van de enorme berg kon de groep gebruiken om hun nieuwe leefomgeving op te bouwen.

Zo hebben zij hier nog jaren in de berg geleefd. Uiteindelijk zijn zij ook van ouderdom gestorven of alsnog teruggegaan naar hun thuisplaneet. De Himalaya werd ook vanwege de stabiliteit in het continent als een goede locatie gezien om, als de tijd rijp was, terug te keren met de nazaten van de mensen, die op Santorini zoveel duizenden jaren daarvoor huis en haard hadden moeten verlaten.

Daarna kregen David en July een soort van drie-dimensionale plattegrond van het Himalaya-gebergte te zien. De berg was uitgehold en bleek volledig ingericht om een grote groep mensen voor lange tijd te kunnen herbergen. In deze berg was een complete stad gebouwd in de vorm van een piramide. Op de punt van de piramide stond het oog getekend dat door middel van een lichtstraal in verbinding stond met een ruimte in het middelpunt van het grondvlak van de piramide. Van daaruit leek de hele stad van energie te worden voorzien.

De top van de piramide scheen bedoeld voor de buitenaardse wezens. Het grondvlak had vele kleinere kamers en diende meer voor de huisvesting van de mensen. Tenslotte waren er in het middelste gedeelte nog ruimten die in gebruik waren voor medische doeleinden en laboratoria, aula's voor bijeenkomsten en waarschijnlijk ruimten die gebruikt werden als kinderkamers en voor scholing en voedselvoorzieningen. In de ribben van de piramide zaten liftschachten die liepen vanaf de 'begane grond' tot aan de top. Op verschillende 'verdiepingen' kon je uitstappen en je horizontaal verplaatsen met een soort roltrap. Net onder het oog was een ruimte met een pijl naar boven te zien, maar het was onduidelijk wat daarmee werd bedoeld. Tenslotte draaide de 3-d vertoning zich wat rond en lichte een stip aan de zijkant van één van de wanden van de piramide op. David probeerde alle beelden zo goed mogelijk in zijn hoofd te prenten. Dankzij zijn eidetisch geheugen en ruimtelijk inzicht, kon hij de projecties goed 'vasthouden'.

De beelden vervaagden en de solide substantie om de voeten van David en July loste op. De verplichte 'scholing' van de geschiedenis van deze buitenaardse wezens was voorbij.

David keek July aan. "De goden waren dus toch kosmonauten! Von Daniken krijgt gelijk!

July keek naar David. "Je hese stem is weg. Je hoest niet meer!"

David greep naar zijn keel. Pas nu July hem dit zei, viel het hem op dat de droge pijnlijke irritatie die hij eerder bij zijn schildklier voelde, was verdwenen.

"Mijn hoestje is weg!" Die lichtstralen hebben een genezende werking. Precies zoals zij ook in de beelden over de bewoners van Santorini lieten zien."

De doorzichtige vloeibare substantie die hen zoëven nog vast had gehouden was weer in de vloer verdwenen en liet July en David in de lege ruimte achter. De voorstelling was voorbij. De verlichting werd iets gedimd en een rode pulserende lijn verscheen op de vloer. Toen zij met hun ogen de lijn volgden, zagen zij dat een deel van een muur in vloeistof veranderde en er zo een opening naar de volgende ruimte ontstond.

“Op naar het volgende ‘level’,” zei David geamuseerd.

July was minder enthousiast. Ze waren hier nu wel binnengekomen, maar hoe kwamen ze hier nu ook weer uit. Het leek wel of David vergeten was dat ze werden achtervolgd en ze had geen idee of hun belagers inmiddels ook de weg naar het inwendige van de berg hadden gevonden. Ook waren alle beelden die ze had gezien zo overweldigend, dat ze nog tijd nodig had om ze te verwerken.

Tot voor kort had ze nog nooit nagedacht over buitenaards leven. Nu werd ze met deze feiten geconfronteerd en wist ze niet wat ze daar nu over kon schrijven. Hoe zouden haar lezers dit verhaal vinden? Als ze hierover zou gaan schrijven, kon ze wel eens door haar lezers niet meer serieus worden genomen en was haar carrière voorgoed voorbij.

Toen David zich naar de volgende ruimte wilde begeven en July hem achterna wilde gaan, hoorde David een stem die hem bekend voorkwam.

“Meneer Hawk, mevrouw Somers. Nu treffen we elkaar weer! Het ziet ernaar uit dat jullie hebben gevonden waar wij naar zochten!”

David en July draaiden zich om. Een bekend gezicht. Iemand waarvan David had gehoopt de persoon even niet meer te zien.

“Meneer Smith...” gromde David kort.

Naast Smith kwam nu ook de vrouw in het mantelpak staan. Zij veegde haar kleren nog wat af.

“Wat ben je nu met ons van plan?” vroeg July

“Och, mevrouw Somers, op het moment dat u, samen met de heren Hawk en Mason de Petrenki bent ingestapt, was uw leven al getekend. De straling van het schip heeft u, zonder dat u het wist, al ten dode opgeschreven. Dat is inmiddels de heer Mason al fataal geworden!” loog Smith.

David keek vluchtig July aan. Was Jack dood? Hij zei verder niets, maar July begreep waar David aan dacht: Smith wist niet wat zojuist in deze ruimte was voorgevallen.

“Aangezien ik mijn doel bereikt heb, en ik niet de beroerdste ben, zal ik u dit lijden besparen!”

Vervolgens pakte Smith zijn pistool. Hij richtte het wapen op het gezicht van David.

David dacht even dat zijn laatste moment was geslagen, maar toen Smith de trekker wilde overhalen, kwam de doorzichtige vloeibare substantie opnieuw plotseling uit de grond en omvatte de hand met het wapen van Smith. Smith probeerde nog te schieten maar kon zijn hand en vinger om de trekker over te halen niet bewegen. Vervolgens probeerde hij zijn hand terug te trekken, uit de substantie. Ook dit lukte niet. Hij zat vast.

July en David wachtten geen moment en renden beiden naar de volgende ruimte. Zij werden onmiddellijk achtervolgd door de dame in mantelpak, die ook een goede conditie scheen te hebben.

“Mevrouw Loutraki, wilt u zo vriendelijk zijn mij eerst te bevrijden!” schreeuwde Smith achter haar aan.

Loutraki stopte met haar achtervolging. Ze keek teleurgesteld, maar volgde haar orders op en liep terug naar Smith.

Hijgend renden July en David de volgende ruimte binnen. Bij binnenkomst liep de vloeistof terug in de vorm van haar eerste verschijning en sloot weer als een muur achter hen.

“Waar nu naar toe?” vroeg July.

“Geen idee. In ieder geval verder weg van Smith!” antwoordde David.

“Laat mij eens denken..,” zei July. “...hoe komen de bewoners van deze piramide hier binnen? Zij zullen niet allemaal via de smalle doorgang bij het klooster en via de glijbaan hierbinnen zijn gekomen! Er moet vast nog een andere in- of uitgang zijn.”

“Als ik aan de piramiden van Gizeh denk, zou dat aan de voet van de piramide zijn. Ik stel voor een weg naar beneden te zoeken,” zei David. “Als ik de stip, die we net zagen zouden kunnen geloven, was

dat de plaats waar we zonet stonden en waar Smith werd vastgegrepen door de vloeistof. Dan moeten we verder naar beneden. Als we naar één van de ribben van de piramide gaan, dan kunnen we daar met een lift naar beneden.”

“En hoe komen we daar?” vroeg July.

“Als we rechtdoor blijven lopen, komen we uiteindelijk bij een schuin opstaande muur. Die moeten we dan volgen totdat we een hoek in deze muur vinden. Dat zou dan één van de ribben moeten zijn.” David lachte. Hij was in zijn nopjes. Simpele logica. Hij vond het grappig dat anderen niet zo eenvoudig konden denken.

Zoals gezegd liepen zij snel zoveel mogelijk rechtdoor op zoek naar een ‘buitenmuur’. Mocht Smith zich bevrijden dan hebben zij niet veel tijd voordat hij hen weer op de hielen zit.

Loutraki probeerde met een flinke karateklap een stuk van de hard geworden substantie, die zich had gevormd om de hand van Smith, af te slaan. Ze sloeg echter door de substantie heen waarna deze weer een vaste stof werd en zich opnieuw sloot. Smith bleef redelijk kalm. Ondanks zijn bizarre situatie wist hij zijn hoofd koel te houden. Blijkbaar had hij een goede training van de Beheerders gekregen. Loutraki keek om zich heen, maar in de hele ruimte was geen voorwerp te vinden dat ze kon gebruiken om Smith los te krijgen.

“Ik heb een zakmes in mijn zak. Probeer dat eens!”

“Zinloos.” antwoordde Loutraki. “Als ik met mijn handen door de vloeistof ga en die daarna weer vaste stof wordt, zal dat ook gebeuren als ik het zakmes pak!”

Nu veranderde de doorzichtige substantie van kleur. Het werd roze-rood. Smith voelde dat zijn handen begonnen te gloeien. Het pistool dat hij in nog zijn handen hield, begon plakkerig aan te voelen. Even later werd het wapen zo zacht als chocolade. Vervolgens werd de substantie weer vloeibaar en verdween weer in de grond. Smith was weer vrij. Zijn wapen was echter verdwenen.

Zonder zich over dit alles te verbazen, liep hij meteen naar de plaats waar zich zoëven een ‘deur’ naar de volgende ruimte bevond. De wand was echter weer hermetisch gesloten. Smith klopte tegen de

muur. Het klonk zeer solide. Zonder explosieven zou hij daar nooit doorheen komen.

Een licht gezoem begon nu in de ruimte te galmen. Het oog werd opnieuw zichtbaar en er verschenen nogmaals twee stoelen uit de vloeibare substantie die ook deze keer weer uit de vloer kwam. Smith en Loutraki bestudeerden het fenomeen met verbazing. Loutraki had al snel geanalyseerd wat daar de bedoeling van was. Er was ook weinig keuze. Zij stapte voorzichtig in de stoel. Smith was wat achterdochtiger en aarzelde. Hij zat net ook al vast in diezelfde, soortgelijke substantie. Niet veel later besloot hij dan toch, zij het voorzichtig, ook plaats te nemen. Opnieuw begon de machine, op dezelfde wijze als bij David en July, de lichamen van Loutraki en Smith te scannen. Daarna werd ook aan hen de geschiedenis van deze wezens getoond. Pas als zij alles hadden gezien, mochten zij door naar het volgende 'level', zoals David had gezegd.

Vanaf een afstand stonden, in de ruimte met de enorme tafel en stoelen, twee mensen te kijken naar het fenomeen dat zich in de andere ruimte bij Smith en Loutraki voltrok. Tofu was onder de indruk. Mozes was wat meer gelaten. Zijn beleving van zijn geloof werd ondermijnd. Hoewel het beeld van Boeddha nergens als projectie was verschenen bij de presentatie, die zich in de kamer ernaast afspeelde, gaven de beelden van deze 'goden' een deuk in zijn religieuze beleving. De leer van Boeddha vertelde niets over deze wezens. Hij moest alles eerst rustig verwerken om daarna met een nieuwe verklaring voor dit alles te kunnen komen.

Nadat Smith en Loutraki het hele proces hadden doorlopen, liet de vloeistof hen weer los en verscheen er een groen pulserend licht op de vloer. Een deel van de muur verdween en beiden werd min of meer verzocht die richting op te gaan. Een andere uitweg werd niet aangegeven.

Vanuit de positie van Tofu en Mozes leek de doorgang echter niet op dezelfde plaats te liggen als bij David en July. Smith en Loutraki werden duidelijk naar een andere plaats geleid.

Toen beiden de ruimte verlaten hadden, gingen Tofu en Mozes deze

ruimte binnen. Het was een drukke dag voor dit orakel, want voor de derde keer startte de machine zijn projectie en kregen ook zij dezelfde behandeling als de dame en heer voor hen.

Na de behandeling was een oranje lijn en een paarse lijn op de vloer te zien. De oranje pulserende lijn begon bij de tenen van Mozes, de paarse bij Tofu. Mozes begreep wat de bedoeling was. Elk van hen had een eigen weg te gaan. Tofu voelde zich niet prettig nu hij zijn weg verder alleen moest vinden, maar Mozes stelde hem op zijn gemak. “Dit is of was een vredig volk. In zekere zin hebben zij niets kwaads in de zin. Het feit dat het wapen van Smith werd vernietigd maar Smith geen haartje werd gekrenkt, maakt dat al duidelijk. De weg naar verlichting is voor ieder persoon anders, maar er leiden vele wegen naar verlichting. Het paarse pad is wellicht voor jou het pad om dat te bereiken. Hier zullen onze wegen scheiden!”

Nu was Tofu helemaal niet op zoek naar verlichting. Hij wilde alleen maar de beloofde beloning van July ontvangen en dan weer naar huis om zijn dochter in Kathmandu terug te zien. Toch had ook Tofu even een momentje van ‘helderheid’: wat was voor hem belangrijker? Zijn gezin, zijn dochter? Of het geld van July? Hier blijven had dus ook weinig zin. En als hij maar één kans zou hebben dit gebouw te verlaten, dan is zijn dochter toch alles waar het om draait. Met die gedachte nam hij afscheid van Mozes en volgde de paarse pulserende lijn. Een opening in de muur ontstond en hij liep er doorheen. Mozes deed hetzelfde en volgde de oranje lijn. Ook hier ontstond een poort en hij liep er op af. Toen hij door de opening keek, zag hij een ruimte die hem bekend voorkwam: Er lagen twee mannen op de grond, een lachende Boeddha stond bij een soort altaar, een schaal en koperen bal lagen in deze kamer. Toen hij twee stappen in deze kamer had gezet, sloot de muur zich weer achter hem. De rotswand waardoor hij zojuist was gekomen, zag er weer vast uit. Toen hij naar beide lichamen op de grond keek, wist Mozes waarom hij juist dáár terecht was gekomen. Hij zou dit ook meteen gaan doen. Er was weinig tijd te verliezen...

Tofu keek ook om zich heen. Net als Mozes was hij door een opening in een rots gekomen, die achter hem weer solide werd nadat hij

er doorheen was gestapt. Met verbazing bekeek hij de plek waar hij was. Het was de plek waar hij met zijn dochter picknickte als hij een vrije dag had of een keer geen zin had om te werken. Het was nog geen vijftig kilometer van zijn huis vandaan. Hij moest een enorme afstand hebben afgelegd, zonder het zelf te hebben gemerkt. Hoe hij nu weer zijn auto moest ophalen was van latere zorg, maar op dit moment kon hem dat niet zoveel schelen. Hij was weer bijna thuis. Hopelijk zou dat David en July ook zo vergaan.

16.

De gangen liepen in bochten. Het was iets wat David niet had verwacht bij een symmetrisch gebouw als een piramide. Op een gegeven moment waren July en David de weg volledig kwijt. Als zij geen ijkpunt konden vinden om naar toe, of juist vanaf te lopen, konden zij nooit één van de schuine zijwanden van de piramide vinden die hen uiteindelijk naar de liftschacht en naar een mogelijke uitgang kon leiden.

Soms leek het of zij rondjes hadden gelopen.

“Wacht ik weet wat!” zei July ineens. Ze graaide in haar zak en haalde er een pakje met tissues uit. “Als ik deze in kleine stukjes scheur, dan kunnen we deze stukjes achterlaten en precies zoals Hans en Grietje een spoor achterlaten. Mochten we rondjes lopen, dan komen we daar snel achter!”

“Dat is een goed idee!” David glimlachte. Zo kwamen verhalen van sprookjes ook in werkelijkheid nog eens van pas.

July begon te scheuren en bij iedere bocht in de gang, waar ze het geheel niet meer konden overzien, liet zij een stukje papier op de grond vallen. Soms stonden zij voor de keuze om een vervolg van hun weg te kiezen bij een splitsing van gangpaden. Ze hielden voor zover ze konden bepalen, zoveel mogelijk steeds dezelfde richting aan. Het leek goed te gaan maar na een twintigtal minuten raakte July door haar gescheurde stukjes tissues heen.

“Wacht”, zei David. “Ik heb ook nog wat dingen die we kunnen gebruiken.” Hij haalde een sleutelbos uit zijn zak. “Aan deze sleutels heb ik hier toch niets en thuis heb ik nog reservesleutels!”

“Maken we het eigenlijk Smith niet zo wel heel makkelijk om ons te volgen?” vroeg July zich af.

“Ja. Dat klopt. Maar als wij willen weten of wij rondjes lopen, moeten we toch wat doen.”

July knikte. Zij zag ook geen andere opties.

David legde de eerste van zeven sleutels op de grond bij een splitsing in de gang. Ze kozen voor de rechter doorgang en na twee minuten, bij de volgende splitsing, kozen zij voor de linker doorgang. David legde weer een sleutel neer. Vervolgens kozen ze bij de volgende afslag weer voor de rechter doorgang om zo, zoveel mogelijk gevoelsmatig in de zelfde richting door te lopen. Nadat zij dit ritueel vervolgens nog meerdere malen hadden herhaald, begonnen ook de sleutels op te raken. Nu was de ring van July aan de beurt, waarna David ook hetzelfde deed. Daarna een oorbel en ketting van July en een horloge van David. Toen July vervolgens met een diepe zucht ook haar horloge bij het volgende ijkpunt wilde neerleggen en door de volgende gang keek, schrok ze. Ze zag een stukje van haar papieren tissue dat zij een klein half uur geleden in de gang hadden achtergelaten. Ze hadden een rondje gelopen!

Nu begonnen ze dezelfde route opnieuw te lopen. Deze keer namen zij de andere afslag. July legde haar horloge en vervolgens haar laatste oorbel op de grond. Na een paar honderd meter verscheen de volgende splitsing. Ze keken voor zich uit. Ze konden hun ogen niet geloven. Een sleutel op de grond. Een afgrijsend gevoel be kroop hen. Er was geen weg hieruit! Hoe kwamen zij hier ooit uit vandaan?

July voelde inmiddels haar maag ook knorren. “We lopen al een hele tijd en ik krijg honger. Ik denk dat het nog wel even duurt voor wij een gezellig restaurant tegenkomen! Hoe lang kunnen we nog zonder eten en drinken,” vroeg ze zich af. In gedachte zag ze een lekkere sappige steak met champignons en salade, mmm..

“Ook een toilet zou welkom zijn!” voegde David toe.

Zowel David als July vonden het een slechte gedachte om te blijven stilstaan, maar doelloos rondjes lopen had ook weinig zin. Toen zij besloten even op de grond te gaan zitten om te rusten bij het oprapen van de eerstvolgende sleutel die zij weer zouden tegenkomen, kwamen zij een grotere ruimte binnen, die zij niet eerder hadden gezien. In de ruimte stonden slechts twee stoelen en een tafel tegen een muur aan. Er hing een schilderij van een rustiek landschap met aan beide zijden een kleine schemerlamp. Op de tafel stonden twee borden ge-

vuld met een heerlijk geurige steak en gebakken paddenstoelen, een salade en een kan met water en twee glazen. Twee kaarsen en zilveren bestek maakten het geheel af.

“Dit is precies het restaurant zoals ik in mijn gedachten had!” zei July.

“David keek nog even rond en zag tot zijn stomme verbazing ook een deur met een bordje ‘Heren’ erop. Echter een deur met ‘Dames’ was er niet bij.

Terwijl David de ruimte achter de deur ‘Heren’ inspecteerde, bedacht July zich geen moment en ging aan tafel zitten. Haar honger was zo groot dat ze niet eens de moeite nam om toch wat wantrouwig en voorzichtig dit tafereel en dit eten voorzichtig te benaderen.

Toen ze eenmaal een hap had genomen en haar knorrende maag wat gerust had gesteld, viel het haar op dat het eten wel wat minder smaakvol was dan het eruit zag. Ook de heerlijke aromatische geur van de steak, die het water normaliter in je mond doet lopen, ontbrak.

David kwam opgelucht weer bij July terug en nam op de andere stoel plaats. “Het lijkt wel of hier iets of iemand onze gedachten leest!” zei David. We hebben al die tijd rondjes gelopen. We zijn niets tegengekomen en ineens, uit het niets, verschijnt dit!”

“Die machine, of dat licht dat ons lichaam scande, moet op de één of andere manier onze hersengolven, of zo iets, kunnen lezen,” zei July een beetje angstig. Het idee dat haar gedachten niet privé meer zijn, beviel haar helemaal niet.

David at zijn steak. Het smaakte hem prima. Met zijn mond nog vol en amper de tijd om hem leeg te eten, kreeg hij een idee, dat hij meteen moest vertellen aan July.

“Het lijkt erop dat wij zelf onze ‘wereld’ hier kunnen creëren. Onze gedachten bepalen wat we zien. De angst om hier niet uit te komen, maakt dat we ‘rondjes’ lopen en houden daarmee dat beeld in stand!” David zuchtte diep. Hij dacht aan vroeger, toen hij nog een kind was. Hij droomde regelmatig van momenten waarin hij zijn eigen wereld creëerde. Soms was hij aan het dagdromen en zat hij zo diep ‘in zijn eigen wereldje’, dat hij de droomwereld en de werkelijkheid niet meer van elkaar kon onderscheiden. Op deze plaats, waar zij zich nu be-

vonden, leken zij ook de realiteit te gaan verliezen. Hij at de laatste happen van zijn bord en spoelde het eten weg met het glas water dat voor hem stond. Vervolgens stond hij op en keek July fronsend aan.

“We zijn te rationeel aan het denken geweest!”

“Wat bedoel je?” vroeg July.

“Met het leggen van papiertjes en sleutels op de grond om onze weg te vinden, denken wij te logisch!”

“Ik snap je nog steeds niet!”

David kreeg een brede glimlach op zijn gezicht. Hij keek alsof hij het ei van Columbus had ontdekt.

“Deze plaats bestaat uit een vloeistof, die een vaste vorm kan aannemen. We hebben dat al gezien. Maar deze hele omgeving blijkt hieruit opgebouwd. Het vervormt en laat je zien wat je wilt zien. Wij hebben onszelf beperkingen opgelegd. Ha,ha,ha!”

July dacht even dat David gek was geworden. Misschien zat er iets in het eten....

David stond op en liep naar de muur.

“Laat me nu eens focussen op een irrationele gedachte. Laat me eens bedenken dat deze muur hier helemaal niet staat maar dat wij slechts denken dat hier een muur staat! Laat mij nu eens bedenken dat deze muur een gang kan worden waar ik doorheen kan lopen..”

David strekte zijn arm en duwde tegen de muur. Hij voelde een lichte weerstand en toen duwde hij zijn hand en arm door de muur.

“Zie je wat ik bedoel?” Deze wanden, deze gang. Wij bedenken die zelf!”

July was verstomd van verbazing, maar herstelde snel.

“Dan weet ik wat ons te doen staat!” zei ze. “Als Smith nog niet op dezelfde gedachte is gekomen, dan kunnen wij hen voor zijn. We weten waar hij voor komt. Dat is duidelijk. Alleen wij kunnen daar nu meteen zijn.”

“Huh!”

Nu was July sneller van gedachten. Ze pakte David bij zijn arm en stak haar andere hand voor zich uit en hield die tegen de muur. Ze drukte ertegen en ook bij haar ontstond een ‘opening’. “Wij gaan naar het oog van Zeus. Stel je gedachten daar op in!” zei ze tegen David.

Vervolgens duwde ze wat harder tegen de muur. De muur werd vloeibaar en beiden stapten erdoor heen. Het volgende moment stonden zij in een andere kamer. Hier scheen een felle, naar boven gerichte lichtbundel, die in het midden van deze ruimte, vanuit een soort van kruik, een meter boven de grond leek te zweven. Waar deze lichtstraal eindigde, was niet te zien. De kruik werd door vier vloeibare armen vastgehouden.

July wilde een paar passen naar de kruik toelopen, maar stootte met een holle klap haar hoofd tegen een glazen plaat.

“Auw! Mijn neus!” Verbaasd keek ze om zich heen. Nu stak ze haar rechterhand voor zich uit. Ze voelde een harde wand. Ze hield haar hand tegen de doorzichtige wand en liep zijwaarts. David keek naar haar, hoe zij in een cirkel rondom de kruik liep. Hoewel het niet komisch was, moest David toch glimlachen om haar bewegingen, die leken op die van een pantomimespeler, die hij in zijn jeugd ook wel eens op straat was tegengekomen en ook zeer beeldend tegen een muur liep en dan een uitweg probeerde te vinden. Toen July de hele cirkelbeweging had afgerond, bleek ze vast te kunnen stellen dat er geen opening was, die hen toegang zou geven tot de kruik en hen de kans te geven te onderzoeken wat dat verschijnsel voor hen nu werkelijk was.

David dacht even dat zij deze blokkade misschien zelf onbewust weer hadden ‘bedacht’. Maar deze keer lukte het hem ook niet om zijn hand door de muur te steken, zoals hij daarnet had gedaan.

“Het ziet er naar uit dat wij daar niet bij mogen komen, July!” zei David wat teleurgesteld.

“Misschien is dat maar goed ook”, bedacht July zich. “Misschien is het voor ons gevaarlijk om er zo dichtbij te kunnen komen.”

“Dan wordt het plan B!” zei David.

“Plan B?”

“Er moet hier een controlekamer zijn, die dit alles instant houdt. Laten we daar naar gaan zoeken.”

David greep naar de hand van July en liep samen met haar weer naar de muur waar zij net doorheen waren gekomen. Hij stak zijn andere hand uit en drukte die door de muur. Langzaam verdween zijn

arm erdoor en volgde de rest van zijn lichaam. Nog steeds July goed vasthoudend, trok hij haar vervolgens achter zich aan de volgende kamer binnen...

17.

Het pad liep langzaam omhoog. De witte wanden glommen en ook Smith en Loutraki hadden moeite met het oriënteren. Het was de groene pulserende lijn die hen de weg wees en die zij bijna willoos volgden.

In tegenstelling tot de moeite die David en July moesten doen, warden Smith en Loutraki direct in de kamer geleid die Smith in gedachten had: de controlekamer!

De ruimte was relatief klein voor de immense piramide die zich in de berg bevond. Toen Loutraki omhoog keek, zag ze een puntig dak. Hierop nam ze aan dat zij zich in de top van de piramide bevonden. Ook hier was niet veel bijzonders te zien. Vier wanden, zo helderwit dat de naden van de dakranden amper te zien waren. In het midden stond een eveneens witte zuil van een meter hoogte.

Een moment later verschenen ditmaal vier stoelen uit de vloer met het gezichtsveld naar de zuil toe gericht. Smith keek hiervan op. Ze waren immers met z'n tweeën. Ze namen plaats in een stoel.

Ze zaten nog maar net of een sliert van tentakels verscheen uit de rugleuningen van de stoelen en drukten op verschillende punten op de hoofden van Loutraki en Smith. Zoals hij verwachtte, stonden zij nu in verbinding met de hele piramide en konden zij deze min of meer besturen.

Smith prentte zijn gedachten in de tentakels. Een volgend moment vormde zich een tafel tussen de twee stoelen en verscheen daarop een zilveren koffer.

Smith grijnsde. De training die zij hadden gekregen van de Fortex Corporation was niet voor niets geweest. Hij keek naar Loutraki. Het koste haar meer moeite een gedachtebeeld te vormen, maar even later verscheen ook naast haar een tafel met daarop een kleine goudkleurige thermosfles.

Tevreden keek ze naar Smith en beiden lieten zich weer loskoppelen van de mysterieuze machine die zich hier in de piramide bevond.

Ze stonden op, pakten de koffer en thermosfles en liepen naar de plaats waar zij waren binnengekomen. Deze keer zwaaide Smith alleen met zijn hand en er verscheen een poort die gevuld was met een zachtjes kabbelende vloeistof. Vervolgens, zonder na te denken, liep Smith door de vloeistof en Loutraki volgde hem op de voet.

Smith en Loutraki waren nog niet naar 'buiten' gestapt of David en July kwamen de ruimte binnen. David zag nog net een glimp van de rug van Smith voordat de poort weer veranderde in een solide muur.

Smith had hen niet opgemerkt.

"Waar zouden zij naartoe gaan?" vroeg hij zachtjes aan July. Ze haalde haar schouders op. Beiden keken om zich heen en zagen ook de vier stoelen staan. Hoewel ze niet wisten waar deze fauteuils nu weer voor dienden, waren ze in ieder geval bedoeld om op te zitten. Aangezien David haar had verteld op zoek te zijn naar de controlekamer en zij hier terecht waren gekomen, kon dit bijna niet anders dan deze ruimte zijn.

'Alleen..., waar zijn de beeldschermen, de computers en andere zaken die je in zo'n ruimte zou verwachten?', vroeg July zich af. Het was wel een hele lege ruimte. Er hangt nog geen schilderijtje aan de muur. Dat was wel anders bij de Daily Epitah. Altijd hectisch, veel lawaai en toch wel aangekleed met diverse meubelen en planten om het geheel wat leefbaarder te maken. Hier stond alleen maar een zuil in het midden van de ruimte met vier stoelen eromheen.

Uiteindelijk ging ze zitten. Meteen kwamen de tentakels uit de rugleuning een koppelden aan het hoofd van July. David zat nog niet op de stoel en zag dit bij haar gebeuren. Hij wilde meteen naar haar toe lopen maar nu botste hij met zijn gezicht op een onzichtbare glazen wand die blijkbaar ineens, uit het niets, rondom de stoel was verschenen en deze wand, met July erin, hermetisch van de rest van de ruimte afsloot. Op het moment dat de tentakels het gezicht van July raakten, leek ze in slaap te zijn gevallen.

"July!" schreeuwde David, maar ze leek het niet te horen.

Nu zag David een holografische projectie op de zuil verschijnen.

Het was de beeltenis van July, die hierop ronddraaide. Daarna verschenen er allemaal niet te beschrijven tekens rond de beeltenis en iets wat leek op een afbeelding van een DNA-structuur.

Tenslotte verschenen er beelden van wat een stamboom leek te zijn. July werd steeds jonger. Haar beeltenis verdween en daar kwam een andere vrouw voor in de plaats. Ook die werd weer steeds jonger en er kwam weer een ander persoon voor in de plaats. Dit proces herhaalde zich vele malen en bleef uiteindelijk stilstaan in een beeltenis van een man in een Romeins uniform.

David was verbluft. Het DNA van July bevatte haar geschiedenis van de afgelopen duizenden jaren. Het was of de 'machine' haar 'ontstaan' tot aan de Romeinse tijd wilde achterhalen. 'Het DNA is duidelijk meer dan alleen maar een code die zegt of je blauwe ogen en blond haar kreeg!' dacht David. 'Blijkbaar wordt ook al je doen en laten opgeslagen, tot en met je klederdracht in een bepaalde tijd aan toe. Als de mensheid zou weten dat deze informatie allemaal opgeslagen lag in je DNA, dan zouden de geschiedenislessen er wel eens heel anders uit kunnen gaan zien!'

De beelden op de zuil verdwenen. Nu verschenen er tekens waar David niets van begreep. De eerste indruk van deze afbeeldingen waren hiërogliefen en iets van spijkerschrift, daarna leek het meer op Griekse en Romeinse letters. David zag July nu schudden op haar stoel. Haar gezicht vertrok en haar handen vormden een vuist. Ze kneep zo hard in haar eigen handen dat haar nagels haar handpalm verwonden. David zag enkel druppels bloed in haar handen verschijnen. Hij schreeuwde tegen haar en wilde haar daar vandaan halen. Hij bonkte op de glazen wand, maar de wand leek van gewapend beton. Je kon slechts doffe dreunen horen.

Enkele minuten later zag hij July weer wat rustiger worden. Ze opende haar ogen maar was duidelijk nog niet bij bewustzijn. Pas toen David haar borst weer ritmisch op en neer zag bewegen, begreep hij dat zij weer normaal begon adem te halen en langzaam uit een soort trance werd gehaald.

De tentakels lieten los. De glazen wand, die David en July van elkaar scheidde, loste langzaam op en verdween weer in de grond.

David snelde naar July toe. “Gaaf het?”

July staafe apathisch voor zich uit. David pakte haar nu bij haar schoudeffers en schudde haar een beetje heen en weer. “July!”

“Muh,...

“July, word eens wakker!”

July begon te glimlachen. “Ik..., ik snap het! Ik snap het allemaal! Sorry dat ik je hier al die jaren heb achtergelaten. Dat was niet mijn bedoeling, papa!”

“Papa? Je raaskalt, July! Je bent maar een minuut of tien van de wereld geweest!”

“Huh? Ik ben voor mijn gevoel jaren weg geweest. Ik heb zoveel meegemaakt. Ik ben...” Ze keek op naar David. “David? Waar is mijn vader?”

“Je bent nog niet bij je positieven. Je bent in de piramide, in het Himalaya gebergte, in Mount Everest. Toe July, kijk eens om je heen!”

Nu kwam July langzaam weer tot zichzelf.

“Oh, David.” Ze omhelsde hem en zoende hem. “Wat ben ik blij je weer te zien!”

David was nogal verbouwereerd en wist na de passionele kus niet hoe hij zich moest gedragen. Misschien was ze onder invloed van drugs?

Maar July schonk geen aandacht aan zijn wat verlegen houding. Ze was oprecht blij hem weer te zien.

“Het lijkt of ik tien levens heb geleefd in enkele momenten. Ik snap nu ook wat Zeus wilde!

“Wat dan?”

“Dat leg ik je nog wel uit. Dat is een lang verhaal en ik weet nu wat Smith en die vrouw van plan zijn. We moeten snel achter hen aan.”

“Waar zijn ze dan naartoe gegaan?”

“Naar Nigeria. Daar zit het hoofdkantoor van Globodine. Smith heeft de middelen gekregen van de piramide om een amfoor, die zij reeds in hun bezit hadden, te openen.

De amfoor bevat antimaterie. Zolang de antimaterie in de amfoor zit opgesloten is het stabiel. Indien het zonder speciale voorzorgen wordt geopend, explodeert de boel en dat is ook gebeurd op Thera, 3600 jaar geleden.”

“Waarom zouden zij het dan willen openen?”

“Het is een enorme krachtbron. Het oog van Zeus is een stralingsbron, die bij juist gebruik licht, warmte en energie geeft. Zeus bezat een armband waarmee hij de krachtbron kon bedienen. In de top van de berg op Thera bevond zich zo'n amfoor en Zeus werd door de inwoners van het eiland gezien als god omdat hij met een armbeweging de amfoor kon 'in- en uitschakelen'. Met deze krachtbron kon hij iedereen van eten voorzien, maar ook mensen doden! De krachtbron is vele malen sterker dan de krachtigste kerncentrale op aarde. Indien je het op de juiste wijze weet te behandelen, kan je daarmee de energiehonger van de hele wereld voorzien. Wie deze amfoor in zijn bezit heeft, heeft de macht over de wereld. Je bent immers niet meer afhankelijk van andere politiek instabiele landen die toevallig de grootste uranium- of olievoorraad hebben.

Smith werkt voor de Fortex Corporation die in het geheim verschillende kerncentrales en opwerkingscentrales in zijn bezit heeft zoals in Seafell Pike.

Ze hebben in het uiterste geheim, in een afgelegen gebied midden in de jungle van Nigeria, een nieuwe centrale gebouwd. Met de amfoor die Globodine in haar bezit heeft en met de middelen die Smith nu heeft, kunnen zij de centrale opstarten.

“Hoe weet je dit nu allemaal? Komt dit door die stoel met die tentakels?”

“Ja. Smith en die vrouw hebben op de stoel gezeten. Een deel van hun gedachten is ook een deel van de machinerie geworden die hier alles draaiende houdt! Ons voordeel is dat zij hier eerder waren dan wij en wij wel van hen weten, maar zij nog niet van ons!”

“Hoe komen we in Nigeria?” vroeg David zich af.

“Door dezelfde weg te volgen als Smith deed!” antwoordde July.

Ze liep naar de muur waar zij zoëven Smith hadden zien verdwijnen. Even wankelde zij. Ze was nog duizelig van de grote hoeveelheid informatie die in haar hoofd was geprent.

David kwam snel naar haar toe en greep haar bij haar arm.

“Dank je,” glimlachte July.

Nu probeerde zij het gezicht van Smith voor zich te halen aangezien

zij geen beelden kon bedenken van een plaats in Nigeria. De muur werd vloeibaar en een zelfde poort, waarvan David en July een glimp hadden gezien toen Smith erdoorheen liep, werd weer zichtbaar. In de poort leek vloeibaar water recht overeind te staan. Door het water heen zagen David en July een oerwoud, hoge bomen en enkele vogels in de lucht vliegen.

Ze hadden geen idee hoe het allemaal bestuurd werd door de controlekamer van de piramide, maar het was wel duidelijk dat zij zich niet meer in het Himalaya-gebergte bevonden als zij hier doorheen stapten en waarschijnlijk ook niet meer terug konden. Als zij maar niet meteen oog in oog met Smith kwamen te staan....

18.

Een beetje bevend duwde David zijn hand door de vloeistof. Het bleek niet anders aan te voelen dan de laatste keer bij de witte muur die hen uiteindelijk naar de controlekamer leidde.

Op hoop van zegen stapten zij allebei tegelijk door de poort. In een flits stonden zij in een winderige, regenachtige omgeving op een meter vanaf een afgrond.

“Oef,” zei David “als we door de poort gesprongen waren, hadden we waarschijnlijk meteen in de afgrond gelegen!”

Ze keken om zich heen. Achter hen was een rotswand op de plaats waar zij zojuist doorheen waren gestapt. Een smal paadje liep zowel links als rechts van hen. In de drassige grond waren nog verse voetstappen te zien van twee personen. Het kon haast niet anders of die waren van Smith en Loutraki. Ze liepen links van hen in de richting van een lager gelegen bos. De rechterkant van het pad liep wat omhoog naar een kale vlakte.

“Laten we eerst naar rechts gaan,” stelde July voor. “Voordat ik tegen Smith aanloop, wil ik bekijken of wij via een andere weg op dezelfde plaats kunnen komen!”

“Maar we weten niet eens waar we naar zoeken!”

“Ik neem er vergif op in als dit niet Nigeria is. Ik ga ervan uit dat we vlak bij Smith zitten en dat hij op zijn beurt om of nabij de geheime centrale is. Als ik nog aan Seafell Pike denk, zal ook deze centrale niet open en bloot te zien zijn, ook al zitten we in de jungle, satellieten en toevallige passanten mag niets opvallen. We hoeven dus alleen maar een ingang te vinden!” zei July.

“En dan, dan wil je zeker de hele boel opblazen ter voorkoming van wereldheerschappij door Fortex?”

“Ja.” antwoordde July kort.

“Maar July, anderen kunnen deze kennis toch voor goede zaken be-

nutten. Stel je voor dat er geen energiehonger meer is en geen ziekten. Dan kunnen we al onze tijd besteden aan onze geestelijke ontwikkeling. We kunnen de hele dag lezen, schilderen, toneel spelen....”

“Dat is precies wat er gebeurde op Thera! Er was geen ontwikkeling meer. Niemand hield zich bezig met het onderhoud van de apparatuur en machines. Tenslotte was dat uiteindelijk de reden waarom Thera explodeerde!”

“Hoe weet je dat nu zo zeker?”

“Dat vertelde Zeus mij!” zei July zonder blikken of blozen. “Er is nog meer, maar daar hebben we geen tijd voor. We moeten Smith stoppen. Als hij de amfoor opent, ontsnapt de antimaterie en is heel Afrika een parkeerplaats geworden! Ze spelen met vuur. Met materialen waar de mensheid nog helemaal geen kennis van heeft. Nu snel verder. De rest is op dit moment niet zo belangrijk!”

July liep voorop het glibberige pad naar boven. Haar haar was nat en compleet in de war van de regen. Haar kleding zag er ook al niet meer uit en haar schoenen kleefden van de modder. Toch, in tegenstelling tot haar gewoonte om er altijd perfect uit te zien, merkte David op dat dat haar voor het eerst weinig kon schelen. Ze wilde het ‘opstarten’ van de amfoor voorkomen. Al het andere was nu niet belangrijk.

Na een klim van een paar honderd meter kwamen ze boven op de berg aan. In vergelijking met het imposante Himalaya-gebergte was dit slechts een heuveltje. Toch was dit blijkbaar de hoogste berg uit de omgeving, aangezien zij over de rest van het gebergte heen keken. Aan hun ademhaling was ook te merken dat deze berg veel lager was. Zij voelden geen hoofdpijn door zuurstofgebrek. De rug van de berg was lang en door erosie redelijk glad en van hard gesteente. July hoefde zich geen zorgen meer te maken over uitglijden en van de berg afvallen, zoals ze zoëven op het smalle bemodderde bergpaadje nog enkele angstige momenten had beleefd.

Ze zagen twee vliegtuigjes en een helikopter staan met een tentzeil, dat in de bruin-rode kleur van de rots was geschilderd, erboven gespannen. Er was niemand te zien.

“Als hier vliegtuigen staan, moet hier ook ergens een onderkomen zijn!” fluisterde David tegen July.

July knikte alleen, maar zei niets.

Aan de bergrug viel verder weinig te zien. Er waren geen grote rotsen of struiken waarachter een 'deur' zou kunnen zitten. Ze konden dus niet anders dan terug lopen. Net toen July besloot het bergpaadje weer naar beneden te nemen, riep David.

"Wacht even!"

Hij rende naar een vliegtuig, opende de deur en keek zoekend naar binnen. Daarna liep hij naar het volgende vliegtuigje en de helikopter en deed hetzelfde.

"Ah, toch wat." Hij greep een pistool dat in de survival-kit zat aan boord van de helikopter. Hij stopte het in zijn zak en rende daarna weer naar July. "Oké. We kunnen gaan!"

Het duurde niet lang of ze waren weer op het punt gekomen waar zij de voetstappen van Smith en Loutraki de eerste keer hadden gezien. Het was gestopt met regenen maar het pad bleef glad en was hier en daar zo smal, dat July zich vastgreep aan David om te voorkomen dat ze zou vallen of wegglijden.

Na enkele honderden meter te zijn gedaald, hoorden zij geluiden. Voorzichtig keken ze vanachter een paar struiken naar het tafereel dat zich voor hen afspeelde. Er reden wat trucks heen en weer naar de berg. Er kwamen vrachtwagens gevuld met stenen de berg uitrijden en lege wagens naar binnen. Op een kleine parkeerplaats stonden vier trucks. Er was één vrachtwagen leeg en drie waren beladen met puin. Drie mannen stonden ervoor en waren aan het praten. Een vierde man stond even verderop met z'n rug naar hen toe, het toch al natte gras wat extra water te geven. Er werd hier klaarblijkelijk minder geheimzinnig gedaan dan in Seafell Pike, waar alleen 's nachts werd gereden.

"Die lege vrachtwagen moeten we hebben, July. Die gaat naar binnen!" zei David zachtjes.

July knikte bevestigend. Beiden slopen nu voorzichtig, via enkele struikjes die gelukkig tussen de vrachtauto's en hen op hun pad stonden, naar de lege truck. Dichterbij gekomen bleken deze trucks wel een maatje groter dan de vervoersmiddelen die zij normaliter door de straten van de stad zagen rijden. Om aan de achterzijde van de

kiepwagen er in te kunnen klimmen, gaf David July een steuntje in zijn handen. July begreep het meteen en zonder wat te zeggen ging ze met een voet op zijn gevouwen handen staan. Ze zette zich af en klom in de kiewagen. David keek intussen naar zijn handen. Ze zaten nu onder de modder van de schoenen van July. Hij trok een moeilijk gezicht, probeerde wat modder af te vegen aan de zijkant van de vrachtwagen en klom vervolgens zelf met veel moeite in de truck.

De truck was niet afgesloten met zeil, maar was zo hoog dat ze zich redelijk veilig voelden. Niemand kon er zomaar in kijken. Via een gat in de zijwand van de kiewagen, waar normaal gesproken haken voor een vangnet in worden vastgezet, konden beiden de chauffeurs observeren. De man die het gras wat langer had laten groeien liep naar zijn collega's toe, gaf een hand en een schouderklopje om vervolgens naar de truck te lopen waarin zich David en July bevonden. Een moment later schudde de hele vrachtauto bij het starten van de motor. Een seconde later waren ze op weg en reden ze in de richting van het inwendige van de berg.

Toen de truck al hobbelen de ingang naderde, verscheen er opnieuw een opening in de berg op het pad naast de afgrond. Twee voeten verschenen en drukten de modder opzij, waarmee de afdrücken van de schoenen van July en David werden gewist. Terwijl de opening zich achter deze persoon sloot en weer één geheel met de massieve berg werd, volgden de ogen van de persoon de voetafdrukken in de modder en versnelde hij zijn pas naar beneden.

“Bestaat de hele wereld uit uitgeholde bergen?” vroeg July zich intussen af. Dit was de derde keer in een paar dagen dat zij het daglicht verwisselden voor een berg vol kunstlicht.

David antwoordde niet. Hij lette vooral op de snelheid en de chauffeur. Nadat zij een paar minuten reden, nam de snelheid van de vrachtwagen af. Zij hoorden een luid gesis en hoorden de deur van de truck open gaan. De chauffeur stapte uit en stapte vervolgens over op een andere vrachtwagen die in tegenovergestelde richting stond. De chauffeur die uit de andere truck kwam, stapte vervolgens in de vrachtwagen van David en July. Opnieuw was er een luid gesis te horen en July voelde een druk in haar oren.

“We gaan een luchtsluis door!” stelde David vast. “We zijn van chauffeur verwisseld. Zo wordt waarschijnlijk voorkomen dat de vrachtwagenchauffeurs weten wat er gaande is in de berg.”

Toen de vrachtwagen wederom de snelheid verminderde en het lawaai toenam, wisten July en David dat het tijd werd uit te stappen. Ze keken voorzichtig om zich heen en klommen uit de laadbak. Ze liepen eerst voorzichtig en vervolgens rennend in de lengterichting van de vrachtwagen weg, zodat de chauffeur hen niet in zijn spiegel kon zien. Vanachter een uitstekend stuk rots zagen zij hoe door een aantal bulldozers afgegraven puin in het vervoermiddel werd gestort dat hen enkele minuten ervoor naar deze bestemming had gebracht. Ze hadden geluk en waren net op tijd uitgestapt om niet bedolven te raken onder het puin dat nu in hun plaats de weg weer naar buiten vond.

Er was hier zoveel lawaai en werkzaamheden dat David en July zich geen zorgen hoefden te maken dat iemand hen zou horen. Daarentegen viel hun kleding wel op.

“Kijk daar, een stalen deur,” zei July. “Hopelijk is die open!”

David liep naar de deur en voelde aan de stalen buis die hij vervolgens naar beneden duwde. De deur gaf mee en opende. Zo te horen geen alarm. Dat ging goed. In een vloeiende beweging ‘floepten’ zij beiden door de deur en sloten hem met een klik weer achter zich.

Het enorme lawaai van de bulldozers aan de andere zijde van de deur werd goed tegengehouden. David voelde nog even aan zijn oren. Ze suisten nog na. July had ook last van haar oren maar schonk er geen aandacht aan. Ze keek de gang in waarin zij zich bevonden. Er lagen kabels op de grond en een deel van de verlichting hing aan haken aan het plafond. De ruimte waarin zij zich bevonden was nog niet in gebruik genomen. Ze liepen de gang af op zoek naar een volgende deur die hen uiteindelijk tot het inwendige van de berg zou leiden. Die deur werd snel gevonden en July zette de deur op een kier. Ze kon nu een beter verlichte omgeving zien. Hier hoorde ze wat geratel van computers en zag ze beeldschermen aan de muren hangen. Er liepen wat mensen rond in witte labjassen en met badges op. Op een beeldscherm zag ze een glimp van een reactorvat, zoals zij ook wel kende van andere kerncentrales, die ze wel eens had gezien. Ze sloot de deur weer.

“En?” vroeg David

“We hebben witte labjassen nodig en badges.”

“Oké!” zei David. “Wacht hier op mij.”

“Wees voorz...”, riep July David nog na, maar hij was al door de deur geslopen.

David was nog maar even weg of July hoorde al weer op de deur kloppen waar hij zojuist doorheen was gegaan. Ze opende de deur. David kwam weer binnen en sleurde een bewusteloze man achter zich aan.

“Maak jij hem vast met wat kabels die hier los liggen, July.” David trok ondertussen de jas van de man aan, keek naar de badge van de man en fronste zijn wenkbrauwen. De badge had een foto van een donker gekleurde persoon, terwijl David er toch niet bepaald zo uitzag. Hij draaide de badge om en hoopte dat niemand dat zou opmerken. Opnieuw verdween hij door de deur en liet July met de bewusteloze man achter.

Toen David voor de tweede keer terugkwam, had hij een blonde jonge dame meegenomen. Zij had ongeveer hetzelfde postuur als July. Hij hield één hand voor haar mond en met de andere hield hij haar beide armen op haar rug. Ze sputterde hevig tegen, maar ergens kon David haar geen klap verkopen en haar bewusteloos slaan.

“Houd je rustig en er gebeurt je niets. Begrijp je mij?” Langzaam trok David zijn hand van haar mond waarop de jonge vrouw meteen begon te schreeuwen.

July zag het al aankomen en pakte een loshangend armatuur van een lamp en sloeg die met een flinke vaart tegen het arme meisje. Ze viel bewusteloos op de grond.

“Nou jij bent ook niet bepaald zachtzinnig!” merkt David op.

“Daar hebben we nu geen tijd voor!” zei July terwijl zij de jas van de dame aantrok. Ze keek naar de badge: mrs Annabelle Saunders. “Ok. Daar kan ik mee leven.”

Ze pakte nog enkele losliggende kabels en bond de dame haar benen en armen. Toen zij de knopen nogmaals gecheckt had, wenkte ze David om haar te volgen. Onopvallend deed ze de deur open en liep vooruit. David volgde en keek nog een keer om naar de twee bewusteloze lichamen.

“Sorry!” zei hij en liep toen snel achter July aan.

De andere aanwezige personen keken grotendeels voor zich uit en staarden op beeldschermen.

Opeens duwde July David in zijn zij. “Kijk, op dat grote beeldscherm, daar rechts... Dat zijn Smith en Loutraki!”

“Waar zouden zij zich bevinden?” vroeg David

July liep naar een van de medewerkers. De man was zeer geconcentreerd aan het turen op zijn beeldscherm.

“Eh, pardon..,” July tikte op de schouder van de man en wees naar het grote beeldscherm. “...kan je mij vertellen waar die mensen zich bevinden? Ik moet hen een rapportage geven...”

De man keek amper op van zijn beeldscherm. “Dat is kluis A-17. Hier de deur door rechts, gang uit en weer links.” Hij maakte met zijn vinger een wuivend gebaar alsof hij duidelijk wilde maken dat ze snel weg moesten gaan en zij hem niet moesten storen.

“Dank je,” zei July en liep gauw naar de deur.

De man keek verder niet op en schonk geen aandacht aan haar.

July was enigszins gepikeerd dat de man haar blonde verschijning niet eens zag staan. David zag de verbazing in het gezicht van July. “Trek het je niet aan. Ik ben wel blij dat jij het hem hebt gevraagd. Misschien, als ik naar hem toe was gelopen, had hij wel naar mij opgekeken...” lachte David.

Hoewel bij de deuren paslezers aanwezig waren, bleken die niet nodig. Vlak voor David en July bij een deur aankwamen, ging die vanzelf open. De weg was eenvoudig te vinden. David greep nog een keer in zijn zak. Zijn alarmpistool hield hij stevig vast. Ze konden niet te snel lopen want camera's hingen overal en ze twijfelden er niet aan of ze waren al gezien. Wellicht de enige reden dat zij nog niet opgemerkt waren was het feit dat men hen hier niet verwachtte.

Zoals door de man achter het beeldscherm gezegd gingen ze rechtsaf, de gang door en wilden zij de volgende deur weer links nemen.

“Geen deur! Alleen een muur!” zei July teleurgesteld.

“Een muur die alleen met een speciale pas kan worden geopend!” zei een bekende stem achter hen.

“Smith!” zeiden David en July nu in koor. Zij draaiden zich om en ke-

ken recht in het gezicht van Smith. Loutraki stond naast hem met twee medewerkers die hun pistolen hadden gericht op beide journalisten.

“Meneer Hawk, mevrouw Somers. Dus we zien elkaar weer. Welkom in de Chappal Waddi, de hoogste berg van Nigeria. Welkom bij Globodine. U heeft er zo lang naar gezocht. Ik moet bekennen dat jullie doorzetters zijn.”

Loutraki haalde een pasje langs een stuk van de muur. Het viel July op dat op die plaats geen kaartlezer zat. Die moest in de muur zijn ingebouwd. Dat zouden ze ook nooit gevonden hebben.

De muur schoof omhoog en de deur van een kluis kwam tevoorschijn.

Smith liep tussen July en David door. Hij voelde zich nogal zeker van zijn zaak dat zij geen rare grappen zouden uithalen. Ze waren zelf ook veel te geïnteresseerd om het hele verhaal te leren kennen.

Smith drukte enkele toetsen op het display van de kluis en de deur opende fluisterstil. Er bleek zich een enorme ruimte achter deze deur te bevinden. Langs de muren waren vele beeldschermen opgesteld en bij ieder beeldscherm stond een medewerker. Ze keken niet op naar het gezelschap dat naar binnen kwam, maar bleven uitdrukkingloos naar de monitoren staren. In dezelfde ruimte waren enkele tafels opgesteld waarachter ook mensen zaten. Een van hen keek wel op en kwam op Smith af. Hij had blond haar en een zeskantige bril op. July had hem al eens eerder ergens gezien, maar zij kon zich niet herinneren waar dat was geweest.

De man glimlachte, knikte naar July en keek vervolgens Smith aan. “Meneer Smith. Hier zijn de laatste berekeningen. De amfoor is aangesloten!”

“Goed werk, meneer Shaw. Hier is de koffer.”

“Shaw. Waar heb ik die naam eerder gehoord? Zijn gezicht komt ook bekend voor!” July pijnigde haar hersens.

Shaw nam intussen de koffer mee en legde hem op een bureau. Daarna duwde hij op een knop en de amfoor kwam langzaam uit de grond omhoog.

De amfoor had een zwart glimmende stop en aan de zijkant was een zwarte bol met een cirkel er omheen getekend.

Shaw opende nu de koffer en pakte er een koperkleurige metalen ring uit. De zijkant van de ring was bezet met vier zwarte, langwerpige, uitstekende knoppen. Shaw pakte de ring op en liep er mee naar de vaas en legde hem erop. De ring paste precies op de amfoor.

“Alles ligt klaar!” zei Shaw

“Prima.” Smith was tevreden. “Als de Beheerders gearriveerd zijn, kan de amfoor geactiveerd worden.”

“Weet je wel wat je doet, Smith?” zei July.

“Wat ik wel of niet doe is niet belangrijk. Fortex Corp. heeft hiermee het machtigste voorwerp in handen dat de mensheid ooit zal kunnen krijgen. Een onuitputtelijke krachtbron. Omdat het in handen komt van Fortex en niet van een grootmacht, zullen er geen oorlogen om de energiehonger uitbreken.”

“Die bedoeling klinkt aardig, maar het is een energiebron die on-aards is en wij nog niet onder controle hebben. Zelfs bij de oorspronkelijke eigenaren van de amfoor op Thera ging het mis. Dat eiland explodeerde. Hoe weet jij nu dat dat hier niet gebeurt?”

“Mevrouw Somers, uw zorg is onnodig. We hebben voorzorgsmaatregelen genomen. Als straks de amfoor wordt aangesloten, zullen alle ‘levende’ mensen hier weg zijn. De straling bij het opstarten van de machine is inderdaad dodelijk voor de mensen, behalve..... voor degenen die al dood zijn. Kent u de mensen in Boot nog? Allen zijn geïnfecteerd met een soort van Ebola-virus, ontwikkelt door Globodine. Na wat experimenten van de afgelopen jaren waarbij helaas in Etoumbi, Congo ook wat doden te betreuren waren, is het virus nu handelbaar. Degenen die hiermee geïnfecteerd werden, zijn in eerste instantie gestorven, maar konden met behulp van het isotoop, gemaakt in Seafell Pike weer tot ‘leven’ worden gewekt. Sinds het ongeval in Caldwell kwamen we erachter dat de werknemers, die besmet waren geraakt tijdens het ongeval in Sellafeld, afhankelijk waren van dit isotoop om in leven te blijven. Eigenlijk stopte het verouderingsproces, zolang zij maar dagelijks een beetje van het isotoop kregen toegediend. Het enige nadeel is dat de productie van het isotoop in de experimentele reactor in Seafell Pike niet wereldkundig mocht worden, terwijl de werknemers daar niet eeuwig wilden blijven. Per toeval

stuitte het onderzoekschip Petrenki op een amfoor die een stof bevatte die veel leek op het door ons gebruikte isotoop, maar die uit een element bestond dat we nog niet kenden. De straling die er vanaf kwam hield de vijf reeds besmette onderzoekers van Seafell Pike gezond en in leven, terwijl de gezonde bemanning op het schip er juist ziek van werd met uiteindelijk een geestelijke dood tot gevolg. Het lichaam van de bemanning ging terug tot een soort van primair bestaan. Het wil alleen eten en heeft alleen nog een overlevingsinstinct. Zolang het 'gevoerd' wordt, blijven ze prima onder controle: 'Geef een dolfijn een visje en hij blijft ook zijn kunstje doen.' Helaas ging de amfoor in Chernobyl verloren, maar dankzij de hulp van een paar Griekse vissers, werd enkele jaren geleden een tweede amfoor gevonden. Met de kennis van de oorspronkelijke eigenaren van de amfoor, kunnen we nu de situatie onder controle houden en de amfoor gebruiken waar hij voor bedoeld is: energie voor de hele wereld."

Loutraki keek even op toen Smith vertelde over de vissersboot.

"De mensen die je hier aan de beeldschermen ziet zitten," ging Smith verder, "zullen de eeuwige 'bemanningsleden' van deze machine worden. De straling afkomstig van de amfoor is voldoende om hen 'in leven' te houden en gewillig al het werk te laten doen."

"En wat gebeurt er met de mensen in Seafell Pike en Boot?" vroeg David.

"Die zullen niet meer nodig zijn..."

"Dus worden ze geëlimineerd!" vulde David aan.

"Nou, nou, meneer Hawk. Deze mensen zijn al veel ouder dan u en ik samen. Als zij geen dagelijkse dosis isotoop meer krijgen, zijn zij blij eindelijk een natuurlijke dood te kunnen sterven."

"Even blij als de vijf onderzoekers die nabij Moon zijn gestorven?"

"Zij zaten al te lang in de Himalaya. Toen zij eindelijk hadden begrepen wat de piramide daadwerkelijk voor instrument van de goden was en zij eindelijk de uitweg hadden gevonden, waren zij al oud. Zonder in leven te worden gehouden door de piramide en zonder isotoop, werden zij versneld oud. Zodra zij uit de piramide stapten en in Moon terecht kwamen, zijn zij een natuurlijke dood gestorven."

"Waarom al die geheimzinnigheid in Seascale en omstreken?"

Waarom werd iedereen daar gevolgd?”

“Meneer Hawk u begrijpt de omvang van dit project nog steeds niet. Ten eerste willen de Beheerders geen concurrentie van andere bedrijven en ten tweede breekt de hel los als bekend zou worden wat daar met de mensen in Seafell Pike was gebeurd. Maar geloof me mij. Op andere plaatsen in de wereld gebeuren dezelfde zaken bij andere regeringen met dezelfde belangen. Fortex heeft hooggeplaatsten in de hele wereld en zal ervoor zorg dragen dat deze centrale ten goede van iedereen komt.

Overigens komen enkele Beheerders naar Chappal Waddi om het opstarten van de amfoor mee te maken. Eén persoon wil graag met u kennis maken, mevrouw Somers,” voegde Smith nog toe.

“Wie?”

“Alles op zijn tijd. Wilt u mij volgen?”

Smith wees naar de kluisdeur en wilde aanstalten maken naar de deur te lopen. Toen July ineens een helder moment kreeg.

“Shaw!”

Shaw keek op naar July

“Shaw, Richard Shaw. Jij was bij Harry Duncan. Jij was de laatste persoon die Harry levend heeft gezien! Heb jij...?”

Shaw glimlachte, maar sprak niet.

“Mevrouw Somers, meneer Shaw is een..., een probleemoplosser en werkt voor de Beheerders. U begrijpt dat er situaties zijn, dat enkele zorgwekkende elementen die Globodine of Fortex Corporation in slecht daglicht kunnen stellen, die opgelost moeten worden!” zei Smith.

“Maar Harry had nooit iets kwaads in de zin!”

“Mevrouw Somers,,” zei Shaw nu, “..ik had inderdaad de opdracht om iedereen, die van het bestaan wist van Seafell Pike, te elimineren. Voor zover u dat weten wilt: meneer Duncan wist niets van de geheime reactor in het Lake District af. De verdere bewijzen had hij niet meer in zijn bezit, de portfolio had hij immers al aan u gegeven. Er was geen reden voor mij om hem te elimineren. Zijn overlijden was een ongelukkig toeval. Ik heb hem niet vermoord!”

“Maar als Harry had geweten van de kerncentrale...?” vroeg July.

“Dan hadden de zaken anders gelegen.” moest Shaw bekennen. “In dit geval was dit echter niet zo!”

July fronste haar wenkbrauwen. Ze wist niet wat ze daarvan moest denken. Enerzijds kon ze Shaw wel aanvliegen, maar als hij inderdaad Harry niet had vermoord, had ze daar geen reden toe. De organisatie waarvoor hij werkte, leek dus wel een ‘erecode’ te hebben en niet iedereen, die voor hun voeten liep, maar af te schieten.

Smith vond de uitleg wel voldoende en wilde verder gaan. “Wilt u mij nu volgen. We willen de Beheerders niet laten wachten.”

Smith liep naar buiten, David en July volgden, maar Loutraki bleef even achter.

“Ik kom zo!” riep ze naar Smith.

Toen Smith, David, July en de twee handlangers uit het gezicht verdwenen waren, liep Loutraki naar Shaw.

“Meneer Shaw..,” zei ze vriendelijk glimlachend en ging uitdagend op zijn bureau zitten. “..waar is deze amfoor eigenlijk gevonden?”

Shaw keek op naar Loutraki. De donkere strakke kleding, die haar welgevormde lichaam bedekte, kon Shaw niet weerstaan en leidde hem even af van zijn saaie beeldscherm, vol met getallen en tabellen.

“Ik heb de amfoor in Santorini....opgehaald,” zei hij terwijl hij zijn blik van haar gezicht langzaam verschoof naar de lagere delen van haar lichaam.

Loutraki kwam nog iets dichterbij hem zitten en stootte ‘onopzettelijk’ tegen het beeldscherm met ingebouwde webcam waardoor deze even in een standby-mode ging staan. Shaw liet merken dat het niet erg was en hij wilde met zijn vinger de knop van het beeldscherm weer aandoen, maar Loutraki pakte zijn hand om dat te voorkomen.

“Bij de vissers?” fluisterde Loutraki in het oor van Shaw, terwijl ze zijn hand streelde en wat voorover naar hem bukte.

Shaw kon zich moeilijk concentreren “Eh, ja!”

Nu pakte Loutraki zijn hand en draaide die met een ruk om en drukte zo zijn hele arm op zijn rug.

“Auw!”

Hij probeerde zich los te rukken, maar Loutraki hield hem stevig vast. Hij zat klem en lag nu met zijn gezicht op het toetsenbord.

“Ik ben Leila Loutraki. Die vissers waren mijn man Efros en zijn broer Dimitri! Jij hebt hen vermoord! Ik heb lang op het moment moeten wachten om de moordenaar van mijn man te vinden, maar nu is het mijn beurt! Ze trok een mes dat ze verborgen had bij haar kuit. Shaw stribbelde tegen en voelde wel aan dat met de vrouw niet te spotten viel. Zijn laatste uur was geslagen als hij niet los wist te komen. Met een enorme krachtsinspanning wist hij zich om te draaien. Leila miste hierdoor de slagader in zijn nek maar stak hem diep in zijn rechterarm. Shaw had geen tijd om te schreeuwen van de pijn. Loutraki trok het mes terug en wilde hem opnieuw steken in zijn hart, maar Shaw gaf zich niet zo maar gewonnen. Hij greep met zijn linkerhand de pols van Leila en wist het mes op een centimeter of tien van zijn hart af te houden en een fatale doodssteek te voorkomen. Shaw keek nu recht in de vurige op moord beluste ogen van de Griekse vrouw. Langzaam wist hij het gevaarlijke mes van zich af te wenden en in de richting van Loutraki’s ogen te draaien. Op haar beurt gaf ze hem een enorme trap in zijn kruis, waardoor ze kon voorkomen dat ze door haar eigen mes gestoken zou worden. Shaw kromp iets in elkaar en Leila gebruikte dat moment om hem een klap in zijn nek te geven en vervolgens gaf ze met haar knie een stoot tegen zijn kin. Shaw vloog nu achterover en kwam met zijn hoofd op het toetsenbord van de pc terecht. De pc liet een paar vreemde geluiden horen, maar Shaw had geen tijd om zich af te vragen wat er met de pc gebeurde. Hij trapte de vrouw nu met zijn voet van zich af, waarbij ze met een klap op de grond viel en haar mes en de goudkleurige thermosfles, die zij nog bij zich droeg, verloor. Het mes schoof enkele meters over de grond. De thermosfles verdween onder een bureau van één van de medewerkers. Shaw krabbelde overeind en pakte zijn pistool. Hij richtte het wapen op Leila en haalde de trekker over, maar ze wist nog net met een trap van haar voet het schot van richting te veranderen en het pistool uit zijn handen te schoppen. De kogel trof één van de medewerkers achter een beeldscherm. De man viel voorover met zijn gezicht op het toetsenbord en bleef bewegingsloos liggen. Ook hier gaf een blik op de pc aan dat het apparaat niet met het hoofd bediend hoorde te worden. De andere medewerkers achter de beeldschermen verroerden

zich niet en bleven gewoon hun werk doen. Shaw liep hevig bloedend naar de kluisdeur. Loutraki richtte zich weer snel op en rende achter hem aan om te voorkomen dat hij hulp kon halen. Ze pakte hem bij zijn arm en slingerde hem terug naar het bureau waar hij zojuist achter vandaan was gekomen. Voordat Leila terug liep naar Shaw duwde ze nu een rode knop in en sloot de kluisdeur. Zo kon hij geen tweede keer de kans krijgen om te proberen aan haar wraak te ontsnappen.

Shaw keek om zich heen en zocht naar een wapen waarmee hij haar van zich af kon houden. Vanuit zijn ooghoek zag hij het mes liggen waar Loutraki hem mee had gestoken. Leila zag dit ook en beiden renden nu zo snel als ze konden naar het mes om de ander voor te zijn. Shaw gooide een stoel naar Leila en dook in de richting van het mes. Ze kon de stoel ontwijken maar verloor hiermee een seconde die in het voordeel van Shaw werd beslecht. Hij greep het mes en gooide die in de richting van de op vergelding beluste vrouw en trof haar in haar milt. Met een van pijn vertrokken gezicht trok zij het mes uit haar lichaam en in een flits gooide ze het terug naar Shaw. Hij hield zijn arm voor zijn gezicht en wist daarmee te voorkomen dat het mes hem dodelijk raakte. Het mes doorkliefde daardoor evenwel zijn arm en stak er deels aan de andere zijde weer uit.

De adrenaline in zijn lichaam gaf hem de kracht om de pijn te doorstaan en hij trok met zijn andere hand het mes uit zijn arm. Dit kostte hem enige seconden. Toen hij het met bloed besmeurde mes eenmaal uit zijn arm had gehaald, stond Leila inmiddels voor hem met het pistool van Shaw in haar hand en op zijn hoofd gericht. Haar ogen schoten vuur, ze haalde de trekker over om hem te straffen voor al de jaren van samenzijn met haar geliefde, die haar waren ontnomen.

“Sterf!”

Een knal en een stilte volgde. Nu viel Leila met een diepe zucht op haar knieën en greep naar de wond, die de messteek bij haar milt had veroorzaakt. Ze voelde dat ze het bewustzijn ging verliezen maar het deed haar niets. Haar wraak was zoet geweest. De rest was onbelangrijk. Het geluid van alarmsignalen die blijkbaar waren afgegaan toen Shaw op de pc viel of van de medewerker die al even dood voor zijn terminal lag, hoorde ze niet meer..

Smith hoorde de alarmsignalen ook en begreep dat er bij de kluis iets mis moest zijn gegaan. Hij wilde direct gaan kijken, maar besloot er toch eerst voor te zorgen dat David en July hem geen tweede keer konden ontsnappen. Hij gebaarde zijn twee handlangers de pas wat te versnellen en David en July naar een 'veilige plaats' te brengen. Bij een stalen deur bleven zij staan. Smith opende de deur en gebod beide journalisten naar binnen te gaan.

“Deze keer krijgt u geen eten en toilet, meneer Hawk!”

July keek David niet begrijpend aan, terwijl ze met een klein duwtje de kamer in werden geleid. Direct nadat zij binnen waren, deed een van de handlangers de deur weer dicht en hoorden ze een ouderwetse sleutel de deur op slot draaien. Aan het afnemende geluid van voetstappen konden zij horen dat zij daar werden achtergelaten zonder te weten wat dat alarm te betekenen had.

Smith rende naar de kluis. Hij zag dat de deur gesloten was, pakte zijn pas en haalde die langs de muur. Een rode gloed werd zichtbaar op de plaats van de ingebouwde scanner. Dit betekende dat de pas niet werkte of uit veiligheidsoverweging de kluis gesloten bleef. Vervolgens snelde Smith nu naar de controlekamer. Toen hij daar binnenstapte zag hij twee drukdoende medewerkers voor een beeldscherm staan, die handmatig via een bedieningspaneel de kluis probeerden te openen.

Smith wierp een blik op de monitoren, die vanuit verschillende hoeken een beeld gaven van de ruimte waar de amfoor stond opgesteld. Hij kon zijn ogen niet geloven. Op de grond lagen Loutraki en Shaw in een plas bloed en ook een medewerker achter één van de monitoren lag blijkbaar levenloos op een toetsenbord. De andere medewerkers namen van dit alles geen notie en bleven gewoon hun opdrachten uitvoeren. Hoewel dat natuurlijk juist de bedoeling was voor de 'zombies', had Smith nu toch graag een andere instelling gewenst van deze levende doden. Welk drama had zich in die paar minuten dat hij daar weg was afgespeeld?

Smith probeerde via de intercom zijn mensen te bereiken: “Mevrouw Loutraki., meneer Shaw..!”

Geen van beiden gaf een teken van leven. Hij probeerde het nog-

maals en riep nog wat harder door de microfoon: mevrouw Loutraki..., meneer Sh...!"

Nu zag hij Leila even bewegen. Ze leek even bij bewustzijn te komen.

Smith keek nu naar de twee medewerkers. "Hoe lang duurt het nog voordat jullie de deur kunnen openmaken?"

De twee medewerkers keken elkaar aan en één van hen liep naar Smith toe.

"Uit veiligheidsoverweging is de kluis zó gebouwd, dat zij niet van buitenaf geopend kan worden, als zij eenmaal van binnenuit is gesloten. Op die manier worden terroristische aanvallen uitgesloten. Eenmaal van binnenuit gesloten, begint de opstartprocedure en start de synchronisatie met andere centrales. Over vijf uur is de opstartprocedure afgerond en zal de amfoor door de machine in werking worden gesteld. De deur is nu uitsluitend van binnenuit nog te openen en het opstartprogramma van binnenuit te stoppen.

Smith richtte zijn blik weer op de monitor en de half bewusteloze vrouw die hij, hierop breed uitgemeten, in de bloedplas zag liggen.

"Mevrouw Loutraki, mevrouw Loutraki, kunt u naar de kluisdeur gaan om hem te openen?"

Leila hoorde de stem van Smith wel, maar was amper in staat te interpreteren wat hij zei.

Smith zag dat hij op deze wijze Loutraki niet bij haar positieven kon brengen. Hij wilde iets anders proberen: "Sprinklers. Kunnen jullie de sprinklerinstallatie van hieruit aanzetten? Als zij water over haar heen krijgt, komt zij wellicht bij!"

"Nee," antwoordde één van de mannen. "Zelfs al staat hier de boel in brand. De machine is volledig autonoom. De kluis en de wanden zijn zo dik dat de veiligheid, ook bij brand daarbinnen gegarandeerd is. Dit vanwege het voorkomen van een overname bij een terroristische aanval!"

"Zijn de personen achter de monitoren daarbinnen dan nog 'om te programmeren?'" vroeg Smith vervolgens.

"Nee." Eenmaal opgestart worden zij aan de machine aangekoppeld en kunnen zij eeuwig willoos de commando's uitvoeren, die zijn in-

geprent en blijven dit ook doen. Zo blijft de energieproductie van de krachtbron gewaarborgd. Een en ander om er voor te zorgen dat een terroristische actie...”

“Ja, ja, ..laat me raden, zodat een terroristische actie geen effect meer kan hebben.”

Beiden medewerkers knikten bevestigend.

“Wat gebeurt er als we de machine niet kunnen stoppen?” vroeg Smith nu.

De satellieten, die de microgolven van deze centrale doorzenden naar de andere centrales, staan nog niet in de juiste positie om de stralen op te vangen en door te sturen. Als dit niet gebeurt, vallen andere centrales uit en kan deze centrale zijn energie niet kwijt. Dit resulteert in een enorme explosie die zijn weerga niet kent.”

‘Zoals Thera!’ dacht Smith.

“Hoeveel tijd hebben we nog?”

“Vijf uur voordat de deksel van de amfoor wordt geopend,” antwoordde de eerste man.

“Gezien de enorme explosie, maximaal twee uur om hier weg te komen,” antwoordde de tweede er achteraan.

Weer probeerde Smith Loutraki bij haar positieven te krijgen.

“Mevrouw Loutraki! Volg uw orders, open de deur!”

Leila bleef niet aanspreekbaar.

Smith moest denken aan de woorden van July. Zouden de Beheerders toch wat over het hoofd hebben gezien en de machine niet onder controle kunnen houden? Zou zich de ramp van Thera herhalen? Hij moest hen op de hoogte stellen van het voorval en voorkomen dat zij hier naartoe kwamen en bij een eventuele explosie zouden omkomen. De vermissing van de hooggeplaatsten zou niet onopgemerkt blijven en wellicht de wereldorde gaan verstoren.

Smith verzocht de medewerkers er alles aan te doen om Loutraki bij haar positieven te krijgen; zolang als dat zou kunnen, terwijl hij de Beheerders zou proberen te bereiken, die onderweg waren naar Chappal Waddi en trachten te voorkomen dat zij gevaar liepen.

Een man in een iets te ruim zwart kostuum en bemodderde zwarte lakschoenen, liep zo onopvallend mogelijk door de uitgegraven gangen van Chappal Waddi. Ook hij kon, dankzij het lawaai van de machines, ‘geruisloos’ langs de bergwerkers de stalen deur bereiken. Daar zag hij op de grond, even verderop, twee personen vastgebonden op de grond liggen. Naast hen lag een kapot geslagen armatuur. Hij keek hen aan en zij keken naar hem.

“Sorry, ik ben hier niet gekomen om jullie niet los te maken!”

Voordat de medewerkers hem op andere gedachten konden brengen, was de man door de volgende deur al weer verdwenen.

Even later kwam hij, met een andere bewusteloze medewerker achter zich aan slepend, weer terug. Bij het zien van al die losse bedrading en de wijze waarop de andere twee waren vastgebonden, besloot hij deze medewerker op dezelfde wijze te knevelen. Twee schreeuwende en één bewusteloze medewerker achterlatend, glipte hij opnieuw door de deur. Hij ging rustig bij een monitor staan, naast een paar anderen die door het alarm geen aandacht aan hem schonken. Allen waren druk bezig om te onderzoeken wat er precies aan de hand was en keken naar een groot beeldscherm, dat aan het plafond, in het midden van de kamer, hing. Blijkbaar was er een ongeluk gebeurd, want hij zag, in een hele grote ruimte naast een grote vaas, een man en een vrouw, in een plas bloed, op de grond liggen. Hij kon hun gezichten niet zien. Die waren van de monitor afgekeerd. Hij vond het wel eigenaardig dat een groep mannen ter plaatse, daar geen aandacht aan schonken. Ze bleven gewoon doorwerken. Plotseling zag hij op één van de andere monitoren de twee personen waar hij voor kwam. Hij bestudeerde de achtergrond van de plek waar zij zich bevonden en hoopte in één keer de juiste deur te vinden. Eenmaal daar aangekomen, stonden er precies voor deze deur twee mannen opgewonden met elkaar te praten. “Moeten we hier blijven staan? Of is dit alarm ook voor ons van belang en moeten we maken dat we weggkomen?” vroeg de één aan de ander.

De onbekende in labjas keek om zich heen en zag in een hoek van de gang een waterkoeler staan. Hij deed de witte labjas, waar hij zo-even nog een man voor knock-out had geslagen, uit en legde die zo

onopvallend mogelijk achter de waterkoeler. Hij pakte twee bekers en vulde die met water. Vervolgens liep hij ermee naar de mannen, die voor de deur stonden en vroeg hen de deur te openen. Aangezien zijn, weliswaar iets te ruime, zwarte kostuum van dezelfde makelij was als dat van Smith en hij voor hetzelfde bedrijf leek te werken, openden zij de deur zonder verdere vragen te stellen of na te denken. Vervolgens ging hij naar binnen.

David en July hoorden het geluid van het ontsluiten van het slot en zagen een gezicht binnenstappen dat zij kenden.

“Jack?” zeiden beiden verbaasd in koor.

“Ja.” Jack lachte. “Ja, ik ben het.”

“Wij dachten dat je dood was!” zei July

“Dat was ik ook... bijna. Mozes heeft mij meegesleept naar een plaats in de piramide waar ik door hem in een stoel ben gelegd. Na daar enige tijd te hebben gelegen, kon ik weer opstaan en was ik volledig genezen. Ik begrijp het zelf ook niet helemaal. Daarna heb ik de kleren van Jones aangetrokken om hier makkelijker onopgemerkt binnen te komen.”

“En waar is Jones?”

“Dat is een beetje een probleem... We hadden hem ook meegenomen in de piramide om hem niet uit het oog te verliezen, maar om zijn pak uit te kunnen trekken, moesten wij zijn boeien af doen. Mozes wilde hem niet onder schot houden want, zoals hij zei, neemt hij geen wapens ter hand. Dus hield ik hem onder schot, terwijl Mozes zijn kleren uittrok. Alleen pakte hij Mozes en kon ik niet schieten. Pas toen hij de kamer had verlaten en Mozes weer vrij had gelaten, kon ik achter hem aan. Jones was toen al verdwenen. Mozes is vervolgens teruggekeerd naar Rongbuk. Jones loopt dus ook door het huis van de goden en dat gebouw is zo groot! Het kan dus zijn dat hij daar nog steeds rond loopt.”

“Huis van de goden? De piramide bedoel je?” vroeg July voor de zekerheid om te weten of ze het over hetzelfde hadden.

“Ja. Weet je hoeveel piramiden zij over de hele wereld hebben gebouwd en hoeveel volkeren van hun bestaan wisten? Ik kreeg in diezelfde stoel een complete lezing over hun bestaan van de afgelopen

4000 jaar! De hele wereld schijnt van hun bestaan af te weten. Het wordt in alle delen van de wereld in de geschiedenis beschreven, maar de moderne mens ontkent alles. Wist je dat Jesus ook van hun bestaan afwist en hij eigenlijk ....”

“Ja..,” onderbrak David, “..maar dit is niet het moment om daarover uitgebreid te staan praten. Hoe ben je hier gekomen?”

“Op dezelfde manier als jullie. Ik had al snel door dat de eigenaren van de piramide, na de behandeling in de stoel, een soort van connectie met je kregen. Ik kan haast zeggen een directe wifi-verbinding met je hersens. Ze konden mijn gedachten lezen. Wat ik mij voorstelde, gebeurde en toen ik mij voorstelde waar jullie waren gebleven, kwam ik in een soort van controlekamer terecht, waar jullie en Smith en partner ook bleken te zijn geweest. Er stond daar een stoel waarop ik ben gaan zitten. Toen ik daarna opnieuw aan jullie dacht, verscheen een opening in de muur en een doosje op een tafel. Ik begreep dat dat voor mij bedoeld was, alhoewel ik niet weet wat het is. Ik heb het meegenomen en ben door de muur gestapt. Vervolgens kwam ik hier terecht.”

“Doosje?” vroeg July.

Jack haalde een achthoekig, zwart doosje, niet veel groter dan zijn handpalm, uit zijn zak en liet het aan July zien. Zij bekeek het en voelde eraan. Het was vrij licht. In het midden van iedere zijde van de achthoek waren kleine, iets uitstekende, bolletjes te zien. Ze drukte er op maar er gebeurde niets. Het was ook niet open te maken. Het leek volgens July een beetje op een puzzel als de Kalifee. Ze pijnigde haar hersens hierover en vergat volledig waar ze zich op dit moment bevonden.

“Zullen we niet eerst proberen hier weg te komen?” vroeg David ongeduldig. “En weet je misschien wat dat alarm betekent, Jack?”

“Geen idee. Ik zag wel bij de eerste plek waar ik binnenkwam een groep mensen naar een groot beeldscherm staren waarop een man en een vrouw in een plas bloed op de grond lagen. Naast hen stond een grote vaas en rondom hen waren andere mensen, die gewoon doorgingen met hun werk zonder hier aandacht aan te schenken!”

“De kluis!” zei July. “Dat moet gebeurd zijn nadat wij daar zijn weggegaan!”

“De enige andere vrouw, behalve jij, July, die daar aanwezig was, was Loutraki. Zij was daar ook achtergebleven!” vulde David aan.

“Loutraki? Dat zou kunnen. Ik kon de gezichten niet zien!” zei Jack nu.

July keek bedenkelijk. “Dat voorspelt niet veel goeds. Als er iets mis gaat met de amfoor, krijgen we een herhaling van Thera! Ik had het Smith gezegd: Deze technologie is nog niet voor ons bestemd!”

“Dan moeten we maken dat we weg komen!” zei Jack. “Ik kwam hier alleen maar heen om jullie te bevrijden. Niet om mijzelf te laten opblazen.!”

‘Waarom help ik hen eigenlijk?’, vroeg Jack zich af. ‘Ik ben helemaal geen held, ik wil dat ook niet zijn en bij hen in de buurt, lijk ik alle klappen op te vangen.’

Jack wilde nu zo snel mogelijk het gebouw verlaten. “Ik zag dat veel mensen in het gebouw nu met hun eigen veiligheid bezig zijn en wij wellicht dan makkelijker weg kunnen komen.”

July gaf het doosje terug aan Jack. “Kunnen we een ramp voorkomen?”

David had een andere mening. “Ik neem het zekere voor het onzekere, July. Ik ga daar niet van uit. Ik denk zelfs dat het belangrijker is dat jij van al deze gebeurtenissen in de Daily Epitah een verslag maakt en de waarheid aan het licht brengt. Op de berg zijn een paar vliegtuigen en een helikopter. Als we niet te lang wachten, kunnen we misschien daarmee ontsnappen.”

David opende nu de deur op een kier en keek omzichtig naar buiten. Zoals Jack al had aangegeven, viel er een lichte paniek te bespeuren bij enkele personen die zich in de gang bevonden en zij waren vooral bezig met het bepalen van het soort gevaar en de omvang ervan. Op spiedende mensen, die om het hoekje van een deur keken, werd niet gelet.

“Hoe komen we het snelst naar buiten?” vroeg David.

“Ik weet nog hoe ik binnenkwam. We kunnen zo ook weer naar buiten!” antwoordde Jack.

“Elk gebouw heeft nooduitgangen, dat is altijd de snelste weg naar buiten. Die moeten ze hier toch ook hebben!” meende July.

David en Jack knikten. Dat was aannemelijk. Ze liepen de gang op en liepen met versnelde pas door het gebouw, op zoek naar een nooduitgang.

Ver kwamen ze echter niet. Ze stonden midden in de gang toen een stem achter hen riep:

“Houd hen tegen!”

Het drietal wilde eerst gaan rennen, maar de menigte in de gang maakte dat onmogelijk. Er kwamen drie mannen op hen af.

Toen zij zich omdraaiden zagen ze Jones staan. Hij liep in de kleding die Jack had achtergelaten toen hij het pak van Jones had aangetrokken. Hij had klaarblijkelijk ook de uitweg van de piramide gevonden en had met Jack nog een appeltje te schillen.

Jack zag de bui al hangen. Jones balde zijn vuisten en liep recht op Jack af.

“Ho, ho kerel. Niet zo boos. Je kan je kleren terugkrijgen. Denk erom als je mij slaat, dan heb je misschien straks bloedvlekken op je pak...”

Jones leek tegen de bloedvlekken geen bezwaar te hebben. Voordat hij hem kon ontwijken, kreeg hij al een kaakslag. Jack viel op de grond en werd weer opgepakt door Jones om hem daarna nog een mep te verkopen. Op dat moment kwam David heldhaftig tussen beiden en probeerde Jones van Jack af te halen. Daarvoor ontving hij als dank een harde mep van Jones.

Nu viel David op de grond en voelde aan zijn kaak. Hij voelde twee tanden wat losser zitten. Zijn tandartskosten zouden weer gaan stijgen! Hij keek naar July. Hij kon nu wel indruk op haar maken. David stond op en bereidde zich voor om Jones tenminste één klap terug te geven.

Net toen hij rechtop stond, kwam Smith tussen beiden.

“Meneer Jones! Dit is niet het moment. We hebben een zorgwekkende situatie!” Daarna richtte Smith zijn blik op het drietal. “Wilt u mij allen volgen?”

Gezamenlijk liepen ze naar de controlekamer. Smith vroeg nog aan één van de aanwezige medewerkers of er een verandering in de toestand van Loutraki was gekomen. Helaas bleek dat niet het geval.

Daarna bracht hij het drietal en Jones, die daar ook bij stond, op de hoogte.

De situatie was zorgelijk. Niets bleek de opstartprocedure van de centrale te kunnen stoppen. Een 'system-overload' en explosie leken onafwendbaar. De Beheerders waren op de hoogte gesteld en hadden besloten de centrale op te geven. Smith gaf opdracht aan al het personeel om het gebouw te verlaten en een veilig heenkomen te zoeken.

Smith had besloten zelf achter te blijven om tot het laatste moment te blijven proberen om Loutraki bij bewustzijn te krijgen en de deur van de kluis te laten openen.

Tot slot gaf hij ook aan David, July, Jack en Jones aan, om ook een veiliger heenkomen te zoeken.

"Je begrijpt dat ik hiervan zal berichten in de Epitah, als ik terug ben in Amerika," zei July.

"Nee. Mevrouw Somers. Dat heeft geen zin. De Beheerders hebben dan al voorzorgsmaatregelen getroffen en uw bericht zal ongeloofwaardig blijken te zijn en... het zal uw reputatie alleen maar schaden."

"We zullen zien!" voegde July nog toe.

Toen ze allen aanstalten maakten om het gebouw te verlaten, voelde Jack het doosje in zijn zak zoemen en warm worden.

De anderen hoorden het gezoem ook.

"Wat is dat?" vroeg Smith

Jack haalde het achthoekige doosje uit zijn zak. Het doosje begon nu van kleur te veranderen en zachter aan te voelen. July kreeg, in een opwelling, een idee waar het doosje voor diende.

"Snel. Naar de kluis!"

Zonder te vragen wat ze wilde gaan doen, renden allen achter haar aan naar de kluis. Smith voorop.

"Leg het doosje hier eens voor de kluis neer," zei July hijgend, toen ze daar aankwamen.

Jack deed wat hem gevraagd werd en legde het op de grond. Het doosje stond nog maar net op de grond of de kogeltjes die aan alle zijden van het doosje zaten, kwamen los en rolden tot een meter van het object vandaan. Vervolgens verscheen boven het doosje, binnen de ruimte tussen de kogeltjes, een doorzichtige bolvorm met een beeld

van de ruimte achter de deur van de kluis. Het kreeg eenzelfde beeldweergave als de wanden in de piramide van de Mount Everest ook hadden gekregen, en leek ook nu een doorgang te kunnen creëren.

Zonder na te denken liep Smith op het geprojecteerde beeld af en sprong er in, maar kwam aan de andere kant van de beeltenis er weer uit en stootte zijn hoofd tegen de kluisdeur.

Verwonderd keek July naar David. Ze had dit niet verwacht. Het leek zo logisch. Nu begon Jack ineens vreselijk te transpireren. Hij keek naar het doosje op de grond en werd stil. Heel stil.

De serieuze uitdrukking op zijn gezicht verraadde dat hij ineens begreep waarom hij dat doosje had meegekregen.

“Ik ben de enige die daar naar binnen kan!” zei hij.

“Huh.” zei July verbaasd. “Waarom alleen jij?”

“Het is fijn jullie gekend te hebben. Zelfs fijn om die kaakslag van Jones te hebben gekregen. Het is fijn geweest om écht even geleefd te hebben!”

Ook David was in verwarring gebracht door de uitspraak van Jack. “Jack, je spreekt in raadsels.”

Jack zei verder niets en liep naar de projectie, die nog steeds boven het doosje hing. Hij stapte in de bolvorm. Op hetzelfde moment verdween de beeltenis. De kogeltjes rolden terug naar het doosje en hechtten zich weer aan de buitenkant.

Zonder precies te begrijpen wat er gebeurd was, kwam nu Jones met het idee om snel terug te gaan naar de controlekamer en te kijken of Jack daar op het scherm te zien was.

Ze renden nog sneller dan ze zojuist al gedaan hadden, om zo vlug mogelijk te zien of hun vermoedens juist waren.

Aangekomen bij het beeldscherm dat de hele ruimte van de kluis kon overzien, zagen zij inderdaad Jack staan. In tegenstelling tot wat zij dachten, liep hij niet naar Loutraki maar boog zich voorover en pakte een goudkleurige thermoskan onder één van de bureaus vandaan. Er was wat vloeistof uit gelekt en er ontsnapte wat damp uit de kan.

Daarna liep Jack met de thermoskan in zijn hand naar het midden van de kamer en ging vlakbij de Amfoor staan. Wat zij daarna zagen

ging alle verbeelding te boven. Jack werd vloeibaar, leek te smelten en begon als een plas water zich over de grond te verspreiden. Het volume van de vloeistof bleef toenemen en omvatte inmiddels de lichamen van Shaw en Loutraki, die daar op de grond lagen. Toen de hele vloer bedekt was met de doorzichtige substantie, vulde de ruimte zich langzaam naar boven toe. De amfoor en de medewerkers, die nog steeds geen enkele reactie gaven, ondanks het feit dat zij al voor de helft door de substantie waren omhuld, de bureaus en de rest van de ruimte liepen nu onder. Enkele minuten later was de hele ruimte tot aan het plafond gevuld met de vloeistof. Vervolgens veranderde de substantie van een doorzichtige naar een lichtblauwe kleur. De vloeistof was vast geworden. Alsof een vlieg in hars was gevangen, zo werd deze kamer ingesloten door een vaste stof die de kamer leek te stabiliseren en voor een catastrofe leek te moeten behoeden.

Enigszins verslagen door het verlies van Jack en tegelijkertijd blij dat de ramp leek te zijn voorkomen, vroeg Smith hem te volgen naar een conferentieruimte in het gebouw. Jones vroeg hen vooruit te gaan en hem even tijd te geven om zich om te kleden. Hij liep niet lekker meer in de kleren van Jack...

Niet lang daarna kwam Jones ook de vergaderzaal binnen, waar de rest van het gezelschap probeerde te beschrijven wat zij gezien hadden. Hij droeg weer een mooi zwart pak en voelde zich weer ...Jones. De kleren van Jack droeg hij onder zijn arm mee en legde ze op de tafel. Smith probeerde wat informatie uit een laptop, die voor hem stond, te krijgen over het fenomeen dat zij net met z'n allen hadden aanschouwd.

Smith nam het woord.

Het was niet de amfoor maar de vloeistof, die uit de thermoskan kwam, die het alarm liet afgaan. De sensoren in deze ruimte sloten vervolgens automatisch de besmette ruimte hermetisch af.

“Wat zat er in de thermoskan?” vroeg July.

“Dat weet ik niet precies!” antwoordde Smith. “Ik werk voor Fortex en Mevrouw Loutraki werkte voor Globodine. Wij zijn twee zelfstandige onderdelen, met elk eigen opdrachten van de Beheerders. Het was mijn taak de Amfoor in werking te krijgen en de krachtbron veilig

te stellen zodat Fortex daarmee haar macht zeker kon stellen. Zoals al eerder gezegd. Het betekent volledige onafhankelijkheid van de energiebronnen van de wereld. Al heb je nog zo'n groot leger, zonder brandstof heb je niets. En als je qua brandstof afhankelijk bent van een ander, blijf je een slaaf in de greep van de meester. Globodine, daarentegen, was op zoek naar een middel dat alle ziekten kon genezen. De gravures, op amforen en andere voorwerpen, die in de loop der tijden werden gevonden over de oude Grieken, lieten een beschaving zien, die 1600 jaar voor Christus op Thera had geleefd en volgens de overlevering werden aanbeden door de lokale bewoners van het eiland. Zij brachten voorspoed op het eiland, konden mensen genezen en doden weer tot leven wekken. Deze hoog geprezen beschaving werd door Plato beschreven als Atlantis. De Atlantiërs werden als goden gezien en hun leider werd Zeus genoemd. Hij had kennis en macht over leven en dood en de Atlantiërs leken eeuwig te blijven leven. Met de kennis die we nu hebben opgedaan in de piramide in de Himalaya, schijnen zij geen goden te zijn geweest, maar gestrande buitenaardse wezens. Het feit dat zij eeuwig leken te leven en als goden werden gezien, is niet zo vreemd. Als je 4000 jaar geleden een aansteker in je hand zou hebben, was het al een wonder. Als je bovendien weet dat de gemiddelde leeftijd van de Grieken in de oudheid niet meer dan veertig jaar bedroeg en dat met de Atlantiërs, vanwege hun medische kennis, makkelijk het dubbele kond worden bereikt, leek het erop dat zij in de ogen van de lokale bevolking eeuwig konden leven.

De Atlantiërs waren slechts beperkt in aantal. Ze hadden dus de bevolking nodig om werk voor hen te doen. Ze maakten een drug, die een deel van de lokale bevolking tot een soort van slaven oftewel zombies, maakte. In de ogen van het andere deel van de bevolking waren zij 'levende' doden die de toorn van Zeus op hun hals hadden gehaald. Omdat de mensen zonder drugs weer 'normaal' werden, bezaten de goden dus de kracht over leven en dood. Die drugs maakte de zombies gevoelig voor 'suggestie' en deden dan precies wat van hen gevraagd werd. Je begrijpt dat die drug voor Globodine interessant was. Toen de Petrenki maritiem onderzoek deed in de omgeving van Santorini en erachter kwam dat daar vissen en planten leefden, die

al eeuwen daar leefden en niet stierven, hadden zij door dat daar, op de bodem van de zee, de bron van de goden moest liggen. Vanwege het gezamenlijk belang zijn vervolgens vijf onderzoekers van Fortex ingevlogen om de krachtbron te vinden en nader te onderzoeken. Zij vonden niet direct de drug, maar wel een verzegelde amfoor met een oog erop. Bij het openen van de amfoor, bleken de onderzoekers onbewust de hele bemanning te hebben besmet. De onderzoekers zelf bleken immuun te zijn. De substantie in de amfoor leek verder zeer sterk op het door Fortex gebruikte Kobalt-isotoop, wat de onderzoekers ‘het eeuwige leven’ gaf. Dit element had dezelfde eigenschappen, maar was chemisch gezien veel zwaarder en stabiel. Dit was overigens een element dat op aarde nog nooit door de mens was gevonden of gemaakt. Met dit element konden wij nu een centrale bouwen, die hetzelfde vermogen had als de machine die Atlantiërs hadden gebruikt in Thera. De centrale hebben we hier in de Chappal Waddi gebouwd. Het probleem was echter dat de amfoor met dit element verloren ging bij Chernobyl. We hadden het geluk dat enkele jaren geleden een vissersboot, na een grote aardbeving bij Santorini, nog eenzelfde amfoor vond. Die heeft Globodine voor ons veilig gesteld. Uit de vele scherven van amforen waarop nog meer gravures stonden, bleek deze amfoor alleen te openen met een speciaal gereedschap, een metalen ring die was meegenomen toen bij de explosie van Thera enkele Atlantiërs een ander onderkomen zochten. Zij hadden geen amfoor meer met de krachtbron. Wij hadden geen metalen ring maar wel de amfoor. Wat we niet wisten was dat de onderzoekers op de Petrenki informatie hadden achtergelaten in het schip waarop aanwijzingen stonden om de nieuwe locatie van de Atlantiërs te vinden. Dankzij jullie kwamen we daar achter. Geloof mij, wij weten al heel lang van het bestaan van de Atlantiërs, wij weten ook dat zij over de hele wereld kennis hebben achtergelaten, maar in de Himalaya zouden we hen nooit hebben gezocht.

Nu terugkomend op de thermoskan: daar zit een drug in die van mensen dus volgzame burgers maakt en van soldaten willoze mannen die zonder vragen hun orders volgen. Dat was voor Globodine de inzet.”

“Zeus had heel andere bedoelingen met de mensen, dan enkele anderen van zijn groep,” vertelde July nu. “Zeus wilde de genen van de mensen veranderen. Hij zou hen intelligenter hebben willen maken, zodat hij meer mensen kreeg, die hem konden helpen zijn ruimteschip te herstellen en de Atlantiërs weer terug konden gaan naar hun eigen planeet en hun eigen volk. Hij probeerde dat met de vrouwen uit de lokale bevolking te bewerkstelligen. De kinderen werden halfgoden genoemd. Helaas lukte zijn plan niet en werden de Atlantiërs verdeeld in twee groepen. De ene groep wilde naar hun eigen wereld terug en de anderen wilden blijven en het DNA van de mensen veranderen, zodat zij na verloop van tijd een nieuwe wereld, naar het beeld van Atlantis, hier konden scheppen. Ze hebben in de loop der eeuwen op vele plaatsen geprobeerd de mensen te beïnvloeden, hun kennis te verrijken en te vertellen over de wereld waar zij vandaan kwamen. Over de hele wereld komen wij zulke verhalen tegen. Over ontvoeringen van vrouwen die kunstmatig zijn geïnsemineerd en klaarlijk intelligent kinderen krijgen, zonder ooit gemeenschap te hebben gehad. Over sterren aan de hemel, die stil in de lucht lijken te staan en de geboorte van hun nakomelingen die zij vanuit de ‘hemel’ begeleiden en als profeten hebben gebruikt. Over piramiden die over de hele wereld in gelijke stijl zijn gebouwd, zonder dat de beschavingen van elkaars bestaan wisten en over gereedschappen die nooit door de mensheid met technologie van die tijd kan zijn gemaakt.”

“Waar haal jij die kennis allemaal vandaan?” vroeg David.

“Die kreeg ik toen ik in de stoel bij de controlekamer zat!”

“Oh,” zei David kort. Hij vond het jammer dat hij zelf ook niet was gaan zitten en misschien deze kennis ook zou hebben gekregen.

‘Het wordt tijd de bijbel en andere heilige geschriften er nog eens op na te lezen en te onderzoeken of daar nog meer teksten te vinden zijn die eigenlijk, met de kennis die we nu hebben, niets met wonderen te maken hebben, maar slechts werk was van de ‘goden’ die op dat moment op onze aarde rondzwierven en ons hun wijsheid wilden geven.’ dacht David.

“Maar wat was er nu met Jack?” vroeg July zich af.

Hierop antwoordde Jones: “Jack was echt dood. Ik was daarbij. Hij

is door Mozes op de stoel gezet. Deze stoel omsloot hem. Naast de stoel stond nog een lege stoel waarin een tweede Jack Mason enige tijd later verscheen. Deze stond op en pakte mij op en trok de kleren van mijn lijf. Deze Jack is een kloon van de eerste die daar dood op de andere stoel lag. De monnik heeft dit ook allemaal zien gebeuren. De monnik is daarna weggerend en ik heb hem niet meer gezien.”

“Een kloon.” zei Smith.

“Althans iets of iemand met dezelfde gelijkenis als Jack!” voegde July toe. “Een Atlantiër?”

“In ieder geval een intelligente levensvorm en eentje die zijn ‘leven’, voor zover je daarover kunt spreken, heeft gegeven om het besmettingsgevaar uit de thermosfles te voorkomen. En zo te zien ervoor heeft gezorgd, dat niemand er meer bij zal kunnen komen,” gaf David toe.

“Ik sluit niet uit dat mijn opdrachtgever de amfoor toch wil hebben en alsnog een manier vindt om erbij te komen!” zei Smith.

Smith had dit nog maar net gezegd of een medewerker kwam binnen om hem te waarschuwen.

De man deed verward en leek spoken te hebben gezien.

“Er komt een vloeistof uit de kluis. De vloer loopt onder en verandert in glasachtig materiaal. We moeten hier allemaal weg, snel!!!” Vervolgens rende de man alweer weg, voordat Smith hem nog wat kon vragen.

Smith stond op en liep naar de gang. Hij zag een vloeibare substantie langzaam door de gang kruipen en de vergaderzaal naderen.

“Vlug. We moeten hier weg.”

Dat liet het gezelschap zich geen tweede keer zeggen. July griste nog snel de kleren van Jack van de tafel en nam die onder haar arm mee. Zo snel als ze konden renden ze nu de gang op en voor het achteropkomend gevaar uit. In de gang ontstond nog enig geduw van anderen die ook op tijd weg wilden komen. Op dat moment was het ieder voor zich om in veiligheid te komen. Een nooduitgang bood deze keer uitkomst. Terwijl anderen de normale, bekende weg naar buiten zochten, opende Smith een zijdeur. Ze liepen achter elkaar aan en kwamen even verderop drie mensen tegen die nog steeds geboeid op de grond lagen.

Smith keek David aan. “Jouw werk?”

“Alleen de eerste twee!”

Ondanks de haast die ze hadden om zichzelf in veiligheid te brengen, namen ze toch ook de tijd om de bij elkaar geknoopte draden te ontwarren van de drie, om hen ook een kans te geven aan het aankomend gevaar te ontsnappen.

Smith gaf aan dat zij ook moesten maken dat ze wegkwamen maar nam geen tijd meer om hen op sleeptouw te nemen. Zij moesten hun eigen uitweg maar vinden.

De ruimte waar de graafmachines stonden, die een oorverdovend lawaai maakten, was verlaten. Iedereen daar had de eerdere alarmen gehoord en niet gewacht op nieuwe orders.

Een zijdeur sprong open. Het kon de druk van de substantie niet langer weerstaan. Een nieuwe golf vloeistof kwam in de richting van de groep. Ze renden naar een stilstaande, achtergelaten truck. Er konden met moeite vier personen in. Smith startte de vrachtwagen die het wonder boven wonder in één keer deed. In een film zag je altijd dat het starten van een altijd goed werkende auto op het moment suprême, nooit wil starten en de filmster er van alles aan doet om op het laatste moment toch net op tijd weg te kunnen komen. Hier was dat niet het geval. Ze reden rijkelijk voor de aankomende slurrie uit en zagen al enigszins opgelucht de uitgang aan het einde van de berg naderen.

Toen ze eenmaal de parkeerplek voor vrachtwagens opreden en even achterom keken of het gevaar hen nog steeds achtervolgde, kregen ze, samen met een groep medewerkers die zich daar ook hadden verzameld, een bijzonder verschijnsel te zien.

De vloeistof kwam niet verder dan de ingang van de berg. Ze zagen wel dat de vloeistof de ingang volledig afsloot en opnieuw in een vaste vorm veranderde en de kleur van de berg aannam. Na enkele minuten was zelfs de oorspronkelijke ingang volledig onzichtbaar geworden. Het enige wat ze nu konden zien was een tweebaans zandweg voor vrachtauto's die bij een stenen muur eindigde. Met enige angst, wilde David toch weten of de berg echt solide was geworden. Hij pakte een losliggende schep, die van een vrachtwagen was afgevallen en gaf daar-

mee een flinke klap tegen de plek waar zoëven nog een opening was. De schep gaf een klinkend geluid toen hij de plek raakte, maar er liet geen kruimeltje van los. De wand was keihard geworden.

Smith was inmiddels ook naar David gelopen. Hij had dezelfde vraag als David. Voordat hij de vraag kon stellen, beantwoordde David hem al. “Ik denk dat jouw opdrachtgever nu wel heel veel moeite moet doen om de amfoor uit te graven. De amfoor en de berg zijn hermetisch afgesloten voor alle mensen. Smith gaf ook een klap met schep en schoot vervolgens met zijn pistool eenmalig op de berg. De kogel ketste van de berg af. Geen krasje op de stenen wand. Smith kwam tot dezelfde conclusie. Het werk hier was gedaan. Tijd om te rapporteren aan de Beheerders en terug te gaan naar Engeland.

Smith besloot David en July een lift te geven tot Leeds. Jones vloog het vliegtuig dat ongeschonden boven op de berg de hele toedracht in de berg had overleefd.

Het was even een rare situatie in het acht-persoons vliegtuigje. Vriend en vijand zaten naast elkaar in het vliegtuig. Was er in eerste instantie aanleiding geweest om David en July uit de weg te ruimen door Smith, nu bleek hij dit geenszins van plan.

“U beseft toch dat ik dit hele verhaal wil publiceren, meneer Smith?” Wat houdt u tegen om ons niet boven de Middellandse Zee het vliegtuig uit te gooien?”

Smith lachte. “Dat is niet mijn opdracht. Gezien wat ik nu allemaal heb meegemaakt en wat ik weet dat er op dit moment wordt ondernomen door de Beheerders, is alle bewijs voordat u terug bent in Amerika verdwenen en zal niemand dit verhaal van u geloven. Ik raad het u af te publiceren. Het doet uw carrière geen goed.”

Opnieuw zei July dat zij ‘dat nog wel zou zien’.

Ondanks een redelijk vertrouwen in het ongeschonden aankomen in Leeds, hield David zijn alarmpistool, dat hij nog steeds in zijn zak had, goed vast. Als Smith boven de Middellandse Zee opeens toch op andere gedachte zou komen, dan had hij toch zijn voorzorgsmaatregelen..

Die voorzorgsmaatregelen bleken niet nodig. Na een lange vlucht

kwamen zij aan in Leeds. July had Amy gebeld en gevraagd de Falcon terug naar Leeds te laten sturen. De arme piloot stond nog steeds te wachten in Kuala Lumpur op nadere instructies. Omdat het nog een dag zou duren voordat het toestel met tussenstop in Leeds haar kon ophalen, besloot ze samen met David nog terug te gaan naar Ann Mason en haar het treurige nieuws van haar zoon te vertellen. Ze had de kleren van Jack in een plastic zak gedaan, die ze in het vliegtuig vond en wilde die aan de oude dame geven. Dat was het minste wat ze voor haar konden doen.

Smith liet hen in Leeds uitstappen en zou daarna weer opstijgen. Smith wilde niet zeggen waar hij naar toe vertrok. Hij moest verslag uitbrengen aan de Beheerders en waar zij zich bevonden was geheim.

David en July namen een taxi vanaf Leeds naar Eskdale. De weg was nog lang. Ze had de taxi verzocht onderweg een restaurant op te zoeken. De chauffeur kon dan zelf ook wat eten, waarna ze hun weg weer zouden voortzetten. De chauffeur kende een goede eetgelegenheid en niet veel later reden ze een parkeerplaats van een motel op, waar ook een restauratie bij aanwezig was. July liet de plastic zak met kleding van Jack uit het zicht zetten in de kofferbak van de taxi. Stel je voor dat een inbreker het idee zou krijgen de zak te stelen. Er zat voor hem geen waarde in, maar het enige bewijs van Jacks bestaan, was mogelijk voor Ann de laatste belangrijke herinnering.

Ze kwamen bij een wegrestaurant dat er net zo uitzag als de plek waar ze voor het eerst David ontmoette vier dagen geleden.

David ging alvast aan een tafel zitten en bestelde een voorafje, terwijl July even naar het toilet ging. Toen ze terugkwam, zat David een krant te lezen.

“Moet je dit horen, July. Er is een aardbeving geweest in Seafell Pike. Met name het dorp Boot is getroffen door de aardbeving. Alle mensen uit het dorp zijn geëvacueerd. Seafell Pike zelf is afgesloten voor alle publiek in verband met gevaar voor naschokken. De rest van de omgeving heeft nagenoeg geen last gehad van de aardbeving en is voor een ramp bespaard gebleven. Smith heeft gelijk. De Beheerders zijn hun sporen aan het wissen!”

July hield zich even stil een sneed een stuk van haar steak. Deze keer smaakte de steak wel voortreffelijk.

“Wat ga jij doen nadat we bij Ann Mason zijn geweest?” vroeg July

David had daar nog niet zo over nagedacht. Eigenlijk was deze vraag nog niet bij hem opgekomen.

“Ik, eh, zal weer het gewone werk op gaan pakken als meteoroloog, denk ik.”

Hij zag in een flits nog een paar momenten die hij de afgelopen dagen met July had meegemaakt; het slapen in een tentje boven op de Seafell Pike, de wildwaterglijbaan waar zij poedelnaakt doorheen waren gegaan en dan Kazachstan. Nooit gedacht dat hij daar ooit zou komen. Ook moest hij nog even glimlachen, toen hij aan de overnachting in het veel te krappe bed in Dibur dacht.

“Kan jij goed fotograferen?”

“Eh, ja. Gaat wel denk ik. Als ik een goede camera heb, wel.”

“Waarom kom je niet met mij mee naar Amerika? Mijn vaste collega gaat over twee maanden weg. Als je wilt zou je bij de Epitah als fotograaf kunnen beginnen. Het zou een opstapje kunnen zijn voor eigen rapportages. Bovendien kunnen we dit verhaal ook gezamenlijk afmaken. Ik had je dat ook toegezegd.”

David moest hierover nadenken. Het kwam vrij plotseling. Fotografie. Daar had hij nooit over nagedacht. Hij had ook een opzegtermijn.

“En.... Ik stel je gezelschap op prijs!” voegde July nog toe, om hem over de streep te halen.

David keek haar aan. Kon zij echt ‘vallen’ voor een simpele meteoroloog van een simpele krant?

“Ok. Ik doe het! Ik moet wel nog wat zaken hier regelen. Ik reis je dan over enkele weken wel na.

July was in haar nopjes. Ze aten hun eten op en vervolgden hun reis naar Eskdale.

Naarmate zij dichterbij kwamen, viel het July steeds zwaarder om de vriendelijke oude dame te moeten vertellen dat haar zoon is neergeschoten in Nepal of is opgelost in Nigeria. Het was maar hoe je het bekeek...

Uiteindelijk was het moment toch daar en reden zij de oprijlaan voor het huis van Ann Mason op. Met een zwaar gevoel belde July aan.

Het bleef stil. Geen gerommel in de gang, geen geblaf van een stofzuiger of echte hond. Niets.

Zouden ze de hele reis voor niets hebben gemaakt?

David liep naar de zijkant van het lieflijke huisje en keek door een raam naar binnen. David schrok.

“July, kom eens kijken!

“Wat is er?”

“Het hele huis is leeg!”

“Dat kan toch niet waar zijn?” riep July geschokt.

“Kan ik u ergens mee helpen?” vroeg een oude grijze man, die plotseling achter hen stond.

July kreeg bijna een hartverlamming. Waar kwam die man ineens vandaan?

Ze hoefde het echter niet te vragen, hij begon het zelf al te verklaren.

“Ik woon hier twee huizen verderop. Ik zag u naar de woning kijken. Wilt u het kopen?”

“Kopen? Eh, nee. We wilden een vrouw spreken die hier woont. Mevrouw Ann Mason. Kent u haar?” vroeg July.

De man keek bedenkelijk en leunde op zijn wandelstok. “Ann Mason? Die is al enkele jaren geleden overleden. Dat was vlak na het schietincident waarbij haar man overleed. Het huis staat al jaren leeg en te koop.”

“We hebben haar anders een paar dagen geleden nog gesproken!” zei David nu.

“Dat is echt onmogelijk. Ik houd het huisje al jaren in de gaten. Om verpaupering van de buurt te voorkomen, weet u., al die vandalen tegenwoordig! Het huis staat al jaren leeg!”

David en July waren geschokt. Wat was er aan de hand?

“Kent u misschien een zoon van Ann Mason? Mitch Mason? We hebben een belangrijk bericht voor hem over zijn broer.”

De krasse man kreeg diepe rimpels in zijn voorhoofd. “Mitch Mason, over zijn broer? Ann Mason had alleen drie dochters. Ze heeft helemaal geen zonen!”

“Dan... Dan hebben wij ons vast vergist. Misschien hebben wij deze plek verward met een andere plek die hier veel op lijkt! Dank u voor de informatie!”

“Graag gedaan, mevrouw, meneer!” De oude man liep langzaam de oprit weer af en liet twee verbouwereerde journalisten achter.

“Zullen we naar Seascale rijden?” vroeg David. “Als daar nu ook alles is veranderd, dan is er echt iets helemaal mis.”

“Wat denk je daar te vinden? De Seascale Domestic is al ontploft. Michel Scott, of liever Malcolm Mason is ook al overleden en verder was daar niemand die onze komst hier van enkele dagen geleden kan bevestigen.

Ik wil nu naar huis. Terug naar Amerika en het hele verhaal eens goed op een rij zetten. Er moet toch wat bewijs te vinden zijn, dat ons verhaal kan bevestigen?”

Teleurgesteld liepen beiden weer naar de wachtende taxi. Ze stapten achterin.

“Terug naar Leeds,” zei July tegen de chauffeur. De chauffeur keek in zijn spiegel, knikte, maar zei verder niets.

July en David vreesden nu dat de chauffeur misschien ook in het complot zat. Ze durfden de hele reis haast niets meer tegen elkaar te zeggen, bang dat de chauffeur dit zou kunnen doorgeven aan de Beheerders. Ze waren tenslotte gestopt bij een restaurant en dat zou de chauffeur de tijd hebben kunnen geven om acties te ondernemen die voorkwamen dat David en July in aanraking kwamen met personen die hun verhaal konden verifiëren. Of misschien werd deze wagen ook wel afgeluisterd, zonder dat de chauffeur het zelf wist.

Er was één punt waar July tijdens de rit wel over wilde te praten.

“Ik zal zorgen dat mijn werkgever je zo snel mogelijk een werkvergunning geeft en...”

“...dan neem ik ontslag bij Mercury Post om bij Daily Epitah te komen werken,” vulde David aan.

“Ik moet eerlijk toegeven dat ik ernaar uitkijk om met jou samen te mogen werken.” Voor het eerst kwam de nogal verlegen David er openlijk voor uit dat hij haar zeer aantrekkelijk vond en graag bij haar wilde zijn. “Ik ben geen held, als ik bij een aantrekkelijke vrouw in de

buurt ben, dan klap ik meestal dicht, weet ik niet meer wat ik moet zeggen en ben ik bang gekwetst te worden. Maar bij jou voel ik mij op mijn gemak en weet ik dat jij altijd oprecht tegen mij zal zijn.”

July keek hem aan en kwam dicht bij hem zitten. Ze pakte zachtjes zijn hoofd, streelde zijn krullende haar en gaf hem een gepassioneerde kus. De reis leek plotseling veel korter te duren dan David had gewild. Even later meldde de taxichauffeur dat ze bij het vliegveld waren aangekomen. Tegelijkertijd kreeg July een bericht op haar mobiel dat de Falcon was geland en over een kleine twee uur gereed was om te vertrekken naar Orlando.

July zou dan dezelfde avond nog terug kunnen vliegen naar Florida en David zou op zijn beurt teruggaan naar zijn huis.

Het gaf hen nog even de tijd om op het airport te dineren en een tijdelijk afscheid van elkaar te nemen. Voor het afscheid wilde David toch met haar nog even de bijzondere gebeurtenissen van de afgelopen dagen bespreken. In de openbare ruimte van het restaurant had hij ook meer het gevoel dat hij kon praten zonder afgeluisterd te worden.

“Ik houd een naar gevoel over van de gebeurtenissen van de afgelopen 24 uur.

“July, het lijkt wel of alle personen, die ook maar ons verhaal zouden kunnen bewijzen, stelselmatig verdwijnen. Het lijkt erop dat Smith wist waar hij het over had. De Beheerders zijn alle sporen aan het wissen. Binnenkort is er geen enkel bewijs meer te vinden over het bestaan van dit genootschap en gaan ze gewoon ergens anders opnieuw beginnen met hun duistere plannen over een zekere dominantie over de wereld. Smith heeft gelijk. De wereld heeft veel energie nodig en wie de controle heeft over de brandstoffen, heeft de macht over de wereld. En als je over gewoon geld praat, heeft een farmaceutisch bedrijf geen belang bij gezonde mensen. Dan worden er geen medicijnen verkocht. Zij zullen mensen genezen, maar hebben ook baat bij nieuwe virussen die weer nieuwe medicijnen vragen. Het verbaast mij niets dat diezelfde bedrijven ook de nieuwe virussen zelf op de markt zetten om weer een nieuwe markt te creëren. Wellicht was ebola een uit de hand gelopen test....”

July keek hem aan. “Je hebt gelijk. Zolang er mensen, bedrijven

of wereldleiders zijn, die honger hebben naar macht, dan zijn dit de eerste zaken waarmee ze die zullen proberen te krijgen. En het is altijd de taak van de journalist om daarachter te komen en dat openbaar te maken. Misschien denken de Beheerders nu dat zij ons hebben afgetroefd, maar daar ben ik nog niet van overtuigd. Laat hen maar even denken dat zij alles onder controle hebben... Dan verslapt hun aandacht en zullen wij alsnog de waarheid achterhalen. En ik heb nog wel wat ideeën!”

“Wat dan?” vroeg David nieuwsgierig.

“Niet hier en niet nu. Mogelijk hebben de muren oren. Als je bij mij op kantoor bent, bespreken we verder de plannen...”

David was niet blij met dit antwoord. Hij kon haar wel begrijpen maar nu zou hij de komende maand zich af zitten te vragen wat zij daarmee bedoelde.

Het eten was wederom lekker en het afscheid zwaar. Hij omhelsde haar en kuste haar langdurig op de mond. Toen ze de Falcon instapte, ging David meteen op weg naar huis, wetend dat hij haar spoedig elke dag kon zien.

Hij wilde zijn zaken snel op orde hebben. Zodra July hem dan zou vertellen dat zij een werkvergunning had geregeld, stond hij klaar om dan direct naar Amerika te vertrekken.

19.

Vanaf het moment dat July terug was in Florida, was ze druk bezig geweest om de baan voor David veilig te stellen en een werkvergunning te regelen. July maakte ook haar belofte aan kapitein Oskarov waar. Ze had een reportage geschreven over de milieuvervuiling rondom Aralsk, het schepenkerkhof, de visserij en dikte het verhaal van Oskarov nog wat aan door te beschrijven hoe zij gastvrij werden ontvangen op de Zonnestraal en hoe plezierig de boottocht was verlopen. Uiteraard liet ze alle zaken, die betrekking hadden op de Beheerders en de wijze waarop zij het onderzoek naar de Petrenki probeerden te dwarsbomen, buiten haar rapportage.

De reacties op haar rapportage waren echter matig. Blijkbaar stond milieuvervuiling nog niet zo hoog op de agenda van de gemiddelde Amerikaanse burger en was Aralsk iets te ver van hun bed.

Daarnaast was ze ook nog naar het graf van Harry geweest en had ze zijn echtgenote gesproken en gecondoleerd. Dat was een emotioneel moment. Ze was dan ook zeer verheugd dat nu de dag was aangebroken dat David naar haar toekwam en ze aan iets anders kon denken.

July kon niet wachten totdat David geland was. Zij was uren te vroeg naar het airport gegaan om er zeker van te zijn dat ze hem niet miste bij aankomst. Hoewel ze wel contact hadden gehad per telefoon, waren er toch zaken, die ze niet telefonisch wilde bespreken. Ze was wat paranoia geworden en verwachtte overal in de gaten te worden gehouden. Soms leek het wel of elk telefoontje werd afgeluisterd, haar doen en laten en elke stap die zij buiten de deur zette, door camera's werden gevolgd. Ze had de afgelopen maand haar onderzoeken voortgezet en was vastbesloten het verhaal, dat begon met vijf bejaarden en eindigde met Nigeria, te publiceren. Maar bij elk telefoontje wat ze pleegde, bij elk gesprek dat ze voerde om haar verhaal compleet te krijgen, werd afhoudend gedaan of zelfs opgehangen. Ze leek van een prominent journalist nu een 'per-

sona non grata' te zijn geworden. Ze had David nodig. Al was dat alleen maar om voor haarzelf te bevestigen dat zij niet alles had gedroomd. David was de enige houvast die ze nu nog had. Ze begon aan haar eigen kunnen te twijfelen en begon zelfs te geloven dat de machten, die alles in de doofpot willen houden, sterker waren dan haar gedrevenheid om de waarheid aan het licht te krijgen. Ze was nog nooit verslagen bij het verkrijgen van een goede rapportage. Ze wist altijd het naadje van de kous te vinden, maar de afgelopen maand was voor haar een grote teleurstelling geweest. Deze middag zou ze een gesprek hebben met senator Owen. Ze hoopte van hem enige medewerking en ondersteuning te krijgen om haar onderzoek voort te zetten. Tenslotte had hij ook al vragen gesteld over de Fortex Corporation. Als David nu opschoot, dan kon hij ook mee naar het gesprek.

Eindelijk was het toestel van David geland. Het geduld van July werd op de proef gesteld want het duurde nog een half uur voordat zij eindelijk door de glazen deuren een glimp kon opvangen van zijn gezicht. Ze zwaaide naar hem. Hij zag het niet. David was druk bezig met een douane-employee die zijn koffer controleerde.

"Heeft u nog iets aan te geven?" vroeg de man voor de zoveelste keer die dag aan reizigers, die altijd haast schenen te hebben.

"Alleen een tandenborstel!" grapte David.

De man keek over zijn bril naar David en kon er duidelijk de lol niet van inzien. Vervolgens haalde hij een tube tandpasta uit de handbagage van David. Hij opende de tube en rook eraan en keek weer over zijn bril naar David.

"Pepermunt!" vulde David aan.

Een tweede ambtenaar kwam er bij staan. "Mag ik uw paspoort!"

David pakt het reisdocument en voor hij het netjes kon geven werd het al uit zijn handen gegrist.

'Vriendelijk volk, die Amerikanen,' dacht hij.

"Meneer David Eduard Hawk," zei de man die de papieren doorbladerde.

"Ja."

"Wilt u mij volgen, alstublieft!" was daarop het kortaf gegeven verzoek van de, in de ogen van David, overijverige tandpasta snuiver.

“Huh,”

“Meekomen.”

David kon niet anders dan de order opvolgen. Hij had de aankomst in dit land, waar je dromen kunnen uitkomen, niet als een beginnende nachtmerrie voorgesteld. Hij volgde gewillig de douane-ambtenaar naar een kleine kamer verderop, aan het einde van de hal.

Vanachter de glazen wand, die July van David nog scheidde, zag zij het voorval gebeuren.

Ze zwaaide nog een keer en ze constateerde deze keer dat David haar nog net zag voordat hij een kamer werd binnengeleid.

‘Waarschijnlijk een routinematige check.’ dacht July. Ze kon niet anders dan blijven wachten.

De tijd verstreek en July werd ongeduldig. Waar bleef David?

Hoewel haar tijd ruim voldoende zou zijn geweest om David op te halen, kwam ze nu in tijdnood als zij de afspraak met de senator niet wilde missen.

Ze belde Amy met het verzoek naar het airport te komen en David op te vangen, als hij door de douane kwam, zodat zij haar afspraak kon nakomen. Ze vond het zeer vervelend, maar hoopte dat David ook kon begrijpen waarom zij de ontmoeting met Owen niet wilde laten verlopen. Het was al zo moeilijk geweest om met die man een afspraak te maken. Het leek erop of hij altijd weg was. Uiteindelijk had haar volharding toch effect. De stafmedewerker had een gesprek voor haar geregeld.

Nog geen half uur later kwam Amy op het airport aan en July zwaaide naar haar. Ze gaf haar een vriendelijke kus op haar wang als dank, dat ze zo snel kwam, en legde uit dat David vertraging had.

“Is al goed, July. Kijk ik heb al een bord gemaakt met zijn naam erop. Als ik hem heb opgevangen neem ik hem mee naar kantoor en kan je hem na je gesprek ophalen! Oké?”

“Je bent een schat. Ik kan op je bouwen!” antwoordde July.

Amy lachte en July zwaaide en ging snel weg.

Ze haalde haar auto op van de parkeerplaats en keek nog even in haar dashboardkastje.

Gelukkig was ze slim genoeg om al goed voorbereid meteen door te

kunnen reizen. Ze pakte haar notitieblok met vooraf bedachte vragen, pen, recorder, en haar pers-legitimatiepas, zodat ze zeker wist dat zij werd toegelaten tot het federale kantoorgebouw, waar haar ‘audiëntie’ was verleend om senator Owen te spreken.

Toen zij het kantoor van Owen binnen stapte, kwam een man van middelbare leeftijd op haar af. Hij had een kalend hoofd, grijze baard en droeg een driedelig grijs kostuum. Dat moest Owen zijn.

“Mevrouw Somers. Ik ben senator Orwell Owen. Welkom. Wat kan ik voor u doen?”

“Senator, u heeft enige tijd geleden vragen gesteld over de Fortex Corporation? De antwoorden waren gecensureerd. Kunt u mij vertellen wat de antwoorden waren?”

“Helaas mevrouw Somers, heb ik ook een geheimhoudingsplicht waar het gaat om nationale veiligheid. De Fortex Corporation is een organisatie die onder directe verantwoordelijkheid valt van .....,” Owen keek om zich heen. “Laten we even naar buiten gaan. Buiten is een mooi park waar wij verder kunnen praten.”

July keek verbaasd naar de senator. Waarom zou hij in zijn eigen kantoor dit gesprek niet willen voeren. Zou hij ook worden afgeluis-terd? Werd zij nu helemaal paranoia en zag ze overal schimmen of wilde de man gewoon wat frisse lucht?

Ze liepen naar buiten de trap, van het markante gebouw met Griekse zuilen als decor, af in de richting van het park.

Nog voordat ze de straat, die ze moesten oversteken hadden bereikt, kwam een zwarte verlengde Lincoln met geblindeerde ramen, voor hen aanrijden. De deur ging open. Een chauffeur stapte op hen toe. “Goedemiddag senator. Mevrouw Somers. Wilt u zo vriendelijk zijn in te stappen?”

July keek de senator aan. Hij glimlachte en gebaarde haar eveneens in te stappen.

Ze stapte in de auto, ging zitten en zag tegenover haar een bekend gezicht.

“Mevrouw Somers. We zien elkaar weer!”

“Smith!”

Inmiddels had Owen ook plaats genomen in de auto.

“Mevrouw Somers,” zei Owen nu. “Er zijn zaken die, hoe graag u dat ook zou willen vertellen, niet voor een groot publiek bedoeld zijn en wij zullen niet tolereren dat deze zaken in openbaarheid worden gebracht. Er zijn belangen in het spel die ver boven u en zelfs onze natie uitgaan. U heeft veel gezien en veel ervaren. Toch is dat slechts een fractie van de totale kennis die wij bezitten. Nochtans hebben wij niet de intentie uw.., laten we zeggen gezondheid te schaden, maar u begeeft zich op glad ijs. Omdat u het hele verhaal van de oprichting en het doel van Fortex Corporation niet kent, stellen wij voor dat u voor ons komt werken. U krijgt van ons de mogelijkheid om de hele wereld af te reizen, u zult alle geheimen van Fortex leren kennen en gaan begrijpen waarom wij werken zoals wij werken. U zult ook gaan inzien waarom onze organisatie geheim moet blijven. U kunt er echter niet over schrijven! Eerlijk gezegd verwacht ik, dat u er daarna ook niet meer over zou willen schrijven.

“Waarom bieden jullie mij dit ineens aan?”

“Ik begrijp dat dit u overvalt. Enkele van mijn ...,” Owen keek Smith aan, “...collega’s zijn overtuigd dat u een meerwaarde kunt hebben voor de organisatie. U heeft de vervelende eigenschap dat u, ondanks dat alle bewijzen zijn verdwenen, nog steeds aan het zoeken bent naar tekenen die uw verhaal kunnen bevestigen en niet zal stoppen totdat u uw publicatie heeft zeker gesteld. We hebben gezien dat u heeft gebeld met het toeristenbureau in Kathmandu en u heeft vernomen dat de heer Tofu en diens dochter met onbekende bestemming zijn vertrokken. U heeft van de monniken in Rongbuk gehoord dat Mozes en zijn discipelen zijn verdwenen. U heeft begrepen dat mevrouw Ann Mason jaren geleden is overleden en u heeft gelezen dat de inwoners van Boot zijn geëvacueerd en Seafell Pike voorgoed is afgesloten voor .. publiek.

U zult nooit bewijzen vinden, maar ik geef toe dat wij u constant in de gaten moeten houden en om eventueel opduikende, vergeten puntjes op de ‘i’, te corrigeren.

Uw doorzettingsvermogen spreekt ons echter aan en daarom wordt u de kans geboden deze vaardigheid ten gunste van ons te gebruiken.

Er zijn nog vele mysteries uit de oudheid die niet verklaard zijn en van potentiële waarde kunnen zijn voor de mensheid. Op het gebied van gezondheid, energie, technologie, kennis van buitenaardse levensvormen en zelfs multidimensionale reizen. Fortex onderzoekt dit alles. Wij willen alleen voorkomen dat deze kennis in verkeerde handen valt. Deze kennis moet uiteindelijk de mensheid dienen en is niet bedoeld voor enkele doelgroepen. Daarom is de Fortex Corporation zelfs bij onze eigen defensie niet bekend.

Ik vraag u nogmaals om van publicatie af te zien. Als defensie of andere organisaties van ons bestaan weten, zelfs al is alle bewijs verdwenen, dan gaat dat ten koste van onze goede bedoelingen. Niet iedereen heeft het slecht voor met de wereld, mevrouw Somers. Ook al is de eerste indruk wel eens anders. Het is nu eenmaal in onze genen ingeprent om altijd waakzaam te zijn voor vijanden. Soms zijn die er niet en vernietig je daar onbedoeld vrienden mee!”

De limousine draaide een parkeerplaats op en stond even stil.

Senator Owen gaf een kaartje, waarop alleen een telefoonnummer stond, aan July. “Ik geef u vierentwintig uur om uw besluit te nemen. Daarna werkt dit telefoonnummer niet meer.”

“En dan?” vroeg July bedenkelijk. Ze kreeg al een idee wat het antwoord zou worden.

Hierop gaf Smith het antwoord. “Wij geven er de voorkeur aan dat u zelf de juiste beslissing neemt, uit vrije wil. Maar als u het wilt weten: “dan geldt ons aanbod niet meer en zullen wij er alles aan doen om te voorkomen dat u alsnog een vergeten bewijs vindt. Ik kan dan niet instaan voor uw.. gezondheid en...de gezondheid van uw dierbaren!”

‘Ik dacht het al, wanneer komt het!’ dacht July. ‘Net als in de film: meedoen of anders...’

“David?”

“Ja, David. Hij wordt nu op het airport vastgehouden voor drugsbezit. Wij houden hem nog vierentwintig uur vast. Afhankelijk van uw beslissing gaat hij naar de gevangenis of komt hij in vrijheid.”

“Wat is dit voor organisatie! Jullie zeggen het beste voor te hebben met de mensheid maar schuwen geen enkel middel en zijn in staat

zelf net zo slecht te handelen als de organisaties die jullie verachten.”

“Dat is uw beeld mevrouw Somers. In sommige gevallen is in oorlog en liefde veel veroorloofd om het doel te bereiken en kan het leven van één persoon het leven van velen redden!” antwoordde Smith.

July stapte uit. Ze draaide zich nog even om, waarop Owen zijn raam naar beneden deed.

“Wat was nu al dat gedoe met de vragen aan het congres over Fortex?”

Enkele maanden geleden heb ik inderdaad bij het congres vragen gesteld over deze organisatie. Dat was een afleidingsmanoeuvre om te voorkomen dat ik in verband kon worden gebracht met deze organisatie.

“En het verhaal dat u mij wilde vertellen over farmaceutische illegale handel?”

“Ik wilde je al eerder spreken. Ik wist dat ik daarmee je aandacht kreeg!”

Toen draaide Owen zijn raam dicht en de limo reed langzaam van het parkeerterrein af, July achterlatend met een zware hoofdpijn. Ze stond voor een lastige keuze. Enerzijds was het altijd haar doel geweest om al het nieuws bij de lezer te brengen, eerlijk en objectief. Hoe moeilijk ook. Het bracht haar op allerlei plaatsen, ze ondervroeg de grootste criminelen en drugsbaronnen maar ook bijvoorbeeld een groothandel in kleding, die kinderarbeid liet verrichten. Al deze zaken waren een openbaring voor de lezer en ze werd hierover alomtgewaardeerd. Nu kon ze niet objectief zijn. Ze bracht niet alleen haar gezondheid, zoals Smith zei, in gevaar, maar ook het verdere verloop van David's leven hing nu van haar af. Ze begreep wel dat er, zolang zij niet deed wat Fortex vroeg, altijd weer bedreigd zou worden, dat David weer zou worden opgepakt. Hoe gemakkelijk is het niet zo iemand zijn leven 'af te pakken' door dit soort chantage.

Anderzijds was het aanbod aantrekkelijk. Hoeveel mensen krijgen de mogelijkheid om alles te onderzoeken waar een potentieel mysterie achter zit.

Hoe graag wilde zij al weten wat er daadwerkelijk in area 51 gebeurde. Ze had zelfs al eens geprobeerd daar binnen te komen op haar perspas. Nu zou ze misschien zo naar binnen kunnen wandelen.

Bestaat de Bermuda-driehoek echt of hadden die raadselachtige verdwijningen een andere oorzaak?

Psychokinese had ze ook al eens willen onderzoeken. En multidimensionale reizen, waarover Smith sprak? Zouden tijdreizen echt bestaan en zou zij dat kunnen meemaken?

Al mijmerend liep ze de straat over en hield ze een taxi aan. Toen ze de chauffeur haar adres had gegeven, nam ze een besluit dat haar hele toekomst zou veranderen.

Ze belde het telefoonnummer op het kaartje.

De telefoon ging over en werd met een hoorbaar gekklik doorgeschakeld. Er werd opgenomen maar er werd niet verteld met wie ze sprak.

“Ik wil dat David ook voor Fortex kan komen werken!” zei ze zonder af te wachten wie aan de andere kant van de lijn opnam.

Er kwam geen antwoord. Het was even stil. Vervolgens werd er opgehangen. July had een onbevredigend gevoel. Ze wist totaal niet of Fortex hiermee akkoord ging of niet. Enkele minuten verstreken en haar mobiel ging nu af.

“Ja?” antwoordde ze.

“Oké.” was het antwoord en er werd weer opgehangen.

July fronste haar wenkbrauwen. ‘Duidelijk, kort en krachtig. Degene aan de andere kant van de lijn wil duidelijk zijn stem niet laten horen zodat die zijn identiteit zou kunnen verraden.

Enkele minuten later ging haar mobiel opnieuw af.

“July. Met Amy. David is zojuist langs de douane gegaan. Hij kan elk moment naar me toe komen. Met een uur ben ik bij je thuis.”

“Wacht,” zei July. Ik ben nog in de buurt. Ik kom terug naar het airport!”

Ze gaf de taxi de nieuwe bestemming op en verzocht hem op haar bij het airport te blijven wachten. Ze gaf hem alvast een dikke fooi om er zeker van te zijn dat ze niet opnieuw naar een taxi hoefde te zoeken.

Aangekomen op het airport had ze zo'n haast dat ze haar handtasje in de taxi liet liggen, ze rende naar binnen en zag inderdaad David al bij Amy staan. Zonder schaamte of na te denken, wat Amy er van zou vinden, vloog ze David in de armen en hield hem stevig vast. Ze kuste hem en was oprecht dolblij hem weer te zien.

“Amy kreeg een bloes op haar wangen en draaide zich wat van hen af. David was wat overdonderd, maar kon haar spontaniteit wel waarderen.

“Amy hartstikke bedankt. Ik ben je wat verschuldigd.”

“Graag gedaan. Leuk je te leren kennen David,” zei Amy nog en ging snel weg om de twee meer gelegenheid te geven samen te praten en niet als derde wiel aan de wagen er bij te hangen.

“Ik dacht even dat de douane mij nooit meer wilde laten gaan!” zei David nu. “Wist je dat ze mij voor drugbezit wilden aanhouden? Maar ineens kwam er een telefoontje en was alles opgelost.”

“Ja, dat heb ik begrepen. Ik ben blij dat dát is opgelost en ik jou weer zie! Er is wel iets dat ik je moet vertellen, maar dat doe ik in de taxi onderweg naar mijn huis. Er zijn wat omstandigheden....” “O, jee. Je vriend is terug en ik kan niet blijven slapen.... Of eh, je bent zwanger!” grapte David. Hij was zo blij dat hij haar weer zag en tegelijkertijd zo volkomen van slag dat hij er van alles uitflapte.

July kon er niet om lachen. Ze liep door naar de taxi zonder verder wat te zeggen.

‘Oh, oh, heb ik nu de relatie verprutst!’ dacht David.

De kofferbak van de taxi stond al open, maar de chauffeur was blijkbaar even naar het toilet. July keek nog of ze de juiste taxi had. Ze zag echter haar handtasje nog op de achterbank liggen.

‘Ook raar,’ dacht ze. Ik had mijn tas wel kwijt kunnen zijn, nu het onbewaakt is blijven liggen.

Ze keek op de bestuursplaats. Een kaartje: “Ik ben even naar het toilet,” stond er op.

Ze had dus gelijk. Ze keek nu naar David die zijn laatste koffer nu in de kofferbak had gedaan en sloot deze met een overdreven harde klap.

July had de achterportier al open gemaakt, zodat ze zeker wist dat hij naast haar ging zitten en niet ‘per ongeluk’ voorin. Hij sloot de deur en keek haar verliefd aan. Wat had hij haar de laatste maand gemist.

“Ik heb mijn werk opgezegd en veel gelezen over fotografie. Ik denk dat ik nu....”

July deed haar vinger voor zijn lippen. Luister David zoals gezegd er is wat gebeurd. Ze keek David nu diep in zijn ogen en zag vanuit haar ooghoek dat de taxichauffeur weer instapte. Zonder hem aan te kijken, vroeg ze hem naar haar huis te rijden.

“Luister David. Ik moet je wat vertellen. Die mensen bij de douane wilden je wegens drugsbezit vasthouden. Dat was vooropgezet.”

Vervolgens vertelde July over het gesprek met senator Owen, over Fortex en over Smith. David luisterde met volle aandacht naar haar verhaal en was blij dat zij het voor elkaar had gekregen te voorkomen dat hij onterecht voor drugsbezit werd aangehouden. Uiteraard was het minder leuk te weten dat July eigenlijk ook eigenlijk geen andere opties had. Ze had gedaan wat ze dacht dat het beste was, maar haar carrière als topjournaliste zette ze hierbij wel op het spel. Het speet David dat hij daar de oorzaak van was.

Nu keek July voor het eerst naar buiten. Ze zag dat ze de verkeerde kant op reden. Nu klopte ze op de leuning van de stoel van de chauffeur. July keek naar voren en kreeg bijna een beroerte. Nog voor zij wat kon zeggen, zei David het al: “Smith.”

“Meneer Hawk, mevrouw Somers. Nu ontmoeten we elkaar weer. Mooi dat jullie je aansluiten bij Fortex.”

“Had ik een keuze gehad?” vroeg David.

“Jij gunt ons ook geen dag om even tot rust te komen!”

“Inderdaad, mevrouw Somers. Mijn opdrachtgever vroeg mij snel te handelen. Als u beiden de gelegenheid zou krijgen, zou u zich wellicht nog hebben bedacht, nu David weer bij u is. Wij willen niet de kans lopen dat u een... briefje achterlaat in uw appartement of een bericht insprekt voor uw werkgever, waarin u, laten we zeggen per ongeluk, over onze organisatie vertelt. Ik weet dat u, nadat u onze organisatie beter heeft leren kennen, onze goede bedoelingen zult waarderen. Maar vooralsnog zijn wij voorzichtig!”

Smith reed de taxi nu een klein verlaten asfaltweggetje op. Even verder stond hetzelfde type achtpersoons vliegtuig gereed dat hen ook uit Nigeria had gevlogen.

“Ik verzoek u in te stappen. Ik verzoek u uw koffers zelf te dragen als u ze mee wilt nemen.”

“Wat een service!” zei David.

“Waar gaan we naar toe?” vroeg July aan Smith.

“Naar het hoofdkwartier van Fortex.”

“En waar is dat?”

“Alles op z'n tijd, alles op zijn tijd, mevrouw Somers!”

Ze stapten in het vliegtuig en zagen binnen de co-piloot al staan: Jones.

“Welkom.”

David en July zeiden verder niets. Ze voelden zich enigszins ontvoerd, weliswaar min of meer met toestemming, maar toch...

Het toestel steeg snel op. De taxi op de asfaltweg werd achtergelaten.

Smith gaf hen een glas champagne die reeds gekoeld in de zakenjet was klaargezet. Hij liet de glazen klinken.

“Ik ben blij u beiden in mijn team te hebben en met jullie te gaan samenwerken!”

“Jouw team? Samenwerken?” zei July verbaasd.

“De uitleg komt straks,” zei Smith. “Proost!”

David en July namen een slok en gingen er even meer op hun gemak voor zitten in de comfortabele zacht-lederen fauteuils die het toestel rijk was.

“Willen jullie ook nog wat eten? Wat kaviaar?”

“Nee dank je,” zei David.

“Weet u het zeker? Alleen champagne op een lege maag maakt... Duizelig!” zei Smith

“Ik heb in het vliegtuig al gegeten onderweg naar Orlando.”

“De Beheerders beschikken over voldoende geld als ik het zo bekijken!” merkte July op.

“Och,” antwoordde Smith, “.laten we het zo zeggen dat ze investeren in kennis die wij voor hen opbouwen. Ik heb...”

Smith stopte even en zette het champagneglas weer neer. “Mevrouw Somers, meneer Hawk, Jullie lijken wat onwel te worden. Misschien valt de champagne verkeerd?”

July werd draaierig en voelde zich luchtziek worden. Het leek wel of het vliegtuig op z'n kop vloog.

David was onderuit in de stoel gezakt. July probeerde nog op te staan maar viel op de grond.

“Smith, jij...,” zei ze nog zacht.

“Nee, mevrouw Somers. Geen verrader, als u dat mocht denken. Alleen de bestemming is geheim.

Ik zal u goed verzorgen. Ú bent onze investering.”

Hij zette July voorzichtig in haar stoel en deed de gordel om, zodat zij niet weer op de grond zou vallen bij de landing. Hij deed hetzelfde bij David en ging toen zelf ontspannen de krant lezen. Ze hadden nog enkele uren vliegen te gaan voordat zij hun doel bereikten.

Vele uren later en met een tussenlanding om brandstof te tanken op een verlaten eiland ergens in de Atlantische oceaan, arriveerde het vliegtuig op de plaats van bestemming.

July en David werden nog slapend door enkele mannen, die daar ter plaatse waren, opgepakt. Ze werden in een riant villa op een brede bank gelegd, die in het midden van deze woning stond.

Het duurde even voordat July en David weer bij hun positieven kwamen. Beiden keken wat wazig uit hun ogen en het duurde even voordat ze scherp konden zien wie er voor hen stond.

“Senator Owen?” zei July.

“Jawel. Wilt u wat water? U heeft uren geslapen. Het slaapmiddel kan nog wat nawerken.”

Hij schonk voor hen beiden een glas water in. Zowel July als David keken naar het glas. Ze hadden een droge keel, maar durfden niet te drinken. Owen zag dat, schonk voor zichzelf ook een glas in en nam vervolgens een paar slokken.

Nu durfden beiden ook een paar slokken te nemen.

“Welkom bij de Fortex Corporation. U bent op een eiland, ver van de bewoonde wereld. Een plek die op geen enkele kaart te vinden is. Een plaats waar slechts enkelen het bestaan van kennen. We onderzoeken hier allerlei zaken, die in de geschiedenis een mysterie hebben veroorzaakt en zijn op zoek naar kennis die verloren is gegaan, naar technieken die het menselijk leven kunnen verbeteren en we hebben hier faciliteiten, die hun weerga niet kennen in de wereld. Wij prijzen

ons gelukkig dat geen enkele regering in de wereld van ons bestaan afweet en dat willen we zo houden.”

“En Globodine dan?” vroeg July die ook daarmee een verband zocht.

“Die hebben een ander eiland tot hun beschikking en doen het farmaceutisch onderzoek en hebben een andere beheerder.”

“Oh.”

“Ter zake. U heeft ingestemd om met ons samen te werken. U zult er geen spijt van krijgen!” zei Owen.

“Ho, ho. Ik heb helemaal nergens mee ingestemd!” onderbrak David.

“Meneer Hawk, we kunnen u opnieuw drogeren en terugbrengen naar Orlando, als u dat wilt. Uw aanwezigheid is hier niet van belang. U bent hier slechts omdat mevrouw Somers dat als eis stelde. U kunt begrijpen dat wij, als u terug wenst te gaan, dit niet kunnen tegenhouden. We hebben voor u voor de zekerheid reeds een kamer met een stalen deur gereserveerd.” antwoordde Smith

“Een stalen deur?”

“Ik vergat te zeggen dat uw vermeend drugsbezit nog steeds als aanklacht bij het OM ligt. U bent slechts op borgtocht vrij. Uiteraard willen wij onze borg retour, als u besluit naar Orlando terug te willen,” glimlachte Smith.

David gromde.

“Nu ter zake,” probeerde Owen nog een keer.

Door toedoen van mevrouw Loutraki is onze centrale in Nigeria vernietigd. De berg is één massief geheel geworden. Onze machines kunnen de berg niet uitboren. Ook de ingang in de Mount Everest bij Rongbuk is weg en volgens onze informatie verkregen van de tekeningen op de amforen bestonden er slechts drie amforen met een krachtbron. De eerste is vernietigd in Thera 3600 jaar geleden, de tweede is vernietigd in Chernobyl en de derde zit ingebed in de Chappel Waddi. Toch zien wij een potentieel in deze krachtbron. Die laatste amfoor is verloren gegaan door een wezen, dat zich aan jullie als kloon van Jack Mason liet zien. Zijn lichaam nam een vloeibare vorm aan en heeft vervolgens de hele berg gevuld waarna de vloeistof massief werd.

Mevrouw Somers, kunt u zich nog herinneren, dat u de kleding van Jack aan Ann Mason wilde geven? U droeg de oude kleding van Jack mee in een plastic tas.”

“Die ben ik kwijt geraakt! We waren zo geschokt toen we hoorden dat er geen Ann Mason meer woonde in Eskdale, dat we de plastic tas met kleding volledig vergeten waren en in de taxi achterlieten.

“Nee mevrouw, die hebben wij uit de kofferbak van de taxi gehaald, toen u zat te eten in het wegrestaurant,” zei Smith. De kleding van Jack heeft een samenstelling die dateert uit 1600 voor Christus. Het is het enige materiaal van Zeus dat bewaard is gebleven. Dankzij deze stof is nog niet alles verloren!. Daarover vertel ik u later meer.

“Eerst moet ik u trouwens vertellen dat wij geen bewijzen hebben weggehaald, die aantoonen dat daar een Ann Mason heeft geleefd.”

“Wie dan wel?” vroeg July geschokt.

“Toen de vijf onderzoekers Paul, Simone, Kris, Alice en Carla uiteindelijk de Mount Everest hadden bereikt en in de piramide wisten te komen, wisten zij contact te maken met de oorspronkelijke bouwers van de piramide, met Zeus. Zij hebben verteld over de mensen die in Moon woonden, over hun familie, die daar was achtergebleven en besmet was geraakt met het isotoop. Zij zullen verteld hebben over de voorvallen op de Petrenki en verteld hebben wat de plannen waren van Globodine: het bouwen van een krachtcentrale en daarvoor de amfoor wilden gebruiken, die zij bij Santorini hadden gevonden. Uiteraard zullen zij verteld hebben dat de amfoor verloren was gegaan. Zeus wist echter van het bestaan van de derde amfoor af en dat deze amfoor na verloop van tijd ook gevonden zou worden. Zeus wilde er zeker van zijn, dat deze derde amfoor niet in mensenhanden terecht zou komen, blijkt nu. Na verloop van tijd wilden de onderzoekers naar huis. Ze hadden er echter geen idee van hoeveel tijd er was verstreken en hoe oud zij in werkelijkheid al waren geworden. Wellicht heeft Zeus daarvan gebruik gemaakt. Hij of de piramide, zo u wilt, creëerde een ‘vloestof’ in menselijke vorm, Jack Mason en liet die meereizen met Paul, diens vrouw en de drie anderen. Toen zij aankwamen op de plaats in de buurt van Moon, zonder de bescherming van de piramide, verouderden zij onmiddellijk en zijn zij ter

plaatse gestorven. Jack Mason legde dit vast en zette een plan op om ons, de Beheerders, uit de tent te lokken. Zeus wist immers ook niet wie wij waren, maar wist wel dat wij niet zouden stoppen voordat wij de amfoor gevonden hadden en de krachtbron in werking kregen. Hij wist ook dat, om de amfoor in werking te krijgen, de sluitring nodig was om ongehinderd de materie, die in de amfoor verzegeld was, vrij te krijgen zonder dat de boel ontplofte. Die sluitring lag in de Mount Everest.

Vervolgens zijn er foto's verzonden naar de lokale krant in Seascale. Malcolm Mason, die ooit aan de dood ontsnapt was vanwege een aanslag, die door ons was gepland en na deze catastrofe zijn gezin wilde beschermen, leefde incognito als reporter van de plaatselijke krant. Hij wist meteen dat Jack Mason geen zoon van hem was, hij had alleen dochters, en rook onraad. Hij lichtte zijn vriend Harry Duncan in en daar kwam jij, July, in beeld. Onze 'sensoren', de stofzuigers, grasmaaiers enzovoorts, hadden inmiddels Jack Mason in beeld, maar wisten niet waar hij vandaan kwam. Nu blijkt dat wij Jack of Ann nooit hebben kunnen vinden omdat dat huis geen 'sensoren' van ons had. Het onderzoek van jullie kwam daarbij van pas. We moesten ons geheim in Seafell Pike prijsgeven, maar we kwamen er zo achter dat Jack een vervalste brief had geschreven op naam van Globodine en jullie zo lokte naar Kazachstan, naar de Petrenki lokte en uiteindelijk naar Mount Everest. Wij hoefden jullie alleen maar te volgen. Vanwege de angst voor de straling zijn wij nooit meer in de Petrenki wezen kijken. Het zou onze dood zijn geworden. Maar Jack wist ook dat jullie genezen konden worden in de piramide. Daarom kon hij toestaan om jullie naar de Petrenki te lokken. Door uiteindelijk de sluitring aan Smith mee te geven, kwam Zeus nu achter de locatie van de nieuwe centrale. In feite was voor Jack uw werk gedaan en had u toen naar huis gekund door daar aan te denken, maar u ging Smith achterna en kwam ook in Nigeria terecht.

Jack wilde in Nigeria de amfoor terughalen, maar een onvoorziene factor was mevrouw Loutraki. Haar man Efros was gedood door Richard Shaw. Zij is voor Globodine gaan werken om deze man te vinden. Het heeft haar tijd gekost om hun vertrouwen te winnen en

wist uiteindelijk notabene via onze samenwerking met Globodine, samen met Smith in de centrale in Nigeria te komen waar Shaw ook was. Toen zij zeker wist dat hij de moordenaar van haar man was, heeft ze hem gedood maar tijdens dat gevecht is ook de centrale beschadigd. Er was geen direct gevaar voor de amfoor maar door de beveiliging van de centrale was deze niet meer bereikbaar voor ons. Hierop besloot Jack zichzelf 'op te offeren' en de hele berg onbereikbaar te maken voor Fortex. Hiermee was voor Zeus verzekerd dat de amfoor buiten mensenhanden zou blijven en zijn werk gedaan. De piramide in de Mount Everest kon nu ook hermetisch gesloten worden en 'Mozes', die al eeuwen de enige ingang bewaakte, kon nu ook verdwijnen."

"Phoe. Wat een verhaal!" July viel bijna van haar stoel. "Maar waarom zitten wij nu hier?"

Zeus had nog iets gedaan. Hij scande uw DNA en zag dat u genen bezat van de oude Grieken uit de tijd van 1600 voor Christus.

"Hoe weet je dat?" vroeg July weer.

"Er waren vier stoelen in de controlekamer. Drie waren al gebruikt. Jack heeft nooit de vierde stoel gebruikt. Jack is een onderdeel van Zeus, van de piramide en had dat niet nodig. Het was Jones, die de vierde stoel heeft gebruikt en daarmee alle kennis kreeg van voorafgaande gebeurtenissen. En Jones is hier en werkt voor Fortex, voor mij."

"Maar wat wil je nu daarmee?"

"Zoals ik u vertelde in ons gesprek in de auto, Fortex doet veel research waaronder ook naar multidimensionale reizen. Wij hebben hier een machine die deze reizen mogelijk maakt. Waarmee u kunt tijdreizen. Wij willen dat u terug reist naar 1600 voor Christus en de amfoor veilig stelt voordat Thera ontploft.

July keek senator Owen ongeloofwaardig aan.

"Tijdreizen?"

"Ja, mevrouw Somers. Zoals ik uw vertelde bent u een afstamming van de oude Grieken. Zeus heeft in die tijd vele genen geïmplanteerd bij de bewoners van Thera. Het was destijds de bedoeling om de intelligentie te verhogen van de aardbewoners en naar het evenbeeld

van hen te scheppen. Hierdoor kregen Zeus en de zijnen meer kansen om terug te keren naar hun eigen sterrenstelsel. Helaas explodeerde Thera voordat dat plan gereed was en verloor hij alle amforen met de krachtbron die noodzakelijk waren om de aarde te verlaten. Zeus was gedwongen op aarde te blijven. Zij hebben hun bestaan aangepast en meerdere keren geprobeerd met de beperkte middelen die zij hadden, een nieuwe energiebron te bemachtigen, vaak met behulp van de plaatselijke bevolking. Voorbeelden hiervan ziet u over de hele wereld. De piramide van Gizeh was een installatie om waterstof te maken. In Peru hadden ze zelfs de beschikking over vliegtuigen. En er zijn vele verslagen in de oude manuscripten te lezen over ontvoeringen en vrouwen, die plotseling zwanger waren en ten stelligste ontkenden een vriend of relatie te hebben gehad. Sommige van deze personen zijn in de geschriften zelfs heilig verklaard! Allemaal het werk van deze 'goden'. Of hun doelstelling, om terug te keren naar de sterren, ooit gelukt is, is nog de vraag. Wellicht zijn ook zij uiteindelijk gestorven en is het bewijs van hun bestaan zorgvuldig gewist.

De piramide in de Mount Everest werkte autonoom. Deze was in feite voorgeprogrammeerd om geactiveerd te worden, als er een amfoor werd gevonden.

Enfin, dankzij deze genen kunt u zonder opgemerkt te worden in Thera lopen en de amforen zoeken. U kunt voorkomen dat Thera explodeert en een amfoor meenemen naar ons.

U zult ondersteund worden door Smith en Jones en David, indien u dat wenst. Smith spreekt vloeiend Grieks en zodra uw genen weer geactiveerd zijn, u ook.

“Arrivederci, signora Estati,” zei Smith.

Het werd lang stil. Het was een unieke kans, ongeveer ter grote van de kans om gevraagd te worden naar de maan te reizen zonder training. Maar zou ze ooit weer terug kunnen komen? Wat waren de gevolgen voor Zeus en Thera als het eiland niet zou exploderen? Wat zijn de gevolgen als Fortex op deze manier dan toch een amfoor in handen krijgt? Wat zou er gebeuren als ze niet zou meewerken? Zouden ze haar dan elimineren? Ze wist immers nu veel van Fortex en van dit

eiland kon ze nooit zonder hulp afkomen.

Aan de andere kant hadden ze haar blijkbaar nodig. Het was voor haar eigen gezondheid en die van David in die zin ook het beste om het spel mee te spelen.

Daarnaast kon zij kennis krijgen van de geschiedenis uit de eerste hand en dat is een buitengewonde kans die normaliter geen mens krijgt! Het gaf haar bovendien meer tijd om te onderzoeken of Fortex's bedoelingen inderdaad, ondanks alles wat zich had voorgedaan en haar deed twijfelen, menslievend waren.

July had verwacht met het oplossen van het mysterie van de vijf bejaarden een episode af te sluiten en haar leven weer op te pakken, een relatie aan te gaan met David en te genieten van de tijd die zij samen zouden doorbrengen. Ze wilde het verdriet dat ze voelde over Harry Duncans dood nog verwerken en eigenlijk het hele web van intriges met mysterieuze, zogenaamd voor regeringen niet bestaande bedrijven en personen, die alles kunnen doen wat ze willen zonder hierop te worden aangesproken, achter zich laten. Een goede rapportage over een drugsbaron, was ook actueler en speelt zich niet in de schimmige wereld van 'goden' of tijdreizen af.

Het kwam zo plotseling allemaal. Ze voelde al aan te zullen gaan falen, voordat ze Owen had verteld ermee in te stemmen.

Owen voelde haar twijfels. "U zult eerst trainingen krijgen in taal, cultuur, muziek, gevechtstechnieken, zoals het maken en gebruiken van een handboog, kleding, klimaat en noem maar op. U zult zorgvuldig worden voorbereid en u kunt zelf aangeven op welk moment u daar klaar voor bent."

July begon te lachen. Ze wilde graag een uitdaging. Nou die had ze gekregen.

"Oké. Ik doe mee!" zei ze uiteindelijk.

Owen lachte. "Je zult er geen spijt van krijgen en je zult ontdekken dat Fortex geen slechte organisatie is, zoals ik weet dat je dat nu nog zeker zo denkt!"

"Dat heb je goed gedacht!" dacht July.

Wellicht zou tijdreizen haar dood kunnen worden, maar ze wilde ook niet onderschatten hoe de kansen waren als ze niet zou meewer-

ken en.. wie geen risico's durft te nemen in het leven, heeft niet geleefd.. Toch?

Ze zou oog in oog met de goden komen te staan. Ze zou oog in oog komen te staan met Zeus, de werkelijke geschiedenis leren kennen van Aphrodite, Artemis en alle andere goden uit de eerste hand. Ze zou de werkelijke krachten van de amfoor kunnen ervaren die gebruikt werd voor goed en kwaad. Ze zou...., och, ze zou zo veel nieuwe ervaringen krijgen.

Vele mensen dromen er van in die tijd geleefd te hebben. Voor July en David werd dat werkelijkheid.

Ze besloot zich gaan voorbereiden op het grootste avontuur ooit, dat zij zich voor kon stellen en was vastberaden dat te gaan beleven!

Allen namen een glas champagne ter hand. July keek Smith aan. Smith lachte en nam als eerste een slok. Daarna durfden David en July ook een slok te nemen.

“Als ik van deze reis terugkom, ga ik er een boek over schrijven!, zei July.”

“Dat moet je zeker doen!,” zei Owen. “... maar laat Fortex erbuiten hé!”

Allen lachten hartelijk en klonken nog een keer de glazen.

“Op de toekomst en op het verleden,” zei Smith

“En op een goede reis!” zei Owen. Hij keek naar David en July en besloot de avond met de opmerking: “Morgen begint een nieuw hoofdstuk in je leven!” geniet van deze avond.

David keek naar July en begreep de woorden van Owen. Samen, hand in hand, trokken zij zich terug naar een buitengewoon luxueus ingericht slaapkamer en.... ze namen rust, want hun volgende avontuur zou wel eens heel lang kunnen gaan duren.....

Dankwoord

Dankzij Dick Boersma en Gerard Kriek, die belangeloos veel tijd hebben besteed in het doorlezen, verbeteren en aanbevelen van teksten, is dit verhaal tot stand gekomen. Zonder hen zou dit verhaal veel minder goed tot zijn recht zijn gekomen.

Dankzij het enorme enthousiasme, creativiteit en geloof in de kracht van het verhaal, heeft de bouwer van de website en mijn gewaardeerde collega, Kees Jongbloed, de website www.tiberiusblack.com de vorm en sfeer gekregen die bij schrijfstijl van deze avonturenroman en andere verhalen zo goed past.

Dank aan allen die hun reacties, opmerkingen, commentaar en belangstelling op de website achterlieten.

Mede door bovengenoemde support kon de inspiratie en motivatie worden gevonden om dit en andere verhalen spannend, mysterieus en boeiend te houden en vooral door te gaan met schrijven.

Tiberius Black

Nieuwsgierig naar andere verhalen of columns van dezelfde auteur?

Kijk regelmatig naar de website www.tiberiusblack.com. Hier staat ook de korte inhoud of eerste hoofdstukken van reeds verschenen én de nog te verschijnen boeken.

Van deze auteur verscheen eerder:

Steenrijk, ISBN 9789048428120

Nadat John Grey een telefoontje kreeg van zijn ex-vrouw Amanda om met spoed naar het archeologisch museum te komen vanwege een bijzondere ontdekking aan een historisch artefact, blijkt zij bij zijn aankomst verdwenen te zijn.

Op zoek naar Amanda, komt John in aanraking met verschillende artefacts die allemaal mysterieuze krachten lijken te bezitten.

In zijn zoektocht wordt hij geholpen door een taxichauffeur Jim Welsh, dokter Jessica Johnson en inspecteur Jeremiah Johnson en brengt hen bij een afgelegen verlaten kerkje in Hvalsey in Groenland, Ayers Rock in Australië, op Paaseiland en in Stonehenge.

Wat heeft de verdwenen bemanning van de Mary Celeste in 1872 met de verdwijning van Amanda te maken, wie zijn de geheimzinnige Naviri en waarom zit ook de NSA achter de artefacts aan?

Zou hij ooit Amanda terugvinden?

